

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Çoksatan Yazarı

Elin Hilderbrand

"Sıcak yaz günlerinde ruhunuzu serinletecek
müthiş bir kitap!" -*Booklist*

ADA Evi



YABANCI

"Elinizden bırakamayacağınız bir kitap.
Bir tutam kalp kırıklığı, yer yer ışığını saçan
mutluluk, duygusal karmaşalar ve her hâliyle aşk..."

-Romantic Times Bookclub Magazine

"İki farklı nesilden dört kadının
birbirine çok uzak görünen ama aynı
kaynaktan beslenen sıkıntıları sakın bir
üslupla işlenmiş. Ada Evi, herkesin kendi
hayatından izler bulacağı bir roman."

-Los Angeles Times



ADA EVi

Duzenleme
Ny.ozlem

Ada Evi
Özgün Adı | *The Island*
Elin Hilderbrand

Yabancı Yayınları | 483



Yayın Yönetmeni | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Elif Nihan Akbaş, Ece Çavuşlu
Düzelti | Ece Yücesoy
Kapak Tasarımı ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Temmuz 2023, İstanbul
ISBN: 978-625-8387-95-7

© Elin Hilderbrand, 2010
© Yabancı Yayınları, 2023
Türkçe Çeviri © Türkan Çolak, 2023

Sertifika No: 63989

Bu eserin yayın hakları ONK Ajans Fikir ve Sanat Eserleri A.Ş.
aracılığıyla satın alınmıştır. #
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık ★
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

Elin Hilderbrand

ADA EVi

Çeviren
Türkan Çolak

*Bana köklerimi ve kanatlarımı veren
annem Sally Hilderbrand'a*



TATE EVİ

On üç yıldır terk edilmiş hâlde duruyordu. Her şey birdenbire olmuştu.

Yazlık olarak kullanılan küçük bir kır eviydi ama kaliteli ke-
reste ve kare başlı çelik çivilerle sağlam yapılmıştı. Ta 1935'te,
Büyük Buhran döneminde. Marangozlar çalışmaya hevesliydi;
çatı padavralarını çok dikkatli hizalamış, zımparalamış, temiz-
lemiş, sonra kaba taneli zımpara kâğıdıyla tekrar zımparalamış-
lardı. Tırabzan saten bir elbise kadar pürüzsüzdü. Fall River'dan
getirilen marangozlar üst katın pencerelerinden bakıp evin man-
zarası karşısında ıslık çalmışlardı: Yatak odasının biri muazzam
okyanusu görüyor, diğeri Tuckernuck Adası'nın geniş çayırları-
na ve büyük göletlerine bakıyordu. *

Ev sadece temmuz, bazen de ağustos ayında kullanılıyordu.
Diğer aylarda evle bir bekçi ilgileniyordu. Arada evi dolandır,
pencerelerin kapalı olup olmadığını kontrol eder, fare kapanla-
rındaki küçük kahverengi leşleri temizlerdi.

Bu ev, sahibi olan ailenin üyelerinin her türlü hâline tanık ol-
muştu. Herkes gibi onlar da yiyip içer, yatıp uyurlardı; kafaları
çeker, kısa dalga radyodan gelen müzikle dans ederlerdi. Sevişir
ve kavga ederlerdi (evet, Tate ailesinin topu gürültücüydü; gene-
tikti herhalde). Ailedeki kadınlar hamile kaldılar, doğum yaptılar;
evde ağlayıp gülen, boya kalemleriyle alçıları çizen, sert vu-
rulmuş bir kroket topuyla kiremitleri unufak eden, güvertenin
korkuluklarında gizlice sigarasını söndüren çocuklar oldu.

Tanrı'ya şükür, ev hiç tutuşmamıştı.

Sonra, on üç yıl boyunca eve kimse gelmedi. Gerçi böyle söy-
lemek pek doğru değildi. Tarla fareleri ve bir örümcek ordusu

vardı. Çatı katındaki açık pencereden içeri giren üç yarasa vardı. Aile evden ayrılırken pencereyi kapatmayı unutmuş, bekçinin de gözünden kaçıyordu. Pencere güneybatıya baktığı için rüzgârın ve yağmurun yönünü değiştiriyordu; eve nefes aldırان bir açıklık görevi görüyordu.

Dört yaramaz çocuk, camlarla kapatılmış verandanın kof kapısından içeri girdi ve ev bir an umutlandı. İnsanlar! Çocuklar! Ama bunlar izinsiz giren kimselerdi. Neyse ki hiçbir şeye zarar vermediler. Evin içinde dolaşıp sağı solu kurcaladılar. Bir kutu pastırmalı fasulye konservesi ve silindir bir kutunun içinde kurtlanmış yulaf (karton kutuyu tutan kız o kadar korktu ki kutuyu elinden düşürdü ve muşamba kaplı zeminin her yerine yulaf saçıldı) başka yiyecek bir şey bulamadılar. Çocuklar üst kata çıkmak için birbirlerini kışkırttılar. Adada, evin perili olduğu söylentileri dolaşıyordu.

Ev konuşabilseydi, *Burada benden başka kimse yok, derdi. Şey, bir ben varım bir de yarasalar. Fareler. Bir de örümcekler!*

Çocuklar yatak odalarından birinde, dalgaların karaya attığı odun parçalarından, deniz kabuklarından ve deniz camından yapılmış otuz santim yüksekliğinde bir adam heykeli buldular. Adamın saçları yosundandı.

Çok güzel! dedi çocuklardan biri, kızıl saçlı ve çilli oğlan. *Ben bunu alıyorum!*

Hırsızlık bu, dedi yulaf ezmesi kutusunu düşüren kız.

Oğlan heykeli yerine bıraktı. *Aptal bir şey zaten. Hadi gidelim buradan.*

Diğer çocuklar itiraz etmediler. İlgilerini çeken başka bir şey bulamayınca çıkıp gittiler. Tuvalette su bile yoktu.

Yine sessizlik. Boşluk.

Ta ki bir gün bekçi eski anahtarını kullanarak menteşeleri gıcırdayan evin kapısını açana kadar. Ama gelen bekçi değil, bekçinin artık büyümüş olan oğluydu. Delikanlı derin bir nefes aldı –ev, içerideki kokunun çok da hoş olamayacağını biliyordu– ve kapı çerçevesini sevgiyle okşadı.

“Geri dönüyorlar,” dedi. “Geri dönüyorlar.”

BIRDIE

Tatil planları değişti, sonra tekrar değişti.

Mart ayında Chess'in düğün hazırlıkları bir bahçe yolundaki briketler kadar düzgün bir şekilde yerli yerine oturunca Birdie'nin aklına bir fikir geldi: Tuckernuck Adası'ndaki evde ikisi baş başa bir hafta geirebilirlerdi. Daha  yıl öncesine kadar bunu düşünmek bile imkânsızdı; Chess'in küçüklüğünden beri Birdie'yle ikisi hep atışmışlardı. "İyi geinemiyorlardı." (Yani Chess, Birdie'yle anlaşamıyordu, değil mi? Birdie, kızının sevgisini kazanmak için her yolu denemiş ama kızını yine de onu hep kmsemişti. Yanlış şeyler söylüyor, yanlış şeyler yapıyordu.) Ama son zamanlarda anne kızın arası düzelmişti. Hem de Birdie'nin, Chess hayatının geri kalanını Michael Morgan'la geçirmeye başlamadan önce aralarındaki bağ güçlensin diye ailenin yazlığında baş başa bir hafta geçirmelerini önerebileceği kadar.

Birdie, bu fikre sıcak bakıp bakmayacağını anlamak için Chess'i işyerinden aramıştı.

"Ben sana dönerim," demişti Chess gergin bir ses tonuyla. Bu, Birdie'nin bekleyip Chess'i evden araması gerektiği anlamına geliyordu. Chess, *Glamorous Home* dergisinin yemek sayfası editörüydü. Derginin kadrosundaki en genç editrd; Diamond Yayın Grubu bünyesinde çalışan en genç editrd ve kendini kanıtlamak için çok çalışıyordu. Yemek yapmaya çok hevesli ve evde başarılı bir gurme aşçı olan Birdie, Chess'in mesleğine gizliden gizliye imreniyordu. Chess'le hem çok ama çok gurur duyuyor hem de onu kıskanıyordu.

"Tamam, tatlım!" dedi Birdie. "Ama şunu bir düşün: Dört Temmuz haftasında sen ve ben Tuckernuck'taki evde."

“Sen ve ben mi?” dedi Chess. “Başka?”

“Sadece ikimiz,” dedi Birdie.

“Bütün hafta mı?” dedi Chess.

“Sana uyar mı?” diye sordu Birdie. Chess’in işinin mevsimsel esnekliği vardı. Yazları işi yoğun olmazdı; yortularda deli gibi çalışırlardı. “İster misin?”

“Bir düşüneyim,” dedi Chess ve telefonu kapadı.

Birdie evin içinde volta atmaya başladı, gergin ve huzursuzdu. 1972’de Alpha Phi’den teklif alıp almadığını öğrenmek için beklerkenki gibi hissediyordu. Chess bu seyahati düşünecek miydi? Chess hayır derse yalnız gitmeye karar verdi. Chess’in işi gücü vardı ve bir hafta uzun bir zamandı. Birdie kendi annesiyle bir hafta baş başa olmak ister miydi? Muhtemelen istemezdi. Birdie çay fincanını eline aldı ama çayı soğumuştur. Fincanı mikrodalgada yeniden ısıttı ve bilgisayarının başına geçti. Haber okuyup yemek tariflerine baktığı için bilgisayarı hep mutfaktaydı. E-postasını kontrol etti. Küçük kızı Tate bir bilgisayar dehasıydı ve Birdie’ye her gün en az bir e-posta gönderirdi. Bazen başka birinden iletmişti bir fıkra ya da Birdie’nin hiç okumadan sildiği bir zincir mesaj olurdu. Bugün gelen kutusu boştu. Birdie kendi kendini azarlardı. Chess onunla baş başa bir hafta geçirmeyi asla istemezdi. Ona bunu teklif etmemeliydi.

Ama sonra, tam da Chess’le neredeyse her etkileşiminde onu bir hastalık gibi bulan kendinden kuşku duyma hâline (büyük kızıyla ilişkisi neden bu kadar gergindi? Birdie nerede yanlış yapmıştı?) geçmek üzereydi ki telefon çaldı. Birdie hemen açtı. Arayan Chess’ti.

“Bir temmuzdan yedi temmuza kadar mı?” dedi Chess. “Sadece ikimiz?”

“Gelecek misin?” dedi Birdie.

“Kesinlikle,” dedi Chess. “Bu fikri sevdim. Teşekkürler, Bird!”

Birdie derin bir iç çekti. Rahatlama, mutluluk ve sevinç iç çekiydi bu. Tuckernuck'ta bir hafta kalmak gerçekten harika bir fikirdi. Otuz yıl evli kaldıktan sonra artık boşanmış olmanın iyi yönlerinden biri de Birdie'nin aklına eseni yapabilmesiydi. Tuckernuck'taki ev yetmiş beş yıldır Tate ailesine aitti; Grant'in ailesine değil, *kendi* ailesine. Birdie, Tuckernuck'ta geçirilen rahat ve kaygısız yaz günlerinin anılarıyla büyümüştü ama Grant için durum farklıydı. Grant, flört ettikleri iki yaz boyunca Tuckernuck'ı seviyor gibi davranmıştı ama evlenip çoluk çocuğa karışınca oradan hiç hoşlanmadığını belli etti. Oradan nefret ediyordu; ev çok ilkeldi ve jeneratöre güven olmuyordu. Kendisi ilk yerleşimcilerden biri değildi sonuçta; banyo yapmak için tulumbadan su çekip ocakta ısıtmak istemiyordu. Farelerden, sivrisineklerden ve kirişlere yapışan yarasalardan hoşlanmıyordu. Televizyonsuz ya da telefonsuz olmak ona göre değildi. Wall Street'in yarısının avukatıydı. Tanrı aşkına, Birdie'nin ondan telefonsuz yaşamasını beklemesi mantıklı mıydı?

Grant, Tate lise sona geçene kadar yazları Tuckernuck'taki evde iki hafta kalmaya katlanmıştı ama o noktadan sonra artık taviz vermemeye kararlıydı: Artık yeter!

Birdie, Tuckernuck'a on üç yıldır hiç gitmemişti. Artık oraya geri dönme vakti gelmişti.

Bu yüzden, Chess'in Michael Morgan'la düğününü planlarken, bir yandan da Tuckernuck'ta bir haftalık tatil planlıyordu. Yazlıklarına bekçilik eden Chuck Lee'yi aradı. Uzun zamandır unuttuğu ama yine de tanıdık bir numarayı tuşlarken heyecanını yenmek için şarkı mırıldandığını fark etti. Telefona Chuck'ın karısı Eleanor cevap verdi. Birdie daha önce Eleanor'la konuşmak bir yana, kadını hiç görmemişti bile. Ama yine de onun varlığından haberdardı ve Eleanor'un da kendisini bildiğinden emindi. Birdie şimdi kendini Eleanor'a tanıtmamaya karar verdi; böylesi daha kolay olacaktı.

"Chuck Lee'yi aramıştım," dedi. "Müsaitse görüşebilir miyim lütfen?"

“Kendisi şu anda burada değil,” dedi Eleanor. “İletmemi istediğiniz bir şey var mı?”

“Bekçilikle ilgili bir sorum olacaktı,” dedi Birdie.

“Chuck artık bekçilik yapmıyor,” diye cevap verdi Eleanor. Kadının tavrı gayet hoş, diye düşündü Birdie. Birdie’nin gençliğindeki hayalinde Eleanor yüz seksen kilo, mürekkepbalığı derili ve hafif bıyıklı bir kadındı.

“Ya,” dedi Birdie. Chuck ve Eleanor’un telefonunda arayan numaranın görünüp görünmediğini merak etti ama görünmediğine karar verdi. Chuck, 1974’te kalmış bir adamdı, eskiden beri hep öyle olmuştu.

“İşi oğlum Barrett devraldı,” dedi Eleanor. “Numarasını vermemi ister misiniz?”

Birdie telefonu kapadıktan sonra oturdu ve biraz bekledi. Yıllar nasıl da acımasızca uçup gidiyordu! Birdie, Barrett Lee’nin çocukluğunu bilirdi. Beş yaşındaki hâlini hatırlıyordu. Sarı kafa bir oğlandı. Birdie, Grant ve çocukları Nantucket’taki Madaket Limanı’ndan alıp Tuckernuck adası civarındaki evlerinin önündeki, kumu ekmek kırıntısı kadar beyaz ve yumuşak sahile bırakan Boston Whaler teknesinde turuncu can simidi içinde babasının yanında otururdu oğlan. Barrett Lee işi devralacak kadar büyümüş müydü? Chess’ten bir yaş küçük ve Tate’ten bir yaş büyük olduğuna göre, Barrett otuz bir yaşında falan olmalıydı. Chuck da altmış beş yaşındaki normal bir adam gibi emekli olmuştu. Grant ise hâlâ her sabah trenle şehre gidiyordu ve Birdie’nin bildiğı kadarıyla iş çıkışı müşterilerine martini ve bonfile ısmarlamak için onları hâlâ Gallagher’a götürüyordu.

Birdie, Barrett Lee’nin cep telefonunu aradı ve hâliyle yetişkin bir adam cevap verdi.

“Barrett’la mı görüşüyorum?” dedi Birdie. “Ben Birdie Cousins. Tuckernuck’taki Tate evinin sahibi hani?”

“Merhaba Bayan Cousins,” dedi Barrett Lee, sanki daha bir hafta önce konuşmuşlar gibi rahat bir tavırla. “Ne var ne yok?”

Birdie, Barrett Lee’yi en son ne zaman gördüğünü hatırlama-

ya çalıştı. Yeniyetmeliğini hayal meyal hatırlıyordu. O zamanlar bayağı yakışıklıydı, tıpkı babası gibi. Nantucket Whalers takımında futbol oynuyordu; omuzları geniş, saçları açık sarıydı. Bir sabah erkenden babasının teknesiyle tek başına gelip kızlardan birini balığa götürmüştü. Başka bir gün de kızlardan birini pikniğe götürmüştü. Ama Birdie, Chess'i mi yoksa Tate'i mi götürdüğünü bir türlü hatırlayamadı.

Ne var ne yok? Bu soruya nasıl cevap vermeliydi? Grant ve ben iki yıl önce boşandık. Grant, Norwalk'ta bir "çatı katı" dairesinde yaşıyor ve "erkek avcısı" dediği kadınlarla düşüp kalkıyor. Bense New Canaan'da kilimler, antikalar ve artık geçip gitmiş bir hayatı belgeleyen çerçeveli fotoğraflarla dolu beş yüz elli metre karelik çiftlik evinde yaşayıp gidiyorum. Pazartesi günleri özenle hazırladığım yemeği bütün hafta yiyorum. Hâlâ bahçe kulübüne üyeyim. Ayda bir gittiğim bir kitap grubu var ve genelde seçilen bölümü okuyan tek kişi ben oluyorum. Diğer kadınlar içki içip dedikodu yapmaya geliyorlar. Chess ve Tate büyüdüler, kendi hayatlarını yaşıyorlar. Keşke bir işim olsaydı. Beni evin dışında çalışmaya asla cesaretlendirmedeği için Grant'e öfkem dinmek bilmiyor. Çünkü şimdi elli yedi yaşında, boşanmış ve çocuklarına yamayan bir kadıyım.

"İyilik sağlık," dedi Birdie. "Seni aramama çok şaşırdığına eminim."

"Hem de ne şaşırmak!" diye onayladı Barrett.

"Baban nasıl?" diye sordu Birdie. "Emekliye mi ayrıldı?"

"Emekli oldu," dedi Barrett. "Şükran Günü'nden kısa bir süre önce felç geçirdi. Şimdi iyi ama felç onu çok yavaşlattı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Birdie. Üzüntüsü duraksamasına neden oldu. Chuck Lee felç mi geçirmişti? Asker tıraşlı, sigarasını ağzının kenarına sıkıştıran ve okyanusun tabanından çıpayı çekmek için halatlara asılırken pazıları şişen Chuck Lee? Şimdi yavaş mı hareket ediyordu? Birdie zihninde kel ve hantal bir tosbağa canlandırdı, sonra bu fikri aklından sildi. "Ne diyeceğim, Chess ve ben Dört Temmuz haftasını orada geçireceğiz. Evi hazırlayabilir misin?"

"Şey," dedi Barrett.

“Şey, ne?”

“Elden geçirilmesi gerekecek,” dedi Barrett. “Eylülde oraya uğramıştım, ev çok kötü durumda. Padavraların değişmesi gerekiyor ve muhtemelen çatının da yenilenmesi lazım. Yeni bir jeneratöre ihtiyacınız olacak. Sahile inen merdivenler de çürümüş. Yani, içeri girmedim ama...”

“İlgilenebilir misin?” diye sordu Birdie. “Evin kullanılacak durumda olmasını istiyorum. İyi bir jeneratör alıp evin geri kalanını onarabilir misin? Yarın bir çek gönderirim. Beş bin mi? On bin mi?” Birdie boşanırken evin yanı sıra aylık cömert bir nafaka almıştı. Ayrıca Grant daha büyük giderleri olursa, “makul” gördüğü sürece onları da karşılayacağına söz vermişti. Grant, Tuckernuck’taki evden nefret ediyordu; Birdie, evi onarmanın maliyetini makul bulup bulmayacağını bilmiyordu. Olası bir kavga kokusu alıyordu ama yetmiş beş yıldan sonra Tuckernuck’taki evin harabeye dönmesine göz yumamazdı, değil mi?

“On bin ancak başlamaya yeter,” dedi Barrett. “Üzgünüm ama evin durumu...”

“Hayır, üzülme. Bu senin hatan değil...”

“Ama evin eski hâline dönmesini istiyorsanız...”

“Başka seçeneğimiz yok. Orası büyükannemin eviydi.”

“Bir temmuza kadar hazır olmasını mı istiyorsunuz?”

“Bir temmuza kadar,” dedi Birdie. “Son kez baş başa bir tatil yapmak için Chess’le birlikte geleceğiz. Chess eylülde evleniyor da.”

“Evleniyor mu?” dedi Barrett. Biraz duraksayınca Birdie, pikniğe götürdüğü kızının Chess olduğunu anladı.

“Eylülün yirmi beşinde,” dedi Birdie gururla.

“Vay be,” dedi Barrett.

Nisan ayının ortasında, vergi döneminde, Chess’in Michael Morgan’la düğününün her ayrıntısı, nikâh töreninde çiçek taşıyacak küçük kızın elbisesinden tutun da yemek menüsü ve kilisede okunacak ilahilerin seçimine kadar her şeyiyle planlanmıştı.

Birdie, fikrini ve onayını almak için Chess'i işyerinden daha sık arıyordu. Chess çoğu zaman, "Evet, Birdie, güzel. Sen nasıl istersen," diyordu. Chess düğün için annesinden yardım istediğinde Birdie hem şaşırmış hem de gurur duymuştu. Daha doğrusu Chess, "Sen zevk sahibi bir kadınsın," diyerek topu Birdie'ye atmıştı. Birdie gerçekten de öyle olduğuna inanıyordu; tıpkı yeşil gözleri ya da yapışık kulakmemeleri gibi, çok zevkli olduğu da somut bir gerçektir. Ama Chess'in onun zevkine güvenmesi ayrıca mutluluk vericiydi.

Düğüne üç yüz kişi davet edilecekti; tören Trinity Piskoposluk Kilisesi'nde yapılacak, nikâhı Chess'in küçüklüğündeki papaz Benjamin Denton kıyacaktı. Törenin ardından Birdie'nin evinin arka bahçesinde çadırı bir resepsiyon verilecekti. Peyzaj mimarları geçen eylülde çalışmaya başlamıştı. Birdie'ye göre resepsiyondaki en önemli şey, bahçedeki havuza yerleştirilecek olan yüzen bir adaydı. Yeni evli çift ilk danslarını orada yapacaktı.

Grant bu hazırlık sürecinde yalnızca bir kez aramıştı. O da yüzen adanın projesi ve yapımı için gerekli yirmi bin dolarlık maliyetten şikâyet etmek için. Birdie, konsepti ona telefonda sabırla anlatmıştı ama Grant ya anlamadı ya da fikri baştan beğenmedi.

"Normal bir dans pisti için para ödüyor muyuz, ödemiyor muyuz?"

"Ödeyeceğiz," dedi Birdie. "Bu, ilk danslar için ayrı ve özel bir şey olacak. Chess'in önce Michael'la, sonra seninle ve senin de benimle edeceğin dans için."

"Ben, seninle dans mı edeceğim?"

Birdie boğazını temizledi. "Emily Post diyor ki, boşanan eşlerden ikisi de yeniden evlenmemişse, o zaman... Evet, Grant, benimle dans etmen gerekecek. Bunun için üzgünüm."

"Yirmi bin dolar çok para, Bird."

Grant'i ikna etmek için Chess'in de babasını araması gerekti. Tanrı bilir Chess ona ne dedi de Grant çeki yazdı.

Nisan sonunda Birdie boşandıktan sonraki ilk randevusuna gitti. Buluşmayı Birdie'nin, Philadelphia, Center City'deki Pennsylvania Güzel Sanatlar Akademisi'nde küratör olan kız kardeşi India ayarlamıştı. India, heykeltıraş Bill Bishop'la evlenmiş ve Bill dünyayı dolaşarak nam kazanırken o üç oğlan büyütmüştü. 1995'te Bill, Bangkok'ta bir otelde kendi kafasına sıkınca intiharı India'yı yıkmıştı. Birdie bir süre India'nın bir daha toparlanamayacağından korkmuştu. Rittenhouse Meydanı'nda evsiz bir kadın olup çıkar ya da evinde kediler besleyip Bill'in çerçeveli portresini parlatarak bir münzevi gibi yaşar sanıyordu. Ama nasıl olduysa India küllerinden yeniden doğmuş, sanat tarihi alanındaki diplomasını kullanarak küratör olmuştu. India, Birdie'nin aksine çok modern ve şık bir kadındı. Catherine Malandrino elbiseleriyle on santim topuğu olan ayakkabılar giyer ve Bill Bishop'ın okuma gözlüğünü boynundaki zincirde taşırdı. India çeşit çeşit erkeklerle çıkıyordu; kendinden yaşlı adamlar, delikanlılar, evli erkekler... Birdie'ye ayarladığı adam da kendi beğenmediği erkeklerden biriydi. Adam çok yaşlıydı. İnsan kaç yaşında çok yaşlı oluyordu? Altmış beş, ki Grant de o yaşıydı.

Adı Hank Dunlap'ti. Hank, Manhattan'daki seçkin bir özel okulun emekli müdürüydü. Karısı Caroline zengin bir kadındı. Guggenheim Müzesi'nin mütevelli heyetindeydi; India, Hank ve Caroline'la yıllar önce Guggenheim'ın yardım toplama faaliyetinde tanışmıştı.

"Caroline'a ne oldu?" diye sordu Birdie. "Boşandılar mı? Yoksa kadın öldü mü?"

"İkisi de değil," dedi India. "Alzheimer oldu. Şehrin dışında bir bakım evinde kalıyor."

"Yani adamın karısı hâlâ *yaşıyor*, hâlâ *evliler* ve sen o adamla çıktın mı? Şimdi de *benim* onunla çıkmamı istiyorsun, öyle mi?"

"Aş kendini, Bird," dedi India. "Karısı başka bir dünyada ve geri dönmeyecek. Adamın yoldaşlığa ihtiyacı var. Tam da senin tipin zaten."

"Öyle mi?" dedi Birdie. Onun ideal erkek "tipi" nasıldı ki?

Grant gibi biri mi? Grant şeytanın avukatıydı. İlgilendiği tek şey kaliteli saf viskiler ve deri koltuklu pahalı arabalardı. Altı rakamlı düşük bir maaşla yetinen babacan bir müdür gibi değildi. "Golf oynuyor mu?"

"Hayır."

"Ah, o zaman tam benim tipimmiş." Birdie bir daha golf oynayan bir adamla asla gönül işlerine bulaşmamaya yeminliydi.

"Çok tatlıdır," dedi India, on altı yaşında bir gençten bahsediyorlarmış gibi. "Tanısan seversin."

Sürpriz! Birdie adamdan hoşlanmıştı. "Bu yaşta yeniden flört ettiğime inanamıyorum," şeklindeki endişe verici saçmalıklarından hepsinden vazgeçip gerçekçi olmaya karar vermişti. Evet, bu yaşta yine biriyle çıkıyordu ama kaygılanmak yerine duş aldı, giyinip hazırlandı ve Grant'le tiyatroya ya da Campbell'lerle golf kulübüne gidecek olsa yapacağı gibi özenle makyaj yaptı. V yaka sade bir elbise ile topuklu ayakkabı giydi ve pırlanta nişan yüzüğüyle (büyükannesinin yüzüğüydü ve bir gün Birdie'nin torunlarından birine kalacaktı) birlikte birkaç güzel mücevher taktı. Birdie ılık bir bahar akşamı yaşlı Hank'in gelmesini beklerken elinde bir kadeh Sancerre şarabıyla, hoparlörlerinde Mozart çalan bahçesinde bir banka oturdu.

Kalp atışları normal gibiydi.

Garaj yolunda bir araba sesi duyunca içeri girip şarap kadehini çalkaladı, aynada rujunu kontrol etti ve baharlık montunu koluna astı. Derin bir nefes alarak kapıyı açtı. Ve işte yaşlı Hank, bir buket güzel kokulu mor sümbülle karşısında duruyordu. Kır saçlıydı ve çerçevesiz gözlük takıyordu. India'nın dediği gibi, tatlı bir adamdı. Çok tatlıydı. Birdie'yi görünce kocaman gülümsedi. Sırıttı. Sevimliydi.

"Kardeşinden bile güzelmişsin!" dedi.

Birdie kendinden geçti. "Tanrım," dedi. "Daha şimdiden sevdim seni."

Birlikte güldüler.

Güzel başlayan akşam daha da güzel devam etti. Hank Dunlap zeki, bilgili, eğlenceli ve sempatikti. South Norwalk'ta popüler bir caddede, sanat galerileri ve lüks butiklerin arasında yeni bir restoran seçti. Bu çakma Soho (buraya SoNo diyorlardı), Grant'ın şimdi yaşadığı yerdı. Birdie onun bu popüler caddede takılıp takılmadığını merak etti (bunu düşünmekte biraz zorlandı); acaba Birdie eski kocasını görür müydü ya da Grant onu sevimli, bilgili Hank'le aynı masada otururken görür müydü? Hava dışarıda oturulacak kadar ılıktı ve Birdie fırsatı kaçırmadı.

Yeni restoranın yemekleri olağanüstüydü. Birdie iyi yemeği ve iyi şarabı severdi, görünüşe bakılırsa Hank de onun gibiydi. Birbirlerinin yemeklerini tattılar ve tatlıyı paylaşmaya karar verdiler. Birdie, *Bu yaşta yeniden flört ettiğime inanamıyorum*, diye düşünmedi. Eğlendiğini düşündü, huzurlu olduğunu; belki de hiç tanımadığı bu adamla yemek yemek, Grant'le yemek yemekten daha kolaydı. (Kurutulmuş biftek tutkusu dışında Grant ne yediğini önemsemezdi. Sadece hayatta kalmak için yerdı.) Evliliklerinin son birkaç yılında, Birdie ve Grant yemeğe çıktıklarında neredeyse hiç sohbet etmemişlerdi. Daha doğrusu, Birdie ilgilenmediği konularda cıvıdayıp durmuş, Grant de karısının omzunun üzerinden Yankees maçı izlerken ya da BlackBerry'sinden borsa raporlarına bakarken dalgın dalgın başıyla onaylamıştı. Birdie şimdi Hank'le yemek yerken, yalnızca kendisiyle ilgilenmekle kalmayıp onu ilginç bulan biriyle vakit geçirmenin ne kadar güzel olduğuna hayret ediyordu. Hem konuşan hem karşısındakini dinleyen biriyle birlikte olmak harikaydı.

"Bu gece kaçıp seninle evlenirdim ama bildiğim kadarıyla zaten evlisin," dedi Birdie.

Hank başıyla onayladı ve hüzünle gülümsedi. "Karım Caroline, Brewster'da bir bakımevinde. Artık beni ve çocuklarını tanımıyor."

"Üzüldüm," dedi Birdie.

“Birlikte iyi bir hayat geçirdik,” dedi Hank. “Şimdi evinden uzakta olduğu için üzgünüm ama ona tek başıma bakamıyordum. Orada daha iyi bakılıyor. Perşembe öğleden sonraları ve her pazar onu görmeye gidiyorum. Ona çikolata kaplı karamel götürüyorum ve o da her hafta bana bir yabancıymışım gibi, ki sanırım onun için öyleyim artık, teşekkür ediyor. Ama şekerlemelere bayılıyor.”

Birdie’nin gözleri doldu. Garson tatlılarını getirdi; çarkıfelek meyvesi ve hindistancevizi kremalı parfe. Hank hemen yumuldu; Birdie gözlerini sildi. Kendi evliliği, bazıları kadar kötü olmasa da kötü bitmişti. Hank’in evliliği de, bazıları kadar kötü olmasa da kötü bitiyordu. Karısı artık onu tanımasa da Hank ona çikolata kaplı karamel götürüyordu. Bu, Birdie’nin hayal edebileceği en nazik jestti. Grant onun için hiç böyle bir şey yapmış mıydı? Aklına bir şey gelmedi.

Hank, Birdie’yi evine bırakırken kapıda ona iyi geceler öpücüğü verdi. Gecenin en iyi kısmı buydu. Nazik ve içten öpücükle, Birdie’nin içinde çoktandır unutulmuş bir şey kıpırdandı. Arzu. Grant’le boşanma noktasına gelene kadar bir hapın yardımıyla seks yapmışlardı ama Birdie’nin kocasının tenine duyduğu arzu daha Tate ilkokula gittiği dönemde yok olmuştu.

“Yarın öğlende seni ararım,” dedi Hank.

Birdie başıyla onayladı. Dili tutulmuş gibiydi. Sendeleyerek içeri girdi ve mutfakta dolanarak çevresine yepyeni gözlerle baktı. Hank bu mutfağı nasıl bulurdu? Birdie küçük ayrıntılara çok inanırdı: daima taze meyve, daima taze çiçekler, daima taze demlenmiş kahve, gerçek krema, taze sıkılmış meyve suyu, kapıya bırakılan sabah gazetesi, klasik müzik. Daima kaliteli şarap. Hank böyle şeylere Birdie gibi kıymet verir miydi?

Birdie kendine bir fincan çay yaptı ve Hank’in getirdiği sümbülleri kristal vazolarından birine yerleştirdi. Ayakları yere değmiyordu. Mükemmel bir hayatın, bunun gibi ilk buluşmalarla

dolu bir hayat olacağına karar verdi. Her yeni gün heyecan, çekim, yakınlık ve arzu vaadiyle dolu olurdu.

Tanrım, arzu. Bunun nasıl bir his olduğunu bile unutmuştu.

Birdie soyundu ve dumanı tüten çay kupasıyla yatağa sokuldu. Kitap kulübünde okudukları romanı eline aldı, sonra bıraktı. Bir sihirbazın asistanı gibi havaya yükseliyordu. Gözlerini kapadı.

Gecenin bir yarısı telefonun sesine uyandı. Saat üç yirmiyi gösteriyordu. Birdie yatakta doğrulup oturdu. Başucundaki lamba hâlâ yamyordu. Komodinin üzerindeki çay soğuktu. Telefon mu çalıyordu? Bu saatte kim arardı? Derken Birdie o akşamki buluşmasını hatırladı ve içi sıcacık, büyük bir sevinçle doldu. Nasıl geçtiğini merak eden India arıyor olabilirdi. Hep böyle münasebetsiz zamanlarda arardı zaten. Bill öldüğünden beri akıllara zarar bir uykusuzluk çekiyordu; bazen yetmiş iki saat hiç uymadığı oluyordu.

Yoksa arayan Hank miydi? Belki de gözüne uyku girmemişti adamin.

Birdie ahizeyi kaldırdı.

Hattın diğer ucunda bir kadın ağlıyordu. Birdie, Chess olduğunu hemen anladı; bir anne, çocuğunun ağlama sesini her zaman tanırdı. Çocuğu otuz iki yaşında olsa bile. Birdie, kızı daha bir şey söylemeden neler olduğunu sezdi. Canını çok yaksa da biliyordu.

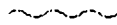
“Bitti, Birdie.”

“Bitti mi?” dedi Birdie.

“Bitti.”

Birdie yorganı çenesine kadar çekti. Bu, anneliğini göstermesi gereken anlardan biriydi ve Birdie özündeki iyi anneyi ortaya çıkarmaya kararlıydı.

“Anlat bakalım, neler oldu?”



Düzenleme
Ny.ozlem

Michael Morgan bir doksan sekiz boyunda, eli yüzü düzgün, yakışıklı bir adamdı. Kumral saçları, yeşil gözleri ve başkalarının da yüzünde güller açtıran bir gülümsemesi vardı. Sosyoloji bölümünden üstün başarıyla mezun olduğu Princeton'da lakros oynamıştı; çapraz bulmaca çözmekte ustaydı ve siyah-beyaz filmle re olan ilgisi onu, Birdie'nin kuşağından insanlara sevdireyordu. Babasının yönetici ortağı olduğu J. P. Morgan'da bir işe başlamak ya da annesinin Broadway'deki tüm liste başı oyunların reklam hesaplarını denetlediği Madison Avenue'ya gitmek yerine Michael çok büyük bir işletme kredisi çekmiş ve başarısız bir insan kaynakları danışmanlık şirketi satın almıştı. Beş yıl içinde kâr etmeye başlamıştı; Columbia İşletme Fakültesi mezunlarının yüzde yirmi beşini işe yerleştirmişti.

Chess, Michael Morgan'la şehir merkezinde bir rock kulübünde tanışmıştı; Birdie kulübün adını hatırlayamıyordu. Chess bara bir kız arkadaşıyla birlikte gitmiş, Michael da Diplomatic Immunity adlı bir grubun solisti olan kardeşi Nick'i görmeye gelmişti. Gençler böyle tanışıyor; Birdie'nin buna bir itirazı yoktu. Ancak Chess'in sosyal ortamlarda tanıştığı diğer gençlerin aksine, işi hemen ciddiye bindirmişlerdi.

Chess'in Michael Morgan'la bir ilişkiye başlaması, Birdie'yle Grant'in evliliğinin bittiği zamana denk gelmişti. Birdie ve Grant, Michael Morgan'la ilk kez tanıştıklarında aslında ayrılmışlardı. (Grant, Stamford'daki Hyatt Otel'de kalıyordu. Daha sonra South Norwalk'taki çatı katını kiralamış, ardından da satın almıştı.) Chess, annesiyle babasının ayrı olduğunu biliyordu ama Birdie ve Grant'in Michael Morgan'la çift olarak tanışmalarını istemişti. Birdie bu fikre karşı çıkmıştı. Tuhaf olurdu; bu, daha çok kısa bir süre önce hayatından kesin olarak çıkmasını istediği Grant'le bir buluşma anlamına geliyordu. Ne var ki Chess çok ısrar etmişti. Anne ve babasının onun hatırı için bir geceliğine birbirlerine karşı nazik ve cana yakın olabileceklerine inanıyordu. Grant bu teklife sıcak bakmış, eskiden sık sık gittikleri restoran olan La Grenouille'de dört kişilik rezervasyon yaptırmıştı. Grant ve Bir-

die şehre birlikte gitmişlerdi; ayrı ayrı gitmeleri saçma olurdu. Grant aynı kokusunu sürmüştü; üzerinde haki takım elbisesi ve Birdie'nin ona aldığı Paul Stuart gömleklerinden biri vardı. Boyuna da La Grenouille'e giderken hep taktığı kurbağalı pembe kravatını bağlamıştı. Birdie hiçbir şeyin değişmediğine dair güven veren ama aynı zamanda da panikleten bir hisse kapıldığını hatırlıyordu. La Grenouille'in şef garsonu Denovan onları evli bir çift olarak karşılamış –ayrıldıklarından haberi yoktu– ve tercih ettikleri masayı göstermişti. Otoparktan restorana yürürken Birdie, Grant'e Michael Morgan'dan bahsetmişti. Chess'le üç haftadır çıkıyorlardı.

"Üç hafta mı?" demişti Grant. "Sadece üç hafta sonra bizimle tanışmak mı istemiş?"

"Sanırım öyle," demişti Birdie.

"Öyle demek?" demişti Grant.

"Kibar ol," demişti Birdie. "Ona kendini rahat hissettir."

Chess lavanta rengi çiçekli elbisesiyle çok güzel görünüyordu. Michael Morgan da siyah takım elbisesi ve lavanta rengi Hermés kravatıyla göz kamaştırıyordu. (Giysilerinde renk uyumu yakalamışlardı! Bu, başta Birdie'ye sevimli gelmişti; sonra gizlice birlikte yaşadıklarından endişe etmişti.) Chess ve Michael Morgan, *Town and Country*'nin sayfalarından fırlamış gibi görünüyorlardı. Zaten evli gibiydiler.

Michael Morgan, Grant'i elini sımsıkı sıkarak selamlamış, Birdie'yi yanağından öpmüştü. İkisine birden, onları da gülümseten o harika gülüşüyle gülümsemişti. (O köşeli çene, o kusursuz dişler, gözlerindeki ışıltı... Genç adam çok çekiciydi!) Birdie o yemeğe aşk ve ilişkiye dair kötümser düşüncelerle gitmişti ama Michael Morgan ve Michael'la Chess'in ilişkisi onun bile önyargılarını kırmıştı. Michael sofrada adabını iyi biliyordu. Chess lavaboya giderken ve geri döndüğünde Michael onun için ayağa kalkmıştı. Grant ve Birdie'ye işini ve gelecekte işini büyütmekle ilgili planlarını hem etkileyici hem de alçakgönüllü bir havayla anlatmıştı. Şarabı beğenmiş, tatlıdan sonra Grant'le viski içmiş,

yemek için hem Grant'e hem de Birdie'ye çok teşekkür etmiş ve Chess gibi güzel, zeki, başarılı bir kız yetiştirdikleri için onları övmüştü. Böyle bir adam beğenilmez miydi hiç?

O yüzden Birdie telefonda duyduklarına çok şaşırdı. Chess nişanı atmıştı. Chess, arkadaşı Rhonda'yla Aureole'a yemeğe gitmiş; kokteyl için Spotted Pig'e, oradan da bir gece kulübüne geçmişler. Chess, gece kulübünden Rhonda'ya haber vermeden ayrılmış. Altmış yedi blok ötedeki evine kadar yürümüş (Birdie bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini düşünerek ürperdi) ve Michael'ın prestijli bir teknoloji şirketinin yöneticiliği için adaylarla mülakat yapmaya gittiği San Francisco'yu aramış. Düğünü iptal etmiş. Chess, Michael'ın sabah döneceğini ama bunun bir faydası olmayacağını söyledi. İlişkileri bitmişti. Chess evlenmeyecekti.

"Şimdi bir dakika," dedi Birdie. "Tam olarak ne oldu?"

"Hiçbir şey *olmadı*," dedi Chess. "Sadece Michael'la evlenmek istemiyorum."

"İyi de *neden*?" dedi Birdie. Saf bir kadın değildi. Chess kulüpteyken kafa yapan bir şey mi kullanmıştı? Hâlâ onun etkisinde miydi?

"Geçerli bir nedenim yok," dedi Chess. Tekrar ağlamaya başladı. "Sadece istemiyorum."

"İstemiyorsun?"

"Evet, öyle," dedi Chess. "İstemiyorum."

"Ona âşık değil misin?" diye sordu Birdie.

"Hayır," dedi Chess. "Değilim."

Birdie ne diyebilirdi ki?

"Anlıyorum."

"Anlıyor musun?"

"Kararın ne olursa olsun arkadayım. Seni seviyorum. Michael Morgan'la evlenmek istemiyorsan, tüm düğün planlarını iptal ederiz."

Chess bir oh çekti. Hıçkırdı. "Tanrım, Birdie, teşekkür ederim," diye fısıldadı. "*Teşekkür ederim*."

"Tamam, tamam," dedi Birdie.

“Babama sen söyler misin?” dedi Chess.

“Ben mi?”

“Lütfen?” Sesi ağlamaklıydı. “Ben söyleyemem. O kadar güçlü değilim.”

Aslında Chess bunu yapmak istemediğini söylemek istiyordu. Hangi akıllı başında insan, işi gücü yatırımcısından menkul kıymetler ve döviz komisyonu çalışanlarına kadar herkese gözdağı vermek olan Grant Cousins’ı arayıp el oyması davetiyeler ve eski karısının arka bahçesindeki havuza yüzen ada gibi şeyler için harcadığı yüz elli bin doların üstüne bir bardak soğuk su içmesini söylemek isterdi ki? Birdie bir anne olarak en büyük kusurunun, çocuklarının yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmek olduğunun farkındaydı. Onları hiçbir zaman tatsız işlerle uğraştırmamıştı. Tate altı yaşındayken, ne alırsan beş dolar dükkânından boya kalemi çaldığında yapması gerekeni yapıp onu dükkân sahibi Bay Spitko’ya gidip kabahatini itiraf etmesi için geri göndermemişti. Sadece kızına nasihat etmiş ve bir zarfa beş dolar koyup birkaç saat sonra dükkânın kapısının altından atıvermişti.

“Bence babanı arayıp kararını kendin açıklamalısın,” dedi Birdie. “Bunu benim yapmam doğru olmaz.”

“Lütfen?”

Birdie içini çekti. “Düğün müğün yok, her şey boşa gitti!” gerçeği kadar bu feci olayları Grant’le konuşma olasılığı da içini daralttı. Yine de olanları bir felaketmiş gibi düşünmemeliydi. Bunu, Chess’in kendini bir ömür boyu mutsuzluktan kurtarması olarak görecekti. Chess evlenip üç çocuk doğurduktan sonra diğer yüzlerce seçenekten herhangi birinin Michael Morgan’la evlenmekten daha iyi olduğunu anlasa, asıl o zaman felaket olurdu. İnsanın tek bir hayatı vardı ve Chess kendi hayatına çok özenli davranacaktı.

Birdie çok yorgundu.

“Sabah konuşalım. Sen Michael’la yüz yüze görüştükten sonra da bir daha konuşuruz. Baban için ondan sonra endişeleniriz. Bu mesele tersine dönebilir.”

“Hayır, Birdie, dönmeyecek.”

“Tamam ama...”

“Birdie,” dedi Chess. “Güven bana.”

Chess kararından caymadı. Michael Kaliforniya’dan eve canı burnunda, çılgına dönmüş bir hâlde döndü. Chess’in fikrini değiştirmek için her şeyi yapmaya hazırdı ama Chess ona şans vermedi. Eylülde onunla evlenmeyecekti. Onunla hiçbir zaman evlenmeyecekti. Eski dünya şampiyonu, eski Altın Çocuk, eski All-Ivy atleti ve Inc. Dergisi’nin seçtiği Yılın Genç Girişimcileri’nden biri olan Michael Morgan’ın havası sönmüştü.

Michael ertesi akşam erkenden Birdie’yi aradı. Pazar günü kokteyl saatiydi ve Hank Dunlap elinde şarap kadehiyle Birdie’nin oturma odasında onun hazırladığı leziz kurabiyeleri yerken, müzik setinde çalan Ella Fitzgerald’ı dinliyordu. Birdie onu kızarmış tavuk ve kuşkonmazdan oluşan bir bahar yemeğine davet etmişti. Hem de dünyası başına yıkıldığı hâlde. Daha doğrusu yıkılan onun değil de sevdiklerinin dünyasıydı.

Hank cumartesi öğlen aradığında Birdie ona, “Korkunç bir aile krizinin ortasındayım,” dedi.

Hank de ona, “Dertleşecek birini mi istersin yoksa yalnız kalmak mı?” diye sordu.

Bu yaşta tekrar flört etmenin en güzel yanı, partnerinin duygusal yönden olgun biri olmasıydı. Dertleşmeyi de seçse yalnız kalmayı da seçse, Hank anlayış gösterirdi. Birdie yanında birinin olmasını tercih etti. Hank Dunlap’i pek tanımuyordu ama onları sağlıklı değerlendirmesine yardımcı olabileceğini düşündü. Okulda müdürlük yapmış bir adamdı sonuçta. Öğrencilerle, öğretmenlerle, velilerle, parayla, duygularla, lojistikle ve büyük olasılıkla onlarca bozulan aşk ilişkisiyle uğraşmıştı. Yardımı dokunabilirdi, bir faydası olmasa bile orada öylece oturur ve Birdie onun yanında kendini daha iyi hissedebilirdi.

Hank gelirken Birdie’nin en sevdiği şarap olan Sancerre’den bir şişe getirmişti. Birdie hemen iki kadeh doldurmuş, kurabi-

yeleri fırından çıkarmış ve Hank'e olan biteni anlatmıştı. *Kızım Chess gecenin bir yarısı arayıp nişanını bozduğunu haber verdi. Hiçbir neden göstermedi. Nişanlısına âşık değilmiş.*

Hank düşünceli bir ifadeyle başını yukarı aşağı salladı. Birdie, Chess adına biraz mahcup hissetmeye başlamıştı. Michael Morgan'a âşık değilse en başta onunla evlenmeyi neden kabul etmişti? Michael, Chess'e evlenme teklifini bir rock konserinde sahnede teklif etmişti. Birdie'ye göre bu biraz fazla cüretli ve düşüncesiz, hatta yakışksız bir evlilik teklifi şekliydi ama Chess ve Michael bir rock konserinde tanıştıkları için Michael anlamlı bir ahenk yakalamak istemişti. Bunu iyice düşünmüştü, bir hafta öncesinde Chess'le evlenmek için Grant'in iznini almıştı zaten. Chess, onca insanın içinde evlilik teklifi almaktan rahatsız olmamış gibiydi ya da sanki biraz rahatsız olmuştu. *Hayır diyebilir miydim?* demişti. Ama bunu neşeli bir havayla söylediği için Birdie, *Hayır der miyim hiç?* anlamında söylediğini düşünmüştü. Michael ve Chess birbirleri için yaratılmışlardı.

Hank, ellerini Birdie'nin beline dolayıp onu kendine çekerek düşüncelerini böldü. Birdie'nin başı döndü. Elindeki kadehi bıraktı. Hank onu öptü. Birdie sanki birden alevler içinde kaldı.

Hank öpüşmeye ara verip, "Ders çalışmamız gerekirken seksten başka bir şey düşünemeyen bir genç gibi hissediyorum kendimi," dedi.

"Seks mi?" dedi Birdie. "Ders çalışmak mı?"

Hank gözlüğünü çıkardı ve onu tekrar öpmeye başladı.

Tam o sırada telefon çaldı. Birdie önce aldırmadı. *Hiçbir* şey onu... Ama sonra telefona cevap vermesi gerektiğini anladı. Geri çekildi. Hank başıyla onayladı ve gözlüğünü geri taktı.

Birdie telefonu açtı. "Alo?"

"Bayan Cousins? Ben Michael Morgan."

Michael'a en az on defa kendisine Birdie demesini söylemişti ama Michael onun dediğini asla yapmamıştı. Ivy League'in terbiye anlayışı buna müsaade etmiyordu. Gerçi Birdie şimdi bundan memnundu.

“Ah, Michael,” dedi Birdie ve Hank şarabıyla kurabiye tepsi-sini alıp oturma odasındaki kanepeye geçti.

Michael’ın sesi çocuksu kesilmelerle önce titredi, sonra gür-leşti, sonra tiz çıkan sesi yine titredi. Hatası neydi? Chess’in fikri-ni değiştirmek için ne yapabilirdi? Belli ki Chess ona söyleyecek geçerli bir sebep bulamamıştı. Michael’la evlenmek istemiyordu ama bir gerekçesi de yoktu. Michael sebepsiz bir ayrılığı kabul etmiyordu.

“Bu çok saçma,” dedi Michael. “Saat sekizde her şey yolun-daydı. Chess, Aureole’a giderken beni aradı. Beni sevdiğini söy-ledi.” Michael duraksadı ve Birdie’nin kendisini anladığını ifade etmesine izin verdi. “Sonra buranın saatiyle saat onda bana me-saj atıp restorandan çıktığını ve bara gittiğini haber verdi.”

“Anlıyorum,” dedi Birdie.

“Dört saat sonra da yüzüğünü çıkarmıştı.” Michael’ın gide-rek güçlenen sesi öfkelenişini belli ediyordu. “Bayan Cousins, o kulüpte neler olduğunu bilmek istiyorum.”

“Ah, Tanrım,” dedi Birdie. “Ne olduğunu ben de bilmiyo-rum.”

“Size anlatmadı mı?”

“Kulüp hakkında tek kelime etmedi. Bir tek yanındaki kıza haber vermeden ayrıldığını söyledi. Gecenin bir yarısı Altmış Üçüncü Cadde’ye kadar tek başına yürümüş.”

“Tek başına olduğundan emin misiniz?” dedi Michael.

“Bana öyle söyledi,” dedi Birdie. “Neden? Sence başka biri mi var?”

“Nişanı başka neden atsın ki?” dedi Michael. “Başka bir ne-den yok, öyle değil mi?”

Öyle değil mi? Birdie’ye fikrini soruyordu. Birdie, Michael’ı te-selli etme isteğiyle Chess’in görüşünü doğru şekilde temsil etme isteği arasında kalmıştı. Bu meselenin tam ortasına pat diye atıl-dığını anladı.

“Chess adına konuşamam, Michael,” dedi. “Bana evlenmek istemediğini söyledi. Duyguları değişmiş. Ona herkesin önünde

evlenme teklif ettin.” Bu bir uyarı gibi geldi ve öyleydi de zaten: Michael Morgan teklifini baş başayken yapsaydı Chess farklı cevap verebilirdi. “Belki de Chess aslında biraz düşünmek istediğini söylemek isterken evet demek zorunda olduğunu hissetmiştir.”

“Ben ona evlenme teklif edeli altı ay oldu,” dedi Michael. “Düşünmek için yeterince vakti vardı.”

“Düşünmek için zamanı oldu,” dedi Birdie. “Belki sana züğürt tesellisi gibi gelecek ama Chess’in bunu şimdi fark etmesi, bundan on yıl sonra dört çocuğunuz ve ödemek zorunda olduğunuz bir banka krediniz varken anlamasından çok daha iyi. Bu, yaşla birlikte kazanılan bir bakış açısı ve bu konuda bana güvenmelisin.”

“Umudumu kesemem,” dedi Michael. “Ben Chess’i seviyorum, Bayan Cousins. Kızınıza deli gibi âşığım ve öyle bitti demekle kalbime söz geçiremem. Kalbim...” Michael birden hıçkırmaya başladı ve Birdie’nin yüzü değişti. Bu genç her istediğini elde etmeye alışmıştı ama Chess’i elde edemiyordu. Kendisi farkında değildi ama böyle sarsıcı bir hayal kırıklığı yaşamak onun için iyi olurdu. “Kalbim çok kırıldı.”

“Chess’le bir kez daha konuşmalısın,” dedi Birdie.

“Dört saattir onunlaydım zaten.”

“Belki daha sonra konuşursunuz. Chess bir süre düşünsün.”

“San Francisco’ya geri dönmek zorundayım,” dedi Michael. “Maaşı yedi rakamlı bir iş pozisyonu için görüşeceğim iki adayı Marriott’ta bırakıp geldim.”

“San Francisco’ya dön,” dedi Birdie. “Döndüğünde konuşursunuz.”

“Fikrini değiştirmezse ne yaparım hiç bilmiyorum,” dedi Michael.

Birdie, dudaklarındaki kurabiye kırıntılarını peçeteyle silen kanepedeki Hank’e bakarak, “Hayatına devam edeceksin,” dedi. “Hepimiz ediyoruz.”

Ertesi hafta her türden başka sohbetler, konuşmalar üstüne konuşmalar oldu. Birdie hiç bu kadar çok konuşma yapmamıştı. Tahmin edilebileceği gibi en zor konuşmalardan biri de Grant'le yaptığıydı. Birdie onunla konuşmak için ofisini aramaktansa "çatı katındaki" evinde olacağı akşam saat dokuzu seçti.

"Grant, seni Chess'in nişanı attığını söylemek için aradım," dedi. "Düğün iptal oldu."

"İptal mi oldu?" dedi Grant.

"İptal oldu."

Sessizlik. Birdie, Grant'in haberi duyunca ne tepki vereceğini merak etmişti. Otuz yıllık evliliklerinden sonra bile bu konuda hiçbir fikri yoktu. En başta Chess'in huzuru ve mutluluğu için kaygılanacağını, evlenmekten vazgeçenin kızı olduğunu öğrenince de çarçur olan parasına üzüleceğini tahmin ediyordu. Birdie bir şeyler sormasını bekledi ama Grant hiçbir şey sormadı.

"Grant?"

"Efendim?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Ne düşünmem gerekiyor? Neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Tabii ya, Birdie ona nasıl hissetmesi gerektiğini söyleyene kadar Grant'in hiç tepki vermeyeceğini bilmesi lazımdı. Duygusal işlerini her zaman Birdie üstlenmişti.

"İlişkilerini bitirmeyi Chess istedi. Michael'a âşık değilmiş."

"Âşık değil miymiş?"

"İşin özü bu." Grant'i çocukları hakkındaki tatsız gerçeklerden korumak artık Birdie'nin işi değildi. Birdie bununla uğraşmak zorunda kalmıştı ve şimdi Grant de aynısını yapmak zorundaydı. "Âşık değilmiş. Hayatının geri kalanını onunla geçirmek istemiyor."

"Anlamıyorum," dedi Grant.

Tabii ki anlamıyordu. Chess bu yüzden onu Birdie'nin aramasını istemişti; Birdie anlamasını sağlamalıydı. Grant ondan sekiz yaş büyüktü; evlendiklerinde Birdie yirmi üç, Grant otuz.

bir yaşındaydı. Grant şirkete yeni ortak olmuştu; evlenmesi, çocuk çocuğa karışması, kalburüstü semtlere taşınması ve bir golf kulübüne katılması bekleniyordu. Azgın boğa gibi koşmuştu Birdie'nin peşinden; bir kiralık katil gibi izini sürmüştü. *Seni istiyorum, ille de sen, ille de sen.* Akşam yemeklerine ve müzikallerre gitmiş, hafta sonları göz boyamak için ayrı odalar tuttukları Poconos'ta kayak yapmışlardı. Birdie, Christie'de vasıfsız eleman olarak işe girmişti ve burada halılara merak salmıştı. Sürekli Marakeş ya da Ürdün'e seyahat eden Fergus Reynolds adlı adama büyük hayranlık duyuyordu. Fergus, kaliteli halılardan sorumluydu. Fransızca, İspanyolca ve Arapçayı akıcı bir şekilde konuşuyor, Amelia Earhart tarzı ipek fularlar takıyordu. Birdie, Fergus'ın kadın hâli olmak istiyordu. Karanfil sigarası içmek ve Fransız Rivierası'ndaki malikânelere değer biçmek istiyordu. Ama Grant'e kapılıp gitmişti. Evlendikten bir yıl sonra işinden ayrılmış, iki yıl içinde de Chess'e hamile kalmıştı. Grant Cousins'ın onun potansiyelini kısıtlama yöntemleri sayılamayacak kadar çoktu.

Evlenip kızları doğduktan ve evdeki düzen oturduktan sonra Grant ortadan kaybolmuştu. Bedenen hâlâ oradaydı tabii –viski kadehi ve sevecen, biraz da şaşkın gülümsemesiyle masanın başköşesinde oturuyordu– ama aklı başka yerdeydi. Dikkati hep dağınıktı. Ofis, hukuksal olaylar, müşteriler, mesai saatleri, yetersizliği, Yankees maçı, Giants maçı... Birdie, Grant için her şeyin ama her şeyin kendisinden ve kızlarından daha önemli olduğunu düşünmeye başlamıştı. Onlara karşı nazik ve cömertti ancak onu asla bütün varlığıyla yanlarında hissetmiyorlardı.

“Başka nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum,” dedi Birdie. “Chess, Michael'la evlenmeyecekmiş. Kızımızı hırpalamak yerine iş işten geçmeden bunun farkına vardığı için onu tebrik etmeliyiz. Bu ilişkiyi devam ettirip onunla evlenseydi pişman olabilirdi.”

“Senin benimle evlendiğine pişman olduğun gibi mi?” dedi Grant.

Birdie içini çekti. Kesinlikle!

“Ben pişman değilim.”

“Tabii ki pişmansın.”

“Çocuklarımızı büyüttüğüm için pişman değilim. Ve uzun yıllar boyunca, seninle evlendiğime de pişman olmadım.”

“Standart bir hayatın içinde sıkışıp kaldığın için pişmanlık duydun,” dedi Grant. “Hayatında Okul Aile Birliği etkinliklerinden ve bahçe kulübünden fazlası olsun istiyordun. Konuştuğunda seni can kulağıyla dinliyorum, Bird.”

İşte bu çok sinir bozucuydu. Grant şimdi numara yapıyor, dersine çalışmadığı için sınavı geçiştirmeye çalışıyordu. “Şey, eminim bunu duyunca şaşıracaksın ama ben henüz ölmedim. Hatta görüştüğüm biri var.”

“Tebrikler,” dedi Grant.

Grant çok kibirliydi. Birdie, bunu ona söylediği için kendine kızdı. Aşk hayatı eski kocasını hiç ilgilendirmezdi ve vereceği hiçbir tepki –küçük bir kıskançlık belirtisi bile, ki bu samimiyetsizlik olurdu– onu memnun etmezdi. Hank’le flört etmek özel bir zevk kaynağıydı; başkalarına duyurmak büyüsunü bozabilirdi.

“Her neyse,” dedi Birdie. “Düğün hazırlıklarıyla ilgili meseleler var. Ödediğin peşinatları geri almaya çalışmamı isteyeceğini tahmin ediyorum?”

“Evet, lütfen,” dedi Grant.

“Denerim,” dedi Birdie. Grant’in parasını okyanusun dibine gönderesi vardı ama Grant’in parası onun parasıydı ve boşa harcamak aptallıktı. “Bir de, Grant?”

“Evet?”

“Kızını ara lütfen.”

“Arayıp ne söyleyeyim?”

“Ne söyleyeceksin yahu?” dedi Birdie. “Onu sevdiğini söyle.”

İlerleyen günlerde ve haftalarda Birdie, Chess’e ulaşmakta zorlandı. Onu işyerinden aradığında telefona kızının asistanı Erica çıktı ve Chess’in artık işyerinde kişisel aramaları kabul etmediğini söyledi.

“Ama kendisi orada, değil mi?” dedi Birdie. “Yaşıyor yani?”

“Doğrudur,” dedi Erica.

Birdie, Chess’e cep telefonundan ulaşmayı denediğinde tam da beklediği gibi her seferinde sesli mesaja yönlendiriliyordu. Bıraktığı mesajlar da orada, evinden taşınmış birinin posta kutusunda biriken gazeteler gibi birikiyordu.

“Ara beni,” dedi Birdie. “Endişeleniyorum.”

Birdie, kızı Tate’le konuşmakta teselli aradı. Tate’i Chess’ten daha çok sevmiyordu ama onunla anlaşmak daha kolaydı.

“Ablanla konuştun mu hiç?” diye sordu Birdie.

“Birkaç kez konuştum,” dedi Tate. “Çoğunlukla sadece mesaj bırakıyorum.”

“Ah, iyi,” dedi Birdie. “Mesaj bırakmaya yönlendirilen bir tek benim sanıyordum.”

“Seni asla yalnız bırakmayacağımı biliyorsun, anne,” dedi Tate.

Tate, tam adıyla Elizabeth Tate Cousins otuz yaşında, Amerika’nın en büyük şirketleri tarafından sistemlerindeki hataları düzeltilmesi için çağırılan bir bilgisayar dehasıydı. Bilgisi ve uzmanlığı öyle bir seviyedeydi ki çalışma şartlarını kendisi belirleyebiliyordu: En gösterişli işyerlerinde bile kot pantolon giyiyor, iPod’unda son ses Bruce Springsteen çalarak çalışıyor, öğle yemeklerinde de Panera’dan, Panera’nın olmadığı şehirlerde de Cusi’den tonbalıklı sandviçler ve kremalı domates-fesleğen çorbası yiyordu. Yaptığı iş için de astronomik bir ücret istiyordu.

“Bugün neredesin?” diye sordu Birdie. Tate resmî olarak, Birdie’nin hiç bilmediği bir yer olan Kuzey Carolina, Charlotte’da yaşıyordu. Burası, bankalar başkenti olarak bilinen “yeni” bir şehirdi. Charlotte, Tate’in ilk işini aldığı yerdı ve o işten kazandığı parayı hiç düşünmeden güzel bir yüzme havuzu ile son teknoloji aletlerle donatılmış spor salonu olan bir sitedeki daireye yatırmıştı.

Neden Charlotte? diye sormuştu Birdie.

Çünkü canım öyle istedi, demişti Tate. Ortaokuldayken Tate’in

erkek çocuğu gibi giyindiğı bir dönem olmuştu. Yırtık kot pantolonlarının üstüne beyaz erkek atleti giyer, bileğine ya da ayak bileğine kırmızı bir bandana dolardı. Saçlarını kısacık kestirir, bazen havaya diker, bazı günler de arkaya doğru tarardı. Konuşması bile erkek çocuğu gibiydi; sürekli küstahça sözler söylerdi. Okulda "Darlington County"nin sözlerini sıraya kazırken yakalanmıştı ve bunu neden yaptığı sorulduğunda omuz silke- rek, *Çünkü canım öyle istedi*, demişti. Birdie, Tate'in bir terapistle gitmesini istemişti ama okuldaki rehberlik danışmanları Birdie'yi bunun geçici bir dönem olduğuna ikna etmişlerdi. Dönem geçmişti geçmesine ama o oğlan çocuğu Tate'in içinde yaşamaya devam ediyordu. Tate hâlâ fanatik bir Bruce Springsteen hayranıydı, bilgisayarlara aşırı meraklıydı ve Ulusal Futbol Ligi maçlarını yakından takip ediyordu. İlk evini kimseyi tanımadığı bir şehirde satın almıştı çünkü "canı öyle istemişti."

"Seattle'dayım," dedi Tate.

"Microsoft'un bilgisayar sorunları mı var?" dedi Birdie.

"Konferanstayım," dedi Tate.

"Chess sana ne anlattı?" diye sordu Birdie.

"Sana anlattıklarından farklı bir şey anlatmadığına eminim," dedi Tate. "Fikrini değiştirmiş işte. Michael'la evlenmek istemiyormuş." Tate duraksadı. "Bir de senin bu konuda gayet rahat olduğunu söyledi. Çıldırمامışsın."

Birdie sakinliğini korumaya çalıştı. Her ne kadar o ve kız kardeşi India kendilerini bilmeye başladıkları yaşlardan itibaren, yani biri üç diğeri beş yaşındayken, annelerinin karakter çözümlemesini yapmışlarsa da Chess'le Tate'in kendisini ele almaları fikrinden hoşlanmadı.

"Herhangi bir şey olup olmadığını söyledi mi?" dedi Birdie.

"Ne gibi bir şey?"

"Düşünüp taşınmadan, alélacele karar vermesine neden olan bir şey olmuş mu? Yoksa durup dururken mi ayrılmaya karar vermiş?"

"Sanırım durup dururken karar vermiş," dedi Tate.

“Tamam,” dedi Birdie. “Michael başka bir şey olduğunu düşünüyor da o yüzden sordum. Chess’in ona söylemek istemediği bir şey var sanıyor. Ya da annesine söylemediği. Başka biriyle tanışmış olabilir gibi falan?”

“Başka birinden bahsetmedi,” dedi Tate. “Ama bahsettiğimiz kişi Chess. Eminim gece gündüz peşinde olan adamlar vardır. Metro çıkışında sokak köpekleri gibi eteğini koklaya koklaya onu evine kadar takip eden adamlar olduğuna eminim.”

Birdie içini çekti. “Tate, bu kadar kaba olmak zorunda mısın gerçekten?”

“Evet,” dedi Tate. Duraksadı. “Ee... Tuckernuck ne iş?”

“Ah,” dedi Birdie. Tuckernuck tamamen aklından çıkmıştı. “Ne iş derken?”

“Chess birlikte oraya gideceğinizi söyledi. Ben de gelmek istiyorum,” dedi Tate. “Eskiden olduğu gibi iki hafta kalmak istiyorum. Kalabilir miyiz? Chess olur dedi.”

Birdie hazırlıksız yakalanmıştı. Elli yedi yaşında olmasına rağmen hâlâ bu kadar çok beklenmedik duyguyu aynı anda hissedebilmesi şaşırtıcıydı. Kızlarının ikisi de Tuckernuck’ta iki hafta kalmak mı istiyordu? Bu ne büyük bir lütuftu! Birdie’nin dile getirmeye asla cesaret edemeyeceği cömert bir ikramdı. Yine de bu seyahatin asıl amacı Birdie’yle Chess’in birlikte kaliteli zaman geçirmesiydi. Ama şimdi Chess, Michael Morgan’la evlenmekten vazgeçtiğine göre, Birdie kızıyla baş başa kalma ihtiyacının o kadar da acil olmadığını düşündü. Hem Tuckernuck yolculuğu Tate’le birlikte daha eğlenceli olurdu. Birdie buna sevinmesi gerektiğine karar verdi. İki kızıyla birlikte iki hafta Tuckernuck’ta kalacaktı!

“Aniden geri dönmeye kalkmazsın, değil mi?” dedi Birdie. “İşlerin ne olacak?”

“Ben kendi işimin patronuyum,” dedi Tate. “İki hafta uzun bir süre değil. İstersem bir ay tatil yapabilirim.”

“Gelmek istediğinden emin misin?” Birdie, iki kızının da Tuckernuck’ı kendisi kadar sevdiğini biliyordu. Ama artık ikisi de

sorumlulukları olan yetişkin insanlardı. Tuckernuck'ta internet yoktu, televizyon yoktu ve cep telefonu da pek çekmiyordu.

"Tanrım, evet!" dedi Tate. "Tabii ki gelmek istiyorum. Ev hâlâ tam bir çöplük, değil mi? Hep bunu düşünüyorum. Örümcek ağları var mıdır? Yarasalar? Geceleri yıldızlar, sahilde şenlik ateşleri. Bir de keşif gemisi Scout? O araca bayılıyorum."

"Barrett Lee'yle konuştum," dedi Birdie. "Chuck'ın oğlu Barrett'ı hatırlıyor musun? Bekçilik işini o devralmış."

"Barrett Lee'yi *hatırlıyor* muyum? Evet, onu hatırlıyorum. Clooney ve Pitt *Ocean's Eleven* filminde oynayana kadar özel fantezilerimin öznesi oydu."

"Onunla buluşmaya giden sen miydin? Teknede öğle yemeği randevusu hani?"

"Hayır, *beni* balığa götürmüştü. Pikniğe de *Chess'i* götürdü. Sevgili Mary Francesca hayallerimi süsleyen adamla bir randevu ayarlamış, sonra altı kutu bira içmiş, deniz tutmuş ve yediği jambonlu sandviçi teknenin kık tarafından denize kusmuştu."

"Gerçekten mi?" dedi Birdie. Buluşma olayından haberi vardı da o buluşmada neler yaşandığını hiç bilmiyordu.

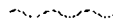
"Klasik Chess, değil mi? İstedliğini elde eder, sonra da onu mahveder. Şu anki durumu da dahil, onun tarzı bu."

"Neyse, Barrett evi elden geçirecek. Kiremitleri değiştirip çatıyı onaracak. Yeni bir jeneratör alacak. Tavan arasının döşemesini cilalayacak ve sanırım bütün evi boyayacak. Ben de yeni çarşaf ve havlular alacağım. Belki birkaç tencere, tava, kapacak da alırım, böylece paslanmış alüminyumdan Alzheimer'a yakalanmayız..."

"Fazla bir şey getirme," dedi Tate. "Asıl amaç..."

"Amaç biliyorum," dedi Birdie. "Amaç belirleyen benim." Bu, tam olarak doğru değildi; amaç büyükannesiyle büyükbabası belirlemiş, anne ve babası da geliştirmişti. Amaç, basit yaşamaktı. "Yani şimdi üçümüz gidip iki hafta mı kalacağız?"

"Bunun için sabırsızlanıyorum," dedi Tate.



Bu konuşmanın üzerine Birdie, Barrett Lee'yi tekrar aradı.

"Chess ve ben bir değil, iki haftalığına geleceğiz," dedi. "Diğer kızım Tate de bizimle gelecek."

"Harika," dedi Barrett. "Hepinizi yeniden görmek çok güzel olacak."

"Bu değişikliğin nedeni Chess'in nişanının bozulması. Düğün iptal oldu."

"Ah!" dedi Barrett.

"Nişanı Chess attı," dedi Birdie. "Hazır değilmiş."

"Aslında daha çok genç," dedi Barrett. Sonra boğazını temizledi. "Şey, Bayan Cousins? Size bir fatura gönderdim. Yirmi dört bin dolarlık."

"Sana gönderdiğim çeki aldın mı? On bin dolarlık olanı?" Bu on bin Birdie'nin kendi hesabından çıkmıştı. Toplam maliyetin ne kadar olacağını öğrenmeden Grant'ten para talep etmek istememişti.

"Evet efendim, teşekkür ederim. Bu yirmi dört bin dolarlık fatura ayrı. Evin işi çok fazlaydı. Sadece jeneratör sekiz bin dolar tuttu. Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama en az on on iki bin dolar daha masraf olacağını tahmin ediyorum."

Birdie kafasında hemen bir hesap yaptı. Tuckernuck'taki evin tadilatı elli bin doları buluyordu. Paniklememeye çalıştı. Tuckernuck, atalarının yazlık eviydi; ailesinden ona miras kalmıştı ve günün birinde de çocuklarına kalacaktı. Ama Grant bir daha Tuckernuck'a hayatta adım atmazdı. Öyleyse evin bakım ve onarımı için neden elli bin dolar ödesindi ki? Çocuklarının oraya hevesli olması Grant için yeterli olur muydu? Birdie bunun için kendini alçaltmak zorunda kalacaktı. Bu adil değildi: Birdie otuz yıl boyunca Grant'e destek olmuştu ve dolayısıyla, boşanma avukatı ona Grant'in o dönemde kazandığının yarısında hakkı olduğunu hatırlatıyordu. Grant milyonlar kazanmıştı. Elli bin doların lafı mı olurdu? Çok küçük bir meblağdı.

Ayrıca son iki hafta içinde Birdie, Grant'in düğün için yaptığı peşin ödemelerin yüzde yetmiş beşini geri almıştı. Grant'in pa-

rası için yalvarmış yakarmış, pazarlık yapmış ve hatta bir kere-
sinde ağlamıştı. Bunları hatırlatacaktı ona.

“Tamam, Barrett, sorun değil,” dedi Birdie. “Evin bir çatıya, duvarlara ve elektriğe ihtiyacı var. Tüm bunlarla uğraştığın için teşekkür ederim.”

“Rica ederim, ne demek,” dedi Barrett. “Bir de şey, Chess’in düğününün iptal olmasına üzüldüm.”

Birdie aynı şeyi belki bininci kez söylediğini düşünerek, “En doğrusu bu,” dedi.

Birdie bu konuda son olarak Michael’ın annesi Evelyn Morgan’la konuştu. Aslında bu konuşmayı yapmayı hiç istemiyordu ve kendini gereksiz olduğuna neredeyse inandırmıştı. Birdie, saldırgan tutumlarıyla iz bırakan Cy ve Evelyn Morgan’la hiç tanışmamıştı ama Chess’in anlattıklarından Evelyn’in kasırga gibi bir kadın olduğunu biliyordu. Kadın sadece Madison Avenue’nun dev reklam ajansının yönetici ortağı değil, aynı zamanda Bergen Düşkүнlerevi’nin yönetim kurulu üyesi, Presbiteryen Kilisesi mütevelli heyeti üyesi ve Fairhills Golf Kulübü’nün başkanıydı. Yorulmak bilmeden tempolu yürüyüş yapar ve günde altı gazete okurdu. İki oğlu, Michael ve onun küçüğü Nick, bir de Dora adında bir kızı vardı. Evelyn Morgan sürekli roket hızıyla hareket ediyordu; araba sürüyor, çalışıyor, egzersiz yapıyor, yöneticilik yapıyor, şarkı söylüyor ve dans ediyordu.

Birdie bunu Evelyn’in, Flatiron Bölgesi’nin en yeni restoranı Zo’da düzenlenecek düğün öncesi yemekle ilgili heyecanlı ve aşırı ayrıntılı e-postalarından sezmişti. Şehirdışından gelecek tüm misafirlere Brezilya kokteyli *caipirinha* ve Brezilya mezesi *tapas* ikram edilecekti; Evelyn solisti transseksüel olan bir samba grubu da tutmuştu. *Yemeği golf kulübümüzde de yapabilirdik*, diye yazmıştı Evelyn. *Ama soslu bon file, martini, günbatımında çimenleri sulayan fıskiyeler falan gerçekten çok sıradan ve sıkıcı olurdu. Çocuklar kesinlikle şehirde olmak ister!*

Şimdi şehirdeki tüm planlar iptal olmuştu; diğer her şeyle

birlikte düğün öncesi yemeği de geri dönüşüm kutusunu boy-lamıştı. Chess ve Evelyn bayağı kaynaşmışlardı; Birdie, Chess'in Evelyn'la kendisiyle anlaştığından daha iyi anlaştığını kabul etmek zorundaydı. Bergdorf'un yedinci katında öğle yemeğin-de buluşuyor, işten sonra Central Park'ta yürüyüş yapıyor, dü-ğünden sonra Chess ve Michael'ın oturacakları evin tablolarını seçmek için şehir merkezindeki sanat galerilerini dolaşıyorlardı. Ama Chess, oğlundan ayrılması hakkında Evelyn'le hiç konuş-mamıştı. Evelyn Morgan'ı aramak Chess'in yapması gereken bir şeydi ama bunu yapmak istememişti. Bu nedenle iş yine Bir-die'ye kaldı.

Birdie, artık Chess'in kayınvalidesi olmayacak kadınla ara-sındaki ilk ve tek telefon görüşmesinin nasıl olacağını hayal et-mekte zorlanıyordu. Belki gelecekte aynı çocukların büyükan-nesi olamayacaklarından dolayı üzüntülerini dile getirir, birbir-lerini teselli ederlerdi. Ancak Birdie'nin asıl kafaya taktığı şey, Evelyn'in kendisinden bir özür beklemesi fikriydi. Sonuçta onun kızı, Evelyn'in oğlunu üzmüştü. Bu görüşmenin Tate, Gwennie Avery'yi kaydırağın tepesinden iterek kızın kolunun kırılması-na sebep olduğunda Birdie'nin Helen Avery'yi aramak zorunda kalmasından ne farkı vardı?

Birdie kadını aramak için cumartesi sabahı saat onu seçti. Saat on birde kuaför randevusu vardı, ardından manikür, pedikür ve masaj yaptıracaktı. O akşam saat altıda Hank'le buluşacaktı. Şu telefon görüşmesini aradan çıkarınca günü çok ama çok keyifli geçecekti.

Birdie mutfak tezgâhına dayanıp numarayı tuşladı ve gözü-nü ananas, limon ve Granny Smith elmalarıyla dolu meyve kâ-sesine dikti.

Evelyn daha ilk çalışta telefonu açtı. "Arayacak cesaretin olup olmadığını merak ediyordum," dedi.

"Efendim?" dedi Birdie.

"Mary Francesca Cousins'ın annesi Birdie Cousins'ın, kalbi kırılan ama kuşkusuz en iyi şekilde korumaya alınan Michael

Kevin Morgan'ın annesi Evelyn Morgan'ı aramaya cesaret edip edemeyeceğini merak ediyordum."

Bu kadın sarhoş falan mıydı? Yalnızca Birdie'ye değil de Birdie'nin göremediği bir izleyici kitlesine de konuşuyormuş gibi yüksek sesle ve teatral konuşuyordu.

"Cesaretim var ki aradım," dedi Birdie.

"Benden daha cesur bir kadınmışsın," dedi Evelyn. "Aynı durumda ben olsam, kendimi aramaktan vazgeçirmenin bir yolunu bulurdum."

Birdie içini çekti. "Üzgünüm, Evelyn."

"Üzülmen için bir neden yok," dedi Evelyn. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Chess de üzgün," dedi Birdie.

"Gerçekten üzgün olsaydı, beni kendisi arayıp söylerdi," dedi Evelyn. "Kıza bıraktığım mesajların haddi hesabı yok. İşyerinden bile aradım ve bana artık kişisel aramaları kabul etmediğini söylediler."

"Kendini daha iyi hissedeceksen söyleyeyim, benim telefonlarıma da çıkmıyor," dedi Birdie.

"Anlamıyorum," dedi Evelyn. "Her şey *bir anda* oldu. Michael evlenme teklif ettiğinde ben de oradaydım. Hiç bu kadar mutlu bir kız *görmemiştim*. İşte bu yüzden Chess'le konuşmak istiyorum. Ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi Birdie. "Sadece fikrini değiştirmiş."

Hattın diğer ucundaki Evelyn duraksadı. Birdie, son sözlerinin fazla kaçamak olup olmadığını merak etti: Chess fikrini değiştirdiği için mi Michael'ı yüzüstü bırakmıştı? Chess o kadar uçarı ve düşüncesiz miydi? O kadar duyarsız mıydı?

Evelyn tekrar konuştuğunda sesi normaldi. "Chess nasıl hissediyorsa öyle hissediyor, bunda doğru ya da yanlış olan bir şey yok. Onu Michael'la zorla evlendiremeyiz. Bunu kendisi istemeli. Ne istediğini söyleyecek kadar cesur olduğu için onu kutluyorum."

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” dedi Evelyn.

“Michael nasıl?”

“Perişan hâlde. Yemek yemiyor, kendine bakmıyor. Sürekli çalışıyor çünkü çalışırken düşünmeye vakti olmuyor. Eminim sen de biliyorsun ki asıl acı veren şey düşünmek. Bir seyahat planı var. Anma Günü’nde kardeşiyle birlikte Moab’da kaya tırmanışı yapmaya gidecek.”

“Bu ona iyi gelir.”

“Atlatacak,” dedi Evelyn. “Ama oğlum bir şey kaybetti. Morgan ailesi olarak hepimiz kaybettik. Chess harika bir kız. Onu kendi kızım gibi seviyorum. Kaybeden biziz.”

“Senden bunları duymak çok hoş,” dedi Birdie. Evelyn Morgan’dan *hoşlandığını* fark edince çok şaşırdı. Birdie, New York’un iki ayrı bölgesinde yaşıyor olsalar bile bu kadınla dünür oldukları bir hayattan zevk alabilirdi.

“Beni aramakla büyük incelik gösterdin,” dedi Evelyn. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” dedi Birdie. Konuşmanın sonlanmasını istemiyordu. Bu kadınla bir daha hiç konuşamayabilirdi. “Düşündüm de...”

“Doğru düşünmüşsün,” dedi Evelyn. “Chess kendini hazır hissettiğinde beni arasın lütfen. Onunla konuşmak istiyorum.”

“Söylerim,” dedi Birdie. “Hoşça kal.”

Birdie’yle Grant’in eski evlilik yıldönümleri olan yirmi mayısta Chess arayıp *Glamorous Home*’daki işinden ayrıldığını söyledi. Arkadan gelen trafik ve siren gürültüsünden Birdie, Chess’in onu dışarıdan aradığını anladı. Çok şaşırmıştı.

“Yani istifa mı ettin?” diye sordu Birdie. “Öylece bıraktın mı?”

“Bıraktım,” dedi Chess. “Derginin temmuz sayısını yeni bitirmiştik ki, *Buraya kadar, bitti bu iş!* dedim.”

Birdie neler olduğunu merak ediyordu. Büyük kızının hiç plan

yapmadan veya hiç düşünmeden arka arkaya hem aşk hem iş ilişkisini bitirmesi ruhsal bir bozukluğun belirtisi olabilir miydi?

"İnanamıyorum," dedi Birdie. "Çok uzun zamandır oradaydın."

"Sekiz yıldır," dedi Chess.

Chess sekiz yıldır o dergide çalışıyordu; otuzuncu yaş gününden bir ay önce yemek editörlüğüne terfi etmişti. Birdie çok gururlanmıştı. Kızı bir dâhiydi; yemek dergilerinin Yo-Yo Ma'sıydı. Bir gün derginin yaratıcı yönetmeni ya da baş editörü olacaktı. Ama artık bu unvanların yanından geçmesi bile mümkün olmayabilirdi. Birdie yanlış anlamadıysa, kızı iki haftalık ihbar süresini bile boş verip işinden öylece ayrılıvermişti.

Birdie, küçüklüklerinden beri çocuklarının ayrıcalıklarından fayda yerine zarar görmesinden endişe etmişti. Bu endişesi şimdi ortaya çıkıyordu işte: Chess nişanlısından ayrılmıştı ve şimdi de işini mi bırakıyordu? Chess para kazanmak için ne yapmayı planlıyordu acaba? Babasından mı isteyecekti? (Birdie içten içe ezilip büzüldü. Paraya ihtiyacı olduğunda *kendisinin* yaptığı buydu tabii.)

Birdie, Hank'i arayıp fikrini sormayı çok istiyordu. Her hafta sonu onunla görüşmeye devam etmiş ve çoğu zaman adam, geceyi onunla geçirmişti. Hank, Birdie'nin tanıdığı en sıcak, en kibar, en olgun adamdı. Birdie'ye sadece çiçek getirmekle kalmıyor, iki saat boyunca dizlerinin üstüne çöküp bahçedeki yabani otları yolmasına da yardım ediyordu. Birdie'yi *Jersey Boys*'u izlemeye götürmüş, sonra da Bar Americain'de oturup şampanya içip kâğıt külahtan patates kızartması yemişlerdi. Hank eve gidene kadar ona serenat yapmış, sonra bir gelin gibi kucağına alıp üst kattaki yatağına götürmüştü. Bir başka hafta sonu Greenwich Village'da dolaşmışlar ve Hank, Birdie'yi en az yirmi yaş genç kadınlara yönelik butiklere sokup ona orada satılan kıyafetleri denettirmişti. Hank ara sıra deneme kabini'nin kapısının üstünden ona baktığı için bir tür erotik moda şovu gibi olmuştu. Birdie, Chess'le ilgili endişeleri yüzünden Hank'le ilişkisini yı-

ratmak istemiyordu. Chess'in tam bir baş belası olduğunu düşünmesini istemiyordu. Chess onun asil, ideal kızıydı. *Bon Ap-pétit*'te ya da *Food and Wine*'da daha muhteşem bir iş bulmadan *Glamorous Home*'daki işinden ayrılmazdı. Ama sokaktan aramıştı. Gerçekten kötü durumda mıydı?

"Ne yapacaksın peki?" diye sordu Birdie, Chess'e. "Yeni bir iş falan ayarladın mı?"

"Hayır," dedi Chess. Sesi o kadar kayıtsızdı ki Birdie gerçekten kızıyla konuştuğundan şüphe etti. Annesiyle kafa buluyor olabilir miydi? "Seyahate çıkmayı düşünüyorum."

"Seyahat mi?" dedi Birdie. "Ne demek bu?"

"Hindistan'a gitmeyi düşünüyorum," dedi Chess. "Ya da belki Nepal'e giderim."

"Hindistan mı?" dedi Birdie. Duygularını kontrol etmekte güçlük çekiyordu. "*Nepal* mi?"

"Bird, bak ne diyeceğim, tüm bunları eve geldiğimde konuşalım mı?"

"Eve geldiğinde mi?" dedi Birdie.

"Dairemi yaz için kiraya verdim. Önümüzdeki hafta sonu eve geleceğim."

"Önümüzdeki hafta sonu" Anma Günü'ydü ve Birdie'nin Hank'le Long Island'daki North Fork'a gitme planları vardı. Üzülerek iptal etti. "Chess işinden ayrılmış, kendi evini kiraya vermiş ve eve geliyormuş," dedi Hank'e. "Geldiğinde evde olmam gerek. Ben onun annesiyim."

"Bunu konuşmak ister misin?" dedi Hank.

Birdie bir an düşündü. Hank, Chess'in nişanı atmasını anlayışla karşılamış, Chess artık Michael'a âşık değilse o zaman nişanı atmasının yapılacak tek doğru ve insancıl şey olduğuna Birdie'yi ikna etmişti. Bu yeni gelişmeleri de mantıklı bir nedene bağlayıp anlamlandırabilirdi. Ama Birdie kendini tuttu. "Hayır," dedi. "Sanmıyorum."

"Emin misin?"

“Eminim.”

“Tamam, o zaman North Folk’a başka bir hafta sonu gideriz. Sözüm olsun. Sen şimdi küçük kızınla ilgilen.”

Birdie, Chess’in odasındaki çarşafı değiştirdi ve bir vazoya güller koyup yatağının yanına yerleştirdi. Cuma akşamı için Chess’in en sevdiği yemek olan Toscana usulü limonlu tavuk yaptı. Birdie, pazar günü öğleden sonra için Chess’in liseden birkaç arkadaşını davet edip barbekü planlayacak oldu ama sonra vazgeçti. İyi ki de vazgeçmişti! Chess geldiğinde, istemediği nişanlısından ve yoğun tempoda çalıştığı yorucu işinden yeni kurtulmuş otuz iki yaşında güzel bir kıza benzemiyordu. Yüzü solgun, gözleri şiş ve acınacak kadar zayıftı. Uzun sarı saçları yağlanıp birbirine dolaşmıştı, omuzları çöküktü. Üstünde Diplomatic Immunity grubunun logosu bulunan eski püskü bir tişörtle ordunun üretim fazlası kamuflaj şortlarından vardı. Ne makyaj yapmış ne takı takmıştı; kulaklarındaki küpe delikleri kızarmış ve şişmişti. Evsizlere benziyordu.

Uyuşturucu, diye düşündü Birdie. Ya da bir tarikat. Hindistan? Nepal?

Chess, son derece şık Coach çantasından cep telefonunu çıkardı ve Birdie’nin mutfak çöpüne attı. “Telefon görüşmeleriyle işim bitti,” dedi. “E-postalarla ve mesajlaşmalarla işim bitti. Michael’la konuşmak da istemiyorum, başka biriyle Michael hakkında konuşmak da. İşyerinden kimseyle neden ayrıldığımı ya da nereye gideceğim hakkında konuşmak istemiyorum. Konuşmaktan bıktım. Tamam mı?” Birdie’ye izin ister gibi baktı ve gözleri yaşlarla doldu. “Kafam gerçekten çok karışık, Bird. Tüm bunların oluş şekli... Olanlar... Yaşananlar... Gerçek mi? İnsanlardan bıktım. Keşif olup bir mağarada yaşamak istiyorum.”

“Sorun nedir?” diye sordu Birdie. “‘Olanlar’ ne?”

“Sen beni dinlemiyor musun?” dedi Chess. “Bunları konuşmak istemiyorum.”

Ne yapacağını bilemeyen Birdie, Chess’e bir kadeh Sancerre doldurdu ve onu bahçeye karşı iki kişilik hazırlanmış piknik

masasına götürdü. (Düğün töreninin yapılacağı alana bakmak Chess'i rahatsız eder miydi? Muhtemelen huzursuz olurdu ama Birdie ne yapabiliirdi ki? Evinin arka bahçesiydi.) Chess'i Toscana usulü limonlu tavuğa, rezeneli patates gratene, sarımsakla sotelenmiş fasulyeye ve tereyağlı ekmeğe boğdu. Tatlı olarak da bir dilim ravent turtası verdi. Birdie'nin şahin gibi bakışları altında Chess dört lokma tavuk, bir tane yeşil fasulye, bir lokma ekmek ve iki lokma turta yedi. Konuşmak istemiyordu ve Birdie, konuşulması gerektiğini düşündüğü gerçekten önemli dört beş konuya rağmen onu sıkıştırmayacaktı.

Yemekten sonra Birdie, Chess'in cep telefonunu çöp kutusundan aldı. Ekranına baktı; on dört yeni mesaj vardı. Mesajların kimden geldiğine bakmak istedi. Ne gibi "şeyler" olmuştu? Merakının gayet normal olduğunu düşünse de anneliğini konuşturmaya kararlıydı, bu da Chess'in özeline saygı göstermesi gerektiği anlamına geliyordu. Kızının cep telefonunu güzelce silip temizledikten sonra tezgâhın üzerindeki ev telefonunun yanına koydu.

Üst kata çıkıp pençe ayaklı küvette kızına lavanta kokulu banyo suyu hazırladı ve Pachelbel'in Canon'unu açtı. Chess'in yatağının üzerine temiz, beyaz fistolu bir gecelik bıraktı. Okuma grubunun en son seçtiği kitabın bir kopyasını komodinin üzerine koydu.

Yatmak için kendi odasına çekilmeden önce Chess'in odasının kapısına hafifçe vurup başını içeri uzattı ve davet edilmeyi bekledi. Kızını tertemiz çarşafların altında kitap okurken görünce mutlu oldu. Işık loştı; yatağının yanındaki güller mis gibi kokuyordu.

Chess başını kaldırıp ona baktı. "Her şey için teşekkürler, Birdie."

Birdie başını salladı. Anne olarak üzerine düşeni yapmıştı. Chess evindeydi. Güvende idi.

İyi ki de evdeydi çünkü üç gün sonra, pazartesi günü, Anma Günü'nde gelen bir telefon Michael Morgan'ın öldüğünü haber verdi.

Michael, Moab'da kaya tırmanışı yaparken otuz metreden düşmüş. Boynunu kırmış ve oracıkta hayatını kaybetmiş.

Bu tam bir buhrandı. Bu bir sinir bozukluğuydu. Chess, telefonda Michael'ın kardeşinden haberi duyunca kalbine bıçak saplanmış gibi bir çığlık attı. Birdie, Chess'in odasına koştu. Chess ıslak bikinisiyle yerde oturuyordu. (Chess ve Birdie hafta sonunun büyük bir bölümünü kulübün havuzunda kulüp sandviçlerden yiyip tanıdıklarına görünmemek için Vogue dergilerinin arkasına saklanarak geçirmişlerdi.) "Chess, ne oldu?" dedi Birdie. Chess telefonu bırakıp Birdie'ye bakarak, "Ölmüş, anne! Ölmüş!" dedi.

Birdie onun bir an Grant'ten bahsettiğini sandı. *Grant öldü,* diye düşündü ve hissettiği baş dönmesi yüzünden neredeyse yere yığılıyordu. Çocukları babalarını kaybetmişti; ondan başka kimseleri yoktu ve Birdie güçlü olmak zorundaydı. Ama Grant ölmüşken nasıl güçlü olabilirdi? Birdie, ölen kişinin Grant değil, Michael Morgan olduğunu nasıl anladığını hiç bilmiyordu. Chess'in telefonda Nick'e söylediği bir şeyden de anlamış olabilirdi, arayanın Nick olmasından da. Birdie olayı doğru anladı: Michael ve Nick, Moab'da kaya tırmanışı yapıyorlarmış. Her şey yolundaymış, kaya tırmanışı iyi gidiyormuş. Hava güzel, koşullar mükemmelmiş. Pazartesi sabahı Michael şafak vakti kalkıp Labyrinth Canyon'da tek başına tırmanmaya gitmiş. Emniyet kemerini düzgün bağlamamış, dengesini kaybedip düşmüş. Cesedini bir korucu bulmuş.

Cenaze töreni cuma günü Bergen County'deki Presbiteryen Kilisesi'nde yapılacaktı.

Birdie ne yapacağını bilmiyordu. Hank'i aradı ama çocuklarıyla birlikte, bakımevindeki Caroline'ı ziyarete Brewster'a gidiyordu ve Birdie'ye yardımcı olması mümkün değildi. Grant'i aradı ama telesekreterine yönlendirilince onun da golf oynadığını anladı. (Kesinlikle: Grant her Anma Günü'nde golf oynardı.)

Birdie aile doktorları Burt Cantor'ı evinden aradı. Burt de golf oynuyordu ama karısı Adrienne hemşireydi ve eczaneye sakınleştirci bir ilaç olan Ativan için reçete yazdı. Chess yüzünü yastığına gömmüş çığlıklar atıyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Birdie yatakta onun yanına ilişti, elini sırtına koydu. Kendini hayatında hiç olmadığı kadar işe yaramaz hissediyordu. Chess şimdi bu kadar üzülüyorsa, Michael Morgan hâlâ nişanlısı olsaydı nasıl kahrolurdu? Ya da böylesi daha kötüydü; Birdie bilmiyordu.

Birdie, Evelyn Morgan'ı düşününce gözlerinden yaşlar süzül-
dü. Şimdi nasıl bir cehennem yaşıyordu kim bilir? Bir evlat kay-
betmek! Evelyn'ın gözünde hâlâ küçük bir çocuk olduğu kesin
boyu boslu, yakışıklı, akıllı, yetenekli, çekici, atletik ilk oğlunu
kaybetmişti. Birdie, Chess'in sırtını sıvazlayarak havuzun klorlu
suyundan dolayı sertleşmiş güzel saçlarını düzeltti. Anne olmak
dünyanın en büyük ayrıcalığıydı. Ama Tanrı biliyor ya, aynı za-
manda da bir cezaydı.

"Adrienne Cantor sakınleştirci verdi. Bir koşu Fenwick'e gi-
dip alayım."

Chess başını yastığından kaldırdı. İfadesi çok dokunaklıydı.
Konuşmaya çalışıyordu ama hıçkırmaktan ne dediği anlaşılmı-
yordu. Birdie onu susturup bir peçete uzattı. Yüzü gözü sümük
içinde kalan Chess, "*Benim yüzümden oldu,*" dedi.

"Hayır, Chess, senin bir suçun yok." Birdie, kızını kollarının
arasına alıp salladı. "Senin hatan değil, hayatım. Michael düştü.
Bu bir kazaydı."

"Ama bilmediğin şeyler var."

"İstersen bunu konuşabiliriz. On altı farklı açıdan değerlen-
direbiliriz ve hiçbirinde de sen suçlu çıkmazsın."

Chess başını yastığın altına gömdü. İnliyordu.

"Tamam," dedi Birdie ve ayağa kalktı. Chess'i yalnız bırak-
ması doğru olur muydu? Sakınleştirci almaya ihtiyacı olduğu
kesindi. "Hemen döneceğim."

Birdie arabasına binerken eli ayağı titriyordu. Yeşil ve altın sarısı tonlarıyla dolu muhteşem bir akşamüzeriydi. Burnuna kömür kokusu geldi. Komşuları yılın ilk barbekü partisini yapıyordu. Daha bir saat önce Chess'le birlikte garaj yoluna girdiklerinde Birdie de mangalda köfte yapmayı düşünüyordu. İşlerin birdenbire böyle değişmesi hiç adil değildi. Biri düşüp boynunu kırıyor, bir telefon geliyor ve bütün gerçeğiniz sonsuza dek değişiyordu. Birdie yaşananların şokunu üzerinden atamamış, olanlara inanmakta hâlâ güçlük çeker hâlde arabasını geri geri sürüp yola çıktı.

Eczaneye sakinleştirici almaya gitmek ona bir şey hatırlattı. *Benim yüzümden oldu.* Bu harika gün, evin içinde olanlarla alay ediyor gibiydi. Birdie şeyi hatırladı... Neyi? Aklına geldi: India'yı.

Ertesi gün, yani salı günü Birdie, India'yı Pennsylvania Güzel Sanatlar Akademisi'ndeki ofisinden aradı. Asistanı telefonu bağlamak istemiyor gibiydi; India'nın depoda olduğunu söyledi. "Ben kız kardeşiyim ve acil bir durum var," dedi Birdie. Asistan telefonu hemen bağladı.

"India, benim," dedi Birdie.

"Ne oldu?" diye sordu India.

Birdie sadece kız kardeşine anlatabileceği kadar açık bir şekilde olanları anlattı: Nişanın bozulmasını, Chess'in işten ayrılmasını, Michael Morgan'ın ölümünü.

"Ölmüş mü?" dedi India, sanki Birdie bu ayrıntıyı yanlış anlamış gibi.

"Ölmüş."

"Kaç yaşındaydı?"

"Otuz iki." İkisi de bir an duraksadı ve sessizlikte Birdie otuz iki yaşındaki hâlini düşündü: Grant'le evliydi, yedi yaşındaki Chess'in ve beş yaşındaki Tate'in annesiydi. Henüz çok, çok gençti. Sonra, "Bir teklifim var," dedi India'ya.

"Ah, Tanrım, söyle," dedi India.

"Kızları Tuckernuck'a götüreceğim. İki hafta kalacaktık ama şimdi temmuz ayının tamamını orada geçirmek istiyorum.

Chess'in zamana ihtiyacı olacak... Uzaklaşması, *gerçekten* uzaklaşması lazım... Düşündüm ki... Şey, sen de buna benzer şeyler yaşamıştın. Chess'e benden daha çok yardımın dokunur. Bizimle gelmeni istiyorum."

"Tuckernuck'a mı?" dedi India. "Temmuz boyunca mı?"

"Çılgınlık bu," dedi Birdie. "Bir işin olduğunu biliyorum. Ama en azından teklif etmem gerekiyordu."

"Ne kadar şanslı olduğunu bilemezsin," dedi India. "Çünkü benim de biraz uzaklaşmaya çok *ihtiyacım* var. Beni yanlış anlama... Capri ya da Kanarya Adaları'nı düşünüyordum. Eski, yıkık dökük Tuckernuck hiç aklımda yoktu. Bir ay soğuk duş almayı değil, soğuk limoncello yudumlamayı düşünüyordum."

"Lütfen?" dedi Birdie. "Gelir misin?"

"Gelmemi istediğine emin misin? Kızlarınla vakit geçirmene engel olmayacağımdan emin misin?"

"Seni öylesine istemiyorum," dedi Birdie. "Sana ihtiyacım var. Ayrıca onlar senin de kızların, biliyorsun."

India burnunu çekti. Birdie, onun ne diyeceğini bilemediği zamanlarda hep yaptığı gibi, ölen kocasının okuma gözlüğünün camlarını parlattığını hayal edebiliyordu. "Kimi kandırıyoruz ki?" dedi India. "Şanslı olan benim."

İlerleyen saatlerde Birdie, Chess'in odasının kapısını araladı. Chess uyumuştı, kafasını çarpmış yaşlı bir adam gibi horluyordu. Birdie *bip* sesleri duydu. Odanın içinde dolaştı ve Chess'in cep telefonunu çöpte buldu. Telefonu alıp ekrana baktı: Nick Morgan arıyordu. Birdie telefonu usulca bırakıp susana kadar bekledi. (Bill'in intihar haberi geldiğinde, India'yla Bill'in evlerinin önü gözünün önüne geldi. O kadar çok araba vardı ki! Avukatlar, muhabirler, sanat simsarları... Hepsi telefonla konuşuyordu. India büyük pencereden dışarı bakıp bağırmıştı. *Ne konuşuyor olabilirler bu kadar? Sustur onları, Bird! Sustur onları!*)

Eski, yıkık dökük Tuckernuck'ta otuz gün, diye düşündü Birdie. Onlara iyi gelecekti.

CHESS

Tuckernuck'a gitmeden önce saçlarını tamamen kestirdi.

Saçım tamamen kesilsin derken, *sıfıra vurmak* anlamında söylemişti. Altmış beş santimlik bal sarısı saç kuaförün kollarına bir çile iplik gibi dolandı. Chess kafasını kazıttı ve son saç tutamları, mevsimi dışında düşen kar taneleri gibi cilalı zemine süzüldü.

Nolita'da, ne olursa olsun kimsenin soru sormadığı pahalı bir salondaydı. Kuaföre, saçlarını Locks of Love kurumuna bağışladığını söyleme gereği hissetmişti. Resepsiyon masasında ödeme-yi yaptı; kız ona kredi kartı fişini verirken her şey çok normalmiş gibi gülümsedi. Chess başını bir uçan balon gibi parlak ve hafif hissediyordu. Yanında tığ işi mavi bir şapka getirmişti, ki onu da gösterişten değil, kimsenin ona acımasını istemediği için taktı. Kimsenin acımasını hak etmiyordu.

Annesi ona korkuyla, tiksintiyle ya da üzüntüyle bakmıştı. Başkalarının ne hissettiği şöyle dursun, Chess kendi hislerini bile tanımlayamıyordu. Saçlarını kazıtması... Ne demekti? Bir tür kendini ifade etme şekli mi? Bileklerini kesmesine bir alternatif mi? Güzelliğini alenen suçlama biçimi mi? Kimliğinden sıyrılması mı? Bir öfke nöbeti mi? Chess çocukken bir kereşinde öfkesinden küt burunlu bir makasla saçını kesmişti. Kâkülü tırnak ucu kadar kalmıştı. Annesinin o zaman da şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı ama Chess sadece beş yaşındaydı.

"Saçların," dedi Birdie.

"Kestirdim," dedi Chess. "Kazıttım. Saçımı da bağışladım."

Birdie başıyla onayladı. Uzanıp tığ işi şapkaya dokundu.

Şimdi Chess annesi, kız kardeşi ve teyzesi India'yla birlikte annesinin Mercedes'inde I-95 yolunda Cape Cod üzerinden Nantucket'a, bir ay boyunca rüstik bir sadelik içinde yaşayacakları Tuckernuck Adası'na gidiyordu. Tate de India teyzesi de kafasını sifıra vurdurması hakkında tek kelime etmemişlerdi. Belli ki Birdie onları susturmuş ve açık açık uyarmıştı. Birdie onlara ne demişti ki acaba?

Chess sandığımızdan daha kötü durumda.

Chess şapkanın altından kafasını elledi. Bu, yeni ve karşı koyamadığı bir alışkanlıktı. Kafa derisi pürüzlü ve yamru yumruydur, kaşınıyordu. Başını o kadar hafif hissediyordu ki arada boynuna yapışık bir başı olup olmadığını kontrol etme gereği duyuyordu. Acısını kısmen de olsa ifade edebileceği bir şey, büyük bir şey, etkileyici bir şey *yapmak* istemişti. Flatiron Binası'nın önünde kendini ateşe verebilir ya da George Washington Köprüsü'nün korkuluklarına tutunup kendini aşağı sallandırabilirdi ama o Nolita kuaför salonuna gitmeye karar vermişti ve bunun korkakça bir tercih olduğunu biliyordu. Ne de olsa saçları yeniden uzayacaktı.

Son yirmi sekiz gündür Chess, Robin adında bir terapistle görüşüyordu. Robin, Chess'e "yaşanan her şeyi" ipek astarlı bir çekmeceye koymasını ve daha az acı verdiğinde tekrar düşünmesini söyledi. Bu arada Chess başka şeyler düşünmeye çalışmalıydı: Öğle yemeğinde ne yiyeceği, gökyüzünün rengi...

Robin bir psikiyatr, Johns Hopkins mezunu gerçek bir kafa doktoruydu. Chess'in babası en iyi doktor olması konusunda ısrar etmişti ve Grant Cousins için en iyisi en pahalısı demekti. Ancak bir saatlik seans için 350 dolar alan Robin (Chess'in kendisine Dr. Burns değil Robin demesini istiyordu) Chess'i aşan bir zihin egzersizi olan ipek astarlı çekmecelerden söz ediyordu. Chess'e "olanları" düşünmemesini söylemek bütün gününü

amuda kalkmış vaziyette geçirmesini söylemekle aynı şeydi. Oysa Chess en fazla üç dört saniye amutta kalabilirdi.

Artık arabayı geri döndürmeleri gerekiyordu. Chess bu yolculuğu kaldıramayacaktı. “Depresyondaydı.” Bu etiket alına yapışmıştı; annesi, kız kardeşi ve teyzesi aralarında fısıldaşmışlardı. (Arabadaki herkes her şeyin normalmiş gibi görünmesi için büyük çaba sarf ediyordu ama Chess’in kuaföre gitmesiyle birlikte “depresyonu” “deliliğe” bir adım daha yaklaşmıştı.) Chess, Robin’in kendini eskisi gibi hissetmesini sağlayacağını vadettiği bir antidepresan kullanıyordu.

Hapların işe yaramayacağını biliyordu. Antidepresanlar zamanı geri getiremezdi, antidepresanlar içinde bulunduğu durumu değiştiremezdi. Üstelik bu ilaç Chess’in kafasının içindeki sesleri susturmada, paniğini yatıştırmada, suçluluk duygusunu hafifletmede ve içindeki boşluğu doldurmada da etkili değildi. Chess “depresyonun” sallanan bir sandalyede oturup sandalyeyi sallayamamak gibi bir şey olduğunu düşünmüştü. Bir sis gibi üzerine çökeceğini, her şeyi bulanıklaştıracığını ve griye boyayacağını sanmıştı. Ama depresyon yerinde duramayan oynak bir şeydi, ellerini ovuşturarak bir ileri bir geri gidip geliyordu. Chess düşünmekten kendini alamıyordu, endişeden kurtulmanın bir yolunu bulamıyordu. Nereye dönse durum, yaşanan her şey oradaydı. Chess kendini sonu olmayan bir yosun ormanında yüzüyormuş gibi hissediyordu. Cepleri taşlarla doluyormuş gibiydi: Giderek ağırlaşıyor, yere batıyordu. Robin bir keresinde ona intihar düşüncesi olup olmadığını sormuştu. Cevap tabii ki evetti; Chess’in tek istediği içinde bulunduğu koşullardan kurtulmaktı. Ne var ki Chess’in intihar edecek gücü yoktu. Hiçbir şey yapmadan oturmaya, susmaya ve işe yaramaz olmaya mahkûmdu.

Netlik kazandığı nadir anlarda durumunun kendine özgü olmadığını fark ediyordu. Colchester’da Edebiyat okumuştı. Durumu Shakespeare’di, hatta *Hamlet*’ti. Nişanlısının kardeşine âşık olmuştu... Nick Morgan’a delice, mantıksızca, çılgınca âşıktı.

Bu aşkı kabullenmek bir el bombası fırlatmak gibi olmuştu...

Michael'ı öldüren, Chess'i de duygusal olarak sakat bırakan bir bomba. Cerrahlar içini açıp baksalar, bir zamanlar kalbinin olduğu yerde saatli bir bomba bulurlardı.

Onu da ipek astarlı çekmeceye koy ve daha az acı vermeye başladığı zaman açıp tekrar bak.

Tüm bunlar başına nasıl gelmişti? O, Mary Francesca Cousins rahat bir yaşam sürmüştü. Hayatta bir yer edinmişti, başarılı olmuştu.

Chess küçüklüğünden beri parlayan bir yıldız olarak önemsenmişti. Güzeldi, güler yüzlüydü, zarıftı, fırl fırl döner ve reverans yapardı. Bale öğretmeni onu öne, ortaya yerleştiriyordu. Fiziği en güzel olan, en çekici olan oydu. Okulda çok başarılıydı, tüm erkekleri yeniyordu, ilk el kaldıran hep o olurdu. Ondan iki üç üst sınıflara ders veren öğretmenler bile adını biliyordu. Çok seviliyordu, kraliçe arı gibiydi; nazik ve yardımsever bir liderdi. Okul yıllığının düzeltmelerini yapan oydu, ponpon kızlar grubundaydı, öğrenci meclisinin başkanıydı. Rekabetten çok sosyal amaçlı golf kulübünde tenis ve babasıyla golf oynuyordu. İyi bir yüzücü, harika bir kayakçıydı. Brown'a kabul edilmiş ama daha şirin bulunduğu Colchester'a gitmişti. Kaldığı kız öğrenci yurdunun sözcüsüydü; ilk iki yıl okul gazetesi için yazılar yazdı, sonra gazetenin editörü oldu. Her cumartesi gecesi SigEp'deki barda fıçı bira içip dans etmesine rağmen tüm derslerini başarıyla geçti ve onur belgesiyle mezun oldu.

Chess, üniversiteden mezun olduktan sonra New York'a taşındı. *Glamorous Home*'da reklam departmanında bir iş buldu; sonra yeteneklerinden daha çok faydalanabilecekleri editörlüğe terfi etti. Ezeli yemek pişirme aşkına teslim olup hafta sonları Fransız Aşçılık Enstitüsü'ne giderek soğan doğramanın doğru yöntemini ve metrik sistemde ölçmeyi öğrendi. Union Square'deki Zabar's ve Fairway'i ve taze ürünlerin satıldığı çiftçi pazarını keşfetti. Dairesinde akşam yemeği davetleri verip pek tanımadığı insanları çağırarak onları etkileyen zahmetli yemekler hazırlıyordu. İşe erken gidiyor geç dönüyordu.

Herkese gülümsüyor, tüm kapıcıları isimleriyle tanıyor, Yetmiş Birinci Cadde'deki Piskoposluk Kilisesi'ne gidiyor ve aşevinde çalışıyordu. Yeniden terfi aldı. Yirmi dokuz yaşında, Diamond Yayın Grubu'nun en genç editörüydü. Chess'in hayatı, tam da çözülmesi gerektiği gibi açılan ipek kurdele gibiydi... Sonra sanki bir anda kurdele dolaşp düğümlenmiş, bir fare yuvasına dönmüştü. Chess de kurdeleyi öylece fırlatıp attı.

Chess'in terapisti ona bir günlük tutmasını önerdi. Uzaktayken duygularım içinde tutmaması gerekiyordu. Chess, Duane Reade'den pembe karton kapaklı, yetmiş sayfalık, ciltli spiral bir defter aldı. Lisedeyken kimya notlarını tuttuğu deftere benziyordu. Robin, "her şeyi" yazabileceğini ama yazmak zorunda olmadığını söylemişti. Tuckernuck'ın manzarasını yazabilirdi; kuşların cıvıltısını, bulutların şeklini...

İpek astarlı çekmece, bulutların şekli. Robin Burns tıp doktoru muydu gerçekten? Duvarında Hopkins'ten alınmış bir diploma asılıydı ama Chess'in şüpheleri vardı. Günlüğüne her şeyi yazabileceğinden de pek emin değildi zaten. Günlük yazmak onun için bir türlü yapamadığı yoga pozisyonu gibiydi.

Dene, dedi Robin ve tıp diploması. *Şaşıracaksın*.

Tamam, deneyelim bakalım. Chess arabada çantasından defterini çıkardı. Bir kalem buldu. Bu çabası bile nefesini kesmeye yetmişti. Bir düşünceyi veya duyguyu yazılı olarak ifade etmek... Bunu yapamazdı. Yosunların içinden yüzerek çıkamazdı. Yosunlar çok yoğun, parlak yeşildi ve krepon kâğıtları gibi kıvrılıyor, boğazını sıkıyor, el ve ayak bileklerine dolanıyordu. O bir mahkûmdu. Michael. Nick. Biri ölmüş, diğeri gitmişti. Onun yüzünden. Bunları yazamazdı.

Chess, kız kardeşine baktı. Hayatlarının ilk on yılında sürekli birlikteydiler; ikinci on yılda öyle olmamıştı. Onlara yeni ufuklar açan o on yılda, yani Chess on yaşından yirmi yaşına, Tate de sekiz yaşından on sekiz yaşına gelene kadar kimliklerinin çapaklarını temizlemek için ellerinden gelenin en iyisini yapmışlardı.

Bu, Chess için daha kolaydı çünkü o daha büyüktü ve dünyayı daha iyi tanıyordu. Chess zeki, popüler ve başarılıydı ve dolayısıyla Tate'in kendini göstermesinin öngörülebilir yolu, başarısız olmak ve boş insanlarla takılmaktı. Tate matematikte iyi, bilgisayar konusundaysa tam bir dâhiydi; on dört yaşındayken Bruce Springsteen'in müziğinin büyük hayranı olmuştu. Chess, Junior Miss'e katılıp son sınıfta Paris gezisine giderken, Tate bilgisayar laboratuvarında takılıyor, yırtık kot pantolon giyiyor, okulun hepsi erkek olan ve görme bozukluğundan, sivilcelerden ve yatmayan saç sorunundan mustarip zeki ama asosyal tipleriyle dolaşıyordu.

Şimdi Tate'i gören hiç kimse bir zamanlar öyle bir serseri olduğunu tahmin edemezdi. Zayıf ve formdaydı, harika sarı saçları vardı. Saçları hem gürdü hem de modern tarzda kesilmişti. Sınır tanımayan bir kariyeri vardı. Bekârdı ve Chess'in hatırladığı kadarıyla lise son sınıftan beri erkek arkadaşı olmamıştı. Tate bunu dert ediyor muydu? Yalnız hissediyor muydu? Chess hiç sormamıştı; birer yetişkin olup ailelerinin evinden taşındıklarından beri sadece şartlar gerektiğinde konuşuyorlardı; annelerinin doğum günü hediyesini, tatil planlarını ve son zamanlarda da anne ve babalarının boşanmasını. Tate, anne babasının boşanmasına anlam verememişti. Anlamıyordu: Otuz yıl birlikte yaşamışlar, çocukları küçükken ve Grant'in işlerini düzene oturtmaya çalıştığı yıllarda evliliklerini sürdürmeyi başarmışlardı. Artık zenginlerdi ve çocukları da evden gitmişti. Neden ayrılmaları gerekiyordu ki? Tate'in ağladığı ve Chess'in onu teselli ettiği bazı zor konuşmalar olmuş ve bu konuşmalar iki kızı yakınlaştırmıştı. O kadar ki Chess, Michael Morgan'dan evlenme teklifi aldıktan sonra Tate'ten başnedimesi olmasını istedi.

"Asla boşanmayacağına söz verirsen olurum," dedi Tate.

"Söz veriyorum," demişti Chess.

"Tamam o zaman," dedi Tate.

Yine de "tüm olanlardan" sonra Chess ona hiçbir şey anlatmadığı hâlde Tate desteğini ve sevgisini esirgemedi. Tate çok

duygusal bir kız olmakla tanınmazdı. Chess ona yosun ormanından ya da cebindeki taşlardan bahsetseydi, Tate anlayamazdı. Chess'in saçıyla ilgili mantıklı bir açıklama yapması gerekiyordu. Kanser olan bir arkadaş. Geçici delilik.

Chess'in kalbi sıkıştıyordu. Depresyon *buydu*: Sürekli kendinden kaçma dürtüsü. *Benden bu kadar* demek ve hayatından çıkmak. Arabanın camundan görünen manzara... Bütünlüğü bozan çirkin durakların (McDonald's, Nathan's, Starbucks) böldüğü uçsuz bucaksız ağaçlar. Robin biraz uzaklaşmamın ona iyi geleceğini söylemişti ama Chess giderek büyüyen bir panik yaşıyordu.

"Bird?" diye seslendi Chess. Sesi neredeyse fısıldar gibi çıkmıştı ama Birdie, Chess'ten gelecek herhangi bir sese ya da harekete dikkat kesildiği için hemen radyonun sesini kısıtı. "Efendim, hayatım?"

Chess, Birdie'den biraz yavaşlamasını isteyecekti; bir yerden kaçıyormuş gibi çok süratli gidiyorlardı. Ama Chess cümleyi kuramadı; doğru ses tonunu bulamadı. Chess, Birdie'den yavaşlamasını isterse Birdie arabayı tamamen durdururdu. Chess'in iyi olduğundan emin olmak için arabayı emniyet şeridine çekerti. Hava almak ister miydi yoksa soğuk su içmek mi isterdi? Chess'e India'yla yer değiştirip ön koltuğa geçmesini teklif ederdi.

"Yok bir şey," dedi Chess. "Boş ver."

Birdie dikiz aynasından ona baktı. Sesinin biraz tiz çıkmasından daha şimdiden endişelendiği belliydi. "Emin misin, canım?"

Chess evet der gibi başını salladı. *Annen senin için çok endişeleniyor*, demişti Robin. Endişeleniyordu, evet. Birdie, Chess'e ölümcül bir hastalığı varmış gibi davranıyordu. Ama Chess ve annesi arasında işler eskiden beri dengesizdi. Nasıl denir? Chess üniversiteden mezun olduğunda annesi ona Chess'in başarılarıyla dolu, özenle hazırlanmış kalın bir dosya vermişti. Dosyada on iki yıllık eğitim hayatında aldığı tüm karneler, her dans resitalinin ve her ödül töreninin program broşürü vardı. Lise edebiyat dergisinde yayımlanan kısa öyküsü, mezuniyet konuşması, üniversite gazetesinde çıkan ilk yazısı da. Lise öğretmenlerinden

gelen tavsiye mektupları, Brown, Colchester, Hamilton ve Connecticut üniversitelerinden gelen kabul mektupları vardı. Annesi tüm bunları *saklamış* mıydı? Chess'in şipşak fotoğraflarını da eklemişti: Balodan önce şık siyah elbisesiyle, golf kulübünün havuzunda dalış tahtasında, ilk adımlarını atarken bebek beziyle, elinde eriyen bir buzlu şekerle. Chess dosyanın sayfalarını karıştırırken hem şaşırılmış hem mahcup olmuştu. Annesi onun hayatının dikkatle belgelenmeye değer olduğuna inanmıştı, oysa Chess annesinin hayatını hiç düşünmemişti. Chess, annesinin onu hiç *ilgilendirmediğini* anlamıştı.

Chess on iki yaşında annesine "Birdie" demeye başlamıştı; o yaşta kendini annesinin dengi gibi hissediyordu. Annesi de babası da buna itiraz etmemişlerdi. Birdie, Chess'in bundan sıkılacağını ya da bunun Chess'le arkadaş olmaya başladıkları anlamına geldiğini düşünmüş olabilirdi. Oysa Chess sadece büyüdüğünü göstermek istiyordu. Şimdiyse annesine ismiyle seslenmesi alışkanlıktandı.

Boşanmayla birlikte Chess ve Birdie arasındaki işler değişmişti. Annesi Chess'te yeni bir hayranlık uyandırıyordu: Birdie, Grant Cousins'ı kapı dışarı etmişti. Elli beş yaşında hayatını değiştirmişti. Mutsuzluğa hayır demişti, kendini başka olasılıklara açmıştı. Chess annesini bir iş bulup çalışmaya cesaretlendirmişti ve annesi, anlaşılır bir şekilde tereddüt etse de bu fikre açık görünüyordu.

Ne iş yapacağım ki? Bu yaşında kim bana iş verir? Ben işe gidersem size kim bakacak?

Birdie, ben yetişkin bir kadını. Kendi başımın çaresine bakabilirim, demişti Chess.

Oysa şimdi Chess hayatını paramparça etmekle annesi için tam zamanlı bir iş olmuştu.

Chess annesine "olan her şeyi" anlatabilir miydi? Annesine, Nick Morgan'a âşık olduğunu söyleyebilir miydi? Bunu annesine söylerse, annesi onu yine severdi. Birdie onun *annesiydi* sonuçta. Ama Birdie bu durumdan utanç duyardı ve Chess'in

onun gözündeki imajı –o dosyada göklere çıkarılan parlak, altın kız– zedelenebilirdi.

Koy bunu da ipek astarlı çekmeceye, daha az acı verdiğinde açıp bakarsın.

Chess'in şimdi kendini en yakın hissettiği kişi India teyzesiydi. India kendi ekspres treniyle cehenneme gidip gelmişti. Chess, India'nın arayıp Bill Enişte'nin intihar ettiğini haber verdiği ekim sabahını hatırladı. Chess'in üniversitedeki son senesiydi ve hafta sonu eve dönüş dansı vardı. Birdie, acı haberi veren telefonu sabahın dördünde almış ve geceliğiyle minivana atlamıştı. Daha güneş doğmamışken Pensilvanya'ya kadar gidecekti. On beş yaşındaki Tate, annelerinin kıyafetlerini tıktırdığı bir çantayla garaj yoluna koşmuştu. Chess'se, eve dönüş dansı nedeniyle annelerinin ertesi güne, pazar gününe kadar beklemesini istemişti. Chess son sınıftaydı ve adı anons edildiğinde onu takdim etmek için anne ve babasının dansta hazır bulunması bekleniyordu. Annesi orada olmazsa çok tuhaf görünürdü.

Chess annesine kalması için yalvardı. Şafak sökerken arabanın açık penceresinden bakan Birdie'nin yüzündeki kederli bakışı hâlâ hatırlıyordu. "Gidiyorum çünkü India benim kardeşim. *Benden başka kimsesi yok,*" demişti annesi.

Chess, Bill Enişte'nin intihar etmesinin ve ardında bir eş, üç oğul ve devasa bir sanat mirası bırakmasının ne anlama geldiğini ancak daha sonra anladı. Teyzesinin neler hissetmiş olabileceğini niyse ancak şimdi anlıyordu. Ama India'ya bir bak: Birdie'nin söylediği bir şeye gülüyordu. Gülebiliyordu! Dağılmamıştı. O zamanlar Chess'in şimdi yıkıldığı gibi, hatta daha da beter yıkılmıştı ama şimdi o virane hâlinin izlerinden bile eser yoktu.

Chess defterini ve kalemini çantasına geri koydu ve o sırada görünümlü davetsizce gözlerinin önüne geliverdi: Michael kayıyor, ellerini bırakıyor, düşüyor. Düşüyor! Kendini bırakıyor! Kollarını sallıyor, gözleri yuvalarından fırlıyor. *Dur! Dur!* Otuz iki

yaşında öldü. Ölüm bazen anlaşılırdı; ölen kişi yaşlı olduğunda, çok uzun süredir hasta olduğunda. Michael öldü... Yeni işi son buldu, titiz planları önemini yitirdi. *Bu hiç mantıklı değildi!*

Chess, Nick'i elinde açılmış kâğıtlarla, gözkapakları kapanmak üzere, parmaklarıyla fişlerini yoklarken düşündü. Onu hep kumar oynarken hayal ediyordu. Neden? Chess hava almak istedi. Tate'in iPod'unda çalan Bruce Springsteen'in tiz sesini duyabiliyordu. Bunu yapamazdı! İyiymiş gibi davranamazdı. Annesine kenara çekmesini söylemesi gerekiyordu. Arabadan incek ve yürüyerek Nick'e geri dönecekti. Ama Nick onunla olamazdı. Bunu da ipek astarlı çekmeceye kaldır.

Burnundan nefes alıp ağzından verdi. Bu, hamile kadınların sancıyı hafifletmek için kullandıkları nefes tekniği idi. Başını cama dayadı, otoyolda hızla dönen lastiklerin titreştirdiği pencerede başı da titredi.

Tavuk salatalı sandviç, diye düşündü. Bayatlamış.

TATE

Tate daha önce hiç âşık olmamıştı ve bunun en iyisi olduğunu düşünüyordu. Aşk insana ne verirdi ki? Mutsuzluk. Bakınız şekil A, yanında oturan ablası: Mary Francesca Cousins. Chess âşık oldu, Chess'in aşkı bitti ve sonra... Küt! Kendini toparlayıp şöyle bir silkinip yoluna devam edecekken, terk ettiği erkek arkadaşı öldü. Tate, Chess'in evleneceğini duyduğunda onun için üzülmüştü (dantelli, dört yüz dolarlık bronz rengi saten bir Nicole Miller nedime elbisesi giymek zorunda kalacağı için kendine de üzülmüştü). Chess, bir rodeo yarışındaki atılgan bir vahşi at gibi Michael Morgan'ı sırtından attığını söylediğinde Tate ona karşı bir yakınlık hissetmişti. Belki de her şeye rağmen ablasıyla bir-

birlerine benziyorlardı ve annelerini dehşete düşürüp tercihleri doğrultusunda hayatlarının geri kalanını bekâr kadınlar olarak geçireceklerdi. Michael Morgan, üç bin beş yüz kilometre uzakta olmasına rağmen Chess'in kendi hatası olduğuna inandığı bir kazada öldüğünde Tate, *Ah, kahretsin*, diye düşündü. Dram, Chess'i koku gibi takip ediyordu. Tate, bazı insanların böyle olduğunu ve kendisi gibilerin de oturup karşıdan izlediğini öğrenmişti.

Tate, ablasını sevdiği ve onun için endişelendiği için gidiyordu Tuckernuck'a. Chess'in şu hâline bir baksanıza: Bir NBA yıldızı ya da bir beyaz üstünlükçü gibi kafasını kazıtmıştı. Birdie onu böyle görünce ne hâle gelmişti! Hemen Grant'i aramıştı. Grant ona Chess'in terapistini aramasını söylemiş ve Robin de Birdie'ye aşırı tepki vermemesini tavsiye etmişti. Kafasını kazıtmak, Chess'in canının çok yandığını herkese duyurma biçimiydi. Chess haklı olarak saçlarıyla (uzun, gür, kendinden dalgalı, altın sarısı) hep övünmüştü ve kafasını böyle kazıttığına göre gerçekten çok acı çekiyor olmalıydı. Ama Tate ablasının kendine zarar verdiğini düşünüyordu. Kanser olup da kemoterapi nedeniyle saçlarını kaybetmesi gibi bir durum değildi bu. Bu bencilce bir düşünceydi ve Tate ablasını sevip değer verdiği için burada olduğundan fikrini kendine sakladı.

Tate, Tuckernuck için kendine plan yapmıştı. Planına göre her sabah adanın etrafında bir tur koşacak, North Pond'a kadar yüzüp geri gelecek ve rüzgârlı bahçelerindeki tek ağacın dalına dizlerinden bağlanıp sarkarak günde yüz elli mekik çekecekti. Güneşte yatacak, Sudoku çözecek, şarap içecek ve annesinin kendisini beslemesine izin verecekti. Tıpkı Chess gibi, Tate de herkesten kaçmak istiyordu. Tuckernuck'ta ekranlar, klavyeler, birilerinin lanet olası çökmüş sistemiyle uğraşmak, bilgisayar korsanları, virüsler, donanım, yazılım, uyumsuzluk olmayacaktı. E-postaları veya mesajları, hava durumunu, borsayı kontrol etmek, topu bardağa sektirmece oynamak, E Street Radio dinlemek için iPhone'una bakmayacaktı. Hepsine güle güle.

Tate 4++ seviyesinde bir bilgisayar programcısıydı, bir dâhiydi. Bir Marshlı sisteminize beta silahıyla saldırıp her şeyi dağıtmadığı ya da sistem tuzlu su altında kalmadığı sürece (bir keresinde Cabo'da beş yıldızlı bir otelde yaşanmıştı bu) her şeyi onarabilirdi. Bununla birlikte, Tate Cousins'ın geçimini sağlamak için yaptığı asıl şey seyahat etmektir. Toledo, Detroit, Cleveland, San Antonio, Peoria, Bellingham, Cheyenne, Savannah, Decatur, Chattanooga, Las Vegas arasında mekik dokuyordu. Hayatı upuzun bir gezinti yoluydu; sonsuz bir Au Bon Pain ve Hudson News zinciriydi. Kusmuk torbaları, folyo paketlerde kare krakerler ve uçak içi dergilerdi. Ayakkabıların giy, ayakkabılarını çıkar. Herhangi bir sıvı ya da jel var mı? Fort Lauderdale Havalimanı'nda Tate'i hatırlayan tıknaz, kızıl saçlı bir Ulaştırma Güvenlik İdaresi çalışanı vardı. Tate güvenlik hattına ilk geldiğinde iPod'unda dinlediği şarkıdan dolayı ona "Rosalita" adını takmıştı. Tate'in 1.6 milyon sık uçuş mili vardı; Destin'de bir devremülk ya da bir Range Rover satın alacak kadar bonus paket puanı birikmişti. Bazen Home'un görüntülerinden etkileniyordu: Banliyölerde bir ev, anne, baba, çocuklar, köpek... Ön bahçede hep birlikte araba yıkıyor ya da frizbi oynuyor. Tate'in aklıma, istemesi gereken şeyin bu olduğu geldi: Bir ev, dönülecek bir yer. Sürekli seyahat hâlinde olmamalıydı. Bir yerde durması ve bir aidiyet duygusu hissetmesi gerekiyordu.

Bugünün, 1 Temmuz gününün kayda değer olayı yolun sonunda varılacak bir hedefin olmasıydı. Yolun sonunda bir ev vardı. Tate'in annesi Birdie (Elizabeth'in kısaltması ve aynı zamanda Tate'in ilk adı) onları sağ salım Hyannis'e getirdi ve Mercedes'ini uzun süreli park alanına bıraktı. Oradan dördü birlikte uçağa binip kısa bir uçuşla Nantucket'a ulaştılar. Havaalanından bir taksi tutup Madaket Limanı'na geçtiler. Madaket'e vardıklarında Tate'in kalbi, pelüş yatağındaki bir köpek gibi, sepetinde yumuşacık örtülerin içinde uyuyan bir bebek gibi huzur bul-

maya başladı. Amerika Birleşik Devletleri'ni onlarca kez dolaşmış ama ne bir beklentisi olmuştu ne de heyecanlanmıştı. Oysa Madaket Limanı'nın sadece görüntüsü, temmuz güneşinde mavi-yeşil parlayan suyu, tuz ve bataklık kokusu ve gözüne tıpkı on yedi yaşındayken gördüğü hâliyle hatırladığı gibi görünmesi Tate'i eritiyordu.

Yuva!

Ve işte ıslık çalarak, bronzlaşmış kolunu yay çizer gibi sallayarak, limanın durgun sularında köpüklü bir yol açarak beyaz atlı prensi geliyordu! Arkasında 250'lik çift motoruyla on metrelik Boston Whaler Outrage teknesiyle Barrett Lee'ydi bu. Teknenin arkasında altın sarısı harflerle *Manita*, *NANTUCKET*, *MASS* yazıyordu.

"Barrett Lee," dedi Chess. Adam hafızasının en derin boşluklarından çıkmış gibi şaşkıncı sesi. Tate'se annesi adını ilk söylediğinden beri Barrett Lee'den başka bir şey düşünmemişti.

Barrett Lee'nin evli olup olmadığını merak ediyordu. Onu Facebook'ta aramış ama bir şey bulamamıştı. Google'da da aratmıştı ama sanal âlemde ayak izlerini bırakmış diğer yedi yüz on dört Barrett Lee arasında kendi Barrett Lee'sine dair bir kanıt bulamamıştı. Nantucket'ın haftalık gazetesi *Inquirer and Mirror*'ın arşivlerine bakmış ve... İşte!.. Barrett Lee'nin 2006 ve 2007'de perşembe geceleri dart liginde yer aldığını öğrenmişti.

Tate, Barrett Lee'ye karşı hâlâ bir şeyler hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordu. Eğer bir şeyler hissetmeye devam ederse bunlar yeni duygular mı yoksa yeniden canlanan eski duyguları mı olacaktı? Tate on üç yıl önceki kız değildi artık ve Barrett da eski Barrett olamazdı. Bu durumda şimdiki Barrett'ı tanımıyorsa, yeniden canlanan eski hisleri sayılır mıydı?

Tüm bunlar Tate için fazlasıyla derin düşüncelerdi. O somut şeylerle çalışmayı tercih ederdi ve somut olan şuydu: Barrett Lee her zamankinden daha çekiciydi. Tate'e kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığını düşündürecek kadar çekici. Bu yeterince somut muydu?

"Manitan burada," dedi Tate. Chess'in kalbi kırılmış, depresyon ilaçlarına başlamış ve saçlarını kazıtmış olabilirdi ama Barrett Lee'yi elde etmesinin hiçbir yolu yoktu. Tate ayaklarını yere sağlam bastı, iPod'unun kulaklıklarını çıkardı ve Barrett'a el salladı.

Barrett Lee, Tate'in geçmişine duyduğu en derin ve en yakıcı özlemi uyandıran kişiydi. Tate hatırladığı kadarıyla onu beş yaşından beri seviyordu. Ona âşık olduğunda Barrett altı yaşındaydı. O yaştayken Tate'in ailesi Barrett'a sarı kafa diyordu: Saçları yaşlı birininki gibi beyazdı. Tate'in en derin anıları on yedi yaşında olduğu yaz tatiline aitti, ailesiyle birlikte Tuckernuck'a geldiği son yaza. On yedi yaşındaki diğer pek çok genç için olacağı gibi, hiç kuşkusuz Tate için de hayatının yeni ufuklar açan yazıydı. Lise son sınıfa geçmişti. Barrett Lee'nin yeni mezun olduğunu ve Plymouth Devlet Üniversitesi onu kabul etmeye hazır olduğunu bildirdiği hâlde üniversiteye gitmeyi düşünmediğini hatırlıyordu. Tate bunu çok egzotik bulmuştu. Chess, Vermont'taki Colchester'da birinci yılını bitirmişti; bu, Tate'in New Canaan Lisesi'ndeki tüm arkadaşlarının aradığı New England öğrenciliğinin somut örneğiydi: Yeşil bir avluyu çevreleyen beyaz sütunlu tuğla binalar, tutuşmuş gibi görünen turuncu akçaağaçlar, örgü motifli kazaklar, atkuyrukları, fıçı bira partileri, Colchester futbol maçında rakibi Bowdoin'i yenince araçların arasında dolaşarak şarkılar söyleyen akapella grupları. Barrett Lee üniversiteye gitmek yerine babasının yanında çalışacaktı; ev yapmayı ve sonra inşa ettiği evlerin bakımını ve bekçiliğini üstlenmeyi öğrenecekti. Banyolara fayans döşeyecek, bulaşık makinelerinin su tesisatını kuracak, ocakların elektrik tesisatını döşeyecekti. Kitap rafları ve pencere önü sekileri yapacaktı. Para kazanacak, kendine bir tekne alacak, çizgili levrek avlayacak, hafta sonları Jeep'yle Coatue'yada gezip Chicken Box'a gidecek, bira içecek, müzik gruplarını dinleyecek, kız tavlayacaktı. Hayatını yaşayacaktı. Tanrım, Tate bunların üniversiteye gitmekten, bir yurt

odasında kalmaktan, ebeveynlerinden harçlık istemekten daha cazip geldiğini gün gibi hatırlıyordu.

O yazı sürekli Barrett Lee'yi izleyerek geçirmişti. Evin mutfak ihtiyaçlarını, yakacak odununu, gazetelerini ve karton kapaklı kitaplarını o getiriyordu. Evin çöpünü alıp çöplüğe götürüyor, yıkanacak çamaşırlarını alıp Holdgate'e götürüyor ve fırından çıkmış kurabiyeler gibi temiz, beyaz kutularda geri getiriyordu. Havanın çok güzel olduğu günlerde evin sağını solunu onarıyordu ve çalışırken genelde tişörtünü çıkarıyordu. Tate onu seyretmeye doyamıyordu; güneşte iyice bronzlaşmış sırtı, tuzlu sudan ve güneşten dolayı rengi açılan saçının olağanüstü beyazlığı. Çok yakışıklıydı ve bu Tate için yeterliydi; ne de olsa sadece on yedi yaşındaydı. Ama Barrett Lee sadece yakışıklı değil aynı zamanda nazik bir gençti. Cousins ailesinin tüm üyelerini tebesümle selamlıyor, onlarla sohbet edip gülüyordu. O son yaz her gün sabah saat onda *Wall Street Journal*'ını buruşturulmamış bir şekilde kapısına bırakılmasını isteyen Tate'in huysuz babasıyla bile. Barrett, beyefendiyi memnun etmek için gazeteyi Wonder ekmek torbasında getiriyordu. Barrett Lee, Tuckernuck'taki tatillerini keyifli hâle getiriyordu; orada tatil yapmalarını mümkün kılıyordu. Herkes aynı fikirdeydi.

Sahilde bikinileriyle uzanıp güneşlenen iki genç kızın varlığının Barrett Lee'ye görevlerini aksatmadan yapma konusunda yardımcı olduğu fikrini ortaya atan India Teyze'ydi. Bu ima karşısında Tate'in içi heyecanla titredi ama aklının bir köşesinde korku ve kıskançlık vardı. Barrett Lee, Cousins ailesinin kızlarından biriyle ilgilenecek olsa, bu Chess olurdu. Peki Tate onu suçlayabilir miydi gerçekten? Chess'in uzun, dalgalı, bal sarısı saçları ve muhteşem memeleri vardı. Erkeklerle nasıl gülümseneceği, onlarla nasıl sohbet edileceği ve nasıl flört edileceği konusunda üniversite düzeyinde uzmanlığı vardı. Sanat tarihi alanındaki başarısının ve bira içmede ustalaşmasının getirdiği özgüveni nasıl dışa vuracağını da iyi biliyordu. Chess o yaz kalın kalın kitaplar okumuştı: Tolstoy, DeLillo, Evelyn Waugh. Bu ona, Barrett Lee'nin ilgisini çeken bir

zekilik ve ulaşılmazlık havası veriyordu. Tate ise kuru bir şeydi ve göğsü de tahta gibiydi. Tavan arasında bulduğu eski bir tahta raketle durmadan bir tenis topunu sektirmiş; pilleri bitene kadar ve Bruce'un sesi on kadeh viski içtikten sonra doksan yaşındaki bir adamın sesi gibi çıkana kadar Walkman'inde *Born to Run* kasetini dinlemişti. Nantucket'taki marketten bir şeye ihtiyaçları olduğunda, bunu çoğunlukla kahverengi bir kesekâğıdından yapılma panoda tutulan "listeye" Sharpie kalemle yazarlardı. Ancak Tate'in huysuz babası, Tate'in aşırı sıkıcı bulduğu Zora Neale Hurston'ın *Gözleri Tanrı'yı Seyrediyordu* kitabını okumayı bitirene kadar Tate'in Walkman'i için on altılı satılan AA pil paketinin parasını ödemeyeceğini söylemişti. Tate kitabı okumamış, Barrett da yazını güzelleştirecek yeni pilleri getirmemişti.

Tate erkeksi tavırları olan bir kızdı ve geç serpilmişti. Bir akşam yemekten sonra, India Teyze'nin Birdie'ye kızının lezbiyen olabileceğinden şüphelenip şüphelenmediğini sorduğunu duymuştu. "Aman Tanrım, India, çocuk o daha!" demişti Birdie. Tate utanç ve öfkeyle dolmuştu. Lisedeyken bir kere ona lezbiyen demişlerdi ama bunu söyleyen, Tate'in bilgisayar laboratuvarındaki Boss'lara ya da Mac'lere olan düşkünlüğünü anlatmayan son derece cahil bir kızdı. Ama görmüş geçirmiş bir kadın olan India Teyze'nin onun lezbiyen olduğundan şüphelenmesi farklı bir düzeyde kafa karıştırıcıydı. Tate karanlık evde, Tuckernuck'm karanlığı başka yerlerin karanlığından çok daha karanlıktı, yatağına uzanmış ve yarasaların kanat çırpışı olduğunu bildiği hışırtıyı dinleyerek (Tate yarasaların ekolokasyon yaptığını ve bu nedenle yanlışlıkla yüzüne ya da saçına dokunmalarının asla mümkün olmadığını açıklamasına rağmen Chess battaniyeyi başının üzerine çekerek uyuyordu) India Teyze'nin hayatının en şiddetli aşk acısını çekerken onun cinsel yönelimini sorgulamasının ne kadar ironik olduğunu düşünmüştü. Ama India Teyze'ye lezbiyen olabileceğini düşündüren şey her neyse, bunun Barrett'ı kendisine Chess'e baktığı gibi bakmaktan alıkoyanla aynı şey olduğu sonucuna varmıştı.

Tahmin edilebileceği gibi, o yaz işler doruk noktasına ulaş-

mıştı. Bir gün Barrett'ı sofraya çağırılmışlardı. Bütün aile kumsala bakan tepede piknik masasının etrafında toplanmış, mangalda hamburger keyfi yapıyorlardı. Tate'in babası, masaya davet ettikleri Barrett'a gelecekle ilgili planlarını sormuştu. Tate'in Barrett hakkında bildiklerinin kaynağı da onun o sırada verdiği cevaplardı zaten. Barrett yemek boyunca Chess'e on dört kez bakmıştı. Tate'in saydığı bu bakışlar, aşk umutlarının tabutuna çakılan on dört çivi gibiydi.

Hayatı boyunca Chess karşısında hep yenik düşmüştü ama Barrett konusunda ona yenilme düşüncesine dayanamıyordu. Bu yüzden de bir erkek söz konusu olduğunda hiç şaşmamış olan tek taktiğini kullanmıştı: Barrett'ın ilgi duyduğu şeylere ilgi göstermek. Bu taktik okulda Tate için işe yaramıştı. Lara Cross'u severdi, Bruce Springsteen'i severdi ve bazı erkekler de onları severdi. Tate bu erkeklerin dikkatini çekmişti; tek ilgi alanları makyaj ve Christian Slater olan diğer liseli kızların aksine onun "etkileyici" olduğunu düşünmüşlerdi.

Barrett ne severdi? Balık tutmayı severdi. O can alıcı yemeğin sonuna doğru Tate birkaç kez, duymazdan gelinemeyecek kadar yüksek sesle, balığa gitmeyi çok istediğini söylemişti. Balığa gitmek için *can atıyordu*. Balığa gitmek için *her şeyi* yapardı. Keşke onu götürebilecek birini tanıyor olsaydı... Balığa yani.

"İma ettiğin şeyi anladık, tatlım," demişti babası. "Barrett, kızımı balığa götürür müsün?"

Barrett huzursuz olmuş gibi gülümsemiş, gözlerini Chess'e çevirmişti. "Şey, ikiniz de mi, yoksa..."

"Tanrım, hayır," demişti Chess. "Balık tutmak hayvanlara zulmetmenin başka bir biçimi bence."

Tate gözlerini devirmişti. Bu, Chess'in Colchester Öğrenci Birliği'nde grip virüsü gibi kapıldığı radikal fikirlerin bir yenisi olmalıydı. "Balık *yyyorsun* ama," demişti. "O zaman zalimlik olmuyor mu?"

Chess ona ters ters bakmıştı. "Balığa gitmek *istemiyorum*," demişti.

“Tamam, ben istiyorum,” diye karşılık vermişti Tate. Ne kadar açık davrandığına aldırmadan Barrett’a bakıp sırtıtmıştı. “Ee, ne diyorsun, götüreceksin beni?”

“Evet, olur tabii,” demişti Barrett. “Ya da belki babam...”

“Eminim Chuck, Tate’i balık tutmaya götürmek için vakit ayıramayacak kadar meşguldür,” demişti Tate’in babası. “Barrett, kızımı götürmeyi kabul edersen ücretini ödemeye hazırım.”

Tate çok utanmıştı.

“Tamam, elbette, harika olur,” demişti Barrett. “O zaman... Sabah çok erken gitmemiz gerekecek. Seni saat yedide alırım, tamam mı?”

Tate, Barrett için saatlik yevmiyeden başka bir şey değildi ama olan olmuştu bir kere. Ne yapabilirdi?

“Tamam,” demişti Tate.

O gece Tate uyuyamamıştı. Gözlerini yummuş ve Barrett’ın ona oltanın nasıl atılacağını gösterirken kollarıyla onu nasıl sardığını hayal etmişti. Barrett’ı öptüğünü, güneşte ısınmış çıplak göğsüne dokunduğunu hayal etmişti. Karşı cinsten kesinlikle etkilendiği gerçeğiyle rahatlayarak içini çekmişti.

Güneş doğmadan uyanıp bikinisini giymiş, üstüne de kot şortunu ve Chess’in çekmecesinden aşırıldığı göbeği açık bir tişört geçirmişti. Chess mışıl mışıl uyuyordu ve Tate dönene kadar tişörtünün yokluğunu fark etmezdi. Fark ettiği zamansa artık çok geç olurdu... Tişörtün sihri etkisinin göstermiş olurdu. Chess, Tate tişörtünü ona sormadan aldığı için ona kızacaksa da istediği kadar kızabilirdi. Tate, Barrett’ın aşkının gücüyle uyuşmuş olacağından onu duymazdı bile.

Saat yediye çeyrek kala Tate, içine bir kapüşonlu, üç fıstık ezmeli ve ballı sandviç, iki muz ve bir termos kakaolu içecek koyduğu su geçirmez çantasıyla Barrett’ı beklemek için sahile inmişti. Bikini ve Chess’in göbeği açık tişörtü pek ısıtmadığından Tate sisli kıyıda kollarını göğsünde kavuşturmuş beklerken soğuktan meme uçları ayaklarının altındaki çakıl taşları gibi sertleşmişti.

Barrett'in teknesinin motorunu duyunca dişlerinin takırdamasına ve dudaklarının morarmış olmasına aldırmadan seksi ve çekici görünmeye çalışmıştı.

Tate suyun içinden tekneye doğru yürürken kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu; soğuktan titriyordu.

Barret onu tekneye çekmek için elini uzatmıştı. El ele tutuştukları o an ne tatlıydı! "Balık tuttuktan sonra piknik yapmak için bira ile atıştırılmalık bir şeyler getirdim," demişti Barrett.

Tate şimdi dönüp bakınca görüyordu ki, o pikniğin Barrett'la kendisi için olduğunu bir an bile düşünmemiş olması özgüven eksikliğinin bir göstergesiydi.

"Yani sen..."

Barrett başıyla onaylamıştı. "Ablana birlikte piknik yapmayı teklif edeceğim. Sence ne der?"

Tate çılgılık atmamak için dudaklarını sıkmıştı. "Evet der."

"Öyle mi diyorsun?"

"Eminim," demişti Tate. Tate ve Chess kendi aralarında Barrett Lee'nin ne kadar çekici olduğunu hiç konuşmamışlarsa da onlar kardeşti. Yani Tate'in Barrett Lee'ye, Barrett Lee'nin Chess'e âşık olduğu ve sonunda bu ortaya çıktığında Tate'in büyük bir şok, Chess'inse mahcup bir sevinç yaşayacağı romanın konusu konuşulmadan da belliydi.

"Harika," demişti Barrett.

Balık avı acayip başarılı geçmişti. Barrett üç lüferle bir çizgili levrek yakalarken Tate de iki lüfer ve bir tanesi bir metre uzunluğunda iki çizgili levrek tutmuştu. Tate'in olta atmayı gösterirken Barrett'in kollarını ona sarması hayali gerçekleşmemişti çünkü Tate'in ilk atışı yirmi beş metreye fırlamıştı.

"Doğuştan yeteneklisin," demişti Barrett. "Sanki hayatın boyunca olta atmışsın."

Barrett'in keyfi yerindeydi. Tate'le balık tuttuğu için değil, hem sevdiği şeyi yapıp hem de karşılığında ücret alacağı için (dolgunca bir ücret: Tate'in babası çok cömertti). Tuttukları ba-

lıkları kesip temizlerken, “Bu yıllardır gördüğüm en iyi balık avı,” demişti Barrett. On sekiz yaşındaydı, kaç yıldan bahsediyor olabilirdi ki? Tate onun güzel ve uyumsuz Chess’le yiyeceği öğle yemeğini düşünerek mutlu olduğunu biliyordu. Tate son balığını, kocaman çizgili levreği yakaladığında Barrett balığı bir metre olarak ölçünce etkilendiğini göstermek için kısık sesle neredeyse seksi bir ıslık çalmıştı.

“Dev gibi bir şey bu,” demişti. “Ama korkarım bunu görmek ablanı üzecek.” Balığı denize geri atmıştı.

Barrett ve Tate koya geri döndüklerinde, Chess bikinisiyle kumsalda uzanmış, kitap okuyordu. Barrett ona el edince başını kaldırıp bakmıştı. “Hadi gel!” demişti Barrett. “Gezme sırası sende!” Tate’in tek umudu Chess’in Barrett’ın teklifini geri çevirmesiydi ama Tate tekmeden iner inmez Chess ayağa kalkmıştı. Dizlerine kadar gelen suyun içinde hiç konuşmadan birbirlerinin yanından geçip Tate’in yürüttüğü tişörtle ilgili bile tek kelime etmediler, öylece yer değiştirmişlerdi. Chess, Barrett’ın teknesindeydi, Tate kıyıda.

Aradaki tek fark, babalarının Chess’i gezdirmesi için Barrett’a para ödememesiydi.

Tate merdivenlerden yukarı çıkmıştı. Lezbiyen olmayan boyuna bir ip geçirip kendini Tuckernuck’taki tek ağacın dalına asmaya karar vermişti.

Ama kendini asmak yerine babasının soğuk Michelob biralarından birini ve Yankees-Red Sox maçının bir kısmını dinleyebilmek umuduyla (boş bir umut) yanında getirdiği transistörlü radyodan iki pil çalıp tavan arasına çıkmıştı. Öğleden sonrayı orada bira içip geçirerek, ağlayarak ve kırışlerde uyuyan yarasalara kısık sesle “Thunder Road”u söyleyerek geçirmişti. Bunu tahmin etmeliydi. Asıl öngöremediği, Chess’in Barrett Lee’yle çıkmaya Tate’in sandığından daha hevesli olmasıydı. Chess iki saat içinde altı biranın hepsini içmişti. Barrett tam hamlesini yaparken –elini Chess’in çıplak beline koyup orada tutarken– okyanustaki dal-

gaların etkisiyle birlikte piknik sepetinden çıkan jambonlu sandviçteki mayonezin bozuk tadı da Chess'in midesini bozmuş ve teknenin arkasından denize kusmuştu.

Rezil olduğu o anları daha sonra Tate'e anlatmıştı. "Çok iğrençti," demişti. "Midemdeki bira tazyikli su gibi çıktı. Sandviç ve patates salatası parçacıkları suda yüzüyordu. Barrett, kusmüğümün balıkları nasıl çekeceğine dair bir şeyler söyleyince bir daha öğürüp kustum."

Yataklarında yatıyorlardı ve Tate odanın zifiri karanlık olmasından çok memnundu çünkü yüzündeki sinsî gülümsemeyi Chess'in görmesini istemiyordu. Chess'in kusması ve arkasından Barrett'in onunla dalga geçer gibi tepki vermesi Tate'i keyiflendirmişti. Chess, Barrett'in ona üzüm yeşili bir can yeleği verdiğini söylemişti. Ama Barrett ona bir daha dokunmamış, onu öpmemiş ve tekrar buluşmaktan bahsetmemişti. Bu, Tate'in isteyebileceği en iyi sonuçtu. Çok fenaydı, biliyordu. Barrett Lee'yle hiç şansı yoktu ama hiç değilse Chess'in de hiç şansı yoktu.

Barrett artık yetişkin bir adamdı. Saçları gençliğindeki gibi platin sarısı değildi, sarımsı kahverengi bir renge dönüşmüştü; kirli sakalı vardı. Başına, üzerine güneş gözlüğünü dayadığı bir siperlik takmış, köpekbalığı avı turnuvası reklamı yapan mavi bir tişört giymişti. Tate hemen elini kontrol etti: Yüzüğü yoktu.

Tekneye ilk Birdie bindi. Barret onunla tokalaşmak için elini uzattı. "Merhaba Bayan Cousins, sizi görmek ne güzel."

"Gel bir sarılayım sana," dedi Birdie. "Bebekliğini biliyorum ben senin."

Barret güldü ve Birdie'nin dudağının kenarına bir öpücük kondurdu.

"Ooo," dedi India. "O öpücükten bir tane de ben isterim. Ben de seni çok uzun zamandır tanıyorum. Daha on dördümdeyken babanla sigara içmişliğim bile var!"

Birdie kız kardeşinin omzuna vurdu. "Öyle şey söylenir mi hiç, India!"

“Söylenmez mi?” dedi India. “Ama doğru.”

Barrett bir kahkaha attı. India’ya sarılıp onu da öptü.

Sırada Tate vardı. Tate biraz gergindi. Sarılsa mıydı? Öpse miydi? El mi sıkışsaydı? “Merhaba, ben Tate,” dedi.

“Seni unutmam mümkün mü?” dedi Barrett. “Birlikte balığa çıktığımız günden beri bir metrelik çizgili levrek görmedim.”

“Yok canım?” dedi Tate. Barrett, Tate’in elini tutup tekneye binmesine yardım etti. Ah, bu ne şimdi? diye düşündü Tate ve “Seni gördüğüme sevindim,” dedi. Barnett’a yaklaşıp onu hiç de öpülmeyecek bir yerden, dudağının kenarıyla yanağı arasında bir yerden öptü. Bu biraz tuhaf oldu. Sonra kendi kendini azarladi. *Aptal!* Beklenenden daha sımaşık davranmıştı. Barrett da muhtemelen onu öyle hatırlıyordu.

Tate teknenin arka tarafına doğru ilerledi. Burada beyaz minderlerden at nalı şeklinde bir köşe vardı. Pruvayı da beyaz minderler çevreliyordu, kontrol panelinin önündeyse iki kapitan koltuğu duruyordu. Biri Barrett için diğeri de manitası için herhalde, diye düşündü Tate. Barrett’ın, Chess’in kel kafasını örttüğü kesinlikle belli olan tığ işi mavi şapkasını fark etmesini izledi. Barrett, Chess’in omzuna dokundu, “Başına gelenlere üzüldüm,” dedi.

“Teşekkürler,” dedi Chess. Bir an ağlayacakmış gibi baktı ve Tate, Barrett’ın üzüntüden bocaladığını gördü.

“Chess, gel yanıma otur!” dedi Tate. “Harika bir tekne yolculuğu olacak!”

Chess, Tate’in yanına oturdu ve Tate onun elini tuttu. Chess acı çekiyordu ve Tate bir an için Barrett Lee’yle şansını ilk deneyen o mu olsa diye düşündü. Hayır, olmasın, diye karar verdi Tate. Chess’in erkeklerden *uzak* durmaya ihtiyacı vardı. Paldır küldür yeni bir ilişkiye başlaması hiç doğru olmazdı.

Barrett bavulları tekneye yüklüyor, Tate de onun gergin kol kaslarına bakıyordu. Biçimli bacaklarına, haki şortunun yıpranmış kenarına, bir paçasının altından ucu görünen lacivert baksırına baktı. Tate’in artık koca bir adam olan hayallerinin erkeği

doğal, kendi gibiydi. İşte *buradaydı*, Tate uzanıp ona dokunabildi.

Barret dümene geçti ve tekne iskeleden uzaklaşmaya başladı. Tate güneş ve deniz suyu kokusuyla karışık mazot dumanını içine çekti ve bu ona baş döndürücü bir mutluluk hissi verdi. Barrett limandan çıktı –Tate gözlerini onun güçlü omuzlarından ayırmadı– ve ardından motorları serbest bıraktı.

Tate ablasının elini sıktı. Açık denizde Tuckernuck Adası'na doğru uçuyorlardı. Tate yüzünü güneşe dönüp başını geriye yasladı. Dalgalar tekneye çarptıkça yan taraftan incecik tuzlu su serpin-tisi geliyordu. Tate, New England'ın yazını seviyordu. Herkesin klimalı bir mekândan başka bir klimalı mekâna geçtiği, "yüz-menin" ısıtılmalı, klorlu bir havuzda suyu şapırdatmak anlamına geldiği Charlotte'taki yazlardan çok farklıydı.

Tate bir daha yaz günlerini çalışarak geçirmemeye karar verdi. Gelecek yıl sadece temmuz ayının tamamında değil, ağustos-ta da tatil yapacaktı. Tuckernuck'taki evde kalacaktı. Tanrım, he-men o anda üstünü çıkarıp suya dalmak için Barrett'tan tekneyi durdurmasını isteyesi geldi. Barrett Lee'nin onu denize ait bir canlı gibi çırılçıplak yüzerken görmesini istiyordu; bir fok gibi, Tuckernuck denizkızı gibi. Tamam, mutluydu, neşeliydi. Bağır-sa tuhaf mı kaçırdı? Buradaydılar! Barrett motorun devinimini yarıya indirdi. Kumu bembeyaz, yarım ay şeklindeki kusursuz kumsal önlerindeydi. Tepedeki evleri onları bekliyordu.

Tuckernuck Adası, okyanusun avucunda tuttuğu bir taşı. Adı "somun ekmek" anlamına geliyordu ve gerçekten de somun ekmeğe benziyordu biraz, belli belirsiz oval bir şekli vardı. Ama Tate onu hep sahanda yumurtaya benzetmişti. Kıyı şeridi şekil-sizdi, yıllar içinde fırtınalara ve muhtemelen küresel ısınmaya bağlı olarak değişiyordu. Ada sadece bin dört yüz metre kare büyüklüğündeydi ve tamamı özel mülktü; adada iki büyük gö-let vardı. Biri kuzeybatıdaki Kuzey Göleti, diğeriye kuzeydo-ğudaki Doğu Göleti. Tuckernuck'ta otuz iki ev, bir de iki yüz elli

galonluk tankı olan bir itfaiye aracının bulunduğu bir itfaiye binası vardı. Jeneratörlerin sağladığı elektrik dışında elektrik yoktu. Su da jeneratörlerle kuyulardan çekiliyordu. Tate Evi biraz daha düz olan doğu kıyısındaydı ve Nantucket'taki Yılanbalığı Burnu'na bakıyordu. Hemen güneyinde Balina Sığılığı denen bir kumsal vardı. En yakındaki diğer ev, dört yüz metre güneybatıdaydı.

Kıyıya yanaşmak hiç bu kadar kolay ve büyüleyici olmamıştı. Barrett tekneyi demirledikten sonra onların inmesine yardım etmek için diz boyu suya atladı. Zavallı Birdie! İyiydi; sadece elli yedi yaşındaydı, hâlâ zayıf ve çevikti. Beyaz tenis ayakkabılarını çıkardı, suya atladı ve kıyıya yürüdü. India Teyze muhtemelen altı bin dolar ödediği, etek uçları asimetric tül bir etek giymişti; o etekle kıyıya zarifçe çıkmak sorundu. Tekneden inerken yeni gelin gibi Barrett'ın kollarına düştü. Tate kıskandığını kabul etmekten başka ne yapabilirdi ki?

Sahilden tepeye çıkan merdivenler yenilenmişti. Her zaman ha kırıldı ha kırılacak gibi sallanan tehlikeli merdiven basınç uygulanmış parlak sarı keresteden yapılmıştı ve artık sapasağlamdı.

"Vay!" dedi Birdie. "Kızlar, bakın!"

Tepeye çıktılar. Tepede, dalları boğumlu tek bir ağaç vardı. Tate'in kendini asmak istediği ağacın ta kendisi. İkisinin de hâlâ hayatta olduğunu bilmek güzeldi. Avluda, eski piknik masası oval toprak alana yerleştirilmişti ve oval alandan evin ön kapısına beyaz deniz kabukları döşenmiş bir patika uzanıyordu. Evin tahta çatı padavraları yenilenmişti ve reçine kokuyordu. Kapı, deniz tuzundan ve rüzgârdan rengi solmuş aynı mavi kapıydı. Kapının yanında da Birdie'yle India Teyze'nin küçükken, dalgaların kıyıya attığı tahtadan yaptıkları tabela asılıydı. Başparmak büyüklüğündeki deniz kabuklarını kullanarak *TATE* yazmışlardı. Tabela, evde antika olmaya en yakın şeydi; her yaz evden ayrılırken tabela indirilip mutfak çekmecelerinden birine kaldırılır ve gelişlerinin habercisi olarak tekrar asılırdı. *TATE*.

Evin diğerk ucunda, beyaz deniz kabuklarının genişleyerek bir garaj yolu oluşturduğı yerde külüstür arabaları duruyordu; beyaz vinil tavanlı, Tate'in kolundan daha uzun manuel vitesli 1969 model bir International Harvester Scout. Bir zamanlar rengi itfaiye aracı kırmızısı olan arabanın şimdi rengi solmuş, grimsi pembeye dönmüştü. Tate, eski arazi aracını uzun süredir ihmal edilmiş bir evcil hayvan, Tate ailesinin Tuckernuck Adası'nda geçirdiğı yazların vefalı gazisi gibi görüyordu. Scout, 1971 yılında Tate'in büyükbabası tarafından Tuckernuck'a araba mavnasıyla getirilmişti; Tate, Chess ve Bishop oğlanlarının üçü de daha on iki yaşında o arabada araba kullanmayı öğrenmişlerdi. Tate, yolcu koltuğunda oturan babasının ona vites değiştirmeyi ve debriyacı anlatışını ve ilk şoförlüğünü hatırladı. Kaba görüntüsüne rağmen Scout'un vitesini değiştirmek tereyağı kesmek gibiydi ve bu iyi bir şeydi çünkü Tuckernuck "yolları" zorluydu; topraklı, çakıl taşlı ya da çimenli yollar tümsek ve çukurlarla doluydu. Tate oldum olası makinelere ilgi duyuyordu; araba kullanmayı çok kolay öğrenmiş ve direksiyondayken hissettiğı özgürlüğün her saniyesinin tadını çıkarmıştı. Özgürlük! On üç ve on dört yaşındayken Scout'a atlayıp tek başına çıkmış, Tuckernuck yollarının her santimini keşfetmiş, arabanın tek farı çalışmasına rağmen hava kararana kadar dönmeyip annesine kalp krizi geçirtmişti.

Tate elini kaputun üzerinde gezdirdi. Hâlâ çalışıyor muydu? Tate onun sihirli araba Aşk Böceğı Herbie ya da Chitty Chitty Bang Bang gibi çalışacağını düşündü. Onun için çalışacaktı.

Birdie kızlara, babalarının Barrett Lee'nin evi elden geçirebilmesi için "biraz para" vermeyi kabul ettiğini çıtlatmıştı. Tate de bunun evin değişeceği, cilalı, yeni, tarunmaz hâle geleceğı anlamı taşımasından endişe etmişti. Ama ev aynı görünüyordu. İçeri ilk Tate girdi; kokusu aynıydı: küf, naftalin, çam ve okyanus havası gibi. Tate doğruca mutfağı gitti. Bir duvar boyunca dizilmiş çalışır durumda bir lavabo, gazlı kamp ocağı ve mini buzdolabı, diğerk tarafta bir Formika tezgâh, dolaplar ve iki tarafın ortasın-

da doksan santimlik soluk muşamba döşemesiyle uzun ve dar bir mutfaktı. Üç kişilik, gerektiğinde dört kişilik olan ve bu nedenle yağmur yağdığı zamanlar dışında hiç kullanılmayan “yemek odası masası” mutfak duvarının önünde dayalı duruyordu. “Yemek odası masasının” diğer tarafında el dokuması bir kilimi, nükleer soykırımında sağlam kalsın diye şişe yeşili kaba kumaş döşeli bir kanepelye iki koltuğu ve bir de ıstakoz tuzağı üzerine cam yerleştirilerek yapılmış “sehpa”sıyla “oturma odası” vardı. Evdeki antika eşyaların biri de bu “sehpa”ydı; Birdie ve India’nın büyükbabası Arthur Tate tarafından yapılmıştı.

Birdie ve India sehpayı görünce iç çektiler, Tate de içini çekti. Chess iç çekmedi. Tate, Chess’in yanlarında olmadığını fark etti. İçeri girmemişti, dışarıdaki piknik masasında başını ellerinin arasına almış hâlde oturuyordu.

Tate sineklikli kapıyı iterek açtı. “Hey,” diye seslendi Chess’e. “Tavan arasını paylaşıyoruz, tamam mı?”

Chess somurtarak başını sallayıp onayladı. Tamam, kız kardeşinle bir ay boyunca aynı odada kalmak harika bir şey değildi ama bu ortak seyahatlerinde hepsi için bir pijama partisi çağrısı yok muydu zaten? Bu tatilin asıl amacı abla-kardeş-anne-teyze desteğinin rahatlığını ve huzurunu yaşamak değil miydi? Hiç yalnız kalmayacaklardı ve hepsi akraba olduklarından Tate’in duşa almakla, ayak tırnaklarını kesmekle ve ter kokusunu gidermekle ilgili endişelenmesine gerek yoktu. Tate serbestçe gaz çıkarabilir, geçirebilir ya da dişlerini karıştırabilirdi. Diğerleri onu her hâliyle severdi.

Yatak odaları açısından çok fazla seçenekleri yoktu. Evin ikinci katında iki yatak odası vardı; Cousinsların yatak odası ve Bishopların yatak odası. Cousinsların yatak odası biraz daha büyüktü; iki tane tek kişilik yatağı olması saçmalığına rağmen “ebeveyn yatak odası” orasıydı. Tate’in anne ve babası hep o odada kalmışlardı. ((dar, eski yataklarda hiç sevişmişler miydi acaba? Tate hayal etmek istemese de sevişmiş olmalıydılar.) Bishopların yatak odasında yerden fazla yüksek olmayan, şiltesi yumuşacık çift kişilik bir

yatak vardı. Bill Enişte hayattayken India Teyze ve Bill Enişte bu odada uyurlardı. Tate üçüncü kata çıkarken içeriye şöyle bir baktı. Bill Enişte'nin dalgaların karaya attığı odun parçalarından, deniz kabuklarından, yosunlardan ve plaj camından yapıp Roger adını verdiği Donkişotvari heykeli görünce çok sevindi. Roger, Bill Enişte'nin diğer eserlerinden (bakır ve camdan yapılmış, birinci ve ikinci dünya ülkelerinin hemen hemen bütün metropollerine yerleştirilmiş) çok daha küçük olmasma rağmen bir Bishop heykeli olduğunu belli ediyordu. Roger bir müzeye on binlerce dolara satılabilirdi. Uzun süredir terk edilmiş aile yazlığında şifoniyezin üzerinde durmasının dikkat çekmesi de bundandı.

Tate ayak seslerini duyunca dönüp baktı. Barrett'ın elinde bavullarla merdivenlerden çıktığını gördü.

"Üçüncü kata mı?" diye sordu Barrett.

"Bildin," dedi Tate. "Çocuklar çatı katında uyur." Kendi bavuluna uzandı.

"Bana bırak," dedi Barrett.

"Yeterince iş yapmışsın zaten," dedi Tate. "Ev muhteşem görünüyor."

"Jakuzi küvetler ve granit tezgâh beklemiyordunuz umarım," dedi Barrett. "Sanırım annen..."

"Hayır, beklemiyordu," dedi Tate.

"Evi sadece bu kadar onarmak bile bir servete mal oldu," dedi Barrett. Tavan arasına çıkan dar merdivene yöneldi, Tate de onu takip etti. İçeri esinti girmesine olanak vermeyecek kadar yüksekte kalan küçük bir pencereyle havalandırılan tavan arası hiç olmadığı kadar sıcak ve bunaltıcıydı. Tavan arası altı kişilikti: İki tane çift kişilik yatak, bir de ranza vardı. Beş kuzenin (Cousinların çocukları ve Bishopların çocukları) gerektiğinde hep birlikte burada uyuyabilmesi düşünülmüştü ama Bishopların üç oğlu, Billy, Teddy ve Ethan aşağıdaki paravanlı verandada uymayı tercih etmişlerdi. Tate'e göre soğutucudan bira aşırnak ve arka bahçeye işemek daha kolay olduğu için orayı seçmişlerdi. Paravanlı veranda yağmurlu havalarda çok kötü oluyordu, bu

yüzden yağışlı zamanlarda çatı katı yatakları kurtarıcı olmuştu. Tate, ranzanın dibinde Pottery Barn'dan alınmış büyük bir karton kutu gördü. Kutunun içine bakınca parlak şerbet rengi tonlarında yepyeni yazlık nevresimler buldu.

"Nedir bu?" dedi Tate. Tuckernuck'taki evin çarşaf ve battaniyelerinin Charlie Brown'ın Cadılar Bayramı kostümü kadar eski püskü ve deliklerle dolu olması gerekiyordu, evin büyüünün bir parçası da buydu. "UPS buraya teslimat yapıyor mu?"

"Bana teslimat yapıyorlar. Onları geçen hafta getirdim. Annen sipariş etti. Rahat etmenizi istediğini söyledi."

"Rahat etmek için kaliteli keten çarşaflara ihtiyacım yok," dedi Tate. Eskiden beri kendisine ait olan ve kapıdan daha uzakta kalan (Chess'in golf topu büyüklüğünde bir mesanesi olduğundan ve yarasalardan kaçmak için kapıya daha yakın olması gerektiğinden) çift kişilik yatağa oturdu.

"Diğer çarşaflar gerçekten kötüydü," diyordu Barrett. "Alt katı boyarken bez olarak kullandım onları."

Tate çatı katının havasızlığında derin bir nefes aldı. "Ee, sen nasılsın, Barrett Lee?" dedi. Tate'in kendine ait bir işi, bankada iki yüz bin doları, bir apartman dairesi, bir plazma televizyonu, on altı tane True Religion kot pantolonu ve bir milyon sık uçan yolcu mili vardı. Barrett Lee'ye açık olacaktı.

Barret, Tate şaka yapıyormuş gibi güldü. "Ha!" Mavi gözleri bir an Tate'e kuşkuyla baktı. Tate –mest olmuşçasına!– onun daha sonra üzerinde düşünebileceği bir şeyler söyleyeceğini sandı. Belki ona ne kadar güzel görüldüğünü söylerdi. Barrett Lee güneş gözlüğünü çıkardı, eliyle kum rengi saçlarını düzeltti, gözlüğünü başının üstüne yerleştirdi. "Geri kalan eşyaları getirsem iyi olur," dedi. Sonra da merdivenlerden aşağı inerek gözden kayboldu.

Tate onun bu tavrına gücenmeli miydi bilemedi. Barrett Lee ona, on sekiz yaşındayken duyduğundan daha fazla ilgi duymuyordu. *Şimdilik!* dedi Tate kendi kendine. Ne de olsa bu daha ilk günün ilk saatiydi. Bol bol vakti vardı.

INDIA

Gelmekle korkunç bir hata yapmıştı.

Ve kahretsin, mantık hatası yapmak ona göre değildi. Kararına güvendiği tek kişi yine kendisiydi. O, India Bishop, kararlarını kendisini asla yarı yolda bırakmayan bir şeye dayanarak verirdi: Aklına. Standartlarından ödün vermezdi, birilerinin lafına bakıp bir şeylere “ikna edilemezdi”. Peki burada *ne işi* vardı?

India, Amerika’nın önde gelen heykeltıraşlarından birinin dul eşi ve üç yakışıklı, başarılı erkeğin annesiydi. Bir zamanlar bütün kimliği eşlik ve annelikti. Ama sonra Bill kendi kafasına sıkıp intihar etmişti (on beş yıl önce) ve çocuklar büyümüş, üniversiteden mezun olup kariyerlerine başlamışlardı. Billy evlenmişti ve yazın sonuna doğru doğacak ve (elbette) babasının adını alacak bir erkek çocuk bekliyordu. Oğlanlar India’ya giderek daha az ihtiyaç duyuyorlardı ve zaten olması gereken de buydu. India kendini bütününüyle yenilemek için özgür kalmıştı. Philadelphia şehrinin sanat sahnesinde en çok saygı duyulan kadın olmuştu. Pennsylvania Güzel Sanatlar Akademisi’nde müze küratörüydü –ki orası sadece müze değil, aynı zamanda üniversiteydi– ve Philadelphia Sanat Müzesi ile Barnes Vakfı için danışmanlık yapıyordu. India’nın bulunduğu konuma ve saygınlığına sırf Bill Bishop’ın dul eşi olduğu için kavuştuğuna inanan insanlar (dar görüşlü, duygusal yönden yoksun kimseler) vardı. India’nın tüm doğru insanları Bill’in büyük şöhreti sayesinde tanıdığı ve Philadelphia’daki ve şehrin pastoral banliyölerindeki herkesin Bill’in intiharından dolayı India’ya sempati duyduğu doğru olsa da, bu ikisinin toplamından başarılı bir müze küratörü çıkmazdı. India, Pennsylvania Üniversitesi’nde tarih alanında

yüksek lisans yapmıştı. Bill’le birlikte dünyayı dolaşmıştı –Peru ve Güney Afrika, Bombay, Zanzibar, Fas, Kopenhag, Roma, Paris, Dublin, Stockholm, Şanghay– ve her yerde birçok türde sanat eseri görmüştü. Ayrıca, India zeki bir kadındı; hem IQ açısından hem pratik hem de sosyal açıdan. İyi giyinirdi, nerede ne konuşacağını bilirdi, beyaz Burgonya şarabı içer ve Mahler dinlerdi. Bill’in taşınmazlarından gelen parayı –çok paraydı– kendini güzel şeylerle donatmak için kullanmıştı (üstü açık bir Mercedes, Jonathan Adler lambaları, zarif bir Patek Philippe saat, *Madam Bovary* ve *Anna Karenina*’nın ilk baskıları, Pensilvanya Balesi ve Philadelphia Orkestrası için sezonluk biletler). Başarı ona merhameten verilmemişti. India başarısını hak etmişti.

Ama övünmek, sürekli kendi başarısını anlatıp durmak buraya kadardı. Bugün azarlanmalıydı! Bugün her şeyi berbat etmişti. Central Park büyüklüğünde bir ada olan Tuckernuck’ta bir ay kalmayı kabul etmişti. Ada, Jüpiter’in uydularından biri kadar uzaktı ve otuz s**** gün boyunca burada kalacaktı! (India, Birdie’nin bundan nefret ettiğini bilmesine rağmen küfürlü konuşmayı seviyordu. Bu ona Bill’den kalan kötü bir alışkanlıktı.) En iyi koşullar altında, yani Bill’in ruh sağlığı yerindeyken ve çocuklar şehirden uzakta böyle maceralar yaşayacak yaştayken bile Tuckernuck’ta iki hafta kalmışlardı. India, Bill’in ölümünden sonra geldiği iki yaz ise beş günden fazla kalmaya dayanamamıştı.

Peki şimdi burada *ne işi* vardı?

India, Birdie’yle o telefon görüşmesini moralinin bozuk olduğu bir anda yapmıştı. Birdie’nin aramasından sadece birkaç saat önce Pennsylvania Güzel Sanatlar Akademisi’nin en çok umut vadeden genç sanatçısı Tallulah Simpson’ın dört yıllık sertifika programından çekildiğini ve büyük yeteneğini New York’taki Parsons’a saklamaya karar verdiğini öğrenmişti. Pennsylvania Güzel Sanatlar Akademisi’nde “Lula” olarak tanınan Tallulah Simpson, India’nın kendi himayesine aldığı bir sanatçıydı. Sadece o da değil, aynı zamanda bir dosttu. Sadece dost da değil, ya-

kın dosttu. Evet, bundan daha karmaşıktı ve evet, Lula'yla India arasında, Lula'yı Pennsylvania Güzel Sanatlar Akademisi'nin en büyük rakibine yönelmeye iten bir şeyler olmuştu. Lula olanları kamuoyuna açıklarsa skandal olurdu. Lula'nın sertifika programından çekildiği haberi India'da şok etkisi yaratmıştı –kelimenin tam anlamıyla, tüyleri diken diken eden, vücudunu titreten 150 voltluk bir şok– ama India hiç renk vermemişti. India'nın sekreteri Ainslie, odasına getirdiği lattesiyle birlikte haberi nazikçe söylediğinde India'nın yüzü hiç değişmemişti ya da çok azıcık değişmişti. (Kocasının beynine bir kurşun sıktığı haberini aldıktan sonra bir daha hiçbir haber onu dehşete düşüremez sanıyordu.) India bunun böyle olacağını anlamış gibi davranmak zorunda kalmıştı. İçten içe kırıldığı, korktuğu ve büyük bir pişmanlık duyduğu hâlde ilgisiz ve kayıtsız görünmesi gerekiyordu.

Pennsylvania Güzel Sanatlar Akademisi tutuşmuştu: Herkesin konuşmak istediği tek şey Lula'nın gidişiydi. India sessizce ofisinin kapısını kapatmış ve ne yapacağına karar vermeye çalışırken on tane sigara içmişti. Lula'yla iletişime geçmeli miydi? Onunla bir içki içmek için El Vez'de... Ya da New York'ta başka bir yerde buluşmalı mıydı? Akademinin yöneticisi Virgil Seversen'e gidip olanları açıklamalı mıydı? Yoksa Virgil'in daha üstüne çıkıp en tepedeki amirlerine, yönetim kurulu başkanı Spencer Frost'a mı gidip söylemeliydi? India'nın yaptıklarında kınanacak bir şey yoktu. Lula'yla en heyecanlı anlarında bile kusursuz davranış ilkesine bağlı kalmıştı. Ama Lula gençti (yirmi altı yaşındaydı), ateşliydi, bir sanatçıydı ve India'ya delicesine âşık olmuştu. Yaşananları nasıl aktaracağını kim bilebilirdi?

Bill öldüğünden beri yıllardır India'nın ilham kaynağı ve sığınağı olan Pennsylvania Güzel Sanatlar Akademisi'nin kutsal salonları ve galerileri şimdi bir mayın tarlasından farksızdı. Virgil Seversen ona tuhaf mı bakıyordu? Ainslie şüpheleniyor muydu? Lula, Facebook'ta dedikodu mu yayınlamıştı? Birdie kendisini aradığında India'nın aklındaki en önemli şey, içinde bulunduğu bu ters durumdan nasıl kurtulacağıydı ve Birdie ona bir

cevap sunmuştu: Tuckernuck. India, Tuckernuck'tan daha uzağa gitmeyi düşünemezdi. Birdie'nin ikna edici sebepleri vardı: Chess'in ona ihtiyacı vardı. Böylece India kabul etmişti. Chess'in trajik bir şekilde ölen eski nişanlısı, tam olarak India'nın duygusal uzmanlık alanına giriyordu; yardım edebilirdi. Birikmiş tatil günleri vardı, Pennsylvania Güzel Sanatlar Akademisi'nde yazlar durgun geçiyordu. India sevdiği ama sık sık görüşemediği insanlarla bir arada olacaktı. Kız kardeşi. Kız kardeşinin kızları.

İyi niyetliydi ve o sırada bu ona mantıklı gelmişti ama gerçek şuydu ki, India burada kalamazdı. Tuckernuck'ı hiçbir zaman Birdie'nin sevdiği gibi sevmemişti. Zaten ailesi de bu yüzden evi Birdie'ye bırakmış, India'ya da evin değerinde denk nakit para vermişti. India, Tuckernuck için fazla şehirliydi. Aksiyona ihtiyacı vardı. Cappuccino içmeye ihtiyacı vardı.

Piknik masasının etrafında oturmuş, Barrett Lee'ye alışveriş listesi hazırlıyorlardı. Barrett Lee, babasının onun yaşındaykenki bakımsız yakışıklılığını almıştı. India bir Chess'e bir Tate'e baktı; ikisinden biri Barrett Lee'ye kancayı takacaktı. Acaba hangisi?

"Ekmek," dedi Birdie. "Süt. Kahvaltılık gevrek. Yabanmersini. Amerikan peyniri, tuzlu kraker." O söylüyor, Tate de hepsini yazıyordu.

"Amerikan peyniri mi?" dedi India. "Tuzlu kraker mi? Burada yetişkin kadınlar gibi düşünelim. Çocuklar küçükken Amerikan peyniri ve tuzlu kraker alırdık ama artık camembert ve baget aldırabiliriz. Bir de iyisinden İtalyan salamu. Güzelce olgunlaşmış biraz kayısı, biraz ahududu, beş altı tane de çiçek inciri."

Birdie, India'ya baktı. Çarşambaya daha beş gün var, diye düşündü India. *Çarşambaya kadar idare edebilir miyim?* Philadelphia'dan ayrıldığından beri sigara içmemişti ve vücudu kırmızı alarm seviyesinde nikotine ihtiyaç duyuyordu. Üst kattaki bavalunda bir karton Benson&Hedges vardı. İlk fırsatta bir tane araklayacaktı.

"Haklısın," dedi Birdie. "İstersek incir ve peynir yiyebiliriz. Biraz şarap da isteyebiliriz."

“Tanrım, evet,” dedi India.

“Chess?” diye seslendi Birdie. “*Senin istediğin bir şey var mı?*”

Chess omuz silkti. India, çökmüş omuzlarını ve dalgın yüz ifadesini fark etti. Onlar burada izci kızın erzak listesi yapma görevine kendilerini kaptırmışlardı ve Chess’in umurunda bile değildi. India, Chess’in neler hissettiğini çok iyi biliyordu. India, Bill öldükten sonra saçını kazıtmamıştı ama kendine zarar verecek başka şeyler yapmıştı: Aylarca Diet Cola ve kızarmış ekmekle beslenmiş ve sonunda arabasının direksiyonunda bayılmıştı (neyse ki evinin garajının önündeydi). Bankadaki parası eksi bakiyeye düşüp Ethan’ın lise futbol forması için verdiği çek karşılıksız çıkana kadar avukatın telefonlarına cevap vermemişti. India bu ıssız cehennemden kaçmadan önce Chess’le uzun, samimi bir konuşma yapacak ve ona... Ne diyecekti? *Atlatacaksın. Her şey gibi bu da geçecek.*

Ama şu anda India’nın tek istediği bir sigara içmektir. O yaramaz bir kızdı.

“Lüfer ezmesi,” dedi Birdie. “Bir paket şu Toskana biberiyeli krakerlerden. Istakoz salatası, göbek marul, taze mısır, alüminyum folyo.”

India okuma gözlüğünü çıkardı. Gözlük, Bill’in gözlüğüydü ve istisnasız India’nın en değerli kişisel eşyasıydı. Brad Pitt gibi yakışıklı sadık uşaklarına şöyle bir baktı. “Barrett,” dedi. “Evli misin sen?”

Birdie ihtiyaçları sıralamayı kesti. Tate’in yanakları pembeleşti.

“İı, hayır. Artık değilim.”

“Boşandın mı?” dedi India.

“Hayır,” dedi Barrett. “Bakın... Şey, bu çok zor. Karım Stephanie... O öldü. Lou Gehrig hastalığı vardı?” Bunu söyleyiş tarzı soru sorar gibiydi. India başını yukarı aşağı salladı ve *Oooh, Lou Gehrig hastalığı*, diye düşündü. *En kötü ölüm şekli.* “İki yıl önce öldü. İki yıldan biraz fazla oldu.”

Masadaki herkes sessizdi. India sorduğu sorudan ötürü ken-

dini çok kötü hissetti. Buraya ait olmadığının bir başka kanıtıydı bu. O asla pot kırmazdı; asla başkalarının tadını kaçırmazdı. Şimdi masanın altına saklanmak istiyordu. Kendini, çok sevdiği birini kaybetmiş olanlara derin duygusal destek görevindeki Dullar Kraliçesi ilan etmiş, sonra da Barrett'ı büyüteç altındaki böcek gibi kızartmayı başarmıştı.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedi. "Çocuğun var mı?"

"İki oğlan. Biri beş, diğeri üç yaşında."

"İsimleri?"

"Cameron ve Tucker. Tuckernuck'tan dolayı Tucker."

"Harika," dedi India. "Küçük oğlanlara bayılırım! Bir ara buraya getirir misin onları? Bizimle tanıştırmı mısın?"

"Olabilir," dedi Barrett. "Gündüzleri annemle kalıyorlar, iki haftada bir de hafta sonu Stephanie'nin Chatham'daki ailesine gidiyorlar." Barrett bir an sessiz kalıp denize baktı. "Tamam, bir ara getiririm onları."

Ardından yine bir sessizlik oldu; düşünceli mi yoksa sıkıntılı bir sessizlik miydi, India tam olarak anlayamadı. Kızlar da yardımcı olmuyordu. Chess piknik masasındaki bir delikle oynuyordu. Tate de Barrett'a hikâyesini dinleyen biri nasıl bakabilirse öyle bakıyordu: Acıma ve şaşkınlıkla.

"Listemiz tamam mı, Birdie?" diye sordu India. "O kadar çok şey istemiştik ki Barrett'ın teknesi batacak."

"Merak etmeyin," dedi Barrett. "Siz listeyi tamamlayın. Ben öğleden sonra hepsini alıp getiririm."

India nefesini bıraktı. Barrett Lee'nin yakınlarında olması her şeyi katlanılabilir hâle getirecekti. Altmışlı yılların sonlarında Chuck Lee'nin Birdie'yle ikisinin romantik kahramanı olması gibi, bu yaz da o romantik kahramanları olabilirdi. Chuck Lee, India'nın erkekleri tanımadaki ilk adımı olmuştu; asker tıraşlıydı, dövmesi vardı ve New England aksanıyla konuşuyordu. India daha arzusunun ne olduğunu bilmezken bile onu arzulamıştı. İşte şimdi de oğlu buradaydı: Yakışıklı, yardımsever talihsiz dul. Barrett Lee ve beklenmedik açıklaması India'ya güç verdi.

Barrett kayalıklara doğru yürürken India arkasından keskin bir ıslık çaldı. Diğerleri nefeslerini tuttular, utanmışlardı.

“India,” dedi Birdie azarlar gibi bir sesle. “Yok artık!”

Barrett dönüp el salladı.

“Buna alışsa iyi olur,” dedi India.

CHESS

Birinci gün.

İşte itirafım.

Michael ve Nick’le iki yıl kadar önce, aynı gece, ekim ayının ilk cuma günü tanıştım. Şükran Günü sayısını yeni bitirmiştım –yemek dergileri dünyasında çok büyük bir olay– ve bunu kutlamak için şehirdeki en iyi arkadaşım Rhonda’yla dışarı çıkmıştık. Rhonda ebedi bir öğrenciydi ve benim alt katımda, kirasını nüfuzlu babasının ödediği bir apartman dairesinde yaşıyordu. Rhonda’yı evime martini içmeye davet ettim. Birlikte Death Cab for Cutie çalıp dinledik, içki içtik, makyaj yaptık, saçımızı düzelttik ve üstümüze başımıza çekidüzen verdik. Sıcak ve esintisiz bir yazın ardından nihayet sonbahar havası kendini hissettirmişti. Gitmeye hazırdık.

Diplomatic Immunity adlı bir grubu dinlemeye Bowery Ballroom’a gittik. Sokağın başından mekâna kadar uzayan bir kuyruk vardı ama Rhonda’nın babası Birleşmiş Milletler’de önemli bir şahıs olduğu için kendisinin de bir tür diplomatik dokunulmazlığı vardı. Şehrin her yerinde tanıdıkları vardı ve görünüşe bakılırsa Ballroom’da da birini tanıyordu ve içeri girmekte hiç sıkıntı yaşamadık. Ayrıca Rhonda muhteşem bir kızdı. Zaten çok güzeldi ama memelerini de yaptırdıktan sonra Manhattan’ın içinde ve dışında her yerde kabul görüyorduk.

Michael barda duruyordu. Bir doksan sekizlik boyuyla herkesten bir baş daha uzun olduğu için hemen göze çarpıyordu. Tam benim tipim

diyebileceğim kadar yakışıklıydı; boylu boslu, gösterişli ve neşeli. Ona gülümsedim.

"Burada olmaktan mutlu görünüyorsun," dedi.

"Tanrım, evet, öyleyim," diye karşılık verdim. "Çok mutluyum!"

Yüzü aydınlandı. Mutluluğum ona da bulaştı. "Sana bir içki ısmarlayayım, mutlu kız."

"Olur," dedim. Beş saniye içinde beni tavlamaştı.

Grubun sahne almasını beklerken sohbet etmeye başladık. Bana Princeton, Yukarı Doğu Yakası'nda (kiralık) kendi işini (kelle avcılığı, ismi kadar şiddet içermediğine yemin etti) kurduğunu söyledi. Bergen County, New Jersey'de yaşadığını, anne ve babasının hâlâ evli olduğunu, bir erkek, bir de kız kardeşi olduğunu anlattı. Parkta koşu yaptığını, yemeyi ve içmeyi sevdiğini, New York Times'ın çapraz bulmacasını çözmekten hoşlandığını, çarşamba günleri poker oynadığını söyledi.

Ben de ona Colchester'da okuduğumu, Glamorous Home'da yemek editörü olduğumu ve Batı Altmış Üçüncü Caddé'de (kiralık) oturduğumu anlattım. New Canaan, Connecticut'ta yaşayan anne ve babamın otuz yıldan sonra boşanmak istediklerini açıkladıklarını ve bir kız kardeşim olduğunu söyledim. Parkta koştuğumu, yemeyi ve içmeyi sevdiğimi, kitap okumaktan, alışveriş yapmaktan, kayak yapmaktan ve kumsalda güneşlenmekten hoşlandığımı ekledim.

R.E.M ve Coldplay dedi. Bay Smith Washington'a Gidiyor ve Sıkı Dostlar dedi. Hemingway, Ethan Canin, Philip Roth dedi.

Ben de Death Cab for Cutie, Natalie Merchant ve Coldplay dedim. İngiliz Hasta, Hayalet ve Amerikan Güzeli dedim. Toni Morrison, Jane Smiley, Susan Minot dedim.

"Bizden bir çift olur mu?" dedi.

"Sen erkeksin, ben kadını," dedim. "En sevdiğin filmin Hayalet olduğunu söyleseydin çekip giderdim."

"Saçların çok güzel," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim. Bu, alışık olduğum bir iltifattı.

Birkaç dakika sonra Michael'ı Rhonda'yla tanıştırdığımda, Michael elini uzattı ve şöyle dedi: "Michael Morgan, Chess'in erkek arkadaşıyım."

Omzuna hafifçe vurup itiraz ettim. "Erkek arkadaşım falan değil," dedim.

"Nişanlısıyım," dedi Michael.

Grup çalmaya başladı. İyi olduklarını duymuştum ve gerçekten iyiydiler. Michael, Rhonda'yla ikimizi kalabalığın arasından en öne geçirdi. Nick'i ilk o zaman gördüm. Ne denir? Kalbim eridi. Rock yıldızı tarzıyla çok hoştu. Mavi gözlerinin önüne düşen açık kahverengi saçları vardı. Burnu kırılmış gibi biraz eğriydi. Death Cab for Cutie tişörtü giymişti. Uzun boyluydu, Michael kadar uzun değildi ama daha zayıf ve fitti. Sesinin kendine has bir gizemi, bir karakteri ve dolgunluğu vardı. Sesi bazen boğuk çıkıyordu, bazen koroda şarkı söyleyen bir çocuğunki kadar net. O sırada onun Michael'ın kardeşi olduğunu henüz bilmiyordum. Tek bildiğim grubun solisti olduğu ve bütün dikkatini bana vermiş gibi göründüğüydü. Bakıştık ve ben onun bakışını soğuk su gibi içtim. En sık tekrarlanan sözleri olduğundan adının "Olur, Bebeğim, Olur," olduğunu tahmin ettiğim bir şarkı söylüyordu ve o sözleri söylerken bana bakıyordu. Şarkıyı resmen bana söylüyordu. Michael kalabalığın gürültüsünü bastırarak, "Sanırım senden hoşlandım," diye bağırdı. Çok tuhaf bir durumdu gerçekten: Az önce sanki aydınlık tarafım için özel olarak yaratılmış harika bir adamla tanışmıştım ve şimdi de karanlık tarafımın ruh eşi olabilecek daha seksi ve daha ilginç bir rock yıldızıyla karşı karşıyaydım.

Hakkını vermeliyim, Michael grup çalarken bana dokunmaya kalkmadı. Kendini müziğe kaptırmıştı; tüm şarkıların sözlerini biliyordu.

"Grubun fanlarındansın demek?" dedim.

Sırıttı. "Öyle de denebilir."

Konser arasında Michael, "Hadi kulise gidelim," dedi.

"Kulise mi?" dedim.

"Nick, grubun solisti, benim kardeşim," dedi.

"Kardeşin mi?" dedim. Kardeşi mi? Bu iyi mi yoksa kötü haber miydi, bilemedim. Solist başka biri olsaydı, hayatımdan yok olup giderdi ve bir dahakine onu VH1 müzik kanalında görürdüm. Ama şimdi onunla tanışacaktım.

Michael, Rhonda'yla ikimizi sahne arkasına götürdü. Grup üyeleri eski salon kanepelerine oturmuş, şişe su içiyor ve havlularla terlerini kuruluyorlardı. Michael diğer grup üyeleriyle el sıkıştı; Austin, Keenan, Dylan, hepsiyle çabucak tanıştırdık. Sonra Michael, Nick'e sarıldı. Nick, Rhonda ve benle daha çok ilgileniyor gibiydi.

"Hangisi seninki?" diye sordu Michael'a.

"Benimki Chess," dedi Michael. "Evleneceğiz."

Nick bana baktı. Bakışının içime işleyişini asla unutmayacağım. "Alçak," dedi.

Hiçbir zaman utangaç ve çekingen bir tip olmayan Rhonda hemen atladi. "Ama ben boşum."

Chess, Tuckernuck'ta intiharı düşünüyordu: Büyükbabasının sarı yağmurluğunun ceplerini taşla doldurup okyanusa yürüyebilirdi. Scout'un egzoz borusunu Diplomatic Immunity tişörtüyle tı kayıp kontağı çalıştırabilirdi. Kilerdeki eşya dolabının en altında bir kutu fare zehri vardı. Mutfak çekmecesindeki paslı tirbuşonla bileklerini kesebilirdi; kan kaybından ölmezse bile tetanoz olurdu. Bu konuda espri yapabiliyordu; bu çok iyiydi. Yaşamayı seçiyordu; bu daha da iyiydi. Hayata tutunabildiği her gün bir başarıydı.

Defterine beş sayfalık itiraf yazmıştı. Yazdıktan sonra da meraklı gözlerden uzak tutmak için onu yatağının şiltesinin altına sıkıştırdı. Tate mutluydu. Geldikleri gibi bikinisini giyip sahile koşmuştu. Şimdi sıırıslıklam bir hâlde dağınık yatağında oturmuş, oturma odasının rafında bulduğu bitki ve hayvanlarla ilgili küflü bir kitabın sayfalarını karıştırıyordu. Chess annesinin aldığı capcanlı yeni çarşafların kutusuna baktı, sonra da çocukluğunun kâbusu olan yarasalara bakmak için gözlerini kısıp başını kırıslere doğru kaldırdı. Yarasaları göremedi ama orada olduklarını biliyordu. Ya da geleceklerdi.

"Burayı seviyorum," dedi Tate. "Burada birlikte oluşumuzu da seviyorum. Burası benim yuvam. Charlotte'taki evimden daha çok evimde hissediyorum burada. Hatta New Canaan'daki evimizden bile."

Tavan arası mağara gibi havasız ve tozluydu. Ekşi ekşi kokuyordu ve çok sıcaktı. Chess, tabut büyüklüğündeki valizinin fermuarını açtı. Neyse ki Michael tabutla gömülmemişti. Cesedi yakılmıştı ve külleri, aksesuarları pirinçten, pahalı görünümlü maun bir kutuya konmuştu. Cenazede, anne ve babası kilisenin koridoru boyunca bu kutuyu birlikte taşıırken herkes ayağa kalkmıştı. Chess uyuşmuştu; törenden önce üç Ativan almıştı. Dayanabilmesinin tek yolu buydu. Evelyn Morgan onu Morgan ailesiyle birlikte oturmaya davet etmişti. Bu daveti Chess'i şaşırtmıştı. Sakinleştiricinin etkisindeyken, Evelyn'in amacını çözememişti. Evelyn, Chess'e üzülüyor muydu? Chess'i aile üyelerinin arasına almakla akrabalarına ve dostlarına nişan hiç atılmamış gibi mi görünsün istiyordu? Yoksa Evelyn bu hareketiyle büyüklük bende kalsın mı demek istiyordu? Gerçekten de o kadar yüce gönüllü müydü? Evelyn, Michael cenazesinde Chess'in ailesiyle birlikte otursun isterdi diye mi düşünüyordu? Nick, Chess adına bir şey mi söylemişti? Chess bunların hiçbirini bilmiyordu ama kendinde teklifi kabul edecek cesareti bulamamıştı. Koridorun karşı tarafında, Gizli Servis ajanıymış gibi ona iki yandan siper olan anne ve babasıyla oturmuştu. Varlığının gizli kalmasını istiyordu ama cenazeye katılanların çoğu düğüne katılacak olan kişilerdi. İlk kötü şey buydu: Tanımadığı insanlar onu işaret edip aralarında fısıldaşıyordu ve Chess arkasında önemli birinin oturduğunu düşünerek arkasına dönüp bakıyordu. Oysa işaret ettikleri kişi kendisiydi. Eski nişanlı. İkinci kötü şey de methiyelerdi: Önce vaiz konuşmuştu. Michael'ın bu kadar genç biri için hayatı ne kadar dolu dolu yaşadığından bahsetmişti.

"Sevmişti," demişti vaiz. "Ve aşkını kaybetmişti."

Chess, kalbinin benzine bulanmış bir bez parçası gibi alevler içinde kaldığını hissetmişti. Babası elini ağzına kapayarak öksürmüştü.

Sonra sıra Nick'e gelmişti. Chess, Nick'e hiç bakamasa da onun gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Nick, merhum abisinin hayatındaki en mutlu anlarını saymıştı: Okul-

lararası lakros şampiyonasında Englewood Lisesi'ni yenmeleri, kendi işini kurması ve Knitting Factory'de bir sürü yabancının önünde Chess'e evlilik teklifi etmesi.

Nick boğazını temizleyip doğrudan ona hitap etmişti. "Seni ne kadar sevdiğini bütün dünya bilsin istedi, Chess."

Chess o korkunç anda Nick'le göz göze gelmişti. Kafası karışmıştı ve kendini ihanete uğramış hissediyordu. Nick bunu *gerçekten* söylemiş miydi? Birdie, Chess'in eline uzanmış ve Chess'in kucağında duran tören programı yere düşmüştü. Babası yine öksürmüştü. Chess programı almak için eğilmişti; kulakları uğulduyordu. Kiliseden kaçıp gitmek, saklanacak bir yer bulana kadar mezarlıktaki eski mezar taşlarının arasında koşmak istiyordu.

Nick.

Sakinleştiricinin etkisi sayesinde ve edebinden oturmaya devam etmişti. Anne ve babasını utandırmak istemiyordu. Ama son ilahi söylenirken, bahaneler uydurmayı anne ve babasına bırakarak kilisenin yan kapısından aceleyle dışarı çıkmıştı. Babasının Jaguar'ının arka koltuğunda çocuk gibi ağlayarak ailesini beklemişti. Golf kulübündeki resepsiyona katılamayacağını söylediğinde annesiyle babası üstüne gitmemişlerdi. Connecticut'a dönüş yolunda babası ona bir yerde durup dondurma yemek isteyip istemediğini sormuştu. Dondurma mı? Chess afallamıştı. Babası sorunlarının *dondurmayla* çözülebileceğini mi sanıyordu? Ama haziran başlarıydı, sıcak bir gündü ve Chess dondurma yemenin iyi geleceğini düşünmüştü. Böylece Dairy Queen'de durup gölgede kalan bir piknik masasına oturmuşlardı. Chess ve boşanmış annesiyle babası siyah cenaze kıyafetleri içinde çikolata batırılmış külahlarından dondurma yemişlerdi. Konuşmamışlardı; birbirlerine ne diyebilirlerdi ki? Yine de Chess, yanında oldukları için minnettardı. Başka hiçbir şey için ne hissedeceğini bilmiyordu ama anne ve babasını sevdiğinden ve elbette onların da kendisini sevdiğinden emindi.

Chess bavulunun kanadını arkaya doğru itti ve özenle katlanmış yazlık giysileri göründü.

"Tanrım, ne çok şey getirmişsin," dedi Tate.

"Git başımdan."

Tate, muhtemelen bir uzay mekiğini indirmek için kullanabileceği kadar çok düğmesi olan, büyük, siyah plastik kol saatine baktı. "Uzun sürmedi."

"Üzgünüm," dedi Chess.

"Üzgün görünmüyorsun. Sesin öfkeli geliyor."

"Öfkeliyim, evet," dedi Chess. "Genel anlamda öfkeliyim, sana değil."

"Ama gücün bana yettiği için acısını benden çıkarıyorsun," dedi Tate. "Çünkü odada sadece ben varım. Çünkü ben senin kardeşimim ve seni koşulsuz seviyorum. Bana istediğini söyleyebilirsin, ben hazmederim ve seni affederim." Tate ayağa kalkıp ıslak bikinisinin üst parçasını çıkardı. "Öyle olsun. Bunun için buradayım zaten. Genel öfkeni kusabileceğin bir yer olmak için." Tate bikinisinin altını indirdi. Birbirlerinin önünde en son ne zaman çıplak kalmışlardı? Tate'in vücudu biçimli ve kaslıydı. Chess'e bir ceylanı anımsattı. Her karesinden enerji ve güç akıyordu. "Ben senin için buradayım. Kavga etmek istersen kavga edebiliriz. Olanları konuşmak istersen konuşabiliriz. Ama beni kendinden soğutamazsın. Ben seni saçlı hâlinle de seviyorum, dazlak kafanla da. Sen benim..."

"Sadece ablanım," dedi Chess.

Tate üzerine bir şort ve tişört geçirdi. "Yürüyüşe çıkacağım," dedi. "Gelmek ister misin?"

"Hayır," dedi Chess.

Chess, Tate'in gitmesine sevindi. Öfkenin yanı sıra, istenmeyen parti konukları gibi yüzlerce başka duyguyu da bir arada yaşıyordu: üzüntü, çaresizlik, kendine acıma, suçluluk ve kıskançlık. Kıskançlık, Tate'in mutlu olduğunu gördüğü anda ortaya çıkmıştı. Tate'in mutlu olmak için bir sürü nedeni vardı. Tate kendi

işini son derece başarılı bir şekilde yürütüyordu, her bakımdan kendi kendinin patronuydu. Bir de çok güzel bir kadın olmuştu artık. Yine de Tate'in mutluluğunun kaynağı başkaydı, mutluluğun geldiği o anlaşılması zor yerden geliyordu. Nazik ve yardımsever davranabiliyordu çünkü canı yanan o değildi.

Chess otuz iki yıllık yaşamı boyunca Tate'i bir kez bile kıskanmamıştı. Şimdiye kadar hep tam tersi olmuştu. Her şeyi ilk Chess yapardı; o, her şeyi daha iyi yapardı. Güzeldi, zekiydi ve Tate'in hiç denemeden vazgeçmesine neden olacak kadar başarılıydı. Chess evlenmek üzere nişanlanmıştı, Tate'se üniversiteden mezun olduğundan beri biriyle üç kişiden fazlasıyla çıkmamıştı. Chess gelindi, Tate nedime.

İçi düzgünce yerleştirilmiş valiz sahibiyle alay eder gibiydi. Chess valizini tozlu ahşap zeminde, eskiden beri ona ait olan eski şifoniyere doğru itti. Şifoniyer rafındaki kâğıt kurumuş, kenarları kıvrılmıştı; fare pisliklerini gören Chess içini çekti. Ne var ki Tuckernuck'taki evde hayat böyleydi işte. Her şey on üç yıl öncesinden hatırladığı ve ondan önceki on yıllar evvel olduğu gibiydi. Tate, Tuckernuck'taki ev için "yuva" demişti ve Chess, Tate'in neyi kastettiğini çok iyi biliyordu. Evin her köşesi tanıdık, sağlam ve eskisi gibiydi. Chess nerede olduğunu çok iyi biliyordu. Öyleyse neden kendini böyle kaybolmuş hissediyordu?

BIRDIE

Barrett sekiz alışveriş torbasıyla döndüğünde, Birdie'yi yemek masasında cep telefonunu kurcalarken buldu. Birdie onu karşısında görünce o kadar şaşırdı ki soluğunu tutup telefonu göğsüne bastırdı. Yeterince hızla davransa sutyeninin içine bile sokabilirdi.

“Ah, kusura bakmayın,” dedi Barrett. “Sizi korkutmak istemedim.”

Birdie kendini toparlamaya bile çalışmadı. Yorgundu, hava sıcaktı, o sabah altıda kalkmışlardı ve yol boyunca arabayı Birdie kullanmıştı. Şimdi saat beşe geliyordu ve Birdie perişandı.

“O torbaların birinde şarap var mı?” diye sordu.

“Şarap hâlâ teknede,” dedi Barrett. “Hemen getiririm.”

“Zahmet olmazsa, lütfen?” dedi Birdie.

“Emrinize amadeyim, hanımefendi.” Barrett ona gülümsedi ve Birdie utançtan yüzünün kızardığını hissetti. Barrett Lee bu hafta onlar için Nantucket ve Tuckernuck arasında onlarca kez gelip gitmişti. Sonra Birdie, zavallı çocuğun karısını kaybettiğini ve tek başına büyüttüğü iki küçük çocuğu olduğunu öğrendi. Buna rağmen iyimser ve neşeli olmayı başarıyordu. Birdie’nin kendini toplaması gerekiyordu.

Barrett şarabı almaya gidince Birdie onun çekini buldu. Evin onarımı 58.600 dolara mal olmuştu. Birdie keten takımını giymiş ve faturaları göstermek için Grant’in şehirdeki ofisine gitmişti. Michael Morgan’ın ölümünden sonra Grant, Chess’le konuşmak, Birdie’den Chess’in durumu hakkında bilgi almak için her gün evi aramıştı. Chess ve Birdie’yle birlikte cenazeye gitmiş ve Chess’in her gün bir psikiyatra görünmesi için fahiş bir saat ücreti ödemişti. Dr. Burns, Tuckernuck’a gitmenin iyi bir fikir olduğunu söyleyince evin onarılması onaylanmıştı. Chess’in Tuckernuck’a gitmeye ihtiyacı varsa, öyleyse Tuckernuck’taki evin onarılması gerekirdi. Öyle değil mi? Birdie, Grant’in meseleye bu gözle bakacağından emin değildi; vaziyeti açıklamak için onunla yüz yüze görüşmüştü.

Grant’in ofisi kan kırmızısına boyanmıştı. Yaklaşık yirmi yıl önce Grant yönetici ortak olduğunda Birdie ofisinin rengini kendisi seçmişti. Ofisindeki tüm eşyaların seçimiyle de bizzat o ilgilenmişti; boşanmalarından iki yıl sonra bile hiçbir şeyin değişmemiş olması şaşırtıcıydı. Birdie’nin ve çocukların fotoğrafları

hâlâ duruyordu. Pebble Beach, Pinehurst ve Augusta'daki Amen Köşesi gibi golf manzarası resimleri de yerli yerindeydi.

Birdie faturaları Grant'e uzatırken kendini on altı yaşında toy bir kız gibi hissediyordu. "Kusura bakma, biraz pahalıya patladı," demişti.

Grant faturalara baktıktan sonra onları masasındaki başka evrakların yanına koymuştu. Bu, ödeyeceği anlamına geliyordu. "Hâlâ anlamadın mı, Bird?" demişti. "Bu sadece para."

Birdie çeki yemek masasının üzerine bıraktı. Barrett şarapla göründü; şişeler birbirine çarpıyordu. Birdie kalkıp bir tirbuşon ve iki kadeh aldı.

"Bana eşlik eder misin?" dedi Birdie.

"Ben sizi ailenizle baş başa bırakayım," diye karşılık verdi Barrett.

"Lütfen?" dedi Birdie. "Baksana, hepsi bir yerlere dağıldı zaten."

Barrett duraksadı. Birdie'ye şöyle bir baktı ve belki masanın üzerindeki çeki de gördü.

"Peki," dedi. "Biraz oturayım."

"Güzel," dedi Birdie.

"Müsaade edin," dedi Barrett ve şarap şişesiyle tirbüşonu Birdie'nin elinden aldı. Şişeyi bir profesyonel gibi açtı. "Birkaç yaz pansiyonda garsonluk yaptım. Bu işte bayağı ustalaştım."

"Belli oluyor," dedi Birdie.

Barrett iki kadeh Sancerre doldurdu. "İstediğiniz kadar soğuk olmayabilir. Biliyorsunuz, buzdolabı da iyi soğutmuyor. Yarnın iyi bir soğutucuda buz getiririm. Scout için de benzin. Hâlâ çalışıyor. Geçen hafta çalıştırıp baktım."

"İnanılmaz," dedi Birdie. "Biliyor musun, Tate'e hamileyken Scout'la Bigelow Burnu'nda saplanıp kalmıştım. Chess bebekti daha. Gelgit başlamak üzereydi ve Grant plastik bir kovayla lastiklerin etrafını kazmaya çalışırken Chess ağlıyordu. Arabayı kesin batıracağız diye düşündüm ama Grant kazdı, itti. Yukarı-

dan da yardım almış olmalıyız çünkü arabayı oradan çıkarmayı başardık. Bunu dün gibi hatırlıyorum.”

Barrett gülümsedi. Birdie’nin sohbeti onu sıkıyor muydu?

“Burada evin tadilat masrafları için bir çek var,” dedi Birdie. “Biz buradayken de sana haftalık yedi yüz elli dolar vermeyi kararlaştırdık. Masraflar ve teknin için mazot hariç. Mazot ucuz değil, biliyorum.”

“Bu hak ettiğimden de fazlası,” dedi Barrett.

“Her gün sabah akşam uğrayabilir misin?”

“Uğrayacağım.”

“Yine her zamanki işlerle ilgilenirsin,” dedi Birdie. “Alışveriş, gazete, gaz, buz, çöp, odun, çamaşırları Holdgate’e götürüp getirmek, tıkanan tuvaleti açmak...”

“Klozete tuvalet kâğıdı veya başka bir şey atmamaya dikkat edin,” dedi Barrett. “Gerekirse bir yazı asın.”

“Bahçedeki duş çalışıyor mu?” diye sordu Birdie.

“Fıskiye den bir farkı yok, sadece soğuk su akıyor.”

Birdie gülümsedi. “Bu, Grant’i çıldırtıyordu.”

“Tuckernuck büyüünün bir parçası,” dedi Barrett.

“Bir de...” Birdie, Barrett’in dikkatini çekecek kadar duraksadı ama dikkatini çektikten sonra utandı. “Ah, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum...”

“Nedir o?” dedi Barrett.

“Şey, buradayken sürekli çalışmanı istemiyorum,” dedi Birdie. “Sonuçta sen bizim hizmetkârımız değilsin. “Dinlenmeni, bir kadeh şarap içmeni, hatta mümkünse çocukları getirmeni istiyorum. Tate ve Chess’in de çok hoşuna gider... Seninle vakit geçirmek yani. Özellikle de Chess’in. Sana onun evleneceğini ve sonra düğünün iptal olduğunu söyledim ama Anma Günü hafta sonunda nişanlısının, yani eski nişanlısının korkunç bir kazada öldüğünü söylemedim.”

“Hayır,” dedi Barrett. “Bana bunu söylemediniz.”

“Moab’da kaya tırmanışı yapıyormuş,” dedi Birdie. “Düşmüş ve boynunu kırmış.”

"Aah," dedi Barrett.

"İyi bir çocuktu," dedi Birdie. "Ve Chess sonunda ona pek iyi davranmadığı için kendini suçlu hissediyor." Birdie eliyle ağzını kapadı. Şaraptan iki yudum alınca dili çözülmüştü.

Barrett başını salladı.

"Chess depresyonda, yardıma ihtiyacı var ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Saçlarını kazıttığını fark ettin mi?"

"Fark ettim."

"Onun için çok endişeleniyorum," dedi Birdie. "Sen eşini kaybettiğini söylemiştin ya..."

Barrett masaya baktı.

"Chess'le ortak bir noktanız olduğunu düşündüm. Yani bir bakıma. Ve belki seninle konuşmak ona iyi gelebilir."

Barrett şarabından bir yudum aldı, sonra kadehini bıraktı ve sapını döndürdü. "Aslında ben bu destek grubu olayına hiç girmiyorum."

"Ben öyle planlanmış bir şey kastetmemiştim ama..."

"Ben hayatta kalmanın derdindeyim," dedi Barrett. "Düşünmem gereken iki küçük oğlum var. Bana çok ihtiyaçları var. Sevdiklerini kaybetmiş insanlarla oturup dertleşecek vaktim yok..."

"Bunu anlıyorum," dedi Birdie.

"Belki anlıyorsunuzdur," dedi Barrett. "Ama muhtemelen anlamıyorsunuz."

Birdie ona baktı. "Ah, Tanrım, haklısın. Muhtemelen anlamıyorum. Ben sadece belki ikiniz takılırsınız diye düşünmüştüm."

"Takılmak mı?"

"Belki onu teknenle gezdirebilirsin."

Barrett şarap kadehinin üzerinden Birdie'ye baktı.

"Hani gençliğinizde onu gezdiriyordun ya?"

"Balina Sığılgı'na pikniğe götürmüştüm onu," dedi Barrett. "O zamanlar ona fena tutulmuştum."

Birdie endişeli görünmemeye çalıştı. Chess'i yirmi dakika önce gördüğü hâliyle -loş tavan arasında tek başına oturmuş boşluğa bakarken Sylvia Path ya da başka dertliler gibi kimsesiz

göründüğünü– düşünmemeye çalıştı. Chess şapkasını çıkarmıştı ve kel başı görünüyordu. Birdie gözlerini kaçırmak zorunda kalmıştı. Chess saçı olmadan çok perişan, hastalıklı biri, bir yaratık gibi görünüyordu. Yetişkin bir bebeğe benziyordu. Birdie'nin ona yardım edecek birine ihtiyacı vardı. Barrett Lee'ye haftada 750 doları kızının kavalyesi olsun diye ödeyecekmiş gibi görünmek istemiyordu. Oysa Chess'le Barrett Lee arasında bir arkadaşlık kıvılcımı görmek Birdie'yi çok mutlu ederdi. Barrett Lee, Chess'in özgüvenini geri kazanmasına yardım edebilir, yüzünü güldürebilirdi. Grant böyle düşündüğünü bilseydi, Birdie'ye demediğini bırakmazdı. *Tanrı aşkına, sen ne sanıyorsun, Bird? Böyle işlere kalkışma!*

Birdie masanın üzerindeki çeki Barrett'a doğru itti. "Arada bizimle takılırsan iyi olur," dedi. "Hepimiz seni seviyoruz."

"Şey, ben de sizleri seviyorum," dedi Barrett. Başıyla Birdie'nin masanın üzerinde duran cep telefonunu gösterdi. Birdie telefonu unutmuştu. "Burada çekmesi imkânsız."

"Ah, biliyorum," dedi Birdie hemen. Telefonunu alıp inceledi. "Gerçekten mi? Hiç umut yok mu?"

"Aslında," dedi Barrett. "Adada çeken bir yer var."

"Var mı?" dedi Birdie. "Neresi?"

"Uslu durursanız söylerim." Barrett ayağa kalktı, çeki cebine koydu. "Şarap için teşekkürler, Bayan Cousins. Yarın görüşürüz," dedi.

"Ah," dedi Birdie. "Tanrım. Israrcı olmaktan nefret ederim..." Israrcı olmaktan gerçekten nefret ediyordu ama açıklayamayacağı ya da kendini savunamayacağı bir şekilde çaresizdi. Barrett temkinli bir ifadeyle tekrar ona döndü; muhtemelen yine Chess konusunu açacağını düşünüyordu. "Sinyal alabileceğim yerin neresi olduğunu söyler misin? Lütfen?"

Barrett kıs kıs güldü. "Birini mi aramak istiyorsunuz?"

Birdie ne cevap vereceğini bilemedi. Birlikte geçirdikleri son gece Hank onu akşam yemeği için Lespinasse'ye götürmüştü. Sonra Beekman Tower'ın en üst katına çıkıp şampanya içerek

dans etmişlerdi. Hank geceyi geçirmek için Sherry-Netherland'de bir oda tutmuştu ve harika çarşafaların üzerinde sevişmişlerdi. Yatağın ayakucundaki pencere Beşinci Cadde'ye bakıyordu. Sabah Hank kahvaltı tepsisinde şampanya, kavun ve çilekle birlikte güller göndermişti. Şampanyanın ve birbirlerinin tadını çıkarmak ve ardından bir süre daha uyuyabilmek için odayı geç boşaltmışlardı. Birdie tüm bunların bir servete mal olacağından endişelenmişti. "Olabilir ama hayattayız, âşığız ve seninle romantik bir aşk yaşamak için seve seve iflas edebilirim, Birdie Cousins," demişti Hank. Birdie son gecelerini bir tombala salonunda veya pizzacıda geçirmiş olmayı diliyordu, belki o zaman kalbi böyle sızlamazdı. Kahvaltı tepsisinde küçük tatlı vazodaki pembe gülleri düşünmek bile onda ağlama isteği uyandırıyordu.

"Evet," dedi Birdie, Barrett'a.

"Bigelow Burnu," dedi Barrett. "Muhtemelen tam da Scout'la kaldığınız yerde, en uçta. Gayet net çekiyor. Ama kimseye söylemeyin. Adadakilerin isteyeceği en son şey, dördünüzün o kumsalda durup cep telefonlarınızı kullandığınızı görmek olur."

"Elbette söylemem," dedi Birdie. "Teşekkür ederim, Barrett, her şey için. Gerçekten."

"Rica ederim," dedi Barrett.

Birdie, Barrett'ın gitmesine üzüldü ama telefonunu kullanabileceği yeri söylediği için, yıllar önce Chess'e âşık olduğunu itiraf ettiği için ve Chess'le vakit geçirmeyi kesin bir dille reddetmediği için ona minnettardı. Endişeli bir anne olarak Birdie'nin tek istediği buydu; birbirlerine güvenmelerini o sağlayamazdı. Barrett onun bir kaçık olduğunu düşündüyse de haklıydı: Kaçıktı. Yol yorgunuydu ve kafası çok karışık, nasıl bir yol izlemesi gerektiğini bilmiyordu ve kızı için endişeleniyordu. Burada yanında üç kişi daha varken nasıl oluyordu da tek başına yaşadığı New Canaan'daki evinden daha yalnız hissediyordu kendini?

Hank'i bu yaşında mümkün olabileceğini düşünmediği bir şekilde özlüyordu.

Tanrı'ya şükür ki açılıp yerleştirilmesi gereken sekiz alışveriş

torbası vardı. Tanrı'ya şükür ki yemek yapması gerekiyordu. Birdie ayağa kalkıp işe koyuldu.

Tuckernuck'taki ev yetmiş beş yıl önce Birdie ve India'nın baba tarafından büyükbabaları Arthur ve büyükanneleri Emilie tarafından inşa edilmişti. Arthur Tate ortopedist olarak eğitim almıştı ve ülke genelindeki kırık çıkıkçıların faydalandığı ufuk açıcı bir tıp kitabı yazmıştı. Harvard Tıp Fakültesi'nde bölüm başkanıydı ve Emilie'yle birlikte Charles Caddesi'nde görkemli bir evde yaşıyorlardı. Yazlarını Nantucket'ta geçiriyorlardı. Gay Sokağı'nda sarı boyalı ahşap bir evleri vardı; ön verandasında fuşyalar ve aşk merdivenleri asılıydı. Emilie'nin babasının ikinci evliliğinden olan üvey kardeşi Deidre, Parisli zengin bir iş adamıyla evlenmişti. Onlar da yazlarını Nantucket'ta Orange Caddesi'nin pırl pırl limanı gören tarafındaki evlerinde geçiriyorlardı.

Emilie, Deidre'den nefret ederdi. Bu bir aile efsanesiydi ama babası Emilie'nin günlüklerini sakladığı için Birdie'nin kendi gözleriyle gördüğü şeyler vardı: *İğrenç, kötü niyetli, sonradan görme, görgüsüz, bencil, Fransız, kurbağa suratlı, münasebetsiz, yapmacık, düşman!* Üvey kız kardeşler birbirlerini yalnızca Nantucket'ta görüyorlardı. Gay Sokağı sosyetesiyse Orange Caddesi sosyetesiyse bir araya gelmediği için orada bile çok sık görüştükleri söylenemezdi. Arthur denizciydi. Emilie'yle ikisi Nantucket Yat Kulübü üyelerindendi ve akşam yemeklerini dışarıda yiyor, danslara katılıyor, yelken açıyor, tenis oynuyorlardı. Emilie ve Deidre arasındaki sorunlar Büyük Buhran'ın başlarında baş gösterdi. Kimsenin parası yoktu, ülke batıyordu, para değer kaybediyordu. Nasıl olduysa, Deidre'nin Fransız kocası Hubert, âdet olduğu üzere bağlantıları aracılığıyla değil de parasıyla, en azından Emilie öyle olduğundan şüpheleniyordu, Nantucket Yat Kulübü'ne üye olmuştu. 1934 yazında Arthur ve Emilie Nantucket'a geldiklerinde, Deidre'yle Hubert'i akşam yemeğinde yan masada otururken ve komşu tenis kortunda çiftler maçı yaparken gördüler. Emilie can düşmanını *kendi kulübünde* buldu! Yaz

sonunda, Amiral Balosu'nda parke döşeli dans pistinde iki kız kardeş arasında bir olay yaşandı. Orkestra çalmayı bırakmıştı. Emilie, Deidre'ye hakaret etti. Deidre, Emilie'ye el kaldırdı. İki kadın da kulüpten gözyaşları içinde ayrıldı.

Ertesi yaz, 1935 yazında, Arthur ve Emilie Gay Sokağı'ndaki evlerini satıp Tuckernuck'tan 105 dolara sahile yakın bir arazi satın aldılar. O zamanın şartlarına göre görkemli bir ev inşa ettiler. Emilie günlüğüne daha *basit* bir şey istediklerini yazmıştı. *Sade bir hayat*. Nantucket'taki kasaba hayatı sosyal zorunluluklarla doluydu. *Boston'daki hayattan çok farklı değil*, diye yazmıştı Emilie. *Daha sakın bir yer, daha uzak bir kaçış yeri arıyoruz*.

Tuckernuck.

Ama gerçek şu ki, Emilie Tuckernuck'a kız kardeşinden kaçmak için gelmişti.

Birdie, birbirlerini sadece el fenerlerinin ışığıyla görebildikleri yatak odalarının önünde dururlarken India'ya bu hikâyeyi hatırlattı. Birdie çok yorgundu ama India akşamın dokuzunda yapacak bir şeyler arıyor gibiydi. Tuckernuck'ta kulüp olmadığını biliyordu, değil mi? Barlar, restoranlar, randevu evleri yoktu. Sadece huzur, sessizlik ve aile geçmişlerinin ağırlığı vardı. Buraya genç kızken gelmişlerdi, onlardan önce babaları, babalarından önce de dedeleri.

"Emilie bu evi kız kardeşinden kaçmak için yaptırdı," dedi Birdie. "Ama şimdi bu ev kız kardeşleri bir araya getiriyor. Sen ve ben. Chess ve Tate."

India bir kahkaha attı. "Sen hep böyle Pollyanna gibi misin, Bird?"

Birdie oltaya gelmedi. Daha ilk geceden bu konuda India'y-la tartışmaya girmeyecekti. "Öyle olduğumu biliyorsun," dedi. Tatlı tatlı gülümsedi. "İyi geceler."

TATE

Tate sabah uyandı ve panikle, *Sadece yirmi dokuz gün kaldı!* diye düşündü.

Chess bir böcek gibi sırtına yapışıyor. Tate bu durumdan hem rahatsız oluyor hem de içine dokunuyordu. Dün gece sessiz, neredeyse kasvetli bir akşam yemeğinden sonra (*Herkesin nesi var?* diye merak etmişti Tate. Birdie bile çok sessiz ve dalgın gibiydi), Chess'le birlikte ellerinde el fenerleriyle üst kata çıkmışlar ve yataklarına en güzel çarşafaları sermişlerdi. Tate, kız kardeşiyle uzun, anlamlı bir konuşma yapmayı planlamıştı –yani, burada olmanın asıl amacı buydu– ama Chess konuşmak istemediğini çok net belli etmişti.

“İçini dökmezsen iyileşemezsin,” demişti Tate. “Konuşmak, bir yarayı temizlememek gibi bir şey. İltihaplanır. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Chess çenesinin altına bir yastık sıkıştırıp kılıfını geçirmişti. Cevap vermemişti.

Tate'in aklından üç kelime geçmişti: *Tamam, iyi, neyse*. Chess'in dün gece yatağına yattığını hissetmemişti ama yatmış olmasına da şaşırmadı. Chess karanlıktan korkardı; hayatları boyunca hep Tate'le yatmıştı.

Tate, Chess'i uyandırmadan sessizce yataktan kalktı. Chess için uykuya dalmak da zordu uyanmak da. Ama Tate için öyle değildi. Tate sabah insanıydı. Koşu sutyenini giydi (önceki gün sahilde çok fazla güneşlendiği için dikkatli davrandı), şortunu ve koşu ayakkabılarını geçirdi ve banyoyu kullanmak için ikinci kata indi.

Tuckernuck'taki evin iki yatak odasının arasına sıkıştırılmış tek bir banyosu vardı. Tate çocukken döşenmiş ve sifonlu tu-

valetine herkes hayret etmişti. (Daha önce tuvalet dışarıdaydı.) Lavaboda ve küvette sadece soğuk su akıyordu. Sıcak banyo isterseniz, mutfaktaki gazlı ocakta su ısıtmanız ve suyu üst kata taşımanız gerekiyordu. Banyo lavabosundan gelen suyun rengi kahverengimsiydi ve pas tadı vardı. (*Kesinlikle içilebilir!* derdi Birdie her zaman.) Suyu aldırış etmeyen tek kişi Tate'di. O gelenekçi biriydi; Tuckermuck'taki evin suyu her zaman bulanık, tadı hep metalikti. Bu yıl gelip de musluktan temiz ve tatsız su aktığını görseydi, bu onun için hayal kırıklığı olurdu.

Tate dişlerini fırçaladı ve tuvaletin arkasında duran (banyodaki tek düz yüzey) tüm ürünleri hızlıca gözden geçirdi. Genç kadın ürünleri –Noxema, Coppertone– ve yaşlı kadın ürünleri (Tate bunları çok yakından incelememeye çalıştı) vardı. Tuvaletin karşı duvarında asılı yeni bir tabela gördü. Annesinin el yazısıyla şöyle yazıyordu: *Klozete tuvalet kâğıdı ya da herhangi başka bir şey atmayın (lütfen!).*

Birdie'nin yatak odasının kapısı açıktı, perdeler açılmıştı ve ikiz yataklar öyle düzgün yapılmıştı ki, Tate annesinin hangi yatakta yattığını anlayamadı. Güneş parlıyordu. (Tavan arasında insan güneşin doğduğunu bile fark edemiyordu.) Pencereden bir esinti geliyordu. Birdie'nin odasından kayalıklara ve okyanusa bakan zilyon dolarlık bir manzara görünüyordu. Hava o kadar açıktı ki Tate, Nantucket kıyılarındaki sabahçı balıkçıların silüetlerini neredeyse seçebiliyordu.

Mutfakta Birdie, *French Press*'te kahve yapmıştı. Annesiyle babası boşandığında ve Birdie iş bulma isteğini ilk kez dile getirdiğinde Tate, Birdie'yi işe almayı düşünmüştü. Böylece Birdie onunla birlikte yaşayacak ve onun şeyi... annesi olacaktı. Çünkü onun ihtiyacı olan şey buydu; bir anne. Sabahları ona kahve yapacak (Tate, Starbucks'ta küçük bir servet harcıyordu), çamaşırlarını yıkayacak, yemeğini hazırlayacak, gece otelde kaldığında onu arayıp kontrol edecek biri.

Tate, "Gel benimle yaşa ve annem ol," demişti. Birdie kahkaha atmış olsa da Tate annesinin bunu düşündüğünden emindi.

Tate kendine bir fincan kahve doldurdu.

“Krema?” dedi Birdie.

Tate annesine sarıldı ve onu havaya kaldırdı. Kadın tüy gibi hafifti. Birdie kahkahaya benzeyen bir çığlık attı ve Tate onu yere bıraktı.

“Burayı seviyorum,” dedi Tate.

Birdie burada, Tuckernuck’ta krep yaparken hep kullandığı eski mavi seramik kâseye iki yumurta kırdı.

“Yabanmersinli krep?” dedi Birdie.

“Döndüğümde,” dedi Tate. “Koşmaya gidiyorum.”

“Dikkatli ol,” dedi Birdie.

Tate esneme hareketlerini yapmak için dışarı çıkarken kahvesini de piknik masasına götürdü. Tuckernuck’ta koşarken korkacak bir şey yoktu ama yine de annesinin *Dikkatli ol*, demesi Tate’in hoşuna gitmişti. New York’tayken, mesela sabahın beşinde Central Park’a giderken bu sözü duymak ne güzel olurdu. Ya da rakımdan neredeyse bayılacak gibi olduğu Denver’dayken. Ya da yanlış yöne koştuğu ve kendini bir anda şehrin berbat bir yerinde buluverdiği Detroit’ta. Ya da anaokulu çocukları gibi beyaz süslemeli lacivert üniformalar giyen sarhoş bir denizci çetesiyle karşılaştığı San Diego’da; sarhoş adamlar onu yakalasalar yiyecekmiş gibiydiler.

Dikkatli ol!

Tate yeni merdivenleri koşarak geçip sahile indi. Koşmaya hazırdı! İleri atıldı.

Adanın çevresi sekiz kilometreydi; turu tamamlamak Tate’in bir saatini aldı. Sandığından zor olmuştu. Bazı yerler kayalıktı ve Kuzey Göleti’nin çevresindeki bataklıkta bileklerini saran çoraplarına kadar çamura battı. Ama genel anlamda canlandırıcı, muhteşem bir koşu oldu. Batı kıyısı açıklarında iki fok gördü; istiridye avcıları, cılıbıtlar ve sumru sürüleri gördü. Karaya vurmuş bir lüferin kalıntıları için kavga eden teriyer büyüklüğünde iki martı gördü. Martıların iki kız kardeş olup olmadığını merak

etti. Martılardan biri balığın leşini çekiştirirken diğeri ona ciyaklıyordu; gagasını açıp kapatırken neredeyse insan ve kesinlikle dişi gibi itiraz ediyordu. Sonra balığı öteki kuş gagalıyor, beriki de Edith Bunker gibi tiz bir sesle çığlık atıyordu. Bir ileri bir geri gidiyor, sırayla balığı gagalıyor ve birbirlerine bağırıyorlardı.

Tate bu görüntü karşısında önceki geceyle ilgili bir şey hatırladı. Chess yatağına girip kolunu Tate'in üzerine atmış ve "Sen hiç âşık oldun mu?" diye sormuştu.

Tate gözlerini açmıştı. Çok, çok karanlıktı ve kafası karışmıştı. Sonra hatırladı: Tuckernuck'ta çatı katı, Chess. Tate soruya cevap vermemişti ama Chess cevabın hayır olduğunu hissetmiş olmalıydı. Ya da belki Chess cevabın evet olduğuna inanıyordu; Chess, Tate'in yaşamının ayrıntıları hakkında ne biliyordu ki sonuçta? Tate, bu yıl yüzlerce saat çalıştığı Kansas City Tool&Die'in CEO'suna âşık olabilirdi; Vegas'tayken kalmayı sevdiği Hard Rock Hotel&Casino'daki odacıya âşık olabilirdi. Tate her gün onlarca erkekle görüşüyordu; haftada ortalama altı uçuş yapıyordu. Pxoenix'ten Milwaukee'ye birinci sınıf yolculuk yaparken uçakta yanına oturan evli ve dört kız çocuğu babası adama ya da çenesi yarık sevimli United Airlines pilotuna âşık olabilirdi.

Ama cevap hayırdı, Tate hiç âşık olmamıştı. Aşkın yanından yöresinden bile geçmemişti. Lisedeyken Lincoln Brown adında bir erkek arkadaşı olmuştu. Lincoln Brown, Tate'in son sınıftayken birlikte okuduğu tek siyahi öğrenciydi. Yakışıklıydı, beyzbol takımının vuruşcusuydu ve tıpkı Tate gibi bilgisayar dehasıydı. Tate, Linc'i sevmişti, evet sevmişti ama bu kardeşçe bir sevgiydi, koruyucu bir sevgiydi, gururlu bir sevgiydi. (Linc'in siyahi, kendisinin beyaz olmasından gurur duydu, anne ve babasının buna aldırmamasından gurur duydu, böyle harika bir çocuğa erkek arkadaşım demek ona gurur verdi.) Bekâretini Lincoln Brown'a verdi ve bu hoşuna gitti. Ama Lincoln Brown'a âşık değildi. Kalbinin tek arzusu o değildi.

Üniversitede başka erkekler de olmuştu –Tate'in zevki zeki ama asosyal bilgisayar kurtlarından komik ve dobra üniversiteli

çocuklara kadar değışti- ama bu erkekler sadece seks yapmak ve birlikte hoş vakit geçirmek içindi. Hiçbirine âşık olmamıştı.

Yetişkin olarak da hiç âşık olmamıştı. Bazen falan şirkette Tate işini yapmaya çalışırken bir adam ona asılırdı. Tate başını ekrandan kaldırıp adamın mülayim ablak yüzüne, Van Heusen gömleğine, Charter Club kravatına ve önü plili pantolonuna bakar, *Benimle dalga mı geçiyorsun? Burada sisteminizi düzeltmeye çalışıyorum*, diye düşünürdü.

Hayır, Tate hiç âşık olmamıştı. Ama dün gece bunu söylemeyecek kadar yorgundu. Ayrıca, Chess'in şu anki durumu yüzünden Tate böbürleniyormuş gibi görünmekten korkuyordu.

Koşuyu bitiren Tate sahil merdivenlerinden yukarı koşarak çıktı. Annesiyle ablasını piknik masasında oturmuş biraz tezahüratla onu şımartmaya hazır bulmayı umarak kollarını Rocky gibi salladı. Ama ev sessizdi. Tate nefes nefese mutfağa girdi. Annesi bir kasa portakalın suyunu elle sıkıyordu. Tate o kadar susamıştı ki doğrudan sürahiden içti. Bu yaptığıının iğrenç olduğunu biliyordu, ayrıca da büyük görgüsüzlüktü. Teyzesi ya da Chess orada olsaydı kendini dizginlerdi ama annesiyle yalnız olmak kendi başına olmak gibiydi. Birdie onu ne azarladı ne de iç çekerek davranışını onaylamadığını belirtti.

"Çok güzel, değil mi?" dedi sadece.

Tate'in her sabah kendisine taze portakal suyu sıkacak bir anneye ihtiyacı vardı.

"Su?" dedi Tate.

Birdie küçük buzdolabından bir şişe su çıkardı. "Geceden beri dolapta ve hâlâ soğumamış," dedi. "Kusura bakma. Barrett bugün bir soğutucuda buz getirecek."

Tate suyu bir dikişte bitirdi. Keyifle geçirdi. Krep hamuru mavi seramik kâsede köpürüyordu. "Herkes uyuyor mu?"

"Uyuyor."

Tate, annesiyle aralarında söze dökülmeyen bir bilgi varmış gibi başıyla onayladı. Saat neredeyse dokuzdu! İnsan bu saate

kadar nasıl uyuyabilirdi ki? Güne erken başlandığında hayat çok daha güzeldi.

“Ben dışarı çıkıp mekiklerimi çekeyim,” dedi Tate.

Birdie gülümsedi. “Dikkatli ol.”

Tate tek ağaçlarının en uzun, en sağlam dalına dizlerinden asıldı. Charlotte’taki klimalı son teknoloji fitness merkezindeyken bunu yaptığını hayal etmişti ama düşündüğü dalın gerçekten mekik çekebileceği kadar sağlam ve yüksek olup olmadığını hiç bilmiyordu. Dalın uygun olduğunu görünce sevindi. Kendini bir iki kez yukarı çekti. Beş mekikten sonra karın kasları itiraz çığlıkları atmaya, midesindeki suyla portakal suyu çalkalanmaya başladı. On mekikten sonra ağaç kabukları yüzünden dizlerinin arkası ağrıdı. Yüz elli mekik çekemeyecekti. Gayret ederse belki yirmi beş çekebilirdi. Ama yirmi beşi çektikten sonra işi kolaylaştı. Otuz, otuz iki mekik çekti.

Sonra bir ses duydu. “Vaay!”

Tate kendini aşağı sarkıtarak dizleriyle dala asıldı. Sesin sahibi baş aşağı bakınca bile yakışıklıydı. Lanet olsun. Tate’in bacaklarının dermanı kesildi; kalbi boğazına geliyordu. Dalı iki eliyle kavradı, dizlerini büküp dalın üstünden geçirdi ve pat diye kendini yere bıraktı.

“Günaydın,” dedi.

“Etkilendim,” dedi Barrett. Bakışları Tate’in içini titreten cinstendi. Tate, duvarları aynalarla kaplı bir spor salonunda egzersiz yapıyordu; nasıl görüldüğünü iyi biliyordu. Terli, kırmızı suratlı, dağınık saçlı ve patlak gözlü. Daha da kötüsü, kokuyordu. Yine de Barrett’in yüzünde neşeli, meraklı bir ifade görür gibi oldu. Tate onu esir almıştı.

Peki şimdi ne yapacaktı? Hemen bir şey düşünmeliydi.

“Adanın etrafında bir tur koştum,” dedi. Tamam, bu kötüydü. Övünüyormuş gibi olmuştu.

“Tam tur mu?” dedi Barrett. “Gerçekten mi?”

Tate nefes nefeseydi. Bir Saint Bernard gibi soluk soluğayken

tatlı ve çekici bir ses tonuyla konuşmak zordu. "Ne getirdin?" diye sordu. Halbuki buz dolu bir soğutucu olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Buzla dolu bir soğutucu," dedi Barrett.

"İçine girebilir miyim?" dedi Tate.

"Girmesen daha iyi olur," dedi Barrett gülerek. "Bunlar annenin şarabı için."

Şimdi ikisi de gülüyordu. Barrett, altından mavi pötikareli baksırı görünen koyu haki renkte şortla Cisco birası logolu kırmızı bir tişört giymişti. Başında bir siperlik, ayağında parmak arası terlik vardı; güneş gözlüğü mavi bir kayışla boynunda asılıydı. Barrett Lee'yle ilgili her detay son derece büyüleyiciydi. Üstelik Tate artık karısının öldüğünü de biliyor ve bunu açıklanamaz bir şekilde romantik buluyordu. Barrett'in iki küçük oğlu da vardı. O bir babaydı. Bundan daha seksi bir şey olabilir miydi? Barrett eve doğru dönünce Tate ona baktı. Burada geçireceği yirmi dokuz günü kalmıştı. Bu süre içinde onu öpebilir miydi? Onunla yatar mıydı? İmkânsız görünüyordu ama ya cevap evetse?

Ya cevap evetse?

"Günaydın." Tam o sırada Chess beyaz delikli geceliği ve tığ işi mavi şapkasıyla evden çıktı. Barrett'in yüzü aydınlandı ve konuşurken sesi boğuktu.

"Selam Chess. Nasıl gidiyor?"

Chess'in elinde iki tabak yabanmersinli krep vardı.

"Bir tanesi sana," dedi.

"Bana mı?" dedi Barrett.

"Birdie ısrar ediyor," dedi Chess.

"Tamam," dedi Barrett. "Şunu bırakayım."

Tate, Barrett'in soğutucuyu hemen evin gölgesine bırakıp Chess'le birlikte piknik masasına yerleşmesini dehşet içinde izledi. Birdie ne düşünüyordu? Birdie'nin Tate'in takımında, erken kalkanlar takımında olması gerekiyordu. Ama o, Barrett ve Chess'e krep mi yapmıştı? Bu yanlıştı. İlk gün kötü başlamıştı. Chess piknik masasının ucuna, Barrett'in karşısına oturmuştu.

Tate olsa Barrett'ın dibine otururdu; krepleri ona eliyle yedirirdi. Barrett, Chess'e ne iş yaptığını sordu.

"Şey, *Glamorous Home*'da yemek editörüydüm ama işi bıraktım," dedi Chess.

"Sen yazdın mı hiç?" diye sordu Barrett. "Colchester'da okurken yazmak istediğini söylediğini hatırlıyorum."

On üç yıl önce söylenmiş bir şeyi mi hatırlıyordu? Tate paniğe kapılmamaya çalıştı. Barrett Lee, Tate'in geçmişinden en derin ve en dokunaklı özlemi uyandıran kişiydi... Ama ya Barrett için o kişi Chess'se? Ya Barrett evlenip çocuk sahibi olduğu hâlde Chess'i düşünmüş, onu merak etmiş, onun için yanıp tutuşmuşsa? Ya karısı vefat ettikten sonra yalnız bir dul olarak geçirdiği gecelerde yaz aylarında iki haftalığına Tuckernuck'a gelen, fiziği güzel, huysuz bir babası olan ve büyük, kalın romanlar okuyan Mary Francesca Cousins adındaki kızı düşünmüşse? Ya Birdie ilkbaharda onu arayıp, *Evi onar, Chess'le birlikte geleceğiz*, dediğinde, tıpkı Birdie'den "Barrett Lee" adını duyduğunda Tate'in kalbinin çarptığı gibi, onun da kalbi beklentiyle çarpmışsa? Ya Barrett Lee, Tate'le aynı duyguları hissediyorsa ama onun hisleri ablasına karşıysa?

Tate, birlikte krep yemelerini izledi. Ne yapacağını bilmiyordu. O sırada burnuna duman kokusu geldi ve başını kaldırıp yukarı baktığında üst katın penceresinde bir Noel takvimindeki resim gibi duran India'yı gördü. Elinde sigara vardı. Aklına gelen bir şeyler bir an dikkati dağıldı: India hâlâ sigara içiyordu. (Tate, India ve Bill Enişte'nin, Chess'le ikisi çocukken sigara içtiklerini hatırladı. Gayet kibarca tütürüyorlardı; Mayorka'da tatil yaptıklarını, Soho'da çatı katı partilerine katıldıklarını ve Roy Lichtenstein ile Liza Minnenelli gibi ünlü isimleri tanıdıklarını akıllarından çıkarmadan.) Ama India şimdi Tuckernuck'taki evin içinde sigara içiyordu. Ev bir kav yığınydı ve sigarasının kokusunu emip önümüzdeki yetmiş beş yıl boyunca koruyacaktı. Birdie anevrizma geçirecekti. Tate bunu India'ya neredeyse haykırarak söyleyecekti ama India hiç umursamayacaktı.

Tate, India'nın üçüne yukarıdan bakarken, neler döndüğünü *kesinlikle* anlamış gibi görünmesinden ötürü de ses çıkarmadı. India noktaları birleştiren... Bir aşk üçgeni ortaya çıkıyordu.

Tate şimdi kızgındı. Yüksek sesle, duş alacağını söyledi.

Chess ve Barrett ona baktılar. Tate gülümsedi. "Chess, bir güzellik yapıp bana Birdie'nin aldığı şu harika yeni havlulardan birini getirir misin?" dedi.

"Tabii, birazdan," dedi Chess.

"Lütfen?" dedi Tate. "Toz toprak içindeyim. *Hemen* duşa girmem gerek." Uzun adımlarla dışarıdaki duşa doğru ilerledi ve kabine girdi. Dışarıdaki duş, tahtalar arasında sekizde bir boşluk olan çit duvarlarından yapılmıştı ve "zemini" de çimenlerin üzerine yerleştirilmiş çitalı bir paletti. Duş başlığında ve musluklarda kireç tortuları birikmişti. Tate suyu açtı ve soğuk suyun ince serpintisinde ıslandı.

"Vuuuuuuuu!" diye çığlık attı. "Buz gibi!"

"Ah, Tuckernuck'ta yaşamamanın güzellikleri," dedi Barrett.

Tate, Barrett'ın şimdi piknik masasında oturduğu yerde dönüp duşun olduğu tarafa doğru baktığını görebiliyordu. Onu çıplak ve ıslak hayal ediyor muydu acaba? Tahtalardaki boşluklardan vücut hatlarını görebiliyor muydu? Tate başarmış mıydı? Chess'i gölgede bırakmış mıydı?

Chess tekrar göründü ve kabartmalı puantiyeli yeni havlulardan birini duşun kenarına attı. "Burada."

"Teşekkür ederim, şekerim!" dedi Tate. "Şampuan? Irish Spring duş jeli nerede? Burada hiçbir şey yok."

"Boş versene," dedi Chess. "Birdie senin kölen olabilir ama ben değilim." Chess tabağını aldı ve mutfığa yöneldi.

"Tabağındakilere neredeyse dokunmadın bile," dedi Barrett.

"Sabuna ihtiyacım var!" Tate bağıırıyordu ama ona kulak asan yoktu.

"Bugünlerde pek iştahım yok," dedi Chess.

"Evet, nasıl olduğunu bilirim," dedi Barrett.

Chess başını hafifçe eğip onayladı ve sonra evin içinde gözden

kayboldu. Barrett arkasından baktı. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama vazgeçti. Krep tabağına yumuldu. Duştaki Tate'i unutmuştu.

Tate başını geriye atarak suyun yüzüne akmasına izin verdi. Barrett ümitsiz vakaydı. Ama Tate onu seviyordu. Kendine söz geçiremiyordu.

Havluya sarınıp duştan çıktı, saçları ıslak ve parlaktı. Aynı anda Chess bir kalıp sabunla evden çıktı.

"Al bakalım," dedi.

"İşim bitti," dedi Tate. Piknik masasına geçip Barrett'ın yanına oturdu.

"Giyinmeyecek misin?" diye sordu Chess.

"Sen giyinmeyecek misin?" diye sordu Tate.

Birbirlerine ters ters baktılar.

Barrett pekmez lekeli tabağıyla ayağa kalktı. "Krepler nefis-ti," dedi. "Büyük adadan istediğiniz bir şey var mı hanımlar?"

Tate yine duman kokusu aldı. Başını kaldırıp baktı. India Teyze el salladı.

INDIA

Bu adanın her köşesi Bill'le doluydu. India onun sesini duyuyor, sigarasının dumanını ve cın toniğinin kokusunu alıyordu. Sahilde arkasından görüyordu onu; saçları seyrelmeden ve kırışmadan önceki gibi koyu, sırtı ve kolları çocuklarından birini sırtlayıp taşıyacak kadar güçlüydü. Mayosunu bile gözünde canlandırabiliyordu; fosforlu turuncu şort. Nasıl da cart bir renkti! *Tanrım, Bill, kıs şu mayonun parlaklığını! Kendi ışığımı göremiyorum!*

Her yaz burada, Tuckernuck'ta iki hafta kalmak Bill'i hep mutlu etmişti. Grant'in aksine, bir süreliğine dış dünyayla bağlantıyı kesmek Bill'in hoşuna gitmişti. Eserlerini almak isteyen-

lerden gelen telefonlar yoktu, yaklaşan son teslim tarihleri yoktu, büyük sanatçı olmak isteyenlerin baskısı yoktu. Bill burada babalığını yaşadı. Şenlik ateşleri yaktı, marşmelov şişleri yonttu, hayalet hikâyeleri anlattı (çocuklar yatağa korkuyla gitmesinler diye hikâyelerinin hep komik, saçma sapan sonları olurdu). Koşu ve iskambil turnuvaları düzenledi, doğa yürüyüşleri organize etti. Scout'ta direksiyon dersi verdi. Deniz kabukları, dalgaların karaya attığı odun parçalarını ve sahildeki camları toplayıp onlarla bir şeyler üretti (çünkü sanatçı olmaktan *vazgeçemiyordu*). "Roger" adını verdikleri heykeli, korkunç bir kavganın ertesi günü India için yapmıştı. Kavgalarının sebebi India'nın mutsuzluğu değil mutluluğuydu. Bill'in hastalığının kendini artık görmezden gelinmeyecek şekilde belli etmeye başladığı zamanlardı. Bill, Tuckernuck'ta rahat ve huzurlu olurdu. Gülmeyi ve India'nın sevgilisi olmayı becerebiliyordu. Yumuşak şiltenin üzerinde (jöleyle dolu olduğu esprisi yaparlardı), açık havada sevişirlerdi; sahilde, Scout'un içinde, toprak yolun sonunda ve hatta bir keresinde pervasızca eski okul binasında. *Bill evde neden böyle olamıyordu?* India ona bu soruyu sormuştu. O sırada ağlıyordu. Burada çok mutluydu, tıpkı şimdi olduğu gibi! Evde, gerçek hayatlarındaysa her şey berbattı.

Evde, gerçek hayatlarında Bill düzensiz bir tempoyla çalışırdı. Günlerce yemek yemediği ve uyumadığı olurdu. Evlerinin arka tarafındaki stüdyosunda kalırdı ve India ona sigarayla, Bill'in sadece buzla sek olarak içtiği şişe şişe Bombay Sapphire cın götürürdü. Bill daha büyük parçalarını yapmak için Santa Fe'de bir imalatçıyla anlaşmıştı; daha büyük parçaların sancısı eskizdi –önce genel etki, sonra katlanılmaz ayrıntılar– ve ölçümlerin tam olması gerekiyordu. Bill mükemmeliyetçi bir adamdı –tüm büyük sanatçılar, tüm büyük insanlar öyleydi– ama mükemmellik sadece onun gözünde değerlendirilebilirdi. India'nın muhteşem bulduğu bir şey Bill'e kusurlu görünebilirdi. Öyle zamanlarda var gücüyle küfreder, bir şeyler fırlatır, bir şeyleri kırıp dökerdi; yüz metre ötedeki kapalı stüdyosundan bile çocuklar

onu duyabilirdi. India müdahale etmeye çalışırdı ama Bill buna izin vermezdi. Kendi kendinin kölecibaşıydı.

Bu Manik Bill'di, gerçek bir canavar, kasırga gibi korkulması ve uzak durulması gereken biriydi. Lütfen tüm kaçış yollarını kullanın.

Manik Bill daha da sevimsiz olan Depresif Bill'in gölgesinde kalıyordu sürekli. Depresif Bill üzgün ve zavallıydı. Çalışmıyordu, çalışamıyordu, telefona cevap veremiyordu, sandviç yiyemiyor, ereksiyon olamıyordu ve neyse ki çoğu zaman kalkıp banyoya gidiyordu. İlk depresif dönem, 1985'te üst üste yaşanan olaylarla ortaya çıkmıştı: *New Orleans Times-Picayune*, Bill'in yakın zamanda City Park'a dikilmiş bir heykeliyle ilgili sert bir eleştiri yayınlamıştı. Gazete, heykeli "çirkin ve cansız" olarak nitelendirerek, "normalde takdire şayan bir sanatçının grotesk tarzındaki yanlış teşebbüsüne" vatandaşın vergilerinden iki yüz bin dolar harcayan belediye meclisini şiddetle kınıyordu. Eleştiri kötü olmakla birlikte New Orleans'ta yayımlanmıştı, yani Bill ve India'nın şahsen tanıdığı hiç kimse görmeyecekti. Ama sonrasında *Philadelphia Inquirer* eleştiri yazısını buldu ve büyük sanatçılar "kötü eser" ortaya çıkardığında neler olduğuyla ilgili bir makale yayınlarak özellikle Bill'i ve New Orleans eserini örnek gösterdi. Aynı dönemde Bill bronşite yakalanmış ve hastalığı zatürreye dönmüştü. Günlerce, sonra da haftalarca yataktan kalkamamıştı. Kirlenmiş, saç sakalı birbirine girmişti. India misafir odasında uyumaya başlamıştı. İyi bir hasta bakıcı olduğunu düşünüyordu. Bill'in South Street'teki en sevdiği şarküteriden ona ev yapımı İtalyan usulü düğün çorbası ve elmalı turta getirir, İngiliz annesinin tarifine göre yapış yapış hurmalı puding hazırlardı. Dört saatte bir antibiyotiklerini getirir, suyunu tazeler, buzla dolu tutardı. Kütüphaneden kitap getirir, kocasının başucunda ona kitap okurdu. Bill fiziksel olarak iyileşti, ciğerlerindeki sıvı temizlendi. Ama zihinsel olarak iyileşemedi. Yataktan çıkmıyordu. Çocukların futbol maçlarını kaçıırıyordu; saygı gördüğü MOMA'da bir organizasyona katılma ayrıcalığını kaçırmıştı. Bir

gece India yatak odasından gelen bir ses duyup kapıyı açtığında Bill'i ağlarken bulmuştu. India yatağın kenarına oturmuş, Bill'in saçını okşamış ve ondan ayrılmayı düşünmüştü.

Sonra Bill'in en sevdiği hokey oyuncusu Pelle Lindbergh bir trafik kazasında ölmüş ve nasıl olduysa bu, Bill'in yataktan çıkması için gereken itici güç olmuştu. Bill, Lindbergh'ün ölümüne üzülmemiş, öfkelenmişti. Tanrı'nın cezası yetenek israfı. Bill stüdyoya geri dönmüştü, telefon aramalarına cevap veriyor, Princeton, New Jersey'deki özel bir bahçe için aldığı yeni siparişin taslağını hazırlıyordu.

Manik Bill ile Depresif Bill arasında, dertsiz belasız normal bir adam vardı. 346 Anthony Wayne Way'de oturan, on dört dönüm arazisi, taş bir çiftlik evi ve ambardan bozma bir sanat atölyesi olan, India Tate Bishop'ın kocası, Billy, Teddy ve Ethan'ın babası Bill Bishop.

Bill ve India banliyöde yaşıyor, oğulları Malvern Prep'te okuyor ve sporla ilgileniyordu. Bill'le India davetlere ve partilere katılıyor, filmlere ve restoranlara gidiyor, özel günleri kutluyorlardı. Çöplerini kendileri çıkarıyor, yaprakları tırmıkla toplayıp temizliyor, çimleri biçiyorlardı. Tamam, Bill "ünlü bir sanatçı"ydı ama yaşamaları gereken bir hayatları vardı ve bu da ruhen sağlıklı olmayı gerektiriyordu.

O günlerde India, Bill'in zihnini boşaltması için Tuckernuck'a bel bağlamıştı. Tuckernuck, Bill'e iyi geliyordu. Güçlüydü, akli başındaydı. O zamanlar tatilin son günü geldiğinde India eve dönmeyi hiç istemezdi.

India şilteye sırtüstü uzanmış –hani şu jöle, diş macunu, limon loru, inanılmaz yumuşak bir şeyle dolu olan– Roger adını verdikleri heykelciği inceliyordu. Adını Roger koymuşlardı ama gövdesi dalgaların kıyıya attığı odunlardan, gözleri mavi kumsal camı ve deniz yosunu rastalarından olan bu küçük adam, Bill'in mutlu hâline benziyordu.

Tanrım, India onu özlüyordu.

Çarşamba günü Tuckernuck'tan ayrılmaya karar vermişti. Her şeyden önce sigara kullanıyordu. Sigara sinirlerini yatıştırıyor, ellerini meşgul ediyor, düşünmesine yardımcı oluyordu. Ama Birdie, India'nın sigara içtiğini öğrendiği dakika onu evden kovardı. Tıpkı Miss Porter's Okulu'ndaki müdirenin on dört yaşındayken sigara içtiği için India'yı kovduğu gibi. (India daha sonra sigara içilmesine müsamaha gösterilen Pomfret'e ve ardından da sigara içmenin neredeyse zorunlu görüldüğü Bennington'daki üniversiteye gitmişti.)

Kapı çalındı. India panikledi. Yatakta doğruldu ve dumanı açık pencereden dışarı dağıtmaya çalıştı ama faydası yoktu. İçeri kim girse onun sigara içtiğini anlardı. Elli beş yaşındaydı, yaptıklarından sorumlu olması gerekiyordu. Ama Birdie tam bir erdem timsaliydi. Bu her zaman böyle olmuştu. Birdie gelgitli, akıl hastası bir heykeltıraşla evlenmemiş, hiçbir zaman sabahın ikisinde bir yeraltı kulübünde kokain çekmemiş, başka bir kadını asla romantik bir şekilde öpmemişti. O krep yapar, portakal suyu sıkardı; kiliseye giderdi. Annelerinin reenkarnasyonu gibiydi.

"Gir!" dedi India, gelenin kızlardan biri olmasını dileyerek.

Kapı açıldı. Gelen Birdie'ydi.

"Sen sigara mı içiyorsun?" dedi Birdie.

India meydan okurcasına içini çekerek başıyla onayladı.

Birdie jelatinimsi şiltenin ucuna ilişti. "Bir tane alabilir miyim?"

"Bir tane ne?"

"Sigara."

India gülümsedi. Elinde değildi. Bu *komikti*. Birdie şaka yapmış olabilirdi ama kadın dalga geçmeyi de ironi yapmayı da beceremiyordu; sesi her zamanki gibi gayet ciddiydi. Küçük Birdie, Anne Kuş, sigara içtiği için India'yı evine göndermeyecekti. Bu kötü alışkanlıkta ona eşlik edecekti.

India yorum yapmadı. Birdie'yi korkutup kaçırmak istemedi. Paketinden bir sigara çıkarıp Birdie'ye uzattı. Birdie sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi ve India taşlarla süslü zarif Versace

çakmağıyla sigarayı yaktı. Birdie bir nefes çekti. India onu büyülenmiş gibi izliyordu. Birdie, deneyimli bir sigara tiryakisinin rahat tavırlarıyla hareket ediyordu. India, Birdie'nin yetişkin hayatı hakkında ne kadar az şey bildiğini o zaman fark etti. Birdie ve Grant evde sigara içmezlerdi; India bundan emindi. Grant golf sahasında ve et restoranında brendi eşliğinde puro tütürürdü ama Birdie sigara içmeye ne zaman fırsat buluyordu? Golf kulübü danslarında, kadınlar tuvaletinde tüm kadınlar saçlarını düzeltirken ve birbirlerinin kocalarıyla yatmayı düşünürken mi? Belki de sigara içmek boşandıktan sonra başladığı yeni bir şeydi. Başka bir isyanın işareti de olabilirdi. Çünkü Birdie her ne kadar anneleri gibi bir erdem timsaliyse de anneleri için düşünelemeyecek bir şeyi yapmıştı: Kocasından ayrılmıştı. Birdie'nin boşanmasıyla ilgili ne kadar az şey bildiğini fark etmek India'yı şaşırttı.

Boşanmayla ilgili sadece bir kez India'nın Akademi'deki ofisinde telefonda konuşmuşlardı. India bir şeyler olduğunu anlamıştı; ölüm ya da hastalık olmadıkça Birdie aramazdı.

"Neler oluyor?" demişti India.

"Grant'ten boşanıyorum," diye yanıtlamıştı Birdie. Sesi sakin, normaldi.

"Boşanıyor musun?" demişti India.

"Boşanıyorum," demişti Birdie. "Zamanı geldi." Sanki bir köpeği iğneyle uyutmaktan bahsediyordu.

"Seni aldatırken mi yakaladın?"

"Hayır," demişti Birdie. "Kadınların ilgisini çektiğini düşünmüyorum. Ve buna ben de dahilim."

"Eşcinsel mi yoksa?" diye sormuştu India. Bu doğru olamazdı –Grant için mümkün değildi!– ama India sanat dünyasının içindeydi ve hiç beklemediği insanların hiç beklemediği şeyler yaptığını görmüştü.

"Tanrım, yok öyle bir şey," demişti Birdie. "Ama golfü, Yankeeeri, borsası, işi, arabası, viskisi var. Hepsinden bıktım."

"Seni suçlamıyorum," demişti India. "Sonuna kadar arkandayım."

“Ah, biliyorum,” demişti Birdie. “Sadece önce sana söylemek istedim. Çocukları saymazsak, ilk sana söylüyorum.”

“Ah,” demişti India. “Şey... Teşekkürler.”

Konuyla ilgili konuşmalarının kapsamı bu kadardı ancak şimdi India daha fazla soru sormuş olmayı diliyordu. Birdie’ye bu kararı verdiren faktör neydi? Bir şey mi olmuştu, kavga mı etmişlerdi, Grant, Blackberry’sine çok mu bakmıştı, Birdie ona seslendiğinde başını *Wall Street Journal*’dan kaldırmamış mıydı, Birdie’nin ona pişirdiği yumurtalar (aşırı basit, güzelce tuzlanmış ve biberlenmiş) için teşekkür mü etmemişti? Yoksa Birdie’nin kafasında bir şeyler mi değişmişti? Bir kitap okumuş, bir film mi izlemişti? New Canaanlı arkadaşlarından biri boşanmak mı istemişti? Birdie âşık mı olmuştu?

India o zaman sormamıştı ama şimdi sorabilirdi. Şimdi baş başa, yüz yüzediler ve önlerinde bomboş saatler vardı. Birlikte sigara içiyorlardı.

“Neydi?” dedi India. “Grant’ten ayrılma nedenin neydi?”

“Ah, Tanrım...” dedi Birdie.

“Hayır, tek bir şeyi kastediyorum. O an.”

“O an mı?”

“Boşanmaya karar verdiğin an. Harekete geçmeye cesaret ettiğin an.” Nikotin ve kız kardeşiyle bu sıradışı yakınlık India’yı coşturmuştu. “Çünkü biliyorsun Bill’le bizim de sorunlarımız vardı, büyük sorunlarımız, çok büyük sorunlarımız. Kaç kez onu hayatımdan çıkarmayı düşündüm. Onu Stockholm’de metroda bırakmayı. Squash kortunda eline boşanma evrakını tutuşturmayı. Ama yapamadım. Hiçbir zaman cesaret edemedim. Dünyamızı altüst etmek istemedim. Düzenimizi bozmak istemedim.” India sigarasının dumanını üfledi. “Tabii sonra bunu benim yerime o yaptı.”

Birdie düşünceli bir ifadeyle onaylar gibi başını sallayınca India utandı. Hem Birdie’ye bir soru sormuş hem de arkasından kendini anlatmıştı. Bencil bir cadalozdu ve hep de öyle olmuştu; Bill’in kendini vurmasmın nedeni de buydu nihayetinde.

“Şey...” dedi Birdie.

India ona doğru eğildi. Öğrenmek istiyordu.

“Arka arkaya birkaç şey oldu. İlk olarak, Tate’i görmek için Charlotte’a gidişimiz. Küçük kızımız tek başına şehre taşınmıştı ve ben ne durumda olduğunu görmek istiyordum. Cuma gecesi gidip pazar günü döndük ama bu Grant’i öldürdü çünkü ona göre bu ‘zorunlu aile eğlencesi’ydi. Bizimle etkileşime girmesi gerekiyordu; bizimle olması, varlığını hissettirmesi gerekiyordu. Cuma gecesi iyiydi; Tate bizi şehirde biraz gezdirdi, gece aydınlatılmış stadyumu gördük falan, öyle şeyler. Cumartesi günü Tate’le her zaman koşu yaptığı parkta buluşup öğle yemeğine gittik ve biraz alışveriş yaptık. Tate’e yeni kıyafetler almak istiyordum, güzel kıyafetler... Onu kot pantolonlarından kurtaracak şık şeyler. Grant koca öğleden sonra tasmaından çektiirdiğim, iri, gönlüsüz bir Saint Bernard gibi dolandı. Sonra o akşam yemekte –bir et restoranındaydık– Grant masadan kalktı. Tuvalet gittiğini sandım ama masaya geri dönmedi. Tate’le yemeğimizi yedik, hesabı ödedim ve Grant’i aramaya çıktık. Tabii ki de televizyonun olduğu bardaydı. Hiç tanımadığı biriyle Giants’ın ertesi gün Panther’a karşı kazanma olasılığı hakkında konuşuyordu.”

India, “Tam da Grant’lik bir davranış,” dedi.

“Grant öyleydi, hâlâ da öyle. Ama bu tavrı incitti. Bizi seviyordu ama bizden hoşlanmıyordu.”

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun...”

“Bizden hoşlanıyordu ama bizimle vakit geçirmek istemiyordu,” dedi Birdie. “Senin anlayacağın bu, ‘ânun’ habercisiydi. ‘O an’ birkaç hafta sonra geldi.”

“Ne oldu?” diye sordu India.

“Sonbaharda güzel bir pazar günüydü. Grant cumartesi sabahıtan akşama kadar golf oynamıştı ve anlaşmamıza göre hafta sonunun yalnızca bir gününü golfe ayırabilirdi. Yani pazar günü Grant benimdi, tamam mı?”

“Tamam,” dedi India.

“Pazar sabahı uyandık ve... seviştik.”

“Nasıldı?” diye sordu India.

“Ah, iyiydi,” dedi Birdie. Sigarasının dumanını pencereden dışarı üfledi. Birdie’nin sigara içişini izlemek tuhaftı. Başkan Obama’yı sigara içerken seyretmek gibiydi. Ya da papayı. “Ama kafamda ‘Unchained Melody’ çalıyormuş gibi değildi hiç. Ne de olsa otuz yıldır o adamla evliydim. Başka türde bir bağ, daha derin bir bağ kurmak istiyordum. Grant’le birlikte bir şeyler *yapmak* istiyordum. Onun arkadaşı olmak istiyordum.”

“Anladım,” dedi India.

“*Canım* istemiyor deyip benimle kiliseye gelmiyordu... İki-miz de biliyoruz ki onun taptığı tek şey para. Tamam, tamam, buna bir şey demedim ve kiliseden sonra birlikte brunch’a gitmeyi teklif ettim. Silvermine Tavern’da mimoza ve Bloody Mary kokteylli bir brunch planlıyordum. Grant’in alkole hayır dediği ne zaman görülmüş? Ama hayır dedi. Tıka basa yemek ve alkol almak istemedi çünkü saat ikide Joe Price’la koşuya gitmeyi planlıyordu. Bardağı taşıran bu işte. O anda karar verdim.”

“Bu muydu?” dedi India.

“Grant hayatı boyunca koşu yapmamıştı. Ama o pazar Joe Price’la koşuya gidiyordu. Çünkü benimle vakit geçirmekten kurtulmak için her türlü teklife açıktı.”

India sigarasının dumanını üfledi ve diline yapışan küçük bir tütün kalıntısını aldı. Ne diyebilirdi ki? Birdie muhtemelen haklıydı. Grant erkek adamdı. Erkekliğin kitabını yazmıştı.

“Bunu yapmak istemiyordum. Campbell’ları, Oliver’ları, Martinnellileri, Alquin’leri, otuzlarımızın sonlarındayken ilk boşanma fırtınasını atlatmış olan diğer tüm arkadaşlarımızı düşündüm uzun uzun. O dönemleri atlattığımızı düşünüyorduk. Üvey çocuklarımız ve nafaka ödemelerimiz yoktu. Bunlardan yırtmıştık. Bununla gurur duyuyorduk; ben bununla övünüyordum. Hâlâ evli olmaktan gurur duyuyordum. Ama tutunduğum tek şeyin kendi mutsuzluğum olduğunu fark ettim. Bu yüzden, Grant daha koşu ayakkabılarının bağcıklarını bağlamadan ondan evden taşınmasını istedim. ‘Emin misin, Bird?’ diye sordu. Olabildiğince nazik

sormuştu bunu ama ben, evliliğimizin onun için uğruna mücadele edecek kadar değerli olmadığını anlamıştım. ‘Eminim,’ dedim. O da gitti... O gece değil ama birkaç gece sonra evden ayrıldı.”

“Kendini tuhaf hissettin mi?” diye sordu India. “Eşyalarını topladığını görmek falan?”

Birdie, India’nın kül tablası olarak kullandığı istiridye kabuğuna külünü silkti. “Tuhaf olan, alacak çok az eşyası olmasıydı. Neleri vardı? Takım elbiseleri, diş fırçası, bornozu ve terlikleri. Tütün kutusu. Tenis raketleri ve iki golf sopası takımı. Çocukların birkaç fotoğrafı. Ama onları almasını ben söyledim. Düz ekran televizyonu ve içki dolabından kaliteli viskisini aldı. Hepsini tek seferde taşıdı ve Jaguar’a sığdırdı. Bitti.”

“Bitti,” diye yineledi India. Tanrım, Bill’in o kadar çok eşyası vardı ki! Stüdyosu eskiz defterleri, kil, bakır tel ruloları, bakır levhalar, tuvaller, boyalar, hırdavatçıdan çalınmış renk kartelaları ve tamamlanmamış heykel çalışmalarıyla doluydu. Mozart’tan Beatles’a ve Cure’a kadar yüzlerce CD’si vardı. Bill müziği severdi; oğlanların neler dinlediğini hep bilmek isterdi. Başka ülkelerden aldığı şeyler vardı; bir Tibet dua şalı, Hindistan’dan bir flüt, maskeler, hava tabancaları, çift taraflı hançerler, Çin’den bir çay seti. Başka sanatçıların heykelleri ve tabloları. Kendi şef bıçak takımı ve Harrod’s’tan sipariş ettiği özel Hint baharatları vardı. Kitaplarla dolu bir kütüphanesi vardı. Binlerce ama binlerce kitap. India, Bill’den evden gitmesini isteseydi, ıvır zıvırını toplaması aylar sürerdi. O öldükten sonra India her şeyini toplayıp kaldırmıştı. Avukatı söylemişti bunu yapmasını. *Bill Bishop’a ait olan hiçbir şahsi eşyasını atmayın.* Gün gelir bağışlar hakkında konuşabilirlerdi. Ya da bir vakıf hakkında. Ya da evin müzeye dönüştürülmesini.

“Eve her zaman girip çıkan biri gelse eksik bir şey fark etmezdi,” dedi Birdie. “Ve bu çok şeyi anlatıyordu. Grant hiçbir zaman aile hayatımıza dahil olmamıştı. Onun hayatı başka yerdeydi... Ofiste, golf sahasında. Gallagher’dayken kendini evde olduğundan daha rahat hissediyordu. Bu yüzden o gittiğinde, ondan gitmesini daha önce istemediğim için pişmanlık duydum.”

“Gerçekten mi?” dedi India.

“Gerçekten,” dedi Birdie. Sigarasını söndürüp yenisini aldı, India da sigarasını yakmaya davrandı. “Hayatımı onunla boşa harcamışım.”

“Hayatını boşa harcamadın,” dedi India. “İki güzel çocuğun var.”

“Başka neyim var?”

“Güzel bir evin.”

“Sence kendim için bundan daha fazlasını beklemez miydim?” diye sordu Birdie. “Eğitimliydik. Tanrı aşkına, ben Wellesley’de okudum. Kendimden büyük şeyler bekliyordum.”

“Harika işler başardın.”

“1990’da kadın konuk üye yarışmasını kazandım,” dedi Birdie. “Bir de golf turnuvası. Aslında nefret ettiğim ve sırf Grant’le vakit geçirmek için başladığım golf. Oysa Grant yeterince iyi olmadığı için benimle oynamak istemiyordu. O turnuvayı sırf ona inat olsun diye kazandım. Fairfield County’de türünün ilk örneği olan bir kitap grubu kurdum çünkü gerçekten iyi çağdaş edebiyat okumak ve üzerine konuşmak istiyordum. Peki ne oldu? Başka kitap gruplarından bir farkı olmadı; Kendall-Jackson şarap içip *Arıların Gizli Yaşamı*’nı okuyan bir grup.”

“Kızlarını büyüttün,” dedi India.

“Kızlar kızlar,” dedi Birdie. “Kızlar için takdir görecektir değilim.”

“Sen harika bir insansın, Birdie,” dedi India. “Kendine çok katı davranıyorsun.”

“Chess’e bakıyorum ve onu çok *kıskanıyorum*,” dedi Birdie.

“Chess’i mi kıskanıyorsun?” dedi India. “Kız perişan hâlde.”

“Şimdi öyle,” dedi Birdie. “Ama uzun vadede daha mutlu olacak. Kendi için bir şeyler yaptı. *Hayatı* için bir şeyler yaptı. Ya bunu ben yapmış olsaydım? Grant Cousins’ı ve bütün servetini elimin tersiyle itip kendime odaklansaydım? Güzel halılar konusunda uzman olabilirdim.”

India kendine bir sigara daha yaktı. "Doğru, eskiden beri se-verdin halıları."

"Halıların dili büyüleyicidir," dedi Birdie. "Eskiden bu konu-da az da olsa bir şeyler bilirdim. Ama artık... Şey, trigonometri gibi. Hepsini unuttum."

"Harika bir bahçıvansın," dedi India.

"Gördün mü bak? Peyzaj mimarı olabilirdim. Sadece New Canaan'da bir servet kazanabilirdim. Kendi işimi kurabilirdim. Peyzaj *kraliçesi* olabilirdim."

"İş işten geçmiş gibi konuşuyorsun," dedi India. "Bunu hâlâ yapabilirsin."

Birdie yataktan kalkıp pencereden dışarı baktı. India'nın oda-sının penceresi kuzeybatıya, Kuzey Göleti'ne ve Muskeget'e ba-kıyordu. "Ben eve dönmek istiyorum," dedi.

"Öyle mi?" dedi India.

"Evet," dedi Birdie.

Birdie odaya ilk girdiğinde, India ona çarşamba günü dön-mek istediğini nasıl söyleyeceğini düşünüyordu. Ama sohbet ederken eğlendiğini ve ablasıyla bağ kurduğunu fark etti. Bu, Philadelphia Center City'de temmuz ayında uğraşacağı ola-sı saçmalıklardan çok daha iyiydi. (Dört Temmuz'da Indepen-dence Mall, Kansas ve Bulgaristan'dan gelen turistlerin akınına uğrardı: India ürperdi.) India orada kalmaya karar vermişken, şimdi de Birdie mi gitmek istediğini söylüyordu?

"Alışmak için kendine bir şans ver," dedi India. "Lütfen?"

Birdie hiçbir şey söylemeden sigarasının dumanını üflledi. Gözleri çok uzaklara dalıp gitmişti.

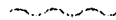
CHESS

İkinci gün.

O gece Bowery Ballroom'dan ben Michael'la, Rhonda da Nick'le ayrıldı. Kalbim paramparça olmuştu, belki kafam da çok karıştı. Michael'dan hoşlanmıştım, gerçekten. Kâğıt üzerinde tam bana göre bir erkekti. Hep aradığımı sandığım ideal erkekle örtüşüyor gibiydi: Dünyayı fethetmeyi planlayan bir Ivy League sporcusu. Bir gün zengin ve başarılı olacaktı, mükemmel genlerini çocuklarımıza aktaracaktı. Çalışkan ve nazikti. Ama ben Nick'i istiyordum, bunu daha ilk gece anlamıştım. Nick çikolata, sigara, viski ve tehlikeydi; uzak durmam gereken her şey. Taksiyle evime giderken yolda Michael'a onu sordum. Michael, başının beladan hiç kurtulmadığını söyledi. Hayatının net bir yönü yoktu. Liseden zar zor mezun olmuş, Penn State'i bitirmek de yedi yılını almış. State College'dayken barlarda gitar çalmış; bir grupla albüm yapmış, sonra grup dağılmış. Şimdi Yüz Yürmü Birinci Caddede bir stüdyo dairede kalıyormuş. Dairenin kirasını ailesi ödüyormuş ama Nick'in mobilya, kablolu televizyon faturası ve yiyecek alacak parası yokmuş. Kazandığı bütün parayı yeni gitarlara, kayıt stüdyosu kiralamaya ve müzikten sonraki ikinci tutkusu kaya tırmanışı için pahalı ekipmanlara yatırıyormuş. Ama yeni grubu Diplomatic Immunity iyiymiş, hatta çok çok iyiymiş. Nick'in istikrarlı olması ve yerini kaybetmemesi gerekiyormuş. Çok içiyormuş ve biraz da tersmiş. Michael onun için endişeleniyordu.

Başımı salladım. "Hımm," dedim. Tahmin edilebileceği gibi Nick, peşinden koşmam gereken kardeş değildi.

Yine de ben onu istiyordum.



Nick'in bardan Rhonda'yla ayrılmasına çok üzölmüştüm. Rhonda karşı konulmaz güzellikte bir kızdı ve Nick'le Rhonda'nın alt katında birlikte olmaları fikrine katlanamıyordum. Ama Rhonda, Nick'in tam bir beyefendi olduğunu söyledi. Onu binanın lobisine kadar getirmiş ama yukarı çıkmamıştı. ("Çok kötü oldu!" dedi Rhonda. Geceyi gerçekten ateşli bir rock yıldızıyla sevişerek noktalamaktan daha iyisi var mı?") Asansörün önünde Rhonda'yı öpmüş, sonra da numarasını bile istemeden gitmiş.

"Bence senden hoşlandı," dedi Rhonda. "Bana senin hakkında bir sürü soru sordu."

"Benim hakkımda mı?" dedim.

Michael'la görüşmeye başladım. Michael'dan hoşlanıyordum. Birlikte eğleniyorduk. İşten sonra birlikte koşu yapıyor, sonra da Vietnam yemekleri yemeye gidiyorduk. Evimde ona yemekler hazırlıyordum. Yemek yemeyi seviyordu, malzemelerden ve pişirme tekniklerinden anlıyor, mutfakta bana yardım ediyordu. Aynı filmleri seviyorduk; aynı kitapları okumaya ve onlarla ilgili konuşmaya başladık. Romantik biriydi; bana çiçek gönderiyor, beni Caf  des Artistes'e götürüyor, kahve hazırlayıp fincanı yatağıma getiriyordu. İyi bir sevgiliydi. Düşünceli, samimiydi ve beni memnun etmeye istekliydi. Fazla mı istekliydi acaba? Yatakta Nick'i gereğinden fazla düşündüğümü kabul ediyorum. İçin için yanmak istiyordum. Michael'da için için yanan bir şey yoktu. Michael'la seks muntazam ve sportifti.

Michael ailemle tanıştı ve her şey harika geçti. Babam onu sevdi. Nick olsa sevmezdi.

Ben de Michael'ın ailesiyle tanıştım. Tanışma, onların New Jersey'deki evlerinde oldu ve Nick de oradaydı. Kot pantolon ve üzerine boya sıçramış bir tişört giymişti; biraz para kazanmak için evin üst katındaki yatak odalarını boyuyordu. Kulüpteki o geceden beri Nick'i ilk görüşümdü bu ama Michael Diplomatic Immunity'nin bir posterini çerçeveletip mutfağının duvarına astığı için Michael'la akşam yemeğı hazırlarken ve sabah yumurtalarımı yerken Nick'le bakışıyorduk.

"Seni tekrar görmek güzel," dedim Nick'e.

"Seni görmek de güzel," dedi. Yine o delici bakışlar. Beni istiyordu, bundan emindim ama yine de pek emin olamıyordum. Michael beni beğendiği için kendimi şanslı hissediyordum. Nick'in de beni çekici bulduğuna inanacak kadar kibirli ya da özgüvenli değildim.

Tanışma yemeği gergin geçti ve bunun Cy ya da Evelyn'le hiçbir ilgisi yoktu. Cy ve Evelyn gayet rahat, hoşsohbet insanlardı. Beni sevdiğini anlayabiliyordum ve ben de onları sevmiştim. Tüm sorularını doğru cevapladım, altın yıldızı kaptım. Nick gözlerini benden ayırmıyordu. Göz göze geldiğimiz anlarda beni gözleriyle sarıp sarmalıyordu.

Gerginlik Michael ve Nick arasındaydı. Yemek boyunca birbirlerine laf sokup durdular. Nick, Michael'a kurumsal yalaka dedi, Michael da ona hiçbir işe yaramayan asalağın teki olduğunu söyledi. Cy ve Evelyn bunu fark etmemiş gibiydiler. Belki de fark etmişlerdi ama alışkınlardı. Evelyn sofradaki tabakları sıyırırken, Nick'in burnunun eğri olmasının sebebinin, lisedeyken Michael'ın kardeşinin suratına yumruk atması olduğunu ağzından kaçırdı.

"Hiii!" dedim şaşırarak. "Neden peki?"

Michael ve Nick cevap vermediler. Birbirlerine ters ters bakıyorlardı.

Evelyn mutfaktan cevap verdi. "Bir kız için kavga ediyorlardı."

Tatlı servisinden önce tuvalete gitmek için izin istedim ve uzun koridorda Michael, Nick ve Dora'nın çocukluk fotoğraflarına baktım. Seksenlerin saç modellerine ve kıyafetlerine bayıldım. Michael lekros üniformasıyla, Nick fitilli takım elbisesi, düz ve kusursuz burnuyla. Tuvaleti buldum. Birdie'nin evindeki tuvalet gibi güzel ve temizdi. Bir kâsenin içinde nehir kayalarını andıran sabunlar vardı.

Tuvaletin kapısını açtığımda Nick kapının önünde dikiliyordu. İrkildim. Beni öptü. Dudakları sıcak, tuzlu ve ekşiydi. Sonra geri çekildi. "Dudaklarının tadı tıpkı hayal ettiğim gibi," dedi. Evin derinliklerinde bir yerde kayboldu. Çikolatalı mus yemeye gelmedi. O gece onu bir daha görmedim.

Chess tavan arasında defterini karşıya fırlattı. Defter şifoniyerin altına kayarak kim bilir kaç tane örümceği rahatsız etti. İtiraf yazmak can yakıyordu, iyi gelmiyordu. Robin şarlatanın tekiydi.

Birkaç saniye sonra Chess yataktan kalkıp defteri aldı ve onu şiltenin altına geri koydu. Tate'in defterini bulmasını istemiyordu.

Robin ve tıp diploması Chess'e, Tuckernuck'a vardığında yapması gereken en önemli şeyin bir rutin oluşturmak olduğunu söylemişti. Rutini karmaşık veya stresli olmamalıydı. Bu, Chess'i güldürdü. Tuckernuck'ta hiçbir şey karmaşık veya stresli değildi; aksine her şey basit ve sıkıcıydı.

Yine de deniyordu işte. Sabahları dokuz ila on arasında uyanıyordu. O yatağından kalktığı anda Tate üç saat önce uyanmış, adanın etrafında bir tur koşmuş, ağacın dalından sarkarak altı yüz mekik çekmiş, duşunu almış, annelerinin hazırladığı mükellef kahvaltısını etmiş, bikinisini giymiş, güneş yağını sürmüştü ve sahile inmeye hazırlanıyordu. Tate ona katılması için Chess'e ısrar etti.

"Birazdan aşağı inerim," dedi Chess. Dişlerini fırçaladı ve geceliğini çıkarmadan merdivenlerden bir salyangoz hızıyla indi. Geç kalkmak insana iyi gelmiyordu; kendini pasaklı ve tembel hissetmesine neden oluyordu. Birdie, Chess'in önüne taze ve sıcak kahvaltı koyabilmek için herkes kahvaltısını bitirdikten sonra uzun süre mutfakta oyalanıyordu. Peki Chess buna teşekkür olarak ne yaptı? İsteksizce tabağını didikledi ve bir kısmını karıncaların yiyebileceği şekilde bilerek yere döktü. Kahvaltı etmeden bunaltıcı tavan arasına geri döndü ve defterine itiraf yazdı.

Yazmayı bitirdikten sonra, vücudunun olumsuz yönde değişmeye başladığı gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak mayosunu giydi. Göğüs kafesi iskelet gibi kalmıştı ve memeleri küçülüyordu. Eskiden gergin olan memelerinin yan tarafları sarkmıştı; çekince derisi uzuyordu. Öte yandan da poposu bikinisine tam sığmıyordu; popusu görünmesin diye sürekli çekiştirmek zorunda kalıyordu. Tuckernuck'taki evde boy aynası yoktu. Aslında, banyodaki lavabonun üstünde asılı sırrı kaymış ayna dışında hiç ayna yoktu. Bu iyi bir şeydi çünkü Chess hayatında ilk kez çirkin-di. Saçları gitmişti. Her sabah, karşılaştığı tüm kadınların imrendiği uzun, ipeksi saçlarını düşünerek uyanıyor ve kafasını boş bir

arsa kadar rezil buluyordu. Kafa derisi çok fena kaşınıyordu. Bu, başka düşüncelere yol açıyordu: Çirkin olmasının bir önemi yoktu. O tek bir erkeği seviyordu, o da Nick'ti ve Nick gitmişti. Michael da ölmüştü. Ölmüş müydü? Hayır. Ama evet. Chess düşünmek istemiyordu. Zihinsel kanamasını durdurması gerekiyordu.

Rutini geç kalkmak, kahvaltısını didiklemek, acılarını yazmak ve olumsuz bir öz imaja kapılmaktan ibaretti.

Chess sahile inerken poposunu sığdıramadığı bikinisini, iyice esnemiş Diplomatic Immunity tişörtünü, kamuflaj desenli şortunu giydi ve tiğ işi mavi şapkasını taktı. Yanına bir havlu, bir kitap ve bir şişe su aldı. Tuckernuck'tayken yalnızca klasikleri okumaya karar vermişti, o yüzden de getirdiği iki kitaptan biri *Savaş ve Barış*, diğeri de *Gurur Dünyası*'ydı. Bu kitaplar eski zamanlarda geçtiği için karakterlerin tuhaf, modası geçmiş sorunları olacağını düşünmüştü. *Savaş ve Barış*'la başladı. Savaş sahnelerini okurken sıkılıyor, Nataşa'nın yaşadığı gönül meseleleriyle yakından bağlantı kuruyordu. *Savaş ve Barış*'ı okumak kâh sıkıcı kâh üzücü oluyordu. Okumak için komik ve eğlenceli bir şeyler getirmeliydi ama Chess komik ve eğlenceli kitapları sevmezdi; derin ve anlamlı kitapları severdi ama şimdi ruh hâli öylelerini okumaya uygun değildi.

Görünüşe bakılırsa bunun pek de önemi yoktu çünkü beş veya belki on dakika sonra Tate okumasını böldü. "Tanrım, Chess, tek yaptığın kitap okumak." Öyle olunca Chess kitabını bıraktı çünkü Tate'in sırtına güneş kremi sürmesi gerekiyordu ya da Tate yüzmek istiyordu, frizbi oynamak istiyordu ya da eve geldikleri gün raftan aldığı bitki ve hayvan rehberinde "okuduğu" sahil kuşlarını tanıyıp tanımayacağını görmek için yürüyüş yapmak istiyordu. Sahilde Tate'le birlikte olmak, beş yaşındaki bir erkek çocuğuyla sahilde olmak gibiydi. Hareketsiz oturamıyor, sessiz kalamıyordu. Sohbet, hareket, aktivite istiyordu. Birdie ve India dik sandalyeleri, öğle yemeğini koydukları küçük bir soğutucu ve bir termos buzlu çayla merdivenlerden sahile indiklerinde Chess onlara minnet duydu. Birdie ve India tek par-

a mayo giyiyor ve ikisi de Chess'in biki­nisiyle göründüğünden daha iyi görünüyordu. Birdie ve India artık uçarı kızlar gibi si­gara içiyorlardı. Chess bunu ilk gördüğünde önce şaşırmıştı ama sonra rahatladı çünkü bu onun ba lamadığ  ( imdilik) zararlı bir alışkanlıktı. Sigaralar ve kötü kokan peynirli tavuk parçacıkları arasında, Birdie ve India sırayla Tate'i eğlendirdiler. Onunla birlikte yürüyüş yaptılar, onunla birlikte yüzdüler. India Teyze bir elinde sigarasını tutarken bir eliyle oyuncağı ustaca fırlatarak onunla frizbi bile oynadı. Bu, Chess'e kıyıda durup yükünü hafifletmek için sembolik bir egzersiz olarak suya ta  atma fırsatı verdi. *Ağır­lıklarından kurtul*, demişti Robin ona. Chess taşlara önce isimler verdi: * z nt , suçluluk, övgü, zırh*. Sonra her birini olabildiğince uzağı fırlattı. Fırlatma eylemi kendi içinde tedavi ediciydi;   düzine taştan sonra bitkin düştü. India Teyze buna Chess'in "g lle atma çalışması" demeye ba ladı ancak Chess, India'nın anladığından adı gibi emindi. Sonrasında Chess güneşte uyuyakaldı.

Rutinine beş on dakika klasik okuma işkencesi, hiperaktif kız kardeşinin zorlamasıyla isteksiz plaj aktivitesi, yağı k ğıda sarılı salamlı ve tereyağı sandviç didikle­mek, "g lle atma çalışması" ve şekerleme yapmak da eklendi.

Saat üç buçukta sahilden ayrıldılar ve bu noktada hepsi "du " aldı. Chess buz gibi soğuk suya dayanamıyordu ve zaten sabun da yeterince k p rm yordu. Bu yüzden üstünkörü durulandı. Neyse ki saı için endişelenmesine gerek yoktu. Du tan sonra Tate, Chess'i bir "doğı yürüyüş" yapmaya ikna etti ve yürüyüş Tuckernuck'ın öteki ucunda toprak ve çakıllı yolda dört kilometrelik bir gezintiyle son buldu. Hava bunaltıcı derecede sıcağı, her yer sivrisinek ve at sinekleri kaynıyordu. Chess patikadan ayrılıp çalılıklara doğı bir adım atacak olsa kendini ciddi alerjisinin olduğı zehirli sarmaşıkların arasında buluyordu. Tate o sabah sekiz kilometre ko mu ken bu yürüyüş için neden bu kadar ısrar etmişti ki sanki? Bastille lağımındaki fareler kadar bol olan martılar ve birkaç metre ilerideki çalılıkların arasında bulunduğı

bir tarla faresiyle havaya yükselen kızılkuyruklu şahinlerden başka görülecek bir doğa yoktu. Tate, şahinlerin fare götürmesini heyecan verici buldu, Chess ise bu sahneye üzüldü ve rahatsız oldu. Çocukluklarından hatırladıkları tüm evlerin yanlarından geçtiler. Büyükanneleriyle büyükbabalarının zamanında ve belki onlardan da önce Adeliza Coffin'e ait olan "korkunç ev" de bunlardan biriydi. Kızlara, Andeliza'nın başkalarının işine burnunu sokanları korkutmak için evinin önünde pompalı tüfekte durduğu söylenmişti. Adeliza ve kocası Albert evin ön bahçesine gömülmüşlerdi. Mezar taşları, kazma dişler gibi çarpık görünüyordu. Tate ve Chess küçüklüklerinden kalma bir alışkanlıkla eve şöyle bir göz atıp yanından hızla geçip gittiler.

Tuckernuck sakinlerinin çoğu içten, huzurlu, mutlu görünümlü insanlardı. Ataları oraya iki yüz yıl önce yerleşmişti ve şimdi neredeyse hepsi birbiriyle uzaktan akrabaydı.

Yırtık pırtık balıkçı şapkalı bir adam onlara seslendi. "Hayat güzel!"

Elçi Tate hevesle karşılık verdi. "Hayat güzel!"

"Hayat güzel" bilinen bir Tuckernuck selamıydı. Bu bir şifreydi. Tate, "Hayat güzel!" diye seslenmekle on üç yıldır gelip gitmemelerine rağmen oraya ait olduklarını ilan ediyordu.

Chess için günün en güzel yanı, kan ter içinde kaldığı ve çok yorulduğu doğa yürüyüşünden eve döndükten sonra piknik masasına oturup Birdie ve India Teyze'yle bir kadeh şarap içmekti. Chess için günün en sevdiği zamanı resmen barda içeceklerin indirimli verildiği saat gibiydi. Bu her zaman böyle olmuştu ama şimdi daha bir esaslıydı. Bu onun hakkında ne söylüyordu? Tate, tıpkı anneleri gibi, günün taze ve olasılıklarla dolu olduğu sabah saatlerini tercih ediyordu. Chess'se günün sona erdiği, sabahı ve öğleden sonrayı atlatıp ve kendini bir kadeh şaraplar ödüllendirdiği zamanı seviyordu. O saate kadar doğru dürüst bir şey yemediği için de içtiği şarap onu hemen çarpıyordu. Birdie masaya badem, tutsülenmiş lüfer ezmesi ve biberiyeli kraker tabakları getirdi. Chess bütün gün iştahsız olmasına rağmen bu atıştırma-

lıkları yedi. Bu “mutlu ânu” bozan tek şeyse Barrett Lee’nin onlara katılmasıydı.

Chess, Barrett Lee’den rahatsız oluyordu. Bunun tek nedeni onun bir erkek, hem de Chess’in uzak durması gereken bir erkek olması değildi. Tuckernuck’ta birlikte çıktıkları gün yaşanan talihsizlik ve Barrett Lee’nin ertesi sonbahar yapmış olduğu daha da talihsiz bir yolculuk da dahil olmak üzere geçmişleri yüzünden Chess, o yanlarındayken huzursuz oluyordu. Chess ona, Michael Morgan da dahil, hayatına giren herkese davrandığı kadar kötü davranmıştı. Geldiklerinden beri Barrett ona gayet candan ve nazik davranmasına rağmen Chess onun rol yaptığından şüpheleniyordu. Chess onun kalbini kırmıştı ve erkekler böyle şeyleri unutmazdı. Belki de unutulardı. Belki de Barrett onu affetmişti; hayatında, inatçı bir üniversiteli kız tarafından reddedilmekten kesinlikle daha büyük sıkıntılar ve zorluklar yaşamıştı.

Chess, Barrett’ın karısını kaybettiğini duyunca şaşırılmıştı. Bu, Barrett Lee’yi diğer herkesin gözünde bir kahraman ve aziz yapmıştı. Birdie ve India ona karşı çok nazik ve yumuşak davranıyordu. Ve Tate, evet, Tate duygularını çok belli ediyordu; neler hissettiğini anlamak hiç de zor değildi. Chess, insanın sevdiği birini kaybetmesinin onu bir kahraman ya da aziz yaptığını hiç sanmıyordu. Bu, insanı acınacak hâle düşürürdü; insanı asıl takdire şayan kılansa o acınası hâli yenmekti. Barrett o hâli aşmayı başarmıştı. Çocukları vardı; yaşamına devam etmek zorundaydı.

Chess, Barrett’ın değerli bir insan olduğunu eskiden beri biliyordu. Pusulasının şaşmadığından emindi; kendisinden daha sağlam bir karakteri olduğunun farkındaydı. Belki de Barrett’ın varlığından bu nedenle rahatsız oluyordu.

Barrett sadece bir bira içecek kadar kaldı. Tate, Birdie ve India ona doğru eğilip Barrett’ı konuşturmak için sorular sorup durdular. Saat altıya doğru güneş yavaş yavaş alçalırken, “Eh, ben kalkayım artık,” dedi. “Doyurmam gereken küçük boğazlar var.”

Barrett Lee evin iki torba çöpü, yıkamaya verilecek çamaşırlar ve ertesi günün ihtiyaç listesiyle giderken masadaki kadınlar

arkasından bakarak gidişini izlediler. India Teyze âdeti olduğu üzere adamın arkasından yine ıslık çaldı. Tate onun bu yaptığına içinden saydırırken Birdie de keyifli bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "India, sana inanamıyorum!"

"Buna alışsa iyi olur," diye karşılık verdi India.

Keyif vakti sona ererken Birdie akşam yemeği hazırlığına girişti. Belki yüzüncü kez aynı şeyi söyledi: "Ailenin gerçek aşçısı Chess'tir. Yemek yapmak istemediğinden emin misin, Chess?" Chess teklifi reddetti. Diğer her şey gibi yemek yapmak da cazibesini yitirmişti. Akşam yemeği partileri planlamak ve onların hazırlıklarını yapmakla geçirdiği saatleri hatırlıyordu. Makarnasını, sosunu, ekmeğini sıfırdan kendi hazırlardı. Hafta içi bir gece Michael'la kendine tavuk *piccata*, Tayland usulü *laksa*, sekiz garnitürle özenli bir Hint sosu hazırlamıştı. Neden onca zahmete girmişti ki? Hiç bilmiyordu.

Birdie iyi bir aşçıydı ve pratik yemekler hazırlıyordu. Izgarada biftek, tavuk veya balık yapıyor, kamp ocağında mısır haşlıyor, marul salata ya da tarhun otu sirkesinde marine edilmiş salatalık hazırlıyor ve Barrett'm her sabah fırından alıp getirdiği ekmekleri servis ediyordu. Chess oturup şarabını içerken India ve bazen de Tate ona yardım ederlerdi.

Ben bir asalağım, diye düşündü Chess. Ama parmağını bile kıpırdatmadı.

Yemekle tatlı arasında Tate ve Chess, Scout'a atlayıp günbatımını izlemek için Kuzey Göleti'ne gittiler. Plastik bardaklarına şarap doldurup yanlarına aldılar. Aslında o sırada Chess ve muhtemelen Tate de araba kullanamayacak kadar sarhoştı. Ama Tuckernuck'ın güzel tarafı buydu: Yolda başka kimseler yoktu. Sadece geyiklere dikkat etmeleri gerekiyordu. Arabanın radyosu, Brown Üniversitesi'nden alternatif bir frekans çekiyordu, bu sayede müzik dinleyebiliyorlardı. Günbatımı bambaşka bir dünya olayıydı. New York'ta güneş doğup batıyor ve insanlar, tak-siler, Kore restoranları ve borsa hareketleri arasında bunu kimse

fark etmiyor gibiydi. Bu çok kötüydü. Güneşin okyanusa batışını izlemek, New Jersey, Fort Lee üstünde batışını izlemekten elbette çok daha güzeldi. Günbatımını izlemek Chess'e huzur verdi, belki de günün tek gerçek huzuru o zaman aktı içine. Güneş battıktan sonra da bir mum gibi söndü. Bir günü daha atlatmıştı.

Eve döndüklerinde Birdie onlara Barrett'ın, Bartlett Çiftliği'nden aldığı yabancılara turtayı hazır kremayla servis etti. Tatlıdan sonra dördü de, kendilerini dışarıdaymış gibi hissettikleri ama aynı zamanda da böceklerden korundukları sinek-likli verandaya geçti. Verandada bir oyun masası ve Birdie'nin satın aldığı rahat minderli yeni hasır mobilyalar vardı. Eski hasır mobilyalar parçalanmış, eski minderler de bayat ekmek gibi uf- lanmıştı. Tate remi oynamak istedi ama Chess dikkatini veremi- yordu. (Gözlerini kapadı ve Nick'i poker masasının yeşil ışığın- da, elinde açılmış kartlarla hayal etti.) Birdie, India'nın yakında doğacak torunu William Burroughs III. Bishop için –Tripp diye çağıracaklardı– kanaviçe işlemeli Noel çorabı yapıyordu. India, Tate'in gönlünü yapmak için onunla yarım saat kadar remi oynadı. Sonra da "kendimle baş başa saati" adını verdiği, son bir sigara içip kitap okuyarak geçirdiği vakit için odasına çekildi. Chess verandada kitap okumaya çalıştı ama Tate'in kartlara sövmesi yüzünden (India gittikten sonra Tate solitaire oynadı) odaklan- makta zorlandı. Chess, yarasalardan korktuğu için Tate olmadan tavan arasına çıkmazdı. Chess henüz hiç yarasa görmemişti ve Birdie, Barrett'ın tavan arasındaki yarasalardan bir şekilde kur- tulduğunu söylemişti. Ama Chess yine de korkuyordu.

İki kız kardeş yukarı birlikte çıktılar. Dişlerini fırçaladılar ve zavallı tuvalette bir sifonluk tasarruf etmek için çişlerini birbirle- rinin önünde yaptıktan sonra yatağa girdiler. Chess'in el feneri ve bir okuma lambası vardı ama yatağa girip karanlığı hissedince öylece yattı. Tate o gün Chess'le Michael Morgan'la "olanlar" hakkında iki kez konuşmayı denemişti ama Chess bu konuyu konuşmaya yanaşmıyordu. *Bunları konuşmak istemiyorum.* Şim- diyse Chess zifiri karanlığın örtüsü altında hikâyenin en azın-

dan bir kısmını paylaşabileceğini düşündü; günlüğüne yazdığı gibi en başından başlayabilir ve anlatabildiği yere kadar anlatırdı. Chess aklında düşüncelerini ve söyleyeceklerini toparlarken, dolu dolu ve yorucu bir gün geçiren Tate derin bir uykuya daldı.

Gözleri açık yatmaya devam eden Chess, Michael'ın gittiği karanlığı, o mutlak karanlığı düşündü. Michael kanlı canlıydı, tüm uzuvları yerindeydi. Bir lakros topunu kucaklayabiliyor, rezervuarı koşarak turlayabiliyordu. Gözlerinizin içine bakabiliyor, el sıkışabiliyordu... Ama şimdi ölmüştü ve artık yoktu. Dirilerle ölümler arasındaki eşitsizlikten daha büyük bir eşitsizlik yoktu. Chess bunu düşününce nefesi kesilecek gibi oldu. Bu, onu yakınlarda bir yarasanın olması ihtimalinden daha çok korkuttu ve sonunda bu korkuya dayanamayıp Tate'in yanına yattı. En basit teselli buydu: Kız kardeşinin bedeni, sıcaklığı ve nefesi ona kendini güvende hissettiriyordu.

Üçüncü gün Chess günlük yazamayacak kadar sıkkındı. Defterini odanın öteki ucuna fırlattı.

Dördüncü gün Dört Temmuz'du. Birdie'nin paneklere yabancılığını ve çilek koyması, bir de boynuna Tuckernuck için fazla süslü olan, Amerikan bayrakları baskılı bir fular bağlaması dışında, günlük rutin değişmedi. Tate ve India, Birdie'ye bayram heveslisi olduğunu söyleyerek takıldılar. Birdie, bayrak baskılı fularını, işlemeli Noel kazağını giydiği coşkuyla takıyordu. Chess içinse ikisi de aynı mesafedeydi.

Sineklikli verandadaki öf-püf okuma, kanaviçe ve solitaire saatinde dikkatini dağıtan bir şey oldu: Havai fişekler. Nantucket'ta kasabalılar kuzey kıyısında havai fişekler patlatıyor ve bunlar Tuckernuck'ın doğu kıyısından görünüyordu: Üst üste binen ve açılan büyük ışık buketleri. Chess çatırtıyı duyuyordu. Havai fişeklere meraklı değildi ama güzel ve anlamlı görünüyordular çünkü kendisi yaşıyor ve onları görebiliyordu, Michael'sa ölmüştü ve göremiyordu. Bedeni maun bir kutunun içinde soğuk küllere dönüşmüştü.

Barrett bayram tatili olması nedeniyle gelmedi. Tate'in canı burnundaydı. Regl döneminde olduğu için sinirli olduğunu söyledi. Yemekte Bruce Springsteen'in "Independence Day" şarkısını söyledi ama sesini bir türlü ayarlayamadı.

BIRDIE

Birdie'nin bir rolü vardı: O anneydi. Kızların annesiydi, elbette ki bu hem mutluluk verici hem de sinir bozucuydu. (Birdie'nin onun için yaptığı en ufak bir şeyi bile takdir eden Tate açısından mutluluk verici, çok mutsuz olduğu için Birdie'nin yaptığı hiçbir şeyi gözü görmeyen Chess açısından sinir bozucu.) India'nın da annesi sayılırdı. India'nın kahvaltısını hazırlıyor, kahvaltı bulaşığını yıkıyor, pamuklu Hanro iç çamaşırlarını yıkayıp çamaşır ipine asıyordu. Akademi'deki gurme kafeteryada servis edilenleri (kırmızı biberli keçi peynirli, İtalyan jambonlu otlı tereyağlı) taklit ederek kardeşinin sevdiği sandviçleri yapıyor, çocukların dış köprüsünde bir sıkıntı olduğu için diş teli taktıkları yazlarda India'nın yaptığı gibi mısırları koçanından ayırıyordu. Evdeki, kimsenin takdire layık görmediği tüm işleri o yapıyordu: Tezgâhları siliyor, koltuk minderlerindeki kırıntıları süpürüyor, citronella esanslı mumların fitillerini kesiyor, tuvaleti temizliyor ve lavaboya yapışan diş macunu kalıntılarını ovuyordu. Barrett'a ihtiyaç listesi hazırlıyor ve eksiği gediği takip ediyordu. Tucker-nuck'tayken evdeki bir şeyin bitmesi kadar kötü bir şey yoktu gerçekten. Çünkü burada insan, anakarada olduğu gibi yenisini almak için Cumberland Farms'a ya da Target'a koşamıyordu. Geçmişteki yaz tatillerinde Nantucket'in sisli olduğu, uçak seferlerinin aksadığı ve Grant'in *Wall Street Journal*'ına kavuşamadığı günler olmuştu. Bu çok kötüydü. Kalamın losyonları bitmiş

ve Tate'i eşekarısı sokunca ancak farkına varmışlardı. Koçanda mısır için tereyağı bitmişti; ekmekleri de İngiliz çörekleri de tükenmiş ve doğrudan kavanozdan fıstık ezmesi yemek zorunda kalmışlardı. India'yla Bill'in gece yarısı seks kaçamaklarından birinde, evden beş yüz metre ötede Scout'un yakıtı bitmişti. Tuvalet kâğıtları bitince *Wall Street Journal*'ın sayfalarını kullanmak zorunda kalmışlardı. Kleenex'leri bittiğindeyse burunlarını eski çarşaplardan yırttıkları paçavralara silmek zorunda kalmışlardı. Bunlar küçük aksiliklerdi ve hepsi de güzel hikâyelere dönüşmüştü ama anne olarak her zaman her şeyin bulunmasını sağlamak Birdie'nin sorumluluğundaydı.

Birdie, kendi kız kardeşine annelik yaparken bile rolünden yüksünmüyordu. (Yine de bu ara sıra duraksamasına neden oluyordu. India da anneydi, öyle değil mi? Üç oğlan büyütmüştü ve iki ay içinde *büyükanne* olacaktı ama hâlâ annelik içgüdüleri yoktu. Belki de muhteşem Philadelphia sanat dünyasındaki işine geri döndüğünde kaybetmişti onları ya da Bill öldükten sonra her işini birilerine yaptıracak parası olduğunda.) Ancak Birdie, tıpkı üç yıl önce eş olmaktan bıktığı gibi anne olmaktan da bıktığını söyleyebilirdi. O da India gibi bir birey olmak istiyordu. India önemli biriydi, bir kariyeri vardı. Birdie'nin kariyeri yoktu ama yine de bir birey olarak var olabilirdi, öyle değil mi? Deniyordu. Kısa süre önce (dört gün önce) sigara içmeye başlamıştı. Kızları (her ne kadar ikisi de dile getirmemiş olsa bile) buna kesinlikle çok şaşırmıştı çünkü Birdie'nin eskiden sigara kullandığını bilmiyorlardı. Birdie on altı yaşında sigaraya başlamıştı ve bunun tek nedeni vardı: Chuck Lee sigara içiyordu. Birdie on altı yaşındayken yirmi dört yaşında olan Chuck Lee, Newports'u baca gibi tütürüyordu. Birdie, Chuck Lee'yi o zamanlar bekçiliğini yaptığı Tuckernuck'ı çevreleyen temiz suya izmarit fırlatırken gördüğünde nutkunun tutulduğunu çok iyi hatırlıyordu. Ancak tertemiz bir ekolojik sistemi kirlettiği için onu kınamak yerine, Chuck Lee'nin Tuckernuck sularının reisi olduğunu ve bu nedenle istediğini yapmakta özgür olduğunu düşünmüştü. Yine

de birçok kez teknenin yan tarafından eğilip suda iyice şişmiş izmaritleri alıp şortunun cebine tıktırdığı da olmuştu. Chuck bir keresinde onu böyle yakalayınca başını iki yana sallamıştı.

Birdie'nin on altı, India'nın da on dört yaşında olduğu yaz, Chuck Lee onları anne ve babaları olmadan Nantucket Adası'na götürmüştü. Birdie ve India'nın okuldan arkadaşları onları kroket oynayıp yemek yemek için Nantucket'a davet etmiş, kızları götürüp getirme görevi de Chuck'a düşmüştü. Birdie, kroket oynamak ve arkadaşlarıyla görüşmekten çok tekne de Chuck'la birlikte vakit geçireceği için heyecanlanmıştı ve India'nın da aynı durumda olduğunun farkındaydı. Hilal şeklindeki sahil-den uzaklaşır uzaklaşmaz Chuck ikisine de birer sigara ikram etmişti. O zamanlar bu kibarlık sayılıyordu, aynı şeyi şimdi yapsa kendini hapis hanede bulabilirdi.

Buruşmuş Newport paketini uzatarak, "Sigara kullanıyor musunuz?" diye sormuştu.

India hemen atlamış, Birdie'ye lüfer gibi ağzı açık hâlde bakakalmıştı. Chuck, India'nın sigarasını kibritle yakabilmek için onu ön camın arkasına çağırılmıştı. India etkileyici bir havayla sigarasından bir nefes çekmiş ve ardından elli yaşındaki bir kamyon durağı garsonu gibi dumanı ağzının kenarından üflemişti. Birdie o anda anlamıştı: India daha önce de sigara içmişti. Muhtemelen devlet okulundayken edindiği kötü arkadaşlarıyla birlikte. Birdie, anne ve babasının onu Miss Porter'a göndermekle iyi ettiklerini düşünmüştü. Miss Porter'da dilbilgisi hatalarına bile müsamaha göstermiyorlardı.

Sonra Chuck dönüp Birdie'ye bakmış, buruşuk paketi ona uzatmıştı. Birdie hayatında hiç sigara içmemişti; dumanı yutmaktan, öksürmekten ya da toyluğunun başka türlü belli olmasından korkuyordu. Ama henüz on dördüncü yaş gününü bile kutlamamış olan India'dan geri kalamazdı. Birdie bir sigara alıp elinden geldiğince India'yı taklit etmeye çalışmıştı ama daha sigarayı doğru dürüst tutmayı bile beceremiyordu. Chuck eline bir şef değneği tutuşturup orkestra yönetmesini söylese daha

iyiydi. Sigaradan küçük bir nefes çekip dumanı Chuck'ın yüzüne doğru üflemişti.

Chuck, kızların sigaralarını yaktıktan sonra pruvaya oturmalarını söylemişti. Onlar da oturmuştu. "İçine çekmelisin," demişti India.

"Kapa çeneni," demişti Birdie. Sigarayı içine çekmiş, ardından müthiş bir öksürük krizine girmişti. India kıs kıs gülmüştü. Birdie onu tekneden atmak istemişti. Başını çevirip Chuck'a bakmıştı. Chuck, kızların başının üzerinden Madaket Limanı'na bakıyordu. Birdie'nin ateş püskürdüğünü fark etmemişti. Birdie bir nefes daha çekmişti. Bu defa daha iyiydi.

Birdie sonraki altı yaz boyunca sigara içmiş (sadece Chuck ona ailesinin olmadığı yerlerde bir Newport uzattığı zaman) ve Christie's'te çalıştığı yıl ciddi ciddi sigara kullanmaya başlamıştı. Sonra Grant'le tanışmıştı. Grant sigaradan nefret ediyordu; babası günde iki paket sigara içiyormuş ve amfizem yüzünden acı çekerek ölmüş. Böylece Birdie, Grant için sigarayı bıraktı ve bunu yapmakla muhtemelen kendi hayatını da kurtarmış oldu. Ancak şimdi geçmişi düşündüğünde bu, Birdie'ye Grant için bırakmak zorunda kaldığı onca şeyden sadece biriymiş gibi geliyordu. Onun için kariyerinden, kendi istek ve arzularından da vazgeçmişti. Sigara içmeyi sevmişti ve tekrar içmeye başladığına memnundu, başkaları yerin dibine batsındı.

Birdie'nin kendi varlığını göstermek için yaptığı diğer şey Tuckernuck kurallarına aykırıydı: Cep telefonunu kullanıyordu. Kendini enerjik hissediyorsa Bigelow Burnu'na yürüyordu. Ama bir gün, önceki gün şarabı fazla kaçırınca Scout'la gitti. Barrett'in dediği gibi, terliklerini çıkarıp suyun ayak bileklerine kadar geldiği yere yürürse sinyal alabiliyordu. Bir numarayı aradığında telefon çalıyor ve Hank cevap veriyordu. Birdie konuşunca Hank onu duyabiliyordu.

15. Çıkış'tan I-95 yoluna girdiği andan itibaren Hank'i ne kadar özlediğini fark etmek Birdie'yi şaşırtmıştı. Onu özlemek

hastalık gibiydi. Kalbi sızlıyordu, odaklanmakta zorlanıyordu. India bir sanatçıdan ya da izlediği bir İtalyan filminden bahse-der, Birdie de India'nın gözlerine bakıp başını sallar ama aslında anlattıklarının tek kelimesini duymazdı. Hank'ten başka bir şey düşünemiyordu. Bahçesinde dizlerinin üzerine çökmüş, söktü-ğü yabancı otları kovaya dolduran Hank, otel odasındaki yatakta uyuyan Hank. (Horlayan Grant'in aksine Hank sessizce uyuyor-du. Birdie onu izlerken ona dokunmak, onu öpmek, onu uyan-dırmak arzusuyla doluyordu!) Bir erkekte isteyebileceği her şey Hank'te vardı. Birdie seviştikten sonra yatakta yatarlarken, genç-liğinde Grant yerine Hank'le evlenmiş olmayı dilediğinde böyle düşündüğü için suçluluk hissetmişti. Bu ona doğru gibi gelmişti ama muhtemelen değildi. Müdür olmadan önce Fleming-Casper Okulu'nda tarih öğretmenliği yapan genç Hank'le mutlu olur muydu? Müdürün karısı olmanın sorumluluklarını kaldırabi-ler miydi? Hem "okulun" en seçkin değerlerini temsil edip hem de velilere boyun eğebilir miydi? Hank'in karısı Caroline bunu çok güzel başarmıştı ama onun avantajları vardı; kendi serve-ti olmasının yanında yetişkin hayatı boyunca başka iki yönetim kurulunda (Guggenheim ve New York Tarih Derneği) bulun-muştu. Yani, Caroline'ın Fleming-Casper Okulu'na dahil olması ona göre sadece bir başka hayır işiydi. Birdie ve Hank bambaşka bir çift olabilirdi. Stuyvesant, Hoboken veya Long Island gibi bir yerde kiralık bir apartman dairesinde yaşamak zorunda kala-bilirlerdi. Çocukları, Hank ve Caroline'ın çocuklarının yaptığı gibi okul ücretinin tamamını ödemek yerine Fleming-Casper'da burslu okurdu. Birdie ve Hank'in birlikteliği potansiyel olarak hoş olsa da ekonomik açıdan yürümeyebilirdi. Boşanabilirlerdi, Birdie çok mutsuz olabilirdi.

Ama Hank artık emekli olmuştu ve çok rahat yaşıyordu. Ca-roline'ın parası çocuklarına kalacaktı ama Silvermine'deki ev ve Doğu Seksen İkinci Cadde'deki savaştan önce kalma dört yatak odalı daire Hank'indi. Hank, hayatında onu neyin mutlu ettiğini bildiği bir noktadaydı: yemek içmek, edebiyat, resim, film, se-

yahat, Başkan Obama'nın siyaseti, müzik, bahçıvanlık. Bunlar Birdie'yi de mutlu eden şeylerdi. Üstelik Hank saçları, gözlüğü ve gülümsemesiyle çok tatlı bir adamdı. Birdie'nin çok sevdiği meyveli sakızdan çiğniyordu. Hank harika bir sevgiliydi. Artık otuzlu ya da kırklı yaşlarında değillerdi ama bunun bir önemi yoktu çünkü kimyaları uyuyordu.

Birdie, Hank'le sadece üç aydır çıkıyordu ama ona âşık olduğunu söyleyebilirdi. Son gün arabasını garaj yoluna çektiğinde Birdie, gözpınarlarında biriken yaşları görünce az daha seyahatini iptal edecekti. Hank'i bırakamazdı! Güllerden, romantizmden, arkadaşlıktan vazgeçemezdi. Burada, Tuckernuck'ta, Hank'le geçirdiği günler çok uzaklarda kalmış gibiydi. Sherry-Netherland'deki gece, kitap kulübünde okuduğu kitapların birinde okuduğu bir şeymiş gibi kurgusal geliyordu. Birdie, Hank'i özliyordu. Bu özlem onu öldürüyordu.

Birdie'nin Hank'le yaptığı telefon görüşmeleri pek tatmin edici değildi. Onu ilk Dört Temmuz'da aramıştı. Hank telefonu açmış ve merakla, "Alo?" demişti.

"Hank?" demişti Birdie.

"Birdie?" demişti Hank.

Birdie, "Evet! Benim! Tuckernuck'tan arıyorum!" demişti.

"Nasıl? Neden?" diye sormuştu Hank. Birdie ona otuz gün boyunca iletişim kuramayacaklarını söylemişti. Cep telefonu kullanmak hem aile kurallarına aykırıydı (Grant bu kuralı özgürce çiğnemişti; günde dört beş kez ofisle konuşur ve bunu telsiz kullanarak yapardı) hem de sinyal almak neredeyse imkânsızdı.

"Sinyal alabildiğim tuhaf, küçük bir yer var," demişti Birdie. "Beni duyabiliyorsun, değil mi?"

"Gayet iyi duyuyorum," demişti Hank. "Ama bu, kurallara aykırı sanıyordum."

"Ah, öyle tabii," demişti Birdie. "Evden gizlice kaçtım." Doğruydı; Chess'in kumsalda uyuyakalmasını, Tate'le India'nın deniz saksaganı aramak için uzaklaşmalarını beklemiş, sonra da kayalıklara çıkan merdivenlere yönelmişti. Eve çıkarken masa-

nın üzerine, *Yürüyüşe çıkıyorum*, yazan bir not bırakmıştı. Yalan da değildi. Yine de Birdie bir suçluluk sancısı hissetmiş ve kendisi yokken bir şey olacağı korkusuna kapılmıştı. Azgın bir dalga gelip Chess'i götürebilirdi.

"Şey," demişti Hank. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Söyleyecek söz bulamıyorum." Sesi biraz huzursuz gibiydi ya da belki sadece şaşırılmıştı. Ya da Birdie'nin onun uğruna kutsal aile kurallarını çiğnemesinden dolayı mahcup olmuştu. Belki de Birdie onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Sadece Dört Temmuz bayramını kutlamak istedim," dedi Birdie. "Ve seni özlediğimi söylemek." "Seni özledim" kelimelerini vurgulamaya çalıştı çünkü asıl arama nedeni buydu. Dört Temmuz'la hiçbir ilgisi yoktu, onun sesini duymadan bir gün daha dayanamayacağı için o gün aramıştı.

"Çok tatlısın," demişti Hank. *Ben de seni özledim* dememişti. Neden demiyordu?

"Neredesin?" diye sormuştu Birdie. "Ne yapıyorsun?"

"Elliselerin evinde piknikteyim," demişti Hank. "Nal fırlatma oyununda fena yeniliyordum ki sen beni kurtardın."

Elliseler, Hank ve Caroline'ın onlarca yıllık arkadaşlarıydı. Hank'in bahsettiği başka çiftler de vardı; Cavanaughlar, Vauller ve Markarianlar. Caroline hayattayken Hank'in başka bir kadınla görüşmesini onaylamayacakları için Birdie onlarla tanışamazdı. Hank, Birdie'yle çıkmaya başladığından beri bu arkadaşlarıyla pek görüşmemişti ama şimdi Elliselerin evindeydi ve nedense bu, Birdie'yi incitmişti.

"Şey, seni oyunundan alıkoymak istemem," demişti Birdie. Oysa gündüzün sıcağında üç kilometre yolu tam olarak bunu yapmak için yürümüştü.

"Tamam," demişti Hank. "Umarım eğleniyorsundur..."

"Ah, ben..." demişti Birdie. Herkesin her türlü hizmetini görmek eğlenceliyse, kızının depresyonuna yakından şahit olmak ve bu konuda ne yapacağını bilememek eğlenceliyse, soğuk duş, ikiz yatak ve ılık süt eğlenceyse, o zaman evet, eğleneliydi.

“Neyse, sesini duymak güzel,” demişti Hank.

Birdie, onun en fazla bu kadar sevecen ve sevgi dolu olabildiğini hissetmişti. Muhtemelen dostlarından sadece birkaç metre uzakta duruyordu. “Senin sesini duymak da öyle,” demişti.

“Kendine iyi bak,” demişti Hank, havaalanında rastladığı bir çocukluk arkadaşıyla konuşur gibi.

“Tamam,” demişti Birdie, kalbi kırılmıştı. “Hoşça kal.”

“Hoşça kal.”

Birdie telefonu kapamıştı. Bütün hayatı boyunca evim dediği bir adada, muhteşem bir sahil kıyısında, suya bakıyordu. Önünde sadece masmavi, sakin deniz, birkaç martı, uzakta beş altı tekne ve Muskeget kıyısı vardı. Mahvolmuştu. Bu fazla ağır bir kelime miydi? Hiç sanmıyordu. Hank’in güçlü ve sahiplenici kolları bedenini sarmış, yüzüyle boynunu okşayarak Bobby Darin şarkısında ettikleri dans peki? Hank bunu unutmuş muydu? Birdie’nin içi parçalanıyordu. Eve kadar yürüyebileceğinden emin değildi.

Hank!

Birdie’yi sevmiyordu, onu özlemiyordu. Onsuz keyfi yerinde gibiydi. Elliselerin evinde piknikteydi, nal fırlatma oyunu oynuyor, gülüp eğleniyor, bira ya da bir kadeh şarap içiyor, Birdie’yle tanıştıktan sonra ihmal ettiği arkadaşlarıyla hoşbeş ediyordu. Arkadaşlarına Birdie’den bahsetmiyordu çünkü onlar Birdie’nin varlığından haberdar değildi; sadece Caroline’ı biliyorlardı.

Birdie eve geri dönerken her adımda kendine daha da kızmıştı. Hank’e onu aramayacağını, arayamayacağını söylemişti ve şimdi ne yapmıştı? New Canaan’dan ayrıldığından beri onu nasıl arayacağından başka bir şey düşünmemişti. Onu aramakla hata etmiş, zayıflık göstermişti. Cep telefonuna bakmıştı. O anda tekrar arayıp sormak istemişti: *Beni özleyiyor musun? Beni seviyor musun?* Ama hayır, bunu yapmayacaktı. Onu tekrar aramayacaktı.

Ama Hank’i aramak sivrisinek ısırığını kaşımak gibiydi. Kaşımaması gerekiyordu ama kaşıdı. Kaşımak ilk başta çok iyi geldi. Sonra o kadar iyi gelmedi. Kaşıdıkça kaşındı.

Birdie onu gün ortasında aramak zorunda kalmıştı; bir tek o zaman sıvışabiliyordu. Ve gün ortasında Hank meşguldü. Beşinci gün havuzda yüzüyordu. Birdie mesaj bırakmış, ardından iki kez daha aramıştı. Nihayet ona ulaştığında Hank bir hırdavatçıdaydı ve bahçe hortumlarını bulmakla meşgul gibiydi. Altıncı gün, oğlu ve geliniyle arabadaydı, Caroline'ı görmek için Brewster'a gidiyordu. Rahat konuşamıyordu, neredeyse hiç konuşmamıştı. Kendisiyle romantik bir aşk yaşamak için seve seve iflas edebileceğini söyleyen adam bu muydu?

"Seni çok özledim," dedi Birdie.

"Umarım eğleniyorsundur," dedi Hank. "Sayılı gün çabuk geçer."

"Beni özlüyor musun?"

"Elbette," dedi Hank. "Hoşça kal."

O gün, altıncı gün, Birdie üçüncü kez reddedildikten sonra (gerçi reddedilmiş hissetmenin aptalca olduğunu biliyordu. Hank onu reddetmiyordu. Birdie onu konuşamayacağı münasebetsiz zamanlarda arıyordu), telefonu kapayıp okyanusa baktı. Su çarşaf gibi durgun, hava bunaltıcı derecede sıcaktı. Bigelow Burnu'nda sinekler vardı ve Birdie'nin yüzüne doluşuyorlardı. Birdie onları savuşturuyor ama ânında tekrar gelip burnuna ya da dudağının üstündeki hassas deriye konuyorlardı. Eski bir espriyi hatırladı. *Tuckernuck'ın harika bir yer olduğunu nereden biliyorsun? Elli bin karasinek yanılıyor olamaz.*

Birdie ani bir istekle Grant'i aradı.

Ofiste olacağını bildiği hâlde cep telefonundan aradı ama Grant ikinci çalışta cevap verdi.

"Alo?"

"Grant?"

"Bird?" dedi Grant. "Her şey yolunda mı?" Sesi endişeli ve nazikti. Birdie'nin gözleri doldu. Grant onun babasıymış gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Grant onu korur, Hank'le yaptığı konuşmaların neden olduğu tüm çılgınca şüphelerini giderirdi.

"Her şey yolunda, her şey harika," dedi Birdie.

"Tuckernuck'ta mısın?"

"Evet!" dedi Birdie. "Sinyal aldığıma inanabiliyor musun? Püf noktasını Barrett Lee'den öğrendim. Bigelow Burnu'nun ucunda durunca çok iyi çekiyor."

"Keşke yıllar önce bunu bilseydim," dedi Grant.

"Anlıyorum," dedi Birdie. O yıllarda Grant'i elinde cep telefonu ile gözünde canlandırdı. Uçurumun kenarından arıyor ve tam sekreteri telefona cevap verdiğinde hat gidiyordu. Bir görüşme yapabilmek için on kere ya da yirmi kere araması gerekiyordu. "Bigelow Burnu'nu hatırlıyorsun, değil mi? Scout'un yolda kaldığı noktada duruyorum. Hatırladın mı? Chess bebekken?"

"Ah, Tanrım, evet," dedi Grant kıkırdarak. "Ben ittiriyordum, yükselen sularsa arka lastikleri ıslak kuma gömerek gelmeye devam ediyordu. Araba gitti demiştim içimden."

"Ben de," dedi Birdie. O sırada üstünde ne olduğunu hatırlayabiliyordu; beyaz hamile mayosu üzerine papatya desenli bir pareo. Kucağında zırlayan Chess'le Scout'un direksiyonunda oturuyor, Grant arabayı iterken o da direksiyonu çeviriyordu. Aynı insanlar olduklarını düşünmek inanılmazdı.

Grant boğazını temizledi. "Kızlar nasıl?"

"Tate'in keyfi yerinde, gününü gün ediyor. Ama Chess beni endişelendiriyor. Ona nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum."

"Hiçbir şey yapmana gerek yok, Birdie," dedi Grant. "Yanında ol yeter."

Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok, diye düşündü Birdie. Ama Grant'i azarlamak için aramamıştı. "India da hâlinden gayet memnun. Cosmopolitan kokteyli ve on beş yıldır dışarıdan söylediği Hint yemekleri olmadan bir hafta duramayacağını söyledi ama idare ediyor. İkimiz de saatlerce güneşin altında oturup kansere yakalanmayı bekliyoruz."

Grant güldü. "Keşke orada olsaydım."

"Ah, Tanrım," dedi Birdie. "Deme öyle. Sen buradan nefret edersin."

“Oradan nefret etmiyorum.”

“Ediyorsun. Bir kere bile eğlenmedin burada.”

“Bu doğru değil, Bird. Geçmiş eleştiriyormuşsun gibi konuşuyorsun. Ayrıca o zamanlar, her yaz oraya gittiğimizde işler yüzünden kafam hiç rahat olmuyordu. Şimdi her şey çok farklı olurdu. Sabahın ilk ışıklarıyla sörf yapardım. India, sen, ben, sahilde oturup dedikodu yapardık.”

Grant saçma sapan konuşuyordu ama Birdie onunla tartışmak istemiyordu. “Orada ne var ne yok?” diye sordu.

“Burada mı?” dedi Grant. “Bu hafta ben ve birkaç hırslı arkadaş dışında kimseler yoktu. Diğer herkes tatilde. Dört Temmuz’da burada yalnızdım.”

“Dört Temmuz’da çalıştın mı?” dedi Birdie.

Grant son otuz yıldır canı sıkıldığında hep yaptığı gibi kuru kuru öksürdü. “Bitirmem gereken bazı işler vardı.”

Gidecek başka yeri yoktu. Birdie onu anlayabiliyordu. Grant’in takım elbisesini giyip kravatını takıp ülkenin doğum gününde işe gitmesini düşündü. Şirketteki diğer ofisler sessiz ve karanlıkken Grant’in masasında oturduğunu düşündü; millet piknikte, barbeküde, golf kulübünde ya da plajdaydı.

“Golf oynasaydın?” dedi Birdie.

“Oynayacaktım ama benim dörtlü dağıldı. Benim kadar çok boş vakti olan insanlar bulmak zor. Diğerlerinin ilgilenmesi gereken aileleri ve biçecek çimleri var.”

Birdie neredeyse Grant’e yalnızlık çekip çekmediğini soracaktı ki kendini tuttu. Cevabın evet olduğu belliydi zaten. Birdie ona üzüldü, sonra bu duygusunu bastırdı. Kendisi otuz yılını hep yalnızlık çekerek geçirmişti. Grant golf oynarken ya da üç saatini Japonya’yla bir konferans görüşmesinde geçirirken, o çocuklarla birlikte golf kulübünün havuz başında oturarak kaç Dört Temmuz geçirmişti? Yine de, yalnız olmanın ne demek olduğunu anlayabiliyordu. Kendini yalnız hissetmese Grant’i ararmıydı?

“Buraya gelmek ister misin, Grant?” dedi. “Birkaç gün kalır-

sın? Zorlanmazsın. Nantucket'a gelirsen Barrett seni oradan alıp getirir."

"Kız kıza olacaksınız sanıyordum. Tatilin amacı bu sanıyordum."

"Seni görmek kızları mutlu eder."

Grant sessiz kalınca Birdie paniğe kapıldı. Ya evet derse? Ya Birdie eski kocasını da davet ederek bu seyahati mahvettiye? Kızların babalarını görmek isteyeceğinden pek emin değildi ve India kesinlikle itiraz ederdi. Peki, Grant nerede uyuyacaktı? Birdie'nin odasındaki diğer ikiz yatakta mı? Tanrım! Bu düşünülemezdi bile.

"Teklifin için teşekkür ederim, Bird," dedi Grant. "Ama orada kız kıza yapmak istediğiniz şeyler için sizi yalnız bırakacağım. Çalıp söyleyin ve ay ışığında sırlarınızı paylaşın. Bana ihtiyacınız yok."

"Tamam," dedi Birdie. Rahatlamıştı!

"Seninle konuşmak güzeldi, Bird."

"Seninle de," dedi Birdie.

"Hayır, laf olsun diye söylemedim. Seninle konuşmak gerçekten iyi geldi demek istiyorum," dedi Grant. "Günümü güzelleştirdin."

"Buna sevindim," dedi Birdie. İçi sıcacık olmuştu. Duymak istediği sözler bunlardı. Hank söyleyememişti ama Grant söylemişti. Hayat acayip kafa karıştırıcıydı. "Yine konuşuruz," dedi ve telefonu kapadı. Su baldırlarının yarısına kadar gelmişti. Artık eve dönebilirdi ve eve gidince kendine buzlu ve limonlu Perrier hazırlayacaktı. Çok keyif vermezdi ama yine de iyi gelirdi.

TATE

Dua etmek işe yarardı. Tate bazen birinin sisteminde gerçekten ciddi bir sorunu çözmeye çalışırken gözlerini kapayıp dua ederdi. Bilgisayarın içinde yaşayan Tanrı, mantıklı bir insanın hayal edebileceğinden daha sık cevap verirdi. Ekran netleşir veya açılır ve Tate gerisini hallederdi.

Öyleyse, neden Tuckernuck'ta yaşayan Tanrı'ya yalvarıp ona Barrett Lee konusunda yardım etmesini istemesindi ki? Her gün biraz dua ediyor ve en iyisini umuyordu. *Beni seçsin, beni seçsin, beni seçsin, BENİ SEÇSİN!*

Tate, Barrett'la arkadaş olmaya çalışıyordu. Bu çok zordu çünkü annesiyle teyzesi hep ortalıktaydı ve Barrett'la baş başa sohbet etmenin fırsatını bulamıyordu.

Tate ve Barrett sadece sabahları birkaç dakika baş başa kalabiliyorlardı. Barrett normalde Tate ağaçta mekik çekerken geliyordu ve onun dizlerinden sarkmış hâli direnemediği bir manzara olmalıydı ki her seferinde durup Tate'e takılıyordu. Barrett ona Maymun Kız demeye başlamıştı. Bu çok hoş bir lakap değildi ama Tate için ondan gelen her şey güzeldi. Bir gün Barrett'a ağaçta mekik çekmeyi denemesi için meydan okudu. *Hayır, gerçekten, ben ciddiylim. Bahse girerim bir tane bile çekemezsin!* Ve Barrett, lanet olası yakışıklı şeytan, siperliğini ve güneş gözlüğünü piknik masasına bıraktı, ağacın dalma asılıp kendini yukarı çekti ve dizlerinden aşağı sarktı. Gömleği açılınca mükemmel karın kasları görüldü. Ellerini başının arkasında birleştirerek on mekik çekti, sonra yere atladı ve *Fena değil ama spor salonunu tercih ederim*, dedi.

Evet, ben de spor salonunu tercih ederim, dedi Tate, *ama bak ne-redeyim.*

Hakkını yiyemem, dedi Barrett. Sen işini biliyorsun.

Bu doğrudu, Tate işini bilirdi! Ertesi sabah koşu için normalde çıktığından on beş dakika geç çıktı. Elbette beklediği gibi oldu... Tam koşuyu bitirdiği sırada Barrett'ın teknesi koya yanaştı. Tate, ellerini beline koymuş nefesleniyordu. Sahil merdivenlerinde bıraktığı şişeden su içti, sonra basamaklarda bacaklarını esnetti. Barrett tekneyi demirledi. Tate alt basamağa oturup onu bekledi. Yüzü kıpkırmızı ve terliydi, küflü peynir gibi kokuyordu ama nihayet yakalamıştı... Bu, onun için bir fırsattı!

Barrett teknenin yan tarafından atladı, alışveriş poşedini ve beş kiloluk buz torbasını aldı. Tate ona el salladı, Barrett gülümsedi.

"Günaydın Maymun Kız," dedi. "Uyuya mı kaldın?"

"Adanın etrafında iki tur koşmaya karar verdim," dedi Tate.

Barrett'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Benimle *dalga geçiyorsun.*"

"Seninle *dalga geçiyorum,*" dedi Tate.

Barrett yaklaştı. Tate ayağa kalkmak için bir harekette bulunmadı. Barrett... yanından geçip merdivenlerden yukarı çıkacak gibi oldu ama sonra dönüp Tate'in yanına oturdu. Tate nereye bakacağını bilemediği için koşu saatine baktı. Sekizi on dört geçiyordu. Barrett Lee'yle ilk gerçek sohbetinin saati ve dakikası. Tate saatinin düğmeleriyle oynadı, kadranı duman mavisine döndü. Bu bir erkek koşu saatiydi ve gerçekten çirkin bir şeydi. Ama Tate, Charlotte'taki spor malzemeleri mağazasında ona göz gezdirdiğini... fonksiyonlarını incelediğini hatırlıyordu. Yine de şimdi daha zarif, daha hanım hanımcık bir şey almış olmayı diliyordu. Barrett'ın yanında otururken bu kadar sıkılgan ve utançlı olduğuna inanamıyordu.

"Bu güzel günde işler nasıl gidiyor, Barrett Lee?" dedi.

"Bildiğin gibi işte," dedi Barrett.

"Hayır, bilmiyorum," dedi Tate. "Nasıl bir hayatın var? Neler yapıyorsun? Anneme erik reçeli getirmek dışında yani?"

"Hımm, dün gece babamla balığa çıktık," dedi Barrett.

“Chuck nasıl?” dedi Tate. “Onu küçüklüğümünden hatırlıyorum. Bu adanın sahibi olduğunu sanıyordum. Başkanı olduğunu.”

“Tuckernuck’ın başkanı Chuck Lee. Bu çok hoşuna giderdi.”

“İyi mi peki? Birdie felç geçirdiğini söyledi.”

“Hafif bir felç geçirdi. Sol kolu etkilendi ve konuşması yavaşladı ama az da olsa hareket ediyor... Günde bir kez dışarı çıkıyor, postaneye uğruyor ya da Rotary’ye gidip öğle yemeği yiyor. Artık golf oynayamıyor ve onu balığa götürmek de zor ama ben götürüyorum. Suyun üzerinde olmayı seviyor. Ben ol-tayı atıyorum, o tutuyor. Balık vurursa ben makarayı sarıyorum o da ol-tayı çekiyor.”

Barrett bir aziz, diye düşündü Tate. Ama bunu söylemek onu utandırabilirdi. “Ee, bir şey yakaladınız mı peki?”

“Üç levrek, bir palamut.”

“Yiyecek misiniz?”

“Belki bu gece,” dedi Barrett. “Dün gece gecem berbat oldu da. Yardıma ihtiyacı olan bir müşterim var. Kocasını bütün hafta Manhattan’da olduğu için evde yalnız kalıyor. Bir ses duymuş ve biri eve girmeye çalışıyor sanmış. Polis gelmiş, sesi onlar da duymuş ama sesin borulardan geldiği ortaya çıkmış. Kadın da beni aradı.”

“Tesisatçı mısınız?” diye sordu Tate.

“Her işten biraz anlıyorum,” dedi Barrett. “Gidip tamir ettim.”

“Ama gecenin mahvolması iyi olmamış.”

“Aynen,” dedi Barrett. “Bu kadının sınırlarını bilmemek gibi bir sorunu var.” Tate’e çok yakın oturuyordu, kolları neredeyse birbirine değiyordu. Tate’in sormak istediği onlarca soru vardı. *Çalışmak ve balık tutmak dışında başka neler yaparsın? Eğlenmek için yaptığın bir şeyler var mı? Görüştüğün bir kadın falan var mı?* Tate hangi soruyu soracağına karar vermeye çalışırken Barrett, “Şey, Chess’in nesi var?” diye sordu.

Bu soru bir anda soğuk duş etkisi yarattı. Tate on yedi yaşındaki yaz tatiline geri dönmüş gibiydi.

“Nesi varken derken?” dedi.

“Evet. Annen bana nişanlısının, daha doğrusu eski nişanlısının öldüğünü söyledi. Yıkılmış tabii. O yüzden mi saçını kazıttı?”

“Öyle olması mantıklı olurdu,” dedi Tate. “Ama kim bilir?”

“Beni ilgilendirmez,” dedi Barrett. “Ama Tanrım, eskiden çok güzeldi. Saçları... Üstelik dengeli ve akli başında bir kızdı. Yani olgundu, havalıydı da.”

“Sana bilgi vermeyi çok isterdim,” dedi Tate, “ama neler hissettiğini bile anlatmıyor bana. Tam olarak söylemiyor yani. Daha fazlasını öğrenmek istiyorsan Chess’in kendisine sormalısın.”

“Tamam, haklısın,” dedi Barrett. Ayağa kalktı, sonra geri döndü. “Sadece benden pek hoşlanmadığı hissine kapılıyorum.”

“Bugünlerde hiç kimseden pek hoşlanmıyor,” dedi Tate.

Barrett kuşkuyla baktı.

“Gerçekten. Elimden gelen bu,” dedi Tate. “Şu anda kötü bir durumda. İşte bu yüzden hepimiz buradayız.”

Tate tazelenmiş bir kıskançlık hissiyle ağaç dalında mekiklerini tamamladı. Birdie ona iyi olup olmadığını sorunca Tate kısaca, “Hı hı,” dedi ve düş almaya koştu. Soğuk su iyi geldi ama onu sakinleştirmeye yetmedi. Birdie çedar peynirli omlet ve Tate’in kahvaltıda çok sevdiği tavada çıtır pastırmadan yapmıştı ama Tate sevgili annesinin ve güzel kahvaltının yanından rüzgâr gibi geçip gitti. Normalde merdivenden inen kişinin aşağıya inmesini beklemesi gerekirken, India’yı merdivenlerde sıkıştırarak üst kata çıktı. Merdiven dardı ve yalnızca tek kişi geçebiliyordu. Tate, teyzesine günaydın bile demedi. India aşağıya indiğinde, Tate onun Birdie’ye, “İyi mi bu kız?” diye sorduğunu duydu.

Tate deodorant ve losyon almak için banyoya uğradı. Banyonun penceresinden Chess’le Barrett’ı Scout’un kaputuna yaslanmış gördü. Yüzleri denize dönüktü, birbirlerine bakmıyorlardı. Scout’un yanına gitmeleri için hiçbir sebep yoktu; arabanın evin öteki ucunda, mutfakta olan ya da piknik masasında yemek yiyen birinin göremeyeceği ve konuşulanları duyamayacağı bir

yerde olması dışında. Tate bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama yine de onları gizlice gözetledi. Banyonun penceresi açık olduğundan seslerini duyabiliyordu ama konuştuklarını tam olarak anlayamıyordu.

Barrett, Chess'e dönüp, "Emin misin?" dedi.

Chess ona cevap verdi ama söyledikleri rüzgârın ve okyanusun sesine karıştı. Barrett onu orada bırakıp uzaklaştı.

Chess'e çıkma teklif etmişti.

Tate kirli aynada kendine bakıp kaşlarını çattı. Bu adil değildi. Chess *yine* kazanmıştı ve Tate'i asıl kızdıran, moralini bozan şey, Chess'in en ufak bir çaba bile göstermeden kazanmasıydı. Telly Savalas'a benziyordu, Tanrı aşkına, kız *keldi*, buna rağmen Barrett yine de ondan hoşlanıyordu. Tate'se atletikti, güler yüzlüydü, mutluydu, pozitif bir yaşam gücüyle doluydu. Elli beş kiloydu, bronz tenliydi ve düzgün, bembeyaz dişleri vardı. Tate, dünya ekonomisinin en önde gelen sektöründe çalışıyor ve iyi para kazanıyordu. Bu yaz, Tate daha iyi bir seçimdi. Barrett bunu göremiyor muydu?

İyi mi bu kız?

Evet, India Teyze, iyiyim, diye düşündü Tate bikinisini giyerken. Ablamın söz konusu olduğu mevzular dışında.

Tate sırt çantasıyla (içinde güneş kremi, geldiğinden beri dinlemediği iPod'u, iki havlu ve John Irving'in *Tanrı'nın Eseri*'nin Tuckernuck evindeki kopyası vardı, ki Tate o kitabı zaten okumuştur ama hoşuna gideceğinden emin olduğu için seve seve yeniden okurdu) mutfığa indiğinde Birdie, India Teyze ve Chess "yemek odası masasının" etrafına oturmuş, görünüşte gazete okuyorlardı. Ama Tate kendisini beklediklerini biliyordu. Onlar ona saldırmadan kendisi onlara saldırmaya karar verdi.

"Kimsenin Scout'a ihtiyacı yok, değil mi?" dedi. "Bugün Kuzey Göleti'ne gidip orada takılacağım."

"Ben de seninle geleceğim," dedi India. "Geldiğimizden beri bir yere gitmedim, kemiklerim iyice tembelleşti."

“Yalnız gitmek istiyorum,” dedi Tate. Hepsi dönüp ona baktı. “Biraz kendimle baş başa kalmaya ihtiyacım var.”

“Tate, bir sorun mu var?” diye sordu Birdie.

Tate bu şekilde ilgi odağı olmaktan hoşlanmamıştı. “Susma hakkımı kullanabilir miyim?”

“Hay hay,” dedi Birdie. “Buralara kadar gelmişken hepimiz her konuda susma hakkımızı kullanalım ve çok sessiz, çok sönük bir ay geçirelim. Şehre geri dönünce de içimizde tuttuğumuz her şeyi öfkeyle kusalım.” Tate afallamıştı. Ellerini alına dayamış olan Chess’e baktı.

“Büyütülecek bir şey yok, anne,” dedi Tate. “Bana bir piknik sepeti hazırlar mısın?”

Chess homurdanır gibi bir ses çıkardı, belki de piknik sepeti talebini cüretkâr bulmuştu çünkü anneleri Tate’in ne özel aşçısı ne de kölesiydi. (Onlar kardeşti; Tate, ablasının aklından geçenleri kelimesi kelimesine okuyabiliyordu.) Ama Tate yemi yutmadı.

“Merdivenlerde yaptığın kabalık için teyzenden özür diler-sen hazırlarım tabii,” dedi Birdie.

Tate, India’ya baktı. “Özür dilerim,” dedi.

India elini salladı. “Kabul edildi.”

Birdie ayağa kalkınca Tate onun yerine oturdu. Annesi ona bir tabak yumurta, çıtır pastırma, bir bardak taze sıkılmış meyve suyu ve tereyağlı bir İngiliz çöreği getirdikten sonra piknik sepeti hazırlamak için mutfakta koşuşturmaya başladı. Chess yüzünü masaya dayadı, India da sigara içerek gazete okudu. Tate sigara kokusuna yavaş yavaş alışıyordu.

“Yalnız gitmek istedim diye gücenmemişsindir umarım?” dedi Tate.

“Tanrım, tabii ki gücenmedim,” dedi India. “Yarın giderim, sonraki gün giderim ya da bir sonraki gün. Olmadı daha sonraki gün giderim.”

“Kuzey Göleti’ne gitmek istediğinden emin misin gerçekten?” dedi Birdie.

“Evet,” dedi Tate.

“Orada dip akıntı çok kötü de ondan soruyorum,” dedi Birdie.

“Orası gölet, anne,” dedi Tate.

Chess bir şey demedi ama Tate umursamadı.

Barrett, Chess’e çıkma teklif etmişti ama Tate bunu düşünmeyecekti.

Scout sihirli bir arabaydı, Tate’in düşüncelerini dağıtabilirdi. Tate toprak yollarda çok yavaş sürdü çünkü hem sürüş hoşuna gidiyordu hem de evsahipleri derneğinden biri, saatte on kilometrenin üzerinde hız yapan bir aracı şikâyet edebilirdi. Kuzey Göleti’ne gelince arabayı oraya park etti ve Bigelow Burnu’nun ucuna kadar yürüdü. Kum altın rengi ve tane taneydi. Okyanus tarafında bile su dibe kadar berrak ve banyo suyu kadar ılıktı. Tate havlusunu serip kulaklıklarını taktı. “Tenth Avenue Freeze-Out”, “For You”, “Viva Las Vegas”, “Atlantic City”, “Pink Cadillac” ve “The Promised Land” şarkılarını dinledi. Etrafta kimsecikler yoktu. Böyle yalnız olmak büyük özgürlüktü. Tate okyanus tarafına yüzmeye gitti; birkaç yüz metre yüzdü, sonra birkaç yüz metre daha açıldı. Dört yüz metre açılmıştı, adanın batı kıyısının tamamını görebiliyordu. Su sakindi ve Tate daha da ileri gitmek için can atıyordu. Ama daha açıklarda köpekbalıkları vardı. Tamam, köpekbalığı kırk yılda bir görülürdü. Tate suda ilerlerken bacakları karıncalandı ve kendini savunmasız hissetti. Kızgındı, evet ve içini kıskançlık kemiriyordu. Barrett’i seviyordu ama Barrett, Chess’i seviyordu. Yine de, Tate bir köpekbalığına yem olmak istemiyordu. Hayatı fazlasıyla seviyordu. Bruce Springsteen’i ve annesinin yemeklerini seviyordu. Sahilde koşmayı ve Scout’u sürmeyi seviyordu. Basık tavan arasında uymayı seviyordu ve ablasını da seviyordu. Evet, seviyordu; bunu inkâr edemezdi. Cadı her gece onun yatağına geliyordu ve Tate her sabah uyandığında onu orada görünce mutlu oluyordu.

Tate yüzerek kıyıya döndü. *Tanrı’nın Eseri*’nin ilk birkaç sayfasını okudu ama sonra sıkıldı. Hiçbir zaman iyi bir okur olmamıştı, hiçbir zaman odaklanıp kelimelerin ne anlama geldiğini ve satırların arasında hangi alt metnin gizlendiğini düşünmemişti.

Tate için okumak yorucu bir işti. Chess bunu onun kişiliğindeki bir kusur olarak görüyordu. Ama Tate'in lisede iyi bir edebiyat öğretmeni olmamış, Chess'eyse hep iyi öğretmenler denk gelmişti. Chess sürekli okurdu. Binlerce kitabı vardı. Kitaplarına "kütüphanem" diyordu. *New Yorker*'daki ve *Atlantic Monthly*'deki kurgu hikâyeleri okuyordu. New York'taki evinin banyo aynasına şiirler yapıştırmıştı. Chess öyle biriydi ama Tate onun gibi değildi. Tate bilgisayarları, yanıp sönen ekranları, resimlerle net ve ilgi çekici hâle getirilen bilgileri seviyordu. Bu bağlantıya tıklıyordunuz ekran değişiyordu, şu bağlantıya tıklıyordunuz ve bambaşka bir yerdeydiniz. İnternet canlıydı, Tate'in eğittiği bir hayvan, bölgeyi çok iyi bildiği bir gezegendi. Dünya parmaklarının ucundaydı. Kitaplarla ne işi olurdu?

Tanrı'nın Eseri kitabını yastık niyetine başının altına koydu.

Ama yorgun değildi ve güneşte yatmak ona düşünmek için çok fazla zaman veriyordu. Tate düşünmek istemiyordu.

Barrett, Chess'e çıkma teklif etmişti. Chess kabul etmemiş gibi görünüyordu. Ama hayır dediyse bile bunu kız kardeşine sadakatinden yapmamıştı. Barrett'la dışarı çıkıp eğlenmek istemediği için hayır demişti. Eğlence onun çok uzağındaydı.

Tate, Birdie'nin yanına koyduğu yiyecekleri çıkardı: Güneşte ısınmış ve erimiş mozarellalı ve domatesli soslu sandviç, bir paket patates cipsi, bir erik, saklama kabında ahududu ve yabanmersini, bir şişe limonata, bir tane de brownie. Tate, annesini ne kadar çok sevdiğini ve birlikte yaşamayı kabul edip yanına yerleşmesinin ne kadar güzel olacağını düşündü. Kışın sadece bir iki aylığına bile gelse harika olurdu. Charlotte hiçbir zaman Kuzeydoğu kadar soğuk olmazdı. Nadiren kar yağardı. Tate'in oturduğu sitenin havuzu ısıtmalıydı; annesi ocak ayında bile yüzebilirdi. Ne var ki Tate hiç evde olmuyordu, sürekli yollardaydı. Annesi Charlotte'ta sıkılırdı, arkadaşsız kalırdı ve yapacak bir şey bulamazdı. Tate'in evi bahçeli değildi. Doğru dürüst eşya bile yoktu; elli iki inçlik düz ekran bir televizyonu ve televizyonun önünde yerde duran çift kişilik bir döşeği vardı. Tate, şu

anki durumuyla Charlotte'taki apartman dairesinde Birdie'nin bir gece bile kalabileceğini sanmıyordu. Birdie ve Grant birkaç yıl önce, Tate ilk taşındığında bir kez Charlotte'a gelmişlerdi. O zaman Marriott'ta kalmışlar ve Tate'in şimdi adını hatırlayamadığı bir et restoranında birlikte akşam yemeği yemişlerdi. Tate'i Charlotte'a bağlayan pek bir şey yoktu. Belki de başka bir yere taşınmalıydı. Las Vegas çekici geliyordu... Tüm o yanıp sönen ışıkları falan.

Tate'in bir hayat kurması gerekiyordu.

Bir erkek arkadaşı olmalıydı.

Barrett!

Bunu düşünmek istemiyordu.

Tate öğle yemeğinden sonra sindirim için bir saat bekleme mantığını hiç sayarak gölette yüzdü. Suyun üstünde sırtüstü süzülürken yan tarafında hareket eden bir şey gördü. Ayağa kalktı—su göğüs hizasındaydı— gözlerini kısarak baktı. Bigelow Burnu'na gelen başka biri daha vardı. Tate, mavi havlu kumaştan mayo üstü elbiseyi ve büyükbabasına ait olan beyaz disket şapkayı tamdı.

Gelen Birdie'ydi!

Tate el salladı. Rahatlamıştı. Kendine itiraf edemeyecek kadar gururlu olsa da yanında sohbet edecek biri olsun istemişti. Bütün günü kumsalda tek başına geçirmek hiç de ona göre değildi. Annesi bunu anlamış ve imdadına yetişmişti. O çok iyi bir anneydi.

Birdie el sallamadı. Yüzünde Tate'in adını koyamadığı bir ifade vardı ama bir şey kesindi: Birdie mutlu görünmüyordu. Suyu doğru çıkıntı yapan ince kum setine doğru yürüdü.

Tate ona seslendi. "Anne! Buradayım!" Annesi onu görmemiş olabilir miydi? Dönüp bakmadı. "Anne!" Tate gözlerini kısarak dikkatle baktı. Annesiydi bu, değil mi? Bu, annesinin mavi paresosu ve Chess'le ikisini düz tabanlı kayıkla yengeç avına götürürken büyükbabasının taktığı beyaz disk şapka idi.

Annesiydi işte. Tate, annesinin telefonla konuştuğunu şimdi

fark etti. Bu doğru olamazdı. Ama öyleydi, Birdie telefondaıdı. Biriyle konuşuyordu. El kol hareketleri yapıyordu. Telefon görüşmesi kısa sürdü. İki dakika, belki daha kısa. Birdie telefonu kapayıp üstündeki giysinin cebine koydu.

Tate bekledi. Annesi bir an okyanusa baktı, sonra derin bir nefes aldı ve gölete doğru yürüdü. Tate yüzerek kıyıya çıktı.

Birdie tek kelime etmeden ve gülümsemeden yaklaştı. Ne oluyordu? Konuşacak kadar yakına geldiğinde Tate ne söyleyeceğini bilemedi. Aptalca bir şey söylemektense sessiz kaldı. Bekledi.

Birlikte Tate'in havlusunu serdiği yere yürüyüp oturdular. "Kusura bakma. Biliyorum, bugün yalnız kalmak istiyordun," dedi Birdie.

"Aslında," dedi Tate, "sohbet edecek biri için can atıyordum."

"Ben de Hank'i aradım," dedi Birdie.

"Hank kim?" diye sordu Tate.

"Görüştüğüm adam," dedi Birdie.

"Hadi canım?" dedi Tate. İçinde keskin bir sızı hissetti. Anne ve babasının hayatında başka birileri olmadığı için bir gün yeniden bir araya gelebileceklerine dair ümit beslemişti hep. Onları yeniden bir araya getirmek istemenin çocukça olduğunu biliyordu ama böyle hissediyordu.

"Ciddiyim," dedi Birdie.

"Benim neden hiç haberim olmadı?" dedi Tate.

"Hayatıma gireli çok olmadı," dedi Birdie. "Onunla nisan sonunda tanıştım. Ablanın nişanını attığı dönemde. Yani araya başka şeyler girdi. Ayrıca ilişkimizin ne kadar ciddi olduğundan emin değilim."

"Âşık mısın?" dedi Tate, cevabın hayır olması için dua ederek.

"Âşığım," dedi Birdie. "En azından kafamda öyle adlandırıyorum. Ama o bana âşık değil. Âşık olduğunu sanıyordum, âşık olduğunu söylemişti ama buraya geldiğimizden beri yaptığımız telefon görüşmeleri bana aksini söylüyor. Kesinlikle çok ilgisiz görünüyor."

İlgisiz, diye düşündü Tate. Tıpkı Barrett gibi.

"Hank evli," dedi Birdie.

"Anne!" dedi Tate. Şaşırmış gibi görünmeye çalıştı ama aslında hiç şaşırmamıştı. Dünyada neler olduğunu, ihanetlerin karınca yuvaları kadar yaygın olduğunu biliyordu.

"Karısı Alzheimer hastası," dedi Birdie. "Bir bakımevinde kalıyor. Ölene kadar orada kalacak."

"Ah," dedi Tate.

"Bu yaşımda bile hâlâ anlayamadığım şey bu," dedi Birdie. "Babanla ayrıldığımızdan sonraki iki yıl boyunca Hank'le tanışmama kadar gayet iyiydim. Gayet mutluydum, hobilerim ve ilgi alanlarım vardı... Bahçem, okuma kulübüm, evim, çocuklarım, arkadaşlarım. Sonra Hank'le tanıştım. O da bir şeyler yapmayı seviyor... Yemeğe çıkmak, tiyatroya gitmek, geceyi güzel otellerde geçirmek, dansa gitmek. Tanrım, birlikte bir şeyler *yapacak* birinin olması baş döndürücüydü. Bilemezsin. Ben evliliğim boyunca hep yalnızdım, yalnız, yapayalnızdım. Sorun şu ki, mutluluğum artık Hank'e bağlı." Birdie yumruklarını sıktı. "Birinin beni bu şekilde etkilemesi hiç adil değil! Ama Hank'le tanışmadan önceki hâlime de dönmek istemiyorum. Yalnızdım. Sonra Hank'le birlikte yalnızlıktan kurtuldum. Şimdiyse Hank olmadan, eskisinden bile daha yalnızım."

Tate annesini izliyordu. Hank'i öğrendiğine sevinmemişti ama annesini anlıyordu. Kendisi de aynı şeyleri hissediyordu. On yedi yaşından beri ya da son altı gündür Barrett Lee'ye âşık-tı... Ama bu adil değildi.

"Benimle neden konuşmadığını anlamıyorum," dedi Birdie. "Neden soğuk davrandığını anlamıyorum. Az önce aradığımda, üç yaşındaki torunuyla birlikte Stew Leonard çiftliğindeydi. Beni özlediğini ve beni sevdiğini duymak isterken onun bana söylediği Connecticut'ta havanın otuz derece olduğu ve ineğin adının Calliope olduğu."

"Müsait olmadığı bir zamanda aramışsındır," dedi Tate.

"Ne zaman aradıysam müsait değildi."

“Her gün mü aradın?”

“Dört Temmuz’dan beri her gün.”

Tate, Birdie’nin her gün bu saatlerde ortalıktan kaybolduğunu fark etmişti ama annesinin tipik bir Birdie görevinde olduğunu düşünüyordu: yemek masası için kır çiçekleri toplamak ya da salata için taze soğan aramak.

“Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ben de Barrett Lee’ye âşığım,” dedi Tate.

Birdie nefesini tuttu. “Öyle mi?”

“Ah, yapma anne,” dedi Tate. “Hiç belli olmuyor mu sanki. Kendimi bildim bileli seviyorum onu. Çocukluğumdan beri seviyorum.”

“Öyle mi?” dedi Birdie. “Ben hep Chess ona ilgi duyuyor sanıyordum.”

“Normal tabii,” dedi Tate. “Romantik başrolde hep Chess vardır. Sahi neden öyle?”

“Ah, Tate...”

“Hayır, merak ediyorum. Neden âşık olan ve ilişki yaşayan hep o oluyor da ben olmuyorum?”

“Yakında sen de olursun,” dedi Birdie.

“Otuz yaşına geldim,” dedi Tate. “Daha ne kadar beklemem gerekiyor?”

“Barrett Lee’ye âşık olduğunu bilmiyordum,” dedi Birdie. “Özür dilerim. Şimdi öğrendiğim iyi oldu. Ben de Chess’le aralarını yapmaya çalışıyordum.”

“Keser misin?” dedi Tate. “Lütfen.”

“İşe yaramıyor zaten,” dedi Birdie.

“Bu sabah bana Chess’i sordu ve sonra ona çıkma teklif etti... Scout’un yanında konuştuklarını gördüm... Ama sanırım Chess kabul etmedi. Sana bir şey söyledi mi?”

“Tek kelime etmedi,” dedi Birdie. “Hayır dese sevinir miydin?”

“Bu, Barrett’ın onunla çıkmak istediği gerçeğini değiştirmiyor.”

“Aşk kesinlikle korkunç bir şey,” dedi Birdie. “Ne kadar korkunç bir şey olduğunu unutmuşum. Babana karşı böyle hissettiğimi hatırlamıyorum. Grant ve ben birbirimizi bulduk ve birlikte olabileceğimizi anladık. Öyle oyun falan oynamadık. Güçlerimizi birleştirdik ve hayata devam ettik. O çalıştı ve evimizi aldık, ben de seni ve Chess’i doğurdum. Sonra arka arkaya iki düşüğüm oldu, çok üzüldüm ama toparlandım. Babanın tek derdi para kazanmak ve golf oynamaktı, ben de kütüphaneden aldığım kitapları vaktinde iade etmeyi ve ablanla ikinizi dans kursuna götürmeyi kafama takıyordum. Hiç bu kadar şaşkın hissettiğimi hatırlamıyorum. Babanı sevmek sinir bozucuydu ama hiçbir zaman acı vermedi.”

“Sonuna kadar mı?” dedi Tate.

“Biterken bile acı vermedi,” dedi Birdie. “Sabrım kalmamıştı. Artık babanla kalmak istemiyordum. Evliliğimizin bana verdiği hiçbir şey yoktu.”

Tate, annesini anladığını ifade etmek için başını salladı. Bu ona annesiyle iki yıl önce yapmış olması gereken ama hiç yapılmamış bir konuşma gibi geldi. Tate neyin ters gittiğini öğrenmek istememişti, anne ve babasının durumu düzeltmelerini istemişti sadece.

“Grant benim en önemli bağımdı. Hayatımız biz ortaklıksa, o da eşbaşkanıydı. Ama Hank’le tanıştıktan sonra şunu anladım...” Birdie çenesini dizlerine dayadı... “Başka türlü bir ilişki şansım olabilirdi. Yemeğin sonunda yenen tatlı gibi düşünebilirsin istersen. Hank’in zaten bir ailesi var, benim de ailem var. Hank’in kariyerle işi bitmiş. İkimizin de parası var. Geriye kalan tek şey ihtimal: Biriyle hayatın tadını çıkarmak için on, yirmi, otuz yıl. Babanla hayattan hiç zevk alamadım çünkü hep çok meşguldük. Hank benim sevdiğim her şeyi seviyor... Yemek yapıyor, bahçe işleriyle ilgileniyor, aynı müziklerden ve aynı şaraptan keyif alıyor. Ona böyle fena tutulmamın sebebi de bu. Ben birileriyle gönül eğlendirme derdinde değilim. Hayatımdaki insan Hank olmalı. Ben buraya gelmeden önce birbirimizden ayrılamıyor-

duk. Ayrılırken ben ağlıyordum, o da öyle. Ama şimdi... onu kaybediyorum." Tate'e baktığında Birdie'nin gözleri dolmuştu. "Ah, tatlım. Kendimi genç kız gibi hissediyorum."

"Sorun değil," dedi Tate. "Bu iyi bir şey, anne." Tate *gerçekten* de iyi bir şey olduğunu düşünüyordu. Annesi âşıktı, güzel duygular hissediyordu. Annesi bir kadındı, bir insandı: Tate şimdiye kadar bunu hiç düşünmüş müydü? Annesi için böyle düşünen var mıdır? Arzuları, özlemleri, hassas noktaları olan biri olduğunu? Tate, annesini hep çok sevmişti, peki onu gerçekten tanıyor muydu?

Tate kalkıp su kıyısına doğru yürüdü. Birdie de peşinden geldi. Tate eline bir taş alıp onu Chess'in yaptığı gibi suya fırlattı.

"Barrett Lee," dedi.

Birdie eğildi ve hem büyüklüğü hem de şekliyle yumurtayı andıran bir taş aldı. Suyu fırlattı ve taş birkaç metre ötede açıklara düştü.

"Hank," dedi.

Erkeklerden kurtuluyorlar mıydı? Yoksa onları çağırıyorlar mıydı?

"Telefonumu fırlatmam lazımdı aslında," dedi Birdie.

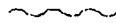
Birdie eve doğru yola koyuldu, Chess'le India'yı endişelendirmek istemediğini söyledi. İkisi de onun nerede olduğunu bilmiyordu.

"Sırrın bende güvende," dedi Tate.

"Seninki de bende güvende," dedi Birdie. "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, genç kızlığımda ben de Chuck Lee'ye sırılsıklam âşıktım."

"Chuck'a mı?" dedi Tate. "Gerçekten mi? Âşık mıydın?"

"India da âşıktı," dedi Birdie. "Sanki her şey kendini tekrar ediyor: Tate kadınları nesilden nesile Lee erkeklerine vuruluyor."



Birdie gittikten sonra, Tate havlusuna uzanıp güneşlendi. Annesi Hank'e âşıktı. Gece karanlığında Chess'le tavan arasında fısıfısıf konuşabilecekleri türden bir şeydi bu... Ama Tate annesinin sırrını paylaşmak istemiyordu. Uykuya dalarken, annesinin düşükle sonuçlanan iki hamileliğini düşündü. En azından birinde annesinin hastanede olduğunu hatırlıyordu; babaları akşam yemeği olarak onlara çikolatalı dondurma vermişti ve Tate hastanede annesine, babasının onlara akşam yemeği olarak çikolatalı dondurma verdiğini söylediğinde annesi ağlamıştı. Tate o günden sonra çikolatalı dondurma yememişti. O zamanlar çok küçüktü, dört beş yaşlarında falandı ve kimsenin ona neler olduğunu açıkladığını hatırlamıyordu. Belki de babası ya da India teyzesi anlatmaya çalışmışlardı çünkü tam da o zamanlarda Tate erkek ya da kız bir kardeşi daha olması için hararetle dua etmeye başlamıştı. Hatta Noel akşamı Noel Baba'dan ona bir kardeş getirmesini bile istemişti. Sonra kardeş falan gelmeyince Tate hayalinde bir kardeş uydurmuştu. Hayalinde yarattığı kardeş sırayla Jaysen (yazıldığı gibi okunuyordu) adında bir erkek ve Molly adında bir kız kardeş oluyordu. Tate şimdi bunu garipsedi: Jaysen ve Molly'yi uzun ama çok uzun zamandır düşünmemişti. Tate'in hatırladığı önemli şey, Jaysen ve/veya Molly'nin onun en iyi arkadaşı olması ve kendilerini yalnızca ona adanmış olmasıydı. Tate'in hayalindeki Jaysen ve Molly, Chess'in varlığını bile bilmiyorlardı.

Tate bir tekne motorunun sesiyle uyandı. Gözlerini açtı ve dirseklerinin üzerinde doğruldu. Barrett Lee'nin teknesi gölete yanaşmıştı. Tate bir ses daha duydu; uzaklardan gelen bir müzik sesi, tanıdık bir melodi. iPod'u ayaklarının dibindeydi. "Glory Days" çalıyordu.

iPod'u alıp kaparken, dikkatini başka tarafa çektiği için memnundu. Teknesiyle gelen Barrett Lee. Buraya mı geliyordu? Tate, fırlattığı taşın suya düştüğü noktaya baktı; şimdi daha da yaklaşmıştı.

Tate'in uyanması gerekiyordu.

Limonatasının kalanını içti. Ilık ve ekşiydi. Uyanıktı, olanlar gerçektir. Barrett tekneyi demirledi, yan tarafından atladı ve suya daldı. Tate gözlerini ona dikti.

"Burada olduğunu söylediler," dedi Barrett.

Tate yanlış bir şey söyleme riskini göze alamazdı. Bekledi.

"Bak sana ne diyeceğim, yarın gece bir eğlence var. Sana bahsettiğim şu müşterim yemekli bir parti veriyor. Parti, Brant Burnu'ndaki evinde. Şaşıla bir şey olacak. Benimle gelmek ister misin?"

"Evet," dedi Tate. Evet sözcüğü kendiliğinden çıkıvermişti ağzından. Zihin, dünyanın en hızlı bilgisayarıydı. Bir anda pek çok düşünce iç içe geçebiliyor, işleniyor, karara bağlanıveriyordu. Barrett'la bir akşam yemeği partisi. Evet. Barrett'la her yere giderdi. Önce Chess'i davet etmiş olmasının bir önemi var mıydı? Tate'in ikinci tercihi olması ve bunu herkesin bilmesinin? *Önemliydi* tabii ama onu reddedecek kadar değil. Barrett Lee'yi asla geri çeviremezdi.

"Evet mi?" dedi Barrett. Şaşırmış gibiydi. Belki de Cousins kız kardeşlerin ikisinden de red cevabı almayı bekliyordu.

"Çok isterim," dedi Tate. "Beni almaya gelecek misin?"

"Saat altıda," dedi Barrett. "Yarın akşam saat altıda. Yalnız..."

"Yalnız ne?" dedi Tate.

"Seni ancak ertesi sabah evine bırakabilirim," dedi Barrett. "Parti bittiğinde çok geç olur. Bu yüzden benimle kalmak zorundasın. Pazar sabahı seni geri getiririm. Erkenden sabah koşuna yetiştiririm seni, söz."

Sabah koşusuna yetişeceği bir saatte. Tamam, bunu düşünmesi çok tatlıydı. Kime çıkma teklif ettiğinin farkındaydı.

"Senin evinde mi kalacağım?" dedi Tate.

"Benim evimde," dedi Barrett. "Sana uyar mı?"

"Uyar," dedi Tate.

"Bir Tuckermuck kızıyla çıkmanın tek sıkıntısı bu işte," dedi Barrett. "Gece onu evine bırakman mümkün değil."

Bir Tuckernuck kızı.

Başka şeyler de konuştular, havadan sudan sohbet ettiler: *Hoşça kal. Yarın görüşürüz. Bence çok şık. Ben spor ceket giyeceğim.* Tate ne konuştuklarını tam olarak hatırlamıyordu. Akıllı Tuckernuck Tanrısı'ndaydı. Onun huzurunda ellerini kavuşturmuş, şükreliyordu. Ayaklarını öpüyordu.

INDIA

Barrett öğleden sonra geldiğinde India'ya bir mektup getirdi.

"Posta," dedi.

Bu hiç de alışık oldukları bir şey değildi. Eskiden Grant'e mektup gelirdi tabii, imzalaması gereken belgeler falan; bunlar FedEx'le Chuck Lee'ye gelir, Chuck Lee de onları teknesiyle getirip somurtkan bir ifadeyle Grant'e teslim ederdi. Posta almak, Tuckernuck yaşam tarzına tersti. Posta, telefon görüşmesi, dış dünyayla iletişim olmaması gerekiyordu. India bu gelenekle büyümüştü. Yine de otuz gün boyunca yeryüzünden tümüyle çekilemezdi. Üç oğluna ve asistanı Ainslie'ye Barrett'ın bekçilik işlerini yürüttüğü yerin adresini bırakmıştı. Açık açık da tembihlemişti: *Adresi yalnızca acil durumlarda kullanın.* O yüzden de Barrett'ı elinde mektupla görünce endişelendi ve bu endişe hemen korkuya dönüştü.

Aklına ilk gelen *bebek* oldu.

Billy'nin bebeği. Billy'nin karısı Heidi hamileliğinin yirmi dokuzuncu haftasındaydı. Her şey yolunda gidiyordu, hamileliği yakından izleniyordu. Heidi'nin kendisi de kadın doğum uzmanıydı; muayenehanesinde bir ultrason cihazı vardı ve her ayın son günü onu kendisi için kullanıyordu. Heidi, Bill Bishop'ın torununu, o ünlü ismin vârisini taşımaktan dolayı ağır bir sorum-

luluk hissediyor ama üstesinden geliyordu. Kendi tavsiyelerine uyan bir tıp uzmanıydı: Vitamin takviyesi alıyor, yeşil yapraklı sebzelerle muz yiyordu ve içmeyi de bırakmıştı. Buna rağmen işler ters gidebilirdi, hamilelikte ve doğum esnasında pek çok istenmedik durum ortaya çıkabiliyordu. Bir dünya hastalıktan ve doğum kusurundan bahsetmeye gerek bile yoktu. India hamileyken de böyle miydi? Her şeyin şimdiki gibi bir teşhisi olmasa da muhtemelen böyleydi. India, Barrett'ın elindeki beyaz zarfa bakarken aklından şunlar geçiyordu: *Heidi erken doğuma girdi. Bebeğin ciğerleri gelişmeden doğuracak. Bebek yaşarsa, haftalarca yenidoğan yoğun bakım ünitesinde solunum cihazlarına bağlı olarak kalacak ve o zaman bile beyninin hasar görme olasılığı var.* Ah, Billy. Billy de Heidi de mükemmelliyetçi ve hep başarmanın peşinde olan insanlardı. Bunu kaldıramazlardı.

Belki de mektup Teddy'yle ilgilidir, diye düşündü India. Üç oğlu arasında India'yı en çok endişelendiren Teddy'ydi çünkü Bill'e en çok benzeyen oydu. Elleriyle çalışmayı seviyordu; Philadelphia'nın kuzeybatı banliyölerinde –Harleysville, Gilbertsville, Oaks– bir çatı kaplama şirketi açmıştı. Eskiden oralar tarım arazisiydi ama şimdi ilaç şirketlerinin genel merkezlerini taşıdıkları ve yöneticilerin ofis kurdukları bir yer hâline gelmişti. Teddy'nin uzun süredir beraber olduğu Kimberly adında bir kız arkadaşı vardı ama sürekli ayrılıp barışıyorlardı. Teddy duygusal açıdan dengesizdi, Quakertown Hastanesi'nin psikiyatri bölümünde kalmasına neden olan bir nöbet geçirmişti. Doktorlar ona Zoloft başlatmışlardı ama Teddy içkiyi fazla kaçırıyordu. India kabul etmek zorundaydı ki Teddy saatli bomba gibiydi. Peki zarfın içindeki mektupta ne yazıyordu? Kimberly'yi öldürdüğü mü? Kendini öldürdüğü mü?

Mektup Ethan'la ilgili olamazdı. Yirmi yedi yaşındaki Ethan, India'nın tanıdığı en mutlu insandı. Philadelphia spor haberleri kanalında spikerlik yapıyordu, bu da ona barlara gittiği zaman sevişecek birini bulmasına yetecek kadar bir ün sağlıyordu. Ethan'ın Dr. J adında bir golden retriever'ı vardı. Manayunk'ta bir

çatı katında yaşıyordu. Bill öldüğünde henüz on iki yaşındaydı ama bunalıma girmemişti, bu da işlerin her zaman beklendiği gibi gitmediğini gösteriyordu.

India, Barrett'ın elindeki zarfı aldı. Üzerinde *India Bishop, Tuckernuck Adası* yazıyordu. Hepsi bu kadardı; India'nın oğullarına ve Ainslie'ye verdiği işyerinin adresi yoktu. Philadelphia'dan postalanmıştı.

India Bishop, Tuckernuck Adası.

"Bunun bana ulaştığına inanamıyorum," dedi India.

"Babamın posta müdürü dahil Nantucket'taki herkesi tanımasının faydası oluyor," dedi Barrett. "Babam ve posta müdürü aynı kulüpteler. Mektup gelince posta müdürü babama vermiş, babam da bana verdi."

"Anlıyorum," dedi India gülümsemeye çalışarak. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi Barrett. "Baksana, Tate'in nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Kuzey Göleti'nde," dedi India.

"Harika," dedi Barrett. İki market poşetini, bir buz torbasını ve bir kasa şarabı mutfağa bıraktıktan sonra tekneye geri dönmek için sabırsızlandı. India, Tate'in yalnız kalmak istediğini özellikle belirttiğini söylemeyi düşündü ama kendisi de yalnız kalıp mektubu okumak için Barrett'ın bir an önce gitmesini istiyordu. Birdie yürüyüşe çıkmıştı, Chess de oturma odasındaki kanepede uyuyordu. Chess kumsalda iki saat kadar şekerleme yaptıktan sonra çok sıcak olduğu için eve gelmiş ve yine uyu-yakalmıştı. Öğle yemeğinde bir lokma yememişti. Birdie onun için endişeleniyordu; yürüyüşe çıkmadan önce India'ya ne kadar endişelendiğini söylemiş ve ondan Chess'le konuşmasını rica etmişti. Tate o gün dışarıda takılacağı için bu harika bir fırsat olurdu. *Tamam, konuşurum*, demişti India. *Kararlıyım, konuşacağım.* Ama India ne diyeceğini bilmiyordu. Chess'e kendi tecrübelerini anlatabilirdi ama bunların bir etkisi olup olmayacağını kim bilebilirdi? India'ya göre, her kadın kendi ateşinde yanardı.

Şimdi de India'nın dikkati dağılmıştı. Mektup! Barrett sahil merdivenlerinde gözden kaybolur kaybolmaz India, Bill'in okuma gözlüğünü taktı ve bir yağ bıçağıyla zarfı açtı.

Üç katlanmış beyaz bir fotokopi kâğıdı. En üstte kırmızı keçeli kalemle şöyle yazıyordu: *Senin hakkında yanıldım mı?*

India bu satırı iki kez, ardından üçüncü kez okudu. Sonra içini çekti, mektubu katladı ve zarfa geri koydu. Bill'in okuma gözlüğünü çıkarıp göğsüne bıraktı.

Mektup Lula'dandı.

India bir yandan rahatlamıştı. Oğullarından gelen bir mektup ancak trajik haberler getirebilirdi. Öte yandan, India kendini tuhaf bir şekilde korunmasız hissetti. Lula onu burada, Tuckernuck'ta, postaların at sırtında taşındığı sistemle gönderdiği bir mektupla bulmuştu.

Lula, India'nın nerede olduğunu öğrenmek için Ainslie'yi aramış olabilirdi; belki Ainslie ona adanın adını söylemişti (ama adresi vermemişti). Ya da Lula, India'nın atalarından kalma evinin Tuckernuck denen bu kumsalda olduğundan bahsettiğini hatırlıyordu. Mektubun daha sert bir üslupla yazılmamış olması da India'yı rahatlatmıştı. Lula, Akademi'den ayrılacak kadar öfkeliyse, o zaman tek bir satırdan fazlasını yazacak kadar da öfkeli olurdu. Lula kendini tutmuş, kendine hâkim olmuştu. Neredeyse suçu kabul etmişti.

India soruya nasıl cevap vereceğini bilemiyordu.

Bir sigara yaktı ve kendine bir kadeh şarap koymak için mutfaka gitti. Saat daha üçtü ama kahretsin ki Barrett yeni bir kasa Sancerre getirmişti. Şarap soğuktu ve India az önce bir şok geçirmişti. İçecekti.

Piknik masasına geri dönüp oturdu ve sanki biri onu izliyormuş gibi kendinden emin bir tavırla elini tuzdan sertleşmiş saçlarının arasında gezdirdi. Sigarasını filtresine kadar içti, şarabını yudumladı, yüzünü güneşe döndü, kırıksıklıkların canı cehenne-me, zarfa baktı ve başını iki yana salladı. Tanrım!

Lula onun hakkında yanılmış mıydı?

Evet, Lula, muhtemelen yanıldın. Söylediğim ve yaptığım her şeyi yanlış anladın, onlara çok fazla anlam yükledin. Aldın mı cevabını? Seni yanılttım, kararsızdım, ne istediğimi ya da ne hissettiğimi bilmiyordum. Konfor alanımın dışındaydım.

India şarabını bitirdi ve bir kadeh daha doldurdu. Şarap soğuktu ve iyi geliyordu –Birdie şaraptan anlıyordu– *Kahretsin!* diye düşündü India. Koca bir haftayı Akademi’yi, özellikle de Lula’yı düşünmeden geçirmişti ve şimdi bu çıkmıştı.

Tallulah Simpson. Lula, Pennsylvania Güzel Sanatlar Akademisi’ne geç girmişti, yani geldiğinde yirmi altı yaşındaydı. Haliha-zırda McGill Üniversitesi’nden Romen dilleri diploması vardı. Fransızca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Arapça ve Hintçe konuşuyordu. Dil bilmek bir yetenektir, belki de sanatından daha büyük bir yetenek. Lula küçüklüğünden beri önemli bir organizasyonda –Unicef, Dünya Bankası, Kızılhaç– tercüman olmak istiyordu. Birkaç yıl büyük bir tütün şirketinde tercüman olarak çalışmıştı; Montreal, Paris ve Hindistan arasında gidip gelmişti. Hindistan’da dang hummasına yakalanıp büyük tütün şirketinin parasıyla otel odasına kapanana kadar hiç resim yapmamıştı. Hastalığı üç haftada atlatmış, bir üç hafta da kendini toparlaması sürmüştü. Resim yapmaya o zaman başlamıştı; can sıkıntısından ve halsizlikten demişti. Bir roman yazmak istemişti ama düşünmek kafasını ağrıtıyordu. Resim yapmak daha kolaydı; otelin iş merkezinden aldığı kalın, pahalı kâğıtlar üzerine suluboya ve zamklı boya çalışmalar yaparak başlamıştı. Neyi resmetmek istediğini biliyordu zaten, görüntüler doğduğundan beri hayalindeydi.

Lula, India’ya bunların çoğunu, havanın sıcak bir kahvenin tadını çıkaracak kadar soğuk olduğu ekim ayının ilk günü ilk buluşmalarında White Dog Cafe’de latte içerlerken anlatmıştı. Resmî bir görüşmeydi. India, Lula’nın ikinci sınıf danışmanıydı. India, akademide öyle bir konumdaydı ki tüm danışanlarını özenle seçiyordu; bu, danışman olarak hizmet vermek için bizzat

belirlediği bir şarttı. (Öyle de şirretti.) India, ikinci sınıf öğrencilerini ilk senelerinde en ilginç, en yetenekli, en çekici olduklarını kanıtlayanlardan seçti. Tallulah Simpson da tüm kriterlerde başı çekiyordu. Uzun, düz siyah saçları, berrak yeşil gözleri ve pürüzsüz teniyle büyüleyici bir güzelliği vardı. Ağzı genişti, ön dişleri ayıktı. Aksanını çıkarmak mümkün değildi. Sigara ve içki içiyor, yabancı ifadeler kullanıyor, pahalı ve şık giyiniyordu: Gösterişli bluzlar, daracık kot pantolonlar, inanılmaz yüksek topuklu ayakkabılar. (India onun moda anlayışını taklit etmeye başladı; paraya kıyıp düpedüz kızın tarzını çalmıştı.) Lula'nın artık hayatta olmayan babası, yetmişlerin sonunda Kanada'ya göç etmiş İranlı bir iş adamıydı. Annesi de Bangalor'un seçkin ailelerinden birinden geliyordu. Lula hep ayrıcalıklı bir yaşam sürmüştü olsa da ırkından dolayı, hoşgörülü Kanadalılar arasında bile dışlanmıştı. Dışlanmanın acısını biliyordu ve bu acı resimlerinde ona ilham veriyordu.

India, *Ah, hadi canım*, diye düşünmüştü.

Lula'nın hikâyesi çok eski ve tipikti; India daha fazlasını ummuştu. Ancak Akademi'deki öğrencilerin çoğu –sanatçı olmaya hevesli on dokuz-yirmi yaşındaki gençler– kendileri hakkında aşırı romantik bir vizyona sahipti. *Acıları* ve *ilham kaynakları* hakkında konuşmaya bayılıyorlardı. Onları değerli kılacak asıl şeyin çok çalışmak ve azmetmek olduğunu henüz bilmiyorlardı.

Lula, kahve içtikleri o ilk buluşmada biraz dalgındı ama son derece yetenekli bir ressamdı. Sürekli stüdyodaydı, sürekli farklı tuvaller, boyalar ve teknikler deniyordu. Önce alçıtaşı modasını, sonra da guaj boya modasını geri getirdi. Renk ve doku, alt boyama ve üst boyama çalışmaları yaptı. Sanat tarihini inceledi; Matisse, Modigliani, O'Keeffe, Pollock, Rothko. Rothko'yu sevdi; tek başına bir Rothko rönesansı başlattı. Birdenbire herkesin eserlerinde Rothko'nun tablolarından esintiler görünür oldu ve fakültedekiler başlarını onaylarcasına sallamaya başladı. Sebebi Tallulah'tı. Trendleri o belirliyordu.

Lula hiç uyumuyordu, öyle bir söylenti çıkmıştı. Uyuyama-

ma huyunu, kendisi de hiç uyumayan İranlı babasından almıştı. Kahve içmek için White Dog'da tekrar buluştuklarında India'ya uykusuzluğundan bahsetmişti. India, Lula'ya kendisinin de uyuyamadığını itiraf etmişti ama onunki kalıtsal değil, durum-saldı. Kocasının intiharından kaynaklanmıştı.

India uyuyamadığı zamanlarda papatya çayı içerek moda dergilerine bakıyordu. John Coltrane dinliyordu; TNT'de *Aşk Hikâyesi* izliyordu. Lula, Tattooed Mom ve 105 Social'a takılıyor, cüzdanı kalın erkeklerin ona ısmarladığı şampanyayı içiyor, eğlence amaçlı uyuşturucu kullanıyordu. Sabaha karşı eve dönüyor, saçını yıkıyor, haşlanmış yumurta yiyor ve saat yedide stüdyosunda oluyordu.

O ikinci yılda Lula çıplak kadın bedenini keşfetmişti. Cast Hall'de uzun saatler çalışarak alçıdan insan vücudu şekillendiriyordu; bir kulak üzerinde bir saat, bir el üzerinde bütün bir gün çalışıyordu. Teknik bakımdan mükemmel olmak istiyordu. Akademi'nin en ünlü öğretmenlerinden Thomas Eakins, öğrencilerini kadvraları incelemeye teşvik etmişti. Bu âdet üzere Lula, UPenn'de tıp okuyan birinin peşine düşmüş ve bir hafta boyunca kadvra eskizleri yapmıştı. Özgünlük adına gösterilen bu abartılı çabanın haberi okulun koridorlarında konuşulmaya başlamıştı; Lula, üstün yeteneği ve kötü iş ahlakıyla kısa sürede O Kız olmuştu. India ve diğer profesörler, daha ikinci yılında böyle bir ün yapmanın iyi ya da kötü bir şey olabileceğini biliyorlardı. Ancak eser ortadaydı: Lula, stüdyosunun bir duvarının tamamını pembe tonlarda çalıştığı dans eden bir kadına ayırmıştı. Kadın 1.80 boyundaydı ve kolları başının üzerine uzanmıştı; Lula onu art arda on altı kez resmetmişti, öyle ki duvara soldan sağa doğru bakınca kadın dönüyormuş gibi görünüyordu.

Lula o yılın sonunda Gelecek Vadeden Öğrenci para ödülünü kazanmıştı. Bu epey tartışılmıştı çünkü tek bir tuval bile tamamlamamış olan tek öğrenci oydu. O noktada Lula'mn tek eseri çalışmalarıydı. Ancak çalışmaları harikuladelik sergiliyordu ve India'nın da dikkat çektiği gibi –bu ödülde oyu en etkili olan kişi

kendisiydi– diğerk öğrencilerin tamamlanmış tuvallerinin hiçbir i Tallulah'ın çalışmaları kadar umut vadetmiyordu.

Lula'nın üçüncü yılında, White Dog'da içilen kahveler Susanna Foo ve Marimoto gibi yerlerde akşam yemeklerine evrilmişti. İnsanlar bunun etik olmadığını fısıldaşıyordu (sonunda India'nın kulağına gelmeyen tek bir fısıltı bile kalmamıştı). Oysa akşam yemeklerinde etik olmayan hiçbir şey yoktu. Lula ve India, egzotik yemekleri ve enfes şarapları seven iki arkadaşı. Hesabı da her zaman ortak ödüyorlardı.

Sonra bir gece India, Lula'yı evinde ağırlamayı teklif etmişti. Yemekleri kendisi hazırlayacaktı. Lula birinin arabasını ödünç alarak India'nın bol ağaçlı bölgedeki evine gitmişti. Şehir faresi Lula, Main Line'dan korkmuşa benziyordu. Çok eski ve tarihi bir semtti. Tuhaftı. Şehirle alakası yoktu. Şehirde çalışabilirdi. Ama üstü kapalı köprüler ve devasa malikâneler, kapıları olan şehir kulüpleri ve asırlık ağaçlar... Bunlar gözünü korkutuyordu.

Şu eve bir baksana, demişti Lula.

18. yüzyılda Delaware Nehri'nden çıkarılan taşlardan yapılmış olmasını kastediyordu. Antrenin tavanı tonozlu, zemini tuğladandı. Modern ve minimalist bir apartman dairesinde yaşayan Lula'ya fazla sunturlu gelmişti.

India, Lula'yı mutfığa götürmüştü; mermer tezgâhları, parlak bakırdan her türlü pişirme kapları, kullanmaktan dokuları düzleşmiş ceviz dolapları olan kocaman, muhteşem bir alandı. Oğlanlar henüz evden ayrılmamışken ve Bill çalışırken, India'nın tek işi her şeyi yerli yerinde ve çalışır durumda tutmaktı. Oğlanların iştahını karşılamak için tarifleri ikiye, üçe katlayarak özenle yemek hazırladığı zamanlar olmuştu. Tallulah'ya bunları anlatmış, "Şimdiyse mutfığı neredeyse hiç kullanmıyorum. Bu yüzden gelmekle beni çok mutlu ettin," demişti.

Lula, India'yı dudaklarından öpmüştü; India buna şaşırsa da paniklememişti. Lula ona pembe folyoya sarılı bir saksıda pembe gerbera getirmişti ki hiç de Lula'dan beklenebilecek bir hediye değildi. "Burası banliyö, gelmekle iyi mi ettim pek emin değı-

lim,” demişti Lula. Bir sandviç torbasında iki tane ince esrarlı sigara da getirmişti. “Birini şimdi içebilirsin,” demişti. “Biri de uyuyamazsan diye sonrası için.”

India şarap doldurmuş, ilk sigarayı yakmışlardı. India esrar içmeyeli uzun zaman olmuştu ve asla bir öğrencisiyle birlikte içmemişti. Ama kendi mutfağının güvenli sınırlarında olmak onu rahatlatıyordu ve esrar da iyiydi. India’nın kafası bir hoş olmuş, tavana doğru üflediği dumanla birlikte kaygılarından da sıyrılmıştı. Ocakta makarnanın sosunu karıştırıyordu. Lula, evin geri kalanını gezmek için ondan izin istemişti. India eski, unutulmuş bir kıskançlığa kapılmıştı. Ne de olsa burası Bill Bishop’ın eviydi ve arka tarafta Bill’in stüdyosu vardı. Lula orayı görmek isteyecekti, büyük ihtimalle buraya gelmeyi kabul etmesinin nedeni buydu.

“Evi gezebilirsin,” demişti India. “Ama ben gezdiremem. Kabalık etmek istemem ama Bill’in *şeylerini* göstermekten bıktım artık.”

“Haklısın,” demişti Lula. “Tahmin edebiliyorum.”

Yine de etrafı dolaşmıştı. Arka kapıyı açıp hareket sensörlü lambaları etkinleştirmiş ve arka bahçeye çıkıp Bill’in stüdyosuna doğru süzölmüştü ama stüdyonun kapısı kilitliydi. Lula aceleyle geri döndüğünde India da ona hiçbir şey dememişti.

Birlikte güzel bir akşam yemeği yemişlerdi: Yeşillik, incir, kavrulmuş çam fıstığı ve otlu keçi peyniriyle yapılmış, India’nın meşhur sosuyla harmanlanmış salata. Trüf yağlı, kremalı ve *pecorino* peynirli Fettuccine makarna. Ev yapımı ekmek.

“Ev yapımı *ekmek* mi?” demişti Lula. India’nın onu toplum içinde yaparken hiç görmediği bir şekilde ağzını yemekle dolduruyordu. Esrar yüzündendi belki. Ya da burada kendini rahat hissediyordu. Ya da sadece acıkmıştı: Uykusuzluk çeken tüm işkolikler gibi Lula da neredeyse hiç yemek yemiyordu. Kahve ve sigarayla yaşıyor, kuruyup büzüşmüş o yavan peynirli ekmeklerini dişliyordu. Şimdi Lula, ev yapımı ekmeğine tereyağı sürüyordu. India sevinmişti.

Tatlılarını –üstü bademli dondurma kaplı erik ezmesi– yerler-

ken Lula, India'ya çıplak kadın modelleri üzerinde çalışmasının bir rastlantı olmadığını söylemişti. Bir yıl önce yaptığı bir keşifle ortaya çıkmışlardı: Kadınları cinsel bakımdan keşfetmesi.

"Ne yani," demişti India, "lezbiyen olduğunu mu söylüyorsun?"

"Biseksüelim," diye cevap vermişti Lula. "O kadar çok erkeklerle birlikte oldum ki lezbiyenim diyemem. Erkeklerden hoşlanıyorum ama cinsellik açısından şimdilik onlarla işim bitti."

"Gerçekten mi?" demişti India.

"Kadınlara ilgi duyuyorum," demişti Lula.

"Özel biri var mı?" diye sormuştu India.

"Hayır," demişti Lula. "Pek sayılmaz. Senin de kadınları düşündüğün oluyor mu?"

"Hayır," demişti India. "Asla." Bunu söylerken kendini çok toy ve geri kafalı hissetmişti.

"Sana bir şey daha sormak istiyorum," demişti Lula. Tatlısını bitirmişti ve çatalıyla kalan kırıntıları toplamaya çalışıyordu. "Bana modellik yapmayı düşünüp müsün?"

India o gece geç saatlerde, dumanını yatak odasının açık penceresinden üfleyerek ikinci esrarlı sigarayı da içmişti. Şahsi şeytanı olan uykusuzluk onu ensesinden yakalamıştı. Zihni, alarmların çaldığı kan kırmızısı bir odadan farksızdı. Lula'ya modellik yapmayı kabul ettiği anda, gözüne uyku girmeyeceğini anlamıştı. Bir daha asla uyuyamamaktan korkuyordu.

Lula'nın teklifini önce kabul etmemişti. *Hayır, Tanrım, hayır, vücudumun modellenmeye layık bir yanı yok.*

Lula ısrar etmişti. *Ben tenin ötesinde bir şeye ulaşmaya çalışıyorum. İçteki gücü, direnci göstermek istiyorum. Bunu anlamışsındır herhalde?*

Evet, India bunu anlamıştı. Nü tablolarını özel kılan da buydu zaten. Lula'nın figürlerine bakınca güç ve esneklik görüyordunuz.

Daha önce kimleri kullandın? diye sormuştu India.

Lula omuz silkmişti. *Hazırdaki peri kızlarını.* Akademi öğrencilerine modellik yaparak saatte otuz dolar kazanmaya hevesli oyuncu ve garson kızları kastediyordu. *Bir de yazdan tanıdığım bir arkadaşımı. Bir keresinde de sokaktan aldığım siyahi bir liseli kızı kullanmıştım.*

Tanrım, demişti India içinden. Lula resmen davalara davetiye çıkarıyordu. Yine de India siyahi genç kızın çalışmalarını görmüş ve çok beğenmişti.

Kimse anlamamalı, demişti India. Bunu yaptığımı kimse bilmemeli ve tabloları görenler modelin ben olduğumu anlamamalı. Anlaşılsa ortaya çıkacak kargaşayı düşünebiliyor musun?

Tahmin edebiliyorum, demişti Lula.

Tamam o zaman, dedi India. Hem onur duymuştu hem de son derece huzursuzdu. Aslında, büyük bir iş teklifi almış gibi hissediyordu. Bu, yeni ve heyecan verici bir şeyin parçası olmak için bir fırsattı. India, Lula'nın yeni milenyumun önemli bir sanatçısı olacağından –günün birinde Rothko, Pollock ya da O'Keefe kadar büyük bir sanatçı olacaktı– kesinlikle emindi. India gibi sıradan biri bunun bir parçası olma fırsatını tepebilir miydi? India'nın içsel gücü de vardı direnci de; ikisine de sahip olmaktan utanç verici bir gurur duyuyordu. India, küllerinden doğan bir anka kuşuydu. Tablosu yapılmalıydı! Onunki yapılmayacaktı da kiminki yapılacaktı? Lula bu modellik işini Ainslie'ye ya da Spencer Frost'un şehvetli karısı Aversa'ya teklif edebilirdi. India ayağına gelen fırsatı kaçırmış olurdu. Evet demişti. Poz verecekti.

Lula istediği cevabı aldıktan kısa bir süre sonra, üstü streçlenmiş kâğıt tabakta büyük bir parça erik tatlısıyla gitmişti. Lula sarhoştı, esrardan dolayı kafası güzeldi ve bilmediği, virajlı yollarda başkasından ödünç aldığı arabayı kullanacaktı; onu eve göndermek etik değildi, hatta suçtu. India, Lula'ya o gece orada kalmasını teklif etmeliydi. *Yarın sabah arkamdan gelirsin. Ama India'nın edep anlayışı, başka sınırlar aşılmadan kızı evden göndermesini söylemişti.*

India, esrarlı sigarayı içtikten sonra alt kattaki mutfığa inip

kalan bademli dondurmali erik tatlisini bitirmisti. Sabah bes civari uyuyakalmis ve yedide, geceden firçalanmamis disler ve içinde belli belirsiz bir utanç duygusuyla uyanmisti.

India piknik masasında otururken ikinci şarap kadehini de bitirdi. Saat dörde çeyrek vardı ve o hâlâ yalnızdı. Etrafta kimseler yokken mektubu ve Lula'yı düşünecek vaktinin olmasını büyük nimet olarak gördü. Birdie evde olsaydı, mektubun kimden geldiğini ve ne yazdığını öğrenmek isterdi. India'nın başı dönüyordu. Güneşli bir öğle sonrasında sarhoş olmak tuhaf bir deneyimdi. Öyle bir noktaya gelmişti ki ya kendini dizginleyecek –antika French press'in nasıl çalıştığını çözüp kendine bir fincan kahve yapacak– ya da şarapla devam edecekti. Boş ver, dedi kendi kendine. Tuckernuck'taydı ve burada ondan bir iş görmesini bekleyen kimse yoktu.

Mutfağa geçip kendine bir kadeh daha şarap doldurdu. Chess'in nefes alıp almadığını kontrol etti. Alıyor mu? Tamam.

Lula'ya modellik yapmak bir aşk macerası kadar gizliydi. India, Lula'nın stüdyosunda ya da Akademi'ye ait başka bir yerde poz vermek istememişti. O yüzden Lula'nın dairesinde karar kılmışlardı.

India, Lula'nın yaşadığı apartmana girerken kapıcıya, daha önce Lula'ya aile adı olduğunu söylediği takma isim Elizabeth Tate ismini vermişti. Lula takma ada ihtiyaç duymasına anlam verememişti; kapıcı ağzı sıkı biriydi, India kendi adını kullanabilirdi. Ama hayır, India kendi adını söylemeyecekti.

Lula, India'yı kapıda karşılamıştı. Evinde Schubert çalışıyordu ve müziğin sesi India'nın hassasiyetlerine merhem oluyordu. Lula, okuldaki stüdyosunda bangır bangır Smashing Pumpkins, Sex Pistols ve Ramones dinlerdi. (Bunu yapan başkası olsa diğer öğrenciler şikâyet ederdi.) Lula, India'yı ciddi bir tavırla karşılamış –öpücüksüz, kuru bir merhaba– ve ona beyaz bir bornoz uzatmıştı.

“Banyoda üstünü değiştirebilirsin,” demişti.

Lula’nın banyosu da evin geri kalanı gibi şık, modern ve bir otel banyosu kadar gayrişahsiydi. Lula tüm kişisel eşyalarını aynalı dolaplara gizlemişti. Banyodaki aynaların çokluğu India’nın görüntüsünü ikiye, dörde katlıyordu. India kendine bakmama-ya çalışmıştı. Bugün buradaki görevi kişisel kibir *değildi*. Mesele vücudu ve bir zamanlar muhteşem görünen poposuna olanlar (erik ezmesi tatlısını fazla kaçırmak, dozu kaçan şekerlemeler ve ilerleyen yaş) *değildi*. O, sanat için buradaydı.

India üstünde bornozla oturma odasına girmiş, “Nerede durmamı istersin?” diye sormuştu.

“Karar veremiyorum,” demişti Lula. Açık yeşil bir taytın üzerine beyaz fırfırlı bir gömlek giymişti. Yalınayaktı, sigara içiyordu. Saçlarını yarım toplamıştı; göz kalemi gözlerinin etrafına bulamıştı. “Ben de bunu düşünüyordum. Kanepeden başlayalım.”

Kanepe beyaz süetti. India korkuyordu. Daha doğrusu, bornozunu çıkaracağı andan korkuyordu. Gerilmek India’ya göre *değildi*; savunmasız hissetmek India’ya göre *değildi*. Başka şeylere odaklanmaya çalışmıştı. Schubert güzeldi. Kanepenin yanındaki sehpanın üzerinde koyu kırmızı yıldızçiçekleriyle dolu bir vazo vardı.

India, Lula’ya sırtı dönük hâlde bornozunu çıkardı. Kanepeye uzandı. “Böyle mi?” dedi. Sesi bir tuhaf çıkıyordu.

Lula belli belirsiz bir baş hareketiyle India’nın pozunu onaylamıştı. Kalemi kâğıdın üzerinde çılgınca bir heyecanla gezinmiş, telaşlı çizme sesleri çıkarmıştı. India heyecanlanmıştı. Hayatında hiç olmadığı kadar tahrik olmuştu. O anda yumuşacık süetin üzerine uzanmış çıplak bir vücuttan başka bir şey *değildi*. Başka bir kadının bakışlarını her yerinde hisseden bir kadındı. Bu hem ayıp hem de aşırı heyecan vericiydi. Lula’nın kalemi gittikçe daha hızlı hareket ediyordu. India kalem ona dokunuyormuş, kalemin silgisi artık dikleşmiş olan meme uçlarını okşuyormuş gibi hissediyordu. Lula bunu görüyor muydu? India’ya *yaptığını* görüyor muydu?

“Kalçalarını biraz bana doğru döndür,” demişti Lula.

India, hazırdaki peri kızlarıyla ilgili tüm esprileri elbette duymuştu. Akademi’de modellik yapan kızlar, ders bittiğinde Delaware Valley’nin yatağa en kolay atılan kızları oluyordu. Her şey sadece ilk içkiyi ısmarlamayı hangi öğrencinin teklif ettiğine bağlıydı. India nedenini şimdi anlıyordu. Çırılçıplak soyunmak ve başka birinin seni resmetmesine izin vermek inanılmaz şehvetli bir deneyimdi.

India gözlerini kapamıştı. Bacaklarının arası ıslanmıştı. Nabızı hızlanmıştı.

“Gözler açık!” diye bağırmıştı Lula.

India gözlerini açmıştı.

Bir saat sonra olaysız bir şekilde apartmandan çıkmayı başarmıştı. O sırada canını sıkan bu durum, şehrin soğuk sokaklarına çıkınca büyük bir rahatlamaya dönüşmüştü.

Orada neler oldu öyle? Ne tür bir büyü işiydi bu? diye düşünmüştü India.

Bir daha gitmemeye karar vermişti.

Ama sekiz hafta boyunca her salı saat beşte yine gitmişti. Haftalık akşam yemeklerinin yerini poz vermek almıştı. India, Lula’yla oturup yemek yiyemiyordu; aralarında bir şeyler değişmişti. Poz vermek ciddi bir işti, seanslar sırasında neredeyse hiç konuşmuyorlardı. India bu cinsel enerjiyi ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Lula bunu seziyor muydu? Aynı şeyi o da hissediyor muydu? Hissediyorsa da hiç belli etmiyordu.

O sekiz hafta boyunca India yeniden kendine bakmaya başlamıştı. King of Prussia’da bir spor salonuna yazılmıştı; tanıdığı biriyle karşılaşabileceği bir yer değildi, dolayısıyla tek odak noktası gücünü ve dayanıklılığını artırmaktı. Robbie adında özel bir antrenör tutmuştu. Robbie transeksüeldi ve India’yı aletlerde, serbest ağırlıklarda öküz gibi çalıştırıyordu. India tavuk, balık ve sebzeyle besleniyordu. Sigarayı azaltmış ve evde içki içmeyi bırakmıştı. Cilt bakımı kremlerine ve losyonlara para harcamaya

başlamıştı; hafta sonları manikür, pedikür ve masaj yaptırıyordu. (Kendine bakmanın, bıraksa tüm boş saatlerini doldurabileceğini fark etmişti. Başkaları bunu yapıyor muydu?) Dişlerini her fırçaladığında diş ipi de kullanıyordu. Vitamin alıyordu. Küvete doldurduğu suya lavanta kokusu koyup öyle yıkanıyordu. Kasık tüylerine seksi bir ağda yaptırmayı düşündü ama dikkatleri kendine çekmek istemedi.

Lula hiçbir değişikliği fark etmiyor gibiydi ama bir gün India bornozu sıyırdığında ona, "Sen zayıflıyor musun, India?" diye sormuştu.

India hemen inkâr etmişti.

"Gerçekten mi?" demişti Lula. "Çok zarif görünüyorsun. Işıl ışıl. Neler oluyor?"

India omuz silkmmişti.

"Uzan," demişti Lula.

Sonra poz vermeler sona ermişti. İki haftalık bahar tatili gelmişti. India, şimdi Wayne Eyalet Üniversitesi'nde nöroloji profesörü olan üniversitedeki oda arkadaşı Paula Dore-Duffy'yle Yunanistan'a gitmişti. Paula, kan-beyin bariyeri üzerine araştırma yapıyordu; sanat dünyasıyla, Akademi'yle ve sonradan ortaya çıkan lezbiyen duygularla ilgilenmiyordu. India da bu konuları hiç açmamıştı. Paula, beyaz laboratuvar önlüğünü çıkarıp uzo içmek ve Ege Denizi'ne bakan otel diskolarında dans etmek istiyordu, India da ona eşlik etmişti. Bir sabah kahvaltıda Paula, India'ya işini sorduğunda India, Akademi'yi düşünmenin kendi kan-beyin bariyerini zorladığı esprisini yapmış ve ballı yoğurduyu sıyırmıştı. Konu bir daha gündeme gelmemiş, tekrar açılması India'nın içini rahatlatmıştı.

India Akademi'ye geri döndüğünde, işler yıl sonu moduna girmişti. Üçüncü ve dördüncü sınıf öğrencileri Yıllık Öğrenci Sergisi'ne hazırlanıyordu. India, Lula dahil danışmanlık verdiği tüm öğrencileriyle görüşmüştü. Lula resim yapmakla meşguldü. Saplantılı hâline geri dönmüştü; stüdyosunda sabah yediden gece yarısına kadar günde iki paket sigara, on tane latte içiyor,

Mumbai Palace'tan sipariş ettiği Hint yemeklerini karton kutularında unutuyordu.

Herkes büyük şeyler bekliyor, demişti India ona.

Siktir git, demişti Lula. Ama bunu söylerken gülümsüyordu.

Yıllık Öğrenci Sergisi akademik yılın en önemli gecesi idi, birçok yönüyle mezuniyetten daha önemliydi. Mezuniyet bir törendi, güzel sanatlar alanında (temelde bir işe yaramayan) diploma almaktı. Ancak Yıllık Öğrenci Sergisi önemli konuydu, para demekti. Geceye aileler, arkadaşlar, eski mezunlar, başka okullardan meslektaşlar, başka müzelerin küratörleri, ciddi koleksiyonerler, acemi koleksiyonerler ve Winslow Homer'ı Homer Simpson'dan ayırt edemeyen ama görmek ve görülmek isteyen sosyetik kadınların yanı sıra şehrin her yerinden ve New York, Boston, Chicago'dan gelen sanat galericileri de katılırdı. Yıllık Öğrenci Sergisi, Philadelphia sanat dünyasının en önemli gecesi idi, saatler öncesinde kapılarda kuyruklar oluşurdu.

India sergi gecelerinde hep yeni ve gösterişli kıyafetler giymeye özen gösterirdi çünkü *Philadelphia Inquirer*'ın sosyete sayfasında ve *Philadelphia* dergisinin parlak orta sayfalarında illaki fotoğrafları çıkardı. Pek çok yönden Akademi'nin yüzü oydu, herkesin tanıdığı bir isimdi. Ünlü heykeltıraşın dul eşi India Bishop. India bu yılki katılımının geçmiş yıllara göre daha anlamlı ve farklı olacağını biliyordu. Herkes onun tablolarını konuşacaktı.

Yıllık Öğrenci Sergisi'ni öğrenciler düzenledikleri için (ki bu kadar popüler olması biraz da bundandı. Okul yönetimi bile neyle karşılaşacağını bilmiyordu) India tabloları görmemişti. India, çıplak vücudun *kendi* çıplak bedeni olarak tanınmadığından emin olmak adına tabloları görmeyi istemeyi yüzlerce kez aklından geçirmişti ama Lula'yı böyle rencide etmeyi göze alamazdı. Lula'yla anlaşmışlardı: India'nın tek şartı yerine getirilecekti.

India, Elie Tahari imzalı tek omuzlu, dökümlü, beyaz bir elbise giymişti. Elbise çok şık olmasına rağmen, üzerine boya sıçramış bir çarşafı andırıyordu. India daha arka kapıdan girme-

den, tepside bir kadeh şampanya almadan, elbisesi hakkında iltifatlar almaya başlamıştı bile. *Güzel elbise, çok şık, çok yakışmış, nereden aldın?* Her yer insan kaynıyordu, başına üşüşen bir kuş sürüsü, sahilde tek sandviçini yerken aniden saldıran martılar gibiydiler. Herkes onunla konuşmak istiyor, herkes onun dikkatini çekmek istiyordu. *Inquirer*'dan bir muhabir, daha güneş gözlüğünü çıkarmamışken fotoğrafını çekmişti. India bu ilgiden bunalmıştı. Çantasını bırakmak, şampanyanın tadına bakmak ve sergi salonlarını dolaşmak için birkaç dakika yalnız kalmak istiyordu. Gelişi her zaman bu kadar heyecan uyandırmış mıydı? Yoksa bu ilginin başka bir nedeni mi vardı? Biliyorlar mıydı? Gerçek ortada mıydı yoksa sadece bir söylenti miydi?

India derin bir nefes almıştı. Rahatlaması gerekiyordu. Yıllık Öğrenci Sergisi her yıl boğucu oluyor, demişti kendi kendine. Çünkü salondaki neredeyse herkesi tanıyordu ve tanımadıkları da onunla tanışmak istiyordu. Yine de kalabalığın arasında ilerlerken gözünde canlandığı kâbus sahnelerini –iğrenç ve pütürlü vücudu, çarpık ve çirkin yüzü, gerçekte ne kötü bir şıfırtı olduğunu açığa vuran hâli– zihninden kovamıyordu.

Yönetim kurulu başkanı Spencer Frost onu sergi salonlarının hemen önünde bekliyordu. Sanki kendi büyük sevincini yaşıyormuş gibi kıpkırmızı olmuştu ve terliyordu. "Aman Tanrım, India, bu inanılmaz. Kız tam bir süperstar. Hepsini satın almak istiyorum. İki tane kendime, bir tane de okula aldım bile. Tablolar... Şey, git de kendin gör, kadın!"

India, Louvre'daki Declaroix eserleri gibi havada süzülen, devasa tuvallerin bulunduğu ön salona girmişti; bunların hepsi Lula'nın elinden çıkan ve India'nın resmedildiği tabloları. India, Rothko'nun birkaç farklı rengi birbiri üzerine bindirerek karakteristik resim üslubunu oluşturduğu teknikle resmedilmişti. India'nın memeleri, bacakları ve bir zamanlar muhteşem olan poposuna akıcı bir hareket izlenimi kazandırılmıştı. Teni parlak, hatları kusursuzdu. India, tabloları daha iyi *görebileceği* bir yere geçmek zorundaydı; salon doluydu ve India bir an bu ilginin

onda birini bile göremeyecek olan öğrencilere üzölmüşü. Port-relerini tam anlamıyla gördüğünde gururlanmışı. Kendi adına değıl (eh, belki biraz kendi adına da olabilir), Lula adına.

Başardı, diye düşünmüşü.

India mektubu alıp piknik masasından kalktı. Kendine bir kadeh daha şarap doldurdu ve mektubu üst kattaki yatak odasına götürdü. Roger şifoniyerin üzerinde duruyordu, nemden dolayı yosundan saçları bozulmuşı. Lula'dan gelen mektubu şifoniyerin çekmecesine tıktı ve jöle dolu şiltesine uzanıp biraz şekerleme yapmayı düşündü. Ama uyursa bir iki saat sonra kupkuru bir ağız ve şiddetli bir baş ağrısıyla uyanırdı. Yok, kalsın.

Alt katta Chess'in dolandığını duyduğunu sandı. Şifoniyerin çekmecesini sıkıca kapadı.

Senin hakkında yanıldım mı?

108. Yıllık Öğrenci Sergisi, Lula'nın da India'nın da hiç beklemediği bir başarıya imza atmıştı. Lula tablolarının hepsini satmıştı. İki tanesini özel koleksiyonu için Spencer Frost'a (ve Frost'un sadece *ölen ressamların* resimlerini topladığını herkes biliyordu), bir tanesini de yine Spencer Frost aracılığıyla okula satmıştı. En büyük tuvalini Yıllık Öğrenci Sergisi'ne gelen en gösterişli kadına, kauçuk mirasçısı Mary Rose Garth'a satmıştı (kadının, beğendiği tabloları kimse görmeden işaretleyebilmek için sergiye çantasında kırmızı nokta çıkartmalarıyla geldiği bilinirdi). Lula, Seattle'daki bir koleksiyoncuya (doğrulanmamıştı ama koleksiyonunun Bill Gates olduğu söyleniyordu) ve Philadelphia'nın tamamı kadınlardan oluşan en prestijli hukuk firmasına da birer tablo satmıştı. Ne kadar galeri sahibi varsa hepsi de onu temsil etmeyi teklif etmişı. Lula hem zengin hem ünlü olacaktı.

"Ama okulu bırakmayacağım," demişti Lula, India'ya. "Bitireceğim. Kahrolası diplomamı alacağım."

"Alacaksın tabii, aptal kız," demişti India. "Saçmalama." Çok sarhoştı. Saat geç olmuşı, üçü yirmi geçiyordu. Lula'yla India

sergiyi ve sergi sonrası resepsiyonu atlatmışlar, resepsiyondan sonra Tria'da yemek yemişler, yemekten sonra Vallani'de içmişlerdi. İçkilerin üstüne de 105 Social'da dans etmişlerdi. North Broad Caddesi'ne dönerken yolda esrar içmişlerdi. Lula, tabloları bir kez daha görmek istiyordu –bazıları sabah yeni sahipleri tarafından götürülecekti– ve India da görmek istemişti.

Tabloların önünde durduklarında ve Lula okula devam edeceğine söz verirken birden kollarını India'nın beline dolamıştı ve India, Lula'nun dudaklarını boynunda hissetmişti. India sarhoştı, esrardan kafası güzeldi ve hayatının en olağanüstü gecesinin artçı şoklarıyla titriyordu. Lula'ya teslim olabilir, suyun altına girip kızda boğulabilirdi.

Ama India bunu yapmak yerine geri çekilmişti. "Hayır," demişti. "Üzgünüm."

Lula tekrar denemişti. Nazikti ve sesi sakindi. "Bana modellik yaparken sende bunu gördüm. Gördüm ama bekledim."

India ne diyebilirdi ki? Lula'ya modellik yaptığı anlar, hayatının en erotik anlarıydı. Bunu inkâr edemezdi. Lula, India süet kanepede yüzüstü yatarken ona asılsaydı India onu asla reddedemezdi.

"Üzgünüm," demişti India.

"Seni seviyorum," demişti Lula. "Ciddiyim. Seni seviyorum, India."

India ürpermişti. O gece ilk kez Bill'i ve onunla ne kadar çılgın, dolu dolu bir hayat yaşadığını düşünmüştü. Çocuklar hastayken ve hava kapalıyken bile, Bill manik ya da depresifken bile India yaşadığını hissedirdi. Hayata sarılmış, ilgili ve yetersiz hissedirdi. Bir dâhiyle hayat böyleydi.

Ama bunu tekrar yapamazdı.

"Lula," demişti India. Lula'nın çenesini tutmuş ve yüzünü kendine doğru çevirmişti. "Üzgünüm."

Lula yüzüne sert bir tokat atmıştı.

India haykırmıştı. Mağaraya benzeyen salonda çığlığı yankılanmıştı. Yine Bill: Bill bir keresinde ona Stockholm'de bir metro

peronunda herkesin içinde tokat atmıştı. India ondan boşanacağını söylemişti. Ama boşanmamıştı.

Şimdi o da Lula'ya tokatla karşılık vermeli miydi? Lula saç başa kavga etmek mi istiyordu? Sonunda ikisi de yere yığılıp kıvranacaklar mıydı?

India arkasını dönmüştü. Elini garson tepsisinden çekmiş ve salonu terk etmişti.

"India!" diye seslenmişti Lula arkasından. "INDIA!"

India durmamıştı. Arabasına atlayıp evine gitmiş ve ertesi gün öğleye kadar bebek gibi uyumuştı.

Mayıs ayının son pazartesisinden önceki hafta sonu, Anma Günü hafta sonuydu. India hafta sonunu evde, sakın sakın bahçesiyle ilgilenerek geçirmişti. Salı sabahı haber salgın gibi yayılmıştı: Tallulah Simpson okuldan ayrılıyordu. Parsons'a geçiş yapacaktı.

India aşağı indiğinde Chess uyanmış, iri iri açılmış gözlerini kırpıştırarak dünyaya yeni gelmiş biri gibi şaşkın şaşkın bakınıyordu.

"Saat kaç?" diye sordu Chess.

"Beşe geliyor," dedi India ama aslında daha dördü çeyrek geçiyordu. "Bir kadeh şarap ister misin?"

"Olur," dedi Chess. "Annem nerede?"

"Yürüyüşe çıktı," dedi India.

Chess başıyla onayladı. "Amma da uyumuşum."

"Gece uyuyor musun?" diye sordu India.

"Ölü gibi hem de."

"Şanslısın," dedi India, oysa bunun şanslı olmakla bir ilgisi yoktu. Kız depresyondaydı. India suçluluk duydu. Chess'le konuşması gerekiyordu. Yardımcı olması gerekiyordu. Buraya o yüzden davet edilmişti.

India, Chess'e bir kadeh şarap doldurduktan sonra kendi kadehini de tazeledi. Sarhoştı ya da sarhoş olmak üzereydi ve bu samimi bir sohbete başlamak için hiç de fena sayılmazdı.

"Gel, oturalım şöyle," dedi India.

Chess teşekkür ederek şarabını aldı ve piknik masasına oturdu. India mutfakta atıştırmalık bir şeyler aradı; yarım kutu İspanyol fıstığı ve bayatladığı için tadı ıslak karton gibi olmuş bir kutu Bremner gofret buldu.

India söze nasıl başlayacağını düşünmüştü. *Annen seninle konuşmamı istedi.* Ama bu çok tuhaf, öğretmenvari bir giriş olurdu. Ne o öyle azarlar gibi! En iyisi Chess’le Bill hakkında konuşmaktı. Bill’in nasıl öldüğünü, o öldükten sonra kendisinin neler hissettiğini ve nasıl toparlandığını falan. Ne var ki India, Bill’le ilgili konuşmak istemiyordu. Akli başka yerdeydi.

Chess’in yüzünü incelerken biraz düşündü. Saçları yokken Chess’in yüzü her zamankinden daha çekiciydi. Açık mavi gözleri vardı, gözbebeklerinin etrafındaki koyu halkalarla hemen dikkat çekiyorlardı. Oturma odasındaki kanepenin sert döşemesinde uyumaktan yüzünde çapraz çizgili pembe izler oluşmuştu. Zavallı kız ne yapacağına dair küçük bir ipucu kırıntısı bulmak için ölüyordu. Nişanı atmıştı, nişanlısı ölmüştü. Anlatmadığı başka şeyler de vardı. India, konuşmaya hazır olmadığını anlayabiliyordu ama belki dinlemeye hazırdır, diye düşündü.

Lula ve sevgili teyzesinin hikâyesini kaldırabilir miydi?

Of, India, dedi kendi kendine. *Anlat gitsin işte!*

“Bugün bir mektup aldım,” dedi.

CHES

Chess depresyonunun arkasına saklanıyordu. Birdie kapıyı çalmış, Chess ses vermemişti. Barrett Lee kapıyı çalmış, Chess ona gitmesini söylemişti. India kapıyı çalmıştı ve Chess –en çok da teyzesine kabalık etmeyi kendine yediremediği için– onu dinlemeyi kabul etmişti. India Teyze, Pennsylvania Güzel Sanatlar

Akademisi'ndeki bir öğrenciden ve ikisi arasındaki yakınlıktan bahsetti. Hikâye sürükleyiciydi. Chess, geldiğinden beri ilk kez kendinden başka bir şey düşünüyordu.

"Onu seviyor musun?" diye sordu teyzesine.

India parmaklarını şakaklarına dayadı ve geleceği görmeye çalışan bir Hindu bilgisi gibi gözlerini devirdi. "Bilmiyorum," dedi. Chess'e gülümsedi, sonra bir sigara yaktı. "Mesele şu ki, canımın içi, insanın duyguları kendilerini çok çeşitli şaşırtıcı yollarla gösterebiliyor. Sana ne anlattığımı anlayabiliyor musun?"

"Ne?"

"Yalnız değilsin diyorum."

Yedinci gün.

İnsanın duyguları kendilerini çok çeşitli şaşırtıcı yollarla gösterebiliyor. – India Bishop.

Nick beni öpmüştü. Günde yüzlerce, binlerce kez o öpücüğü düşünüyordum. Ne yaptığımı ya da ne tepki verdiğimi hatırlamaya çalışıyordum ama her şey öyle ansızın olmuştu ki hatırlayamıyordum. Sadece onu hatırlayabiliyordum. Farklı bir şey söylemeli ya da yapmalı mıydım, bilmiyorum çünkü o tek öpücükten sonra uzun süre hiçbir şey olmadı. Ona karşı ne hissettiğimi anlamasını sağlayacak bir şeyler söylemeliydim, onu orada daha uzun tutmalı, onu daha uzun öpmeli, öpmekten fazlasını yapmalıyım.

Michael'la çıkmaya devam ettim. Nick'i nadiren görüyordum; ayda bir Bowery Ballroom'da ya da Roseland'da onu dinlemeye gidiyorduk. Bana sadece bir kez büyük bir özlemle bakardı ve sonra bir daha bakmazdı. Etrafında kadınlar hep vardı; grubun hayranı olan sıska, uzun saçlı, kot pantolon ve büstiyer giyen, el yapımı takılar takan güzel kızlar. Ama onu asla aynı kızla iki kez görmüyordum ve bir keresinde Michael'a Nick'in biriyle çıkıp çıkmadığını sordum. "Çıkmak derken, tam olarak neyi kastediyorsun?" dedi Michael.

Cy ve Evelyn'le aile yemeklerinde bir araya geliyorduk ama Nick hiç katılmıyordu.

Michael, Nick'i çarşamba geceleri poker oyununda görüyordu.

Oyun Englewood Lisesi'nde Michael ve Nick'le birlikte okumuş olan Christo Snow'un evinde oynanıyordu. Büyük bahisli oyunlar oynanıyor, yemek ve içki servisi yapılıyor ve Christo, Atlantic City'den sadece krupiye değil, bir güvenlik görevlisi de tutuyordu. Michael oyunda bazen kazanıyor, bazen kaybediyordu. Nick hep kazanıyordu, poker onun ana gelir kaynağıydı. Bir gece oyundan sonra Michael eve bir gözü kırmızı ve şiş geldi. Nick ona yumruk atmış.

"İyi de neden?" diye sordum soluğumu tutarak.

"Kavga ettik."

"Ne kavgası?"

Bu poker oyunlarından sonra her zaman olduğu gibi Michael sarhoştı. Yoksa bana asla anlatmazdı.

"Seninle ilgili."

"Benimle mi ilgili?"

"Sana uygun olmadığımı söyledi."

"Bana uygun değil miymişsin?"

"Sana layık değilmişim."

Başım döndü. Bir zamanlar Michael'ın bir kız yüzünden Nick'in burnunu kırdığını hatırladım. Michael'ın hâline üzülmem gerekirken kalbim kanatlanıp başka yerlere uçmuştu. Nick'in bana karşı hisleri vardı.

"Saçmalık bu," dedim.

Noel'den bir hafta önce Nick'i tekrar gördüm. Ofisimin bulunduğu binanın lobisinde bir bankta oturuyordu. Mesaim bitmiş, ofisten çıkıyordum; rahatlatıcı çorbaları, yahnileri ve karda kızak partisi yapacaklar için bir menüyle şubat sayısını yeni tamamlamıştık. Derginin yeni bir sayısını tamamladığımızda ve iyi bir iş ortaya çıktığında her zaman hissettiğim o büyük rahatlamayı hissediyordum. Ayrıca Noel'di, on iki günlük tatil beni bekliyordu ve o gece Michael'ın şirketi için Morgan Kütüphanesi'nde harika bir Noel partisi düzenleniyordu. Çok keyifliydim. Ben Noel'i Birdie ya da Tate'in sevdiği gibi sevmezdim; Noel çocuklar içindi, benim çocuğum yoktu ve ben de artık çocuk değildim. Ama o gün içim kıpır kıpırdı, çok neşeliydim.

Derken Nick'e benzeyen ama asla Nick olamayacağını düşündüğüm birini gördüm, ofis binamızın döner kapısının yanındaki vinil bankta oturuyordu. Yanına yaklaşıncı yüzünü, saçlarını ve o gözlerini gördüm. Siyah yün paltoyla kot pantolon giymişti ve girişteki güvenlik görevlileri ona şüpheyle bakıyordu.

"Nick?" dedim.

Dönüp bana baktı. Bakışı başımı döndürdü. Lobide Noel şarkıları çalıyorlardı ve o sırada çalan şarkı Burl Ives'in "Have a Holly Jolly Christmas" adlı şarkısıydı.

"Buralardan geçiyordum," dedi.

Yalandı. Ben Midtown'da çalışıyordum. Nick Morgan'ın Midtown'a gelmek için hiçbir nedeni olamazdı.

Ne diyeceğimi bilemedim. Gözlerimi ondan alamıyordum ve onun da gözlerini üstümden çekmesini istemiyordum. İki yanımızdan da insanların gelip geçtiği, Burl Ives'in şarkısını mırıldanmaya devam ettiği binanın mermer lobisinde gümüşü bir etkiye kilitlenmiş gibi birbirimize bakıyorduk.

"Hadi çıkalım buradan," dedi Nick sonunda.

Çıktık. O önden yürüyor, ben de bir adım arkasından takip ediyordum. Beşinci Caddé'de insan kalabalığının arasına karıştık. Her yerde insanlar, her yerde Noel coşkusu... Sokak lambalarının cicili bicili süsleri, Louis Vuitton mağazasını dolduran hediye paketleri ve Henri Bendel'in vitrinindeki şeker kaplı meyveler, çeşit çeşit bonbonlar. Plaza Hotel'in önünden geçtik; caddenin karşısında, FAO Schwarz'ın önünde beş yüz kişilik sıra vardı. Michael'la şehirde dolaşırken bu ayrıntılar ilgimi çekerti. Nick varken sadece onunla ilgileniyordum.

Parka girdik, ilk patikayı tuttuk. Hava soğuktu ama bu umurumda değildi. Nick beni bir ağaca doğru götürdü; dalları çıplak, görkemli, sığınak gibi. Ağaç o an bizim ağacımız oluverdi. Yüzümü Nick'e döndüm, beni öptü. Beni gerçekten öpüyordu, resmen öpüşüyorduk ve Tanrım, ondan daha iyi öpüşen bir erkek tanımamıştım. Michael'dan daha şehvetliydi; daha özenli, daha ölçülü. "Sana kafayı fena taktım," dedi.

Bunu duymak beni şaşırtmalıydı ama şaşırtmadı. Michael'la çıkıyor olmama rağmen, ben de her gün her saat Nick'i düşünüyordum. Onu

hayal ediyordum. Michael'ın mutfağındaki posterden, Nick ve Michael'ın Cy ve Evelyn'in evindeki çocukluk fotoğraflarından gözümü alamıyordum. Onun adını anmak için bahaneler uyduruyordum.

"Ne yapacağız?" dedim.

Cevap vermedi.

Michael'a söylesem ne olur diye düşündüm. Bak, ben kardeşine âşığıım. Kesinlikle kötü olurdu; yine bir göz şişer, bir burun kırılır ya da daha kötüsü olurdu. Cy ve Evelyn beyninden vurulmuşa dönerdi ama bu durumun dünyalarını mahvetmesine izin verirler miydi? Nick'i evlatlıktan reddederler miydi ve bunu yaparlarsa bu bizim dünyamızı mahveder miydi?

Nick başını sallıyordu. "Ondan nefret ediyorum, gerçekten nefret ediyorum. Ama aynı zamanda da seviyorum. Ve ona bunu yapamam."

"Ben de yapamam," dedim.

"Ama daha fazla bekleyemezdim," dedi Nick. "Sana gelmek zorundaydım. Bugün seni öpmek zorundaydım."

"Tamam," dedim. "Evet," dedim. Biraz daha öpüştük –onu öpmeye doyamıyordum– sonra Nick geri çekildi ve arkasını dönüp gitti; beni karanlık parkta bırakıp gitti ki bu tam bir beyefendi olan kardeşinin asla yapmayacağı bir şeydi.

Bir hafta sonra Noel'de, büyük bir heyecan ve umutla Morganların New Jersey'deki evine gittim. O sabah Birdie, Benedict usulü yumurta ve tarçınlı çöreklerden oluşan geleneksel Noel brunch'ımızı hazırlamıştı ve ben heyecandan bir lokma bile yiyememiştim. Ailesinin güneydeki evine Michael'la birlikte gittik ve ben yolda konuşmamak için uyuyor numarası yaptım. Morganların evine girdik; tıpkı Birdie'nin evi gibi onlar da evlerini yeşil çelenklerle süslemişlerdi ve her yer tarçın kokuyordu. Evelyn, şöminenin gürül gürül yandığı ve altında onlarca hediye yığıldığı devasa bir çam ağacının bulunduğu oturma odasından bizi karşılamaya çıktı. Noel temalı işlemesi olan bir kazakla kırmızı kadife pantolon giymişti. "Gelmenize çok sevindim," dedi. "Dora burada ama Nick gelmeyecek."

"Gelmeyecek mi?"

"Bu sabah aradı. Kendini iyi hissetmediğini söyledi." Evelyn kaşlarını çattı. "Ama sesi gayet iyi geliyordu."

Kuzey Göleti'nde tek başına vakit geçiren Tate eve bronzlaşmış ve içi kıpır kıpır döndü. Bu kadar neşeli olması rahatsız ediciydi. Kardeşi böyle mutluyken Chess'in ona içini döküp "olan biteni" anlatması mümkün müydü hiç?

"Benimle yukarı gelsene," dedi Tate. "Sana bir şey söylemek istiyorum."

"Gelemem," dedi Chess. "Akşam yemeği için Birdie'ye yardım ediyorum." Doğru söylüyordu: O sırada mısır ayıklamakla meşguldü. Ama sadece bir koçanı kalmıştı.

"Sana şimdi ihtiyacım var," dedi Tate.

Chess içini çekti. "Bir saniye. Şunu bitireyim."

Tavan arası sauna gibiydi. Saçaktaki küçük pencere açtı ama içeri hiç hava gelmiyordu. Tate, Chess'i yanına çekip yatağa oturttu.

"Bil bakalım bugün ne oldu?" dedi Tate.

"Ne oldu?" dedi Chess.

"Barrett bana çıkma teklif etti. Yarın gece Nantucket'ta yemekli bir partiye gideceğiz."

Chess sessiz kaldı. Ne diyebilirdi ki?

"Önce sana teklif ettiğini biliyorum," dedi Tate.

Chess ayak parmaklarını oynattı. "Bana bu sabah sordu. Bunu sadece kibarlığından yapıyordu. Artık öfkeli olmadığımı göstermek için."

"Sana neden öfkeli olsun ki?" diye sordu Tate.

"Of," dedi Chess. Barret hakkında konuşmaya odaklanmak istediğinden pek emin değildi. "Eskiden olan bir şey yüzünden."

Tate gözlerini şaşı yapıp dilini çıkardı. Bazen çok çocuksu, duygusal açıdan yoksun ergenlik çağındaki bir oğlan çocuğu gibi davranıyordu. Tate onun kız kardeşiydi, sevgisi koşulsuzdu ama gerçek acıydı: Tate, Chess'in ona anlatmak istediği şeyleri taşıyabilecek olgunluğa ya da anlayışa sahip değildi. Tate bir

bilgisayarcıydı, edebiyatçı değil; Tate'e göre bir şey ya çalışırdı ya da çalışmazdı. O, karmaşık ya da ahlaki açıdan şüpheli durumlarla ilgilenmezdi. On üç yıl önce Barrett ve Chess arasında geçenleri bilmek istemezdi; Tate'e göre geçmiş geçmişti, eski defterleri açmanın ne anlamı vardı? Tate, geçmişin birçok yönden bazı şeyleri nasıl açığa çıkardığını anlayacak kadar olgunlaşmamıştı. Tate yalnızca son birkaç saatle, bugünle, yarınla, Barrett'la birlikte olduğu anlarla ilgileniyordu. Tate bulutların üstündeydi ve Chess onun balonunu patlatacak iğneyi kullanmak istemedi.

"Eğlenirsiniz," dedi Chess. "Bence Barrett'la çok iyi bir çift olursunuz."

"Evet," dedi Tate. "Olacağız."

BIRDIE

Birdie gece saat ikide birden uyandı.

Akşam yemeğinden sonra birkaç kadeh şarap içmiş, bir iki saat India'nın torununa çorap örmüş ve her zamanki gibi saat onda yatmıştı.

"Büyükanne olacağın için heyecanlı mısın?" diye sormuştu India'ya.

Paravanlı verandada oturuyorlardı. India yüzüncü sigarasını içiyor ve on birinci kadehi olduğunu iddia ettiği şarabını yudumluyordu. Sarhoştı ve aşırı duygusallaşmıştı. "Kimsenin büyükanne olacağı için *heyecanlandığını* düşünmüyorum. Bu insanın resmen yaşlandığını müjdeleyen bir şey. Büyükanne olan birinin kendini bir seks sembolü olarak düşünmesi zor, değil mi? Yani, hayatımız nereye gitti? Hep genç kalacakmışız gibiyken evlenip eş olduk, sonra çocuk doğurup anne olduk. Ardından çocukları büyüttüğümüz o zor ve yorucu dönem geldi. Bill ve

ben onun kariyerini inşa etmeye, evle ilgilenmeye ve her şeyi yoluna koymaya odaklanmıştık. Bill öldü, ben uzun bir süre yas tuttuktan sonra kendimi toparlayıp hayatıma devam ettim. Bana beş dakika kadar kısa gelen bir süre özgür, bağımsız ve çok üretkendim ve şimdi birdenbire her şey bitti. *Büyükanne* oluyorum.” Sigarasının dumanını üflemişti. “Ama evet, torunum doğup da ben büyükanne olunca heyecanlanırım herhalde.”

“Şey, ben bir gün büyükanne olmak için heyecanlanıyorum,” demişti Birdie.

“Ah, Birdie, tabii ki heyecanlanırsın,” demişti India sertçe.

Birdie, Hank’in büyükbaba olduğunu ve bunu çok sevdiğini düşünmüştü. Torunlarının hayatında bir yeri vardı. Onları gezmeye çıkarıyor, Stew Leonard muhallebicisine ve Norwalk’taki çocuk müzesine götürüyordu. Her salı onları okuldan o alıyordu.

Birdie içini çekmişti. Sadece on dakika, hatta beş dakika Hank’i düşünmeden geçirmek istiyordu. Ama adamla güzel, uzun ve anlamlı bir konuşma yapmadan bunun mümkün olmayacağını biliyordu. Bu konuşmayı yapmayı fiziksel bir ihtiyaç gibi, yemek yemek, sigara içmek istediği gibi istiyordu. Tate o gün iyi bir noktaya değinmişti: Birdie, Hank’i hep uygunsuz vakitlerde arıyordu. O zaman ben de ona pusu kurarım, diye düşündü Birdie. Gece yarısı uyanırsa yataktan kalkar, bir el feneri alıp Bigelow Burnu’na doğru yürür ve Hank’i arardı. Bu fikir Birdie’nin bilinçaltına işlemiştir ve işte!.. Uyanmıştır.

El yordamıyla aşağı indi. Cep telefonuyla el fenerini tezgâhın üzerine yan yana koymuştu. İkisini de aldı. Sandaletlerini buldu. Usulca dışarı çıktı.

Tamam, diye düşündü toprak yoldan aşağı doğru yürürken, kaçığın tekiydi. Sabahın ikisinde Tuckernuck’tan Bigelow Burnu’na yürüyordu. Scout’u almalıydı ama motor sesinin India’yı ve kızları uyandırmasından korkmuştu.

Dolunaydan önceki evresinde olan ay etrafı epey aydınlatıyordu. Birdie, fenerin ışığını patikaya doğru tutuyordu. Vahşi hayvanlardan korkmuyordu ama bir köke ya da bir taş takılıp

bacağını kırmaktan veya bir çukura girip bileğini burkmaktan korkuyordu. Temkinli adımlarla ilerliyor, arada bir durup gecenin karanlığında Tuckernuck Adası'na bakıyordu. Çok güzeldi; patika ve iki yanındaki bodur çalılıklar ay ışığında parlıyordu.

Sade bir dünya. Onun karmaşık kalbi. Birdie yürümeye devam etti.

Yol bir türlü bitmek bilmiyordu ve bir noktada Birdie kaybolmuş olmaktan korktu. Sonra Adeliza Coffin'in evine yaklaştı; ay ışığında bile karanlık ve uğursuz görünüyordu. Büyükannesiyle büyükbabası ona Adeliza'nın kapısının önünde elinde pompalı tüfekle dikilip Tuckernuck'ın kutsal arazisine izinsiz girmeye cüret edenleri korkutup kaçırdığına dair hikâyeler anlatmışlardı. Birdie'nin büyükbabası, "Korkunç bir kadındı," demişti ama kadını gerçekten tanıyor muydu yoksa anlattığı sadece bir efsane miydi, orası belli değildi. Birdie, Adeliza'nın evinin yanından geçerken hızlandı; çocukken India'yla ikisi nefeslerini tutar, burunlarını tıklarlardı. Adeliza Coffin'in eviyle ilgili iyi haber, denizin görünmesinden önceki son bina olmasıydı. Birdie yoluna devam etti ve çok geçmeden dalgaların sesini duydu, önünde ipek çarşaf gibi uzanan denizi gördü. Kuzey Göleti'ni çevreleyen kıyıda durdu: Bigelow Burnu.

Su yükselmişti. Burnun ucu sular altında kalmıştı. Su ne kadar derindi? Birdie'nin üstünde geceliği vardı; dizlerine kadar gelen sade, beyaz pamuklu bir gecelik. Bir de iç çamaşırı. India çıplak yatardı; evde dolaşırken ipek bir kimono giyerdi ama altında hiçbir şey olmazdı. India geceleri Tuckernuck'ta yürüyemezdi.

Birdie okyanus tarafından suya girdi. Su ılıktı, havadan daha ılıktı. Burnun ucuna doğru ilerlerken geceliğini kaldırdı. Su dizlerine kadar geliyordu. Su o kadar ılıktı ki Birdie'nin çişini getirdi. En önemlisinden başlayarak dürtülerini tek tek tatmin edecekti. En önemlisi Hank'ti.

Hank'i evinden aradı. Bu saatte uyuyor olurdu ama bakımevinden Caroline'la ilgili aramaları ihtimaline karşı yatağının ya-

nında bir telefon bulunduruyordu. Hank'in uykusu hafifti. Gecceyi birlikte geçirdikleri zamanlarda Birdie tuvalete gitmek için kalktığına ya da bir rüyadan irkilerek uyandığında her seferinde o da uyanmıştı. Telefon çaldığında Hank mutlaka duyardı. Telefona cevap verirdi.

Telefon çaldı. Dört kez, beş, altı, yedi kez. Ardından bir *klik* sesi duyuldu. Telesekretere bağlandı. Birdie telefonu kapadı.

Tekrar ararken dua ediyordu, *Lütfen Hank, uyan, aç şu telefonu.*

Yine telesekreter. Birdie bir daha aradı. Gecenin bir yarısıydı. Hank uykunun REM evresinde deliksiz uyuyor olabilirdi. Telefonu duyuyor ama rüyasının bir parçası sanıyor olabilirdi.

Bir daha aradı. Bir daha. Bir daha.

Sonra cep telefonundan ulaşmayı denedi. Saat üçü çeyrek geçiyordu. Hank'in bu saatte *dışarıda* olması için hiçbir neden yoktu, dışarıda olamazdı. Ama Nathan ya da Cassandra'yla ilgilenmek için gittiyse orada yatıya kalmış olabilirdi.

Hank cep telefonuna cevap vermedi. Birdie dört defa aradı. Sonra tekrar evini aradı ve telesekretere mesaj bıraktı. "Lanet olsun, Hank." Ve sonra telefonu kapadı.

Lanet olsun, Hank: Çok anlamlı bir mesaj değildi ama ne demek istediğini anlatıyordu. Bundan çok sıkılmıştı. Onunla konuşmak istiyordu.

Suyun yükseldiğini fark etti. Hank'e ulaşmaya çalışırken dalmış ve geceliğinin eteğini bırakmıştı; geceliği sırlıslıkam olmuştu. Üstelik çamaşırı da ıslanmıştı; su o kadar yükselmişti. Olan olmuşken Birdie çişini de yapıp rahatladı ama sonra idrarının köpekbalıklarının çağırmasından endişe etti. Sahil çok uzak görünüyordu; yüzmek zorunda kalabilirdi ve o zaman gecenin bir yarısı evden üç kilometre uzakta tepeden tırnağa sırlıslıkam olurdu. Hem kıyıya yüzerken cep telefonunu da mahvederdi. Birdie ağlamaya başladı. Islandığı için ya da köpekbalıklarından korktuğu için değil, kemikleri sızlayacak kadar yorgun olduğu için de değil. Hank yüzünden ağlıyordu.

Kıyıya geri yürürken yine akla gelmeyecek olanı yaptı ve

Grant'i aradı. Grant, telefonun üçüncü çalışında gece yarısı sesiyle cevap verdi. Telaşlı ama boğuk bir sesle.

"Alo?" dedi.

"Grant?"

"Bird?" dedi Grant. Onu tanıması Birdie'yi sevindirdi. Bir gün böyle olmayabileceğini düşündü. "İyi misin?"

"Hank beni sevmiyor," dedi Birdie.

"Hank mi?" dedi Grant. "Hank kim?"

"Erkek arkadaşım," dedi Birdie. "Görüştüğüm adam."

"Aa," dedi Grant. "Neredesin sen?"

"Tuckernuck'tayım," dedi Birdie. "Bigelow Burnu'nda."

"Gecenin bir yarısı," dedi Grant.

"Farkındayım," dedi Birdie. "Hank beni sevmiyor."

Uzun bir sessizlik oldu. Birdie'nin, Grant'in tekrar uyuduğundan şüphe edeceği kadar uzun.

"Grant?" dedi.

Grant irkildi. Evet, onu tekrar uyumaya çalışırken yakalamıştı. Bunu birliktelerken de sık sık yapardı. "Ne yapmamı istiyorsun?" dedi Grant. "Adamı döveyim mi? Arayıp aptal olduğumu söyleyeyim?"

Birdie kıyıya ulaştı. Kuma bıraktığı feneri buldu ve karanlık gökyüzüne doğru tuttu. "Yapar mısın?" dedi.

TATE

Tate'in giyecek hiçbir şeyi yoktu. Nantucket'ta gösterişli bir evde lüks bir akşam yemeği davetine katılacağı ölse aklına gelmezdi. Yanına aldıkları arasında sadece koşu kıyafetleri, mayolar, şortlar ve tişörtler vardı. Ama neyse ki Chess bütün dolabını getirmişti.

“Seninkilerden bir şeyler giysem olur mu?” dedi Tate. “Olmaz dersen ne yaparım bilmiyorum.”

“İstedğini al,” dedi Chess.

“Seçmeme yardım eder misin?” dedi Tate.

Chess oflayıp pofladı ama Tate buna aldanmadı. Chess, kıyafet seçmek gibi anlamsız bir konuda yardımcı olamayacak kadar *keyifsiz* olduğunu düşünüyordu ama Tate onun içten içe pohpohlanmış hissettiğini ve dikkatini bunalımda olduğunu unutturacak başka şeylere vermekten mutlu olduğunu biliyordu. Ayrıca o sırada kıyafet seçimi her şeydi. Tate doğru kıyafeti seçerse kendini seksi ve özgüvenli hissederdi, kendini seksi ve özgüvenli hissederse de Barrett Lee ona âşık olurdu. Tate, Chess’in Barrett’a karşı bir şeyler hissediyor olmasından endişelenmişti ama hiç de öyle görünmüyordu. Barrett Lee onun için herkes gibiydi: Chess onu düşünemeyecek kadar dalgındı.

Chess elbiselerini çatı katındaki derme çatma dolaptaki tahta bir çıtaya asmıştı. Tate, mavi çiçekli beyaz bir elbise seçti. Elbiseyi üzerinde denedi. Güzeldi ama biraz fazla mı resmîydi? Chess yatakta uzanıyordu.

“O elbiseyi Michael’ın ailesiyle tanıştığım da giymiştim,” dedi. “Evlerinde ailesiyle birlikte yediğimiz akşam yemeğinde. Nick oradaydı, tabii ki Cy ve Evelyn de vardı.”

Tate kollarını iki yanına bıraktı. Böyle mi olacaktı? Elbiseyi çıkardı. Beyaz puantiyeli, turuncu, boyundan bağlamalı bir elbiseye uzandı.

Chess, “Düğünden önceki prova yemeği için aldığım elbise,” dedi. “Denesene.”

Tate tereddüt etti. Chess bunu prova yemeği için mi almıştı? Tate elbiseyi denedi. Çok güzeldi, zarif ve gözalıcıydı; Tate turuncu giyme fikrine bayıldı. Ne denir? O turuncu elbiseyle partiye güneş gibi doğar, herkesin gözünü kamaştırırdı. Ama elbise de *Chess!* diye bağırان bir şey vardı. Belki puantiyelerdi ya da üst kısmındaki fırfırlar. Chess bu elbiseyi prova yemeği için almıştı. Tate onu kesinlikle giyemezdi.

“Olmadı galiba,” dedi Tate.

“Ben asla giymem onu,” dedi Chess.

“Giyersin,” dedi Tate. Dolaptaki elbiselere bakmaya devam etti. Ne kadar çok elbise vardı! Chess’in Michael Morgan’la hayatı nasıldı böyle? Her gece başka kokteyl partisine falan mı gidiyorlardı?

“Bir daha asla süslü püslü giyinip dışarı çıkmayacağım,” dedi Chess.

“Çıkacaksın,” dedi Tate. “Saçların yeniden uzayacak.” Sarı sarı tüyler çıkmaya başlamıştı bile; Chess’in kafası şeftaliye benziyordu.

“Kendimi acındırmak için söylemiyorum bunu,” dedi Chess. “Sadece istediğini almaktan çekinme diye.”

“Tamam,” dedi Tate. Tate’in evindeki dolabında bile bu gece gideceği gibi bir davette giymeye uygun tek bir kıyafeti yoktu. Akşam yemeği partilerine davet edilmediği için yazlık elbiseleri yoktu. Erkek arkadaşlarının aileleriyle yemeklere gitmezdi. Doğru dürüst bir sosyal hayatı olmadığını, bu konuda başkalarından çok geride kaldığını o an anladı. Tek yaptığı çalışmaktı, bazen de bir otel barında müşterileriyle ve onların şen şakrak sekreterleriyle karaoke yaparak eğlenirdi. Tate tam da bunun için kendine acımak ve paniğe kapılmak üzereyken –bu akşam yemeğinde nasıl *davranması* gerektiğini bilir miydi?– “Kırmızı olanı dene,” dedi Chess.

Tate dolaptan kırmızı bir elbise çıkardı. Sade, ipek bir elbiseydi. “Bunun da var mı kahreden bir anısı?”

“Şey, bir nevi var sayılır,” dedi Chess. “Michael’dan ayrıldığım gece Bungalow Eight’e giderken bunu giymiştim.”

“Aman Tanrım, Chess,” dedi Tate. “Bu ayrılık elbisen miydi?”

“Dene hadi,” dedi Chess. “Oradayken bir süreliğine bunun uğurlu elbisem olduğunu düşünmüştüm. Bu elbiseye uygun kırmızı Jimmy Choo topuklularım var.”

Tate kırmızı elbiseyi denedi. Çok alımlıydı. Altına yüksek topuklu ayakkabıları da denedi. Burunları açık, üstleri kırmızı

yılan derisi ayakkabılardı. Tate, belki de hayatında ilk kez kadın gibi hissetti. Bu ne demek oluyordu? Düşünmek bile istemiyordu. Anısı turuncu puantiyeli elbiseden daha üzücü olsa da sonsuza dek bu elbisenin içinde kalmak istiyordu. "İşte bu," dedi Tate. "Bunu giyeceğim."

"İşte bu," diye onayladı Chess. "Uğurlu elbisen. Birinin gönlünü çalma elbisen."

Tate'in elbisesi de, ayakkabısı da, bronz teni de şahaneydi. Geri kalanıyla kendisi uğraştı ama hiç de kolay değildi. Tırnaklarını törpüleyip oje sürdü; ojenin üstüne kum taneleri yapışması dışında mükemmel oldu. Duşa girip saçlarını yıkayıp kremledi, sonra taradı. Saç kurutma makinesi olsa iyi olurdu ama olmadığına göre böyle idare etmek zorundaydı. Göz ve dudak makyajını India'ya yaptırdı. Tate, Chap Stick dudak balmından başka bir şey sürmezdi ama India rimel, göz kalemi ve biraz da dudak parlaticısı kullanmak için ısrar etti. Birdie, Tate'e 1930'larda Tate'in büyük-büyükannesinin olduğunu ve odasındaki şifoniyezin en üst çekmecesinde durduğunu söylediği gümüş bir portföy çanta verdi. (Bunu uyduruyor muydu?) India ona altın rengi bir şal verdi (Wanamaker's, 1994). Tate, India'nın Tuckernuck'a yanında şal getirmesine bir anlam veremedi ama sorgulamadı da. O bugün Külkedisi'ydi, bir şeylerin öylece ortaya çıkması çok normaldi.

"Nasıl oldum?" diye sordu Tate. Evde kendine bakabileceği doğru dürüst bir ayna yoktu. Saçına aklı takılmıştı.

"Ah, tatlım," dedi Birdie. "Çok güzel görünüyorsun."

"Fotoğrafını çekeceğim," dedi India. Karton kutu içinde gelen şu tek kullanımlık fotoğraf makinelerinden birini getirmişti. Tate'in bildiği kadarıyla da makineyi ilk kez kullanıyordu. Olaysız bir yolculuk olmuştu.

Tate, kameraya bakarken utandı. Süslenip püslenip büyük adaya, elektrik, su ve sohbet edebileceği başka insanların olduğu gerçek dünyadaki bir akşam yemeği partisine gideceği için ken-

dini suçlu hissetti. Evde kalıp haşlanmış mısır ve yabanmersinli turtta yemesi, kitap okuyan, örgü ören ya da kendini hayattan soyutlayıp derin düşüncelere dalıp giden diğerleriyle birlikte oturup solitaire oynaması gerekmez miydi? Hayır, bu aptalcaydı. Gidecekti.

Bu, pek çok yönden tek istediği şeydi.

Saat altıda Barrett tekneyi kıyıya yanaştırdığında Tate, kırmızı ipek elbisesi, India'nın şalı, elinde büyükannesinin çantası ve elinde Chess'in ayakkabılarıyla sahilde bekliyordu. Ayaklarının dibinde bir de sırt çantası vardı; içine bir gecelik (Chess'ten ödünç alınmış), diş fırçası ve koşu kıyafetlerini koymuştu. Tate sahile inmeden önce, sanki uzun bir seyahate çıkıyormuş gibi evdeki herkesle öpüşüp kucaklaşarak vedalaşmıştı.

"Yarın sabah dönerim," dedi. Doğu sahilindeki en ücra yerlerden biri olan Tuckernuck'ın şimdi ona evrenin merkeziymiş gibi gelmesi çok tuhaftı.

Barrett motoru durdurdu. Tate'e, Tate'in hayatı boyunca bakmasını beklediği gibi bakıyordu. Gözlerini ondan alamıyordu! "Bu ne güzellik böyle!" dedi.

Tate yüzündeki şaşkın ifadeyi görmesin diye başını öne eğdi. Elbise işe yaramıştı. Makyaj da öyle. Barrett'ın beğendiği diğer her şey de. Barrett aşağı atladı ve her zaman yaptığı gibi tekneyi kıyıya sürükledi. Ama bu sefer çok farklıydı: Beyaz bir gömlek giyip yelkenli desenli koyu yeşil bir kravat takmış, lacivert ceket ve haki şort giymişti. Tate'e yaklaştı, "Şunu aradan çıkarayım," dedi. Sonra Tate'i öptü. Dudaklarında bira tadı vardı. Dudakları sıcak ve yumuşaktı. Tate kan dolaşımının hızlandığını hissederken sarsılır gibi oldu. İçi hop etti, gözkapakları titreşti.

Ah, Tanrım, beni bir daha öpsene, diye düşündü Tate.

Barrett onu tekrar öptü. Tate'in on yedi yaş fantezilerinden bir sahne gibiydi. Sonra bir ses, bir ıslık ve tezahürat duydu. Başını kaldırıp tepeye doğru bakınca India Teyze'yle Birdie'nin onları izlediğini gördü. Barrett güldü ve yumuşak bir hareketle Tate'i kucaklayıp *Manita* adını verdiği teknesine nazikçe bıraktı.

Tate'in aksesuarlarını ve sırt çantasını ona verdi. Ardından Barrett da tekneye atladı, demir aldı ve yola çıktılar. Tate, annesiyle teyzesine el salladı.

Tate bunun Barrett için önemli bir gece olduğunun farkındaydı. Partiyi veren kişiler, Fullinler yani, Barrett'ın en önemli müşterileriydi. "En önemli" derken Barrett, bu kişilerin evleri için çok fazla bakım onarım ve akla gelebilecek her türlü hizmeti talep ettiğini kastediyordu. Anita Fullin, su borularından ses geldiği için Barrett'ı balık avından çağıran kadındı. Barrett, Anita Fullin'in mutfaktaki kâğıt havluları değiştirmeye kadar her işi onun yapmasını istediğini söyledi.

"Bu konuda şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi Tate.

"Evet," dedi Barrett.

Fullinler para babasıymış ve iyi para ödüyorlarmış; tekne *Manita* daha önceden onlarınmış. Geçen yazın sonunda onu Barrett'a ikramiye olarak vermişler. Bu insanlara iyi hizmet etmesi gerekiyormuş, onlar Barrett'ın patronlarıymış.

Fullinler her yıl böyle parti verip adada tanıdıkları herkesi davet ediyorlarmış. Barrett'tan başka Cliff'te yazlık ev tutan Manhattanlı arkadaşları, Bayan Fullin'in masözü, beach club'larının yöneticisi, Bay Fullin'in en sevdiği golf yardımcısı ve LoLa 41'in şef garsonu da davetliler arasında olurmuş. Yazlıkçılar ve yerel halk bu partide bir arada eğlenirmiş. Güzel bir organizasyonmuş ama Barrett son iki yıldır geceye katılamamış, malum... Şey, Stephanie'den dolayı.

"İlk kez dışarı çıkıyorum," dedi Barrett. "Yani o öldüğünden beri böyle eğlenmek için ilk çıkışım."

Tate başıyla onayladı. Her şeyi öğrenmek istiyordu. Her şeyi öğrenmekten başka istediği şeyler de vardı. Mesela Barrett'ı biraz daha öpmek, o kravatı gevşetmek, o gömleğin düğmelerini çözmek... Tate, çıkış kapısında tepinen bir yarış atı gibiydi. Ama erkekler konusunda sorunu da hep bu olmuştu, değil mi? Fazla hevesli ve aşırı aceleliydi. Yıllardır kimseyle birlikte olmamıştı

(en son yattığı erkek Carolina Panthers'ın antrenman takımından Andre Clairfield'dı ama bu gece geç saatlerde sarhoşken yaşanan bir seks olayıydı ve muhtemelen sayılmazdı) ve gerçekten hoşlandığı birini bulunca bir hanımefendi gibi davranıp kendini dizginlemekte zorlanıyordu. Fazla arzulu, fazla hevesliydi ve bu hâliyle erkekleri korkutup kaçırıyordu.

Barrett'ı korkutup kaçırtmayacaktı. Az konuşan bir adam olduğunu anlamıştı. (Hep mi böyleydi yoksa karısını kaybettikten sonra mı böyle olmuştu?) Tate'e neyle karşılaşacağını bilsin diye gittikleri davetle ilgili ona bilgi verirken bile zorlandığı belli oluyordu.

"Çocukların nerede?" diye sordu Tate.

"Annem ve babamla birlikteler," dedi Barrett. "Bu gece orada kalacaklar."

Tate, sabah uyandığında iki küçük çocuğu ona sanki başka gezegenden gelen biriymiş gibi bakarken görüp görmeyeceğini merak etti. Hani filmlerde hep öyle olur ya! Tate çıplak ya da yarı çıplak bir hâlde babalarının yatağında! Çocuklardan büyük olan, "Sen bizim annemiz değilsin!" diyor.

"Anladım," dedi Tate. Şimdi Barrett'ın arabasındaydılar –siyah bir Toyota pikap– ve Madaket Yolu'nda hızla ilerliyorlardı. Yolları toz toprak ıssız bir adada geçen bir haftanın ardından şimdi arabayla bu kadar hızlı gitmek Tate'e tuhaf geliyordu. Bozuk yumurta gibi kokan çöplüğün yanından geçtiler ama Tate farkında değilmiş gibi yaptı. Barrett radyoyla birlikte Fleetwood Mac'in "You Make Loving Fun" şarkısını söylüyordu. Şarkı bitince DJ hava durumunu sundu: Gece bulutlu, yarın yağmurlu, güneybatıdan saatte yirmi beş-otuz kilometre hızla esmesi tahmin edilen kuvvetli rüzgâr.

Kasabaya girdiler. Tate küçükken babası her yaz Chess'le ikisini gününbirlik bir gezi için kasabaya getirirdi. Babaları si-gorta acentesi Congdon and Coleman'ın telefonunu kullanarak ofisiyle görüşürken Tate ve Chess de kasabada özgürce dolaşıp para harcarlardı. Saat 10:00'da naneli çubuk dondurma almak

için eczanenin büfesine giderlerdi. Mitchell's Book Corner'da kitapları karıştırırlardı (gerçi bunu çoğunlukla Chess yapıyordu; Tate'in kitapçıya dair hatırladığı tek şey, Chess'e gidelim diye yalvardığıydı). Hub'a uğrayıp *Seventeen* dergisine göz atar ve şeker alırlardı. Sonra öğle yemeği için Brotherhood of Thieves'te babalarıyla buluşurlardı. Yerin altındaki karanlık yemek salonunda balıklı sebze çorbası, büyük hamburger ve kıvrık patates kızartması yerlerdi. Tate, lavabodaki sıcak su musluğunu kullandığını, ellerini uzun uzun yıkadığını ve aynanın berrak gümüşü yüzeyine baktığını hatırlıyordu. Tuckernuck'tan sonra her şey değişik geliyordu, duvardan sarkan sabunluk bile bir yenilik gibiydi. Öğleden sonra babaları onları Balina Avcılığı Müzesi'ne ya da Jetties'e tenis oynamaya götürürdü. Ya da bisiklet kiralayıp Sankaty Deniz Feneri'ni görmek için Sconset'e giderler ve Sconset Pazarı'ndan birer dondurma daha alırlardı. Nantucket günleri hep eğlenceli geçerdi. Oradan ayrılmadan önce de Gay Sokağı'na uğrar, on yıllar önce büyükbabaları Arthur ve büyükkanneleri Emilie Tate'e ait olan sarı boyalı ahşap eve bakıp öyle dönerlerdi. Buna rağmen Tate, Nantucket'ı hiçbir zaman yuvası gibi görmemişti. Nantucket onun için Tuckernuck'a açılan bir kapıdan fazlası olmamıştı. Onun asıl yuvası Tuckernuck'tı. Orası sadeliğe tutkun olanların adasıydı.

Tate anılarını Barrett'la paylaşmak istiyordu ama Barrett şimdi sokağa park etmiş uzun bir araba kuyruğunun arkasında arabasına yer bulmakla meşguldü. Gelmişlerdi. Barrett dikiz aynasına bakarak kravatını düzeltti. Tate'e gülümsedi. Tate hâlâ saçları için endişeleniyordu, özellikle de tekne yolculuğundan sonra.

Şimdiki hâlimden daha iyi görünebilirim, demek istedi Barrett'a. Gerçekten.

"Çok güzelsin, Tate," dedi Barrett. "Ciddiyim, seni yiyebilirim."

Tate ona doğru yaklaştı. Yılışık olmak istemiyordu, kolay biri olmak istemiyordu ama adam mıknatıs gibiydi. Yine öpüşmeye başladılar. *Hadi partiden vazgeçelim, senin evine gidip yiyişelim,*

diye düşündü. Ama sonra kendine geldi ve geri çekildi. Chess olsa böyle yapardı, dedi kendi kendine.

"Lütfen?" dedi Barrett. "Devam etsek?"

"Gidelim," dedi Tate. "İnsanları bekletmeyelim."

Tate bu partiyi, Barrett'la baş başa kalmadan önce katlanması gereken bir şey gibi görüyordu. Ama eve yaklaştıklarında beklentilerini tekrar gözden geçirdi. Tate'in görebildiği kadınlarla gidecekleri ev geniş pencereleri ve çok katlı terasları olan büyük bir evdi. Barrett, Tate'i "Yeni Şafak" güllerinin (Birdie'nin en sevdiği çiçek; Tate ona söylemeyi unutmamalıydı) sarktığı beyaz kafesli bir kemerden geçirdi. Çimlerle kaplı bahçenin her köşesinde ellerinde içki kadehleriyle insanlar, gümüş tepsilerde servis yapan beyaz gömlekli ve siyah yelekli garsonlar vardı ve bir yerlerden canlı müzik sesi geliyordu. Tate etrafına bakındı: Teraslardan birinde bir caz üçlüsü çalıyordu. Tate şaşkına dönmüştü. Bir Broadway sahnesine çıkıyormuş da bütün repliklerini unutmuş gibi hissediyordu. India böyle şaşıklı bir sosyal ortamı idare edebilirdi, eski hâliyle Chess de ayak uydurabilirdi, hatta Birdie bile başa çıkabilirdi ama Tate yapamazdı.

Topukları çimlere saplamıyordu. Her adımda ayağını yukarı çekmek zorunda kalıyordu. Etrafına bakındı. Diğer kadınlar da topuklu ayakkabı giymişlerdi ama hiç de toprağa saplanıyormuş gibi görünmüyorlardı. Tate'in yürümesinde mi bir sorun vardı? Muhtemelen. Tate en çok spor ayakkabıyla rahat ediyordu. İşe giderken makosen ayakkabılar ya da babetler giyiyordu. Chess'ten topuklu ayakkabıyla yürüme dersi almalıydı.

"Bana tutun," dedi Barrett, kolunu uzatarak. "Önce bir içki alayım, sonra Anita'yı bulup selam verelim."

Tabii, diye düşündü Tate. Böyle bir partiye katıldığı zaman insanın ihtiyaç duyacağı şey bir plandı, en azından başlangıç için. Tate kendi hâline bırakılsa ortalıkta dolaşır, tekila içer, tepside alerjisi olan bir şey yer ve topuklarına takılıp çiçek tarhunda dizlerinin üzerine çökerdi.

Barrett, Tate'e bir kadeh şampanya uzattı. Tate şampanyayı bir dikişte h         i  ti ve arkasından sessizce geçirdi. Çok hevesli olmakla kastettiği tam olarak buydu.

Barrett güldü. "Gergin olmana gerek yok," dedi.

"Gergin değilim," dedi Tate.

Tepsisinde şampanya taşıyan bir garson yakaladı ve ilk kadehini tepsiye bırakıp yenisini aldı. Hem de bunu bir şey döküp kırmadan yapmayı başardı.

"Bunu yudum yudum i  ce  im," dedi Barrett'a.

Kalabalığın arasından sıyrıldılar. Bir görevleri vardı: Evsahibesini bulmak. Az sonra Tate, evin arka tarafının Nantucket Limanı'na baktığını gördü.

Tate, "  u manzaraya bak," dedi.

"Sizin evin manzarasından daha güzel değil," dedi Barrett.

Bu doğruydu. Tuckernuck evi okyanusu görüyordu. Yine de bakımlı çimlerde, özel kumsalda, Brant Burnu Denizfeneri'nin olduğu Nantucket Limanı'nda, yelkenlilerde ve alçalan güneşte nefes kesici bir şeyler vardı.

Barrett orta ya  lı bir çiftin yanında birden durdu. Adamın saçları kırıla  mı  tı ve yanaklarında kırmızı ince çizgiler hâlinde damarları görünüyordu. Kadının saçları k  tt  , Birdie'nin parfümü Coco Chanel'i kullanıyordu. Tate odaklanmaya, gözlerinin içine bakmaya ve gülümsemeye çalıştı. Barrett'ı seviyordu, onun için iyi bir şey yapmak istiyordu.

"Tate Cousins," dedi Barrett. "Seni Eugene ve Beatrice AuClaire'le tanıştırmak istiyorum. AuClaire ailesi Hinckley Lane'deki m    terimdir."

Bayan AuClaire (Tate kadının adını unutmuştu bile. Beverly miydi?) yüzünde anlamlı bir ifadeyle Tate'e gülümsedi. O bakı   neydi? "Tanı  tı  ıma memnun oldum," dedi Bayan AuClaire. Tate'le el sıkıştılar. Tate'in el sıkı  ı çok sertti; Bayan AuClaire canı yanmış gibi yüzünü buruşturdu ve Tate, *Ah, kahretsin*, dedi i  inden. Bay AuClaire'e daha nazik davrandı ama Bay AuClaire onunla ilgilenmiyordu; Barrett'la ilgileniyordu. Balıkların bol

olduğu yerleri öğrenmeye çalışıyordu. Tate de kendini Bayan AuClaire'e bir şeyler söylemek zorunda hissetti. Bayan AuClaire, Birdie gibi kokuyordu; bu dikkatini dağıtıyordu. Bayan AuClaire, Tate'i inceliyordu. Tate saçları için endişelendi, makyajı için endişelendi; kadın ona böyle bakınca gözlerinde çapak varmış gibi hissetti. "Demek Barrett'ın arkadaşısın?" dedi Bayan AuClaire. Tate birden o bakışı tanıdı. *Sen benim annem değilsin.* Bayan AuClaire, Barrett'ın karısı Stephanie'yi tanıyor olmalıydı. Tate'in tahmin ettiği kadıyla Stephanie, Bayan AuClaire'in yeğeni ya da kızının en iyi arkadaşıydı.

"Evet," dedi Tate. "Barrett ailemin de hizmetini görüyor."

"Ah, öyle miii?" dedi Bayan AuClaire. Bu bilgi onu şaşırtmışa benziyordu. Muhtemelen Barrett'ın Tate'le Cape'de bir striptiz kulübünde tanıştığını düşünmüştü. "Nerede kalıyorsunuz?"

Tate bir nefes aldı. Bir dikişte içtiği şampanya intikamını alıyordu, gazlar burnundan çıkmakla tehdit ediyordu. Yüzünü ateş bastı, başı dönüyordu. Ayakkabılarının üzerinde durmakta zorlanıyordu, Barrett onu bırakmıştı. Bayan AuClaire'e onlar gibi bir müşteriden fazlasıymış gibi görünme korkusuyla Barrett'ın koluna girmek de istemiyordu.

"Tuckernuck'ta bir evimiz var," dedi Tate.

Bayan AuClaire'in gözleri açıldı; estetik cerrahının önermediği bir yüz ifadesi. Yüzü yırtılıp parça parça çimenlere düşecek gibi görünüyordu. "Tuckernuck!" dedi. "Tuckernuck'ı çok severim! Ah, oraya bayılıyoruz ama tabii özel mülk olunca davetsiz girilmiyor. Çocuklar küçükken onları teknemizle herkese açık olan Balina Koyu'na götürürdük ve orada salyangoz kabukları toplarlardı. "Ah, güzel kızım, ne kadar şanslısın bir bilsen! Eugene, bu kız..." Bayan AuClaire de Tate'in adını unutmuştu. "Tuckernuck'ta oturuyormuş!"

Bunu duymak Bay AuClaire'in Sankaty Head'deki çizgili levreklerden daha çok ilgisini çekti. "Orada mı oturuyorsun?" dedi. "Tam olarak nasıl oluyor?"

"Şey," dedi Tate. "Evimizde bir kuyumuz ve bir jeneratö-

rümüz var. Jeneratör pompayı çalıştırıyor ve böylece suyumuz musluktan akıyor. Ama su ısıtıcısı olmadığı için sadece soğuk su geliyor. Elektriği de yalnız bir iki ufak şey için kullanıyoruz. Küçük boy bir buzdolabı, birkaç lamba. Yemeklerimizi ızgarada ya da gazlı kamp ocağında pişiriyoruz. Barrett da..." Tate, Barrett'ın koluna girdi çünkü heyecandan titriyordu ve düşmekten korktu. "Her gün yiyeceğimizi, buz torbalarımızı ve annemin şarabını getiriyor." Bayan AuClaire gülümsedi. "Gazeteyi getiriyor ve çöplerimizle kirli çamaşırlarımızı alıyor. Çok sade yaşıyoruz zaten. Çoğunlukla sahile iniyoruz. Kitap okuyup kâğıt oynuyoruz." Duraksadı. AuClaire çifti ona ilgiyle bakıyordu. "Bir de sohbet ediyoruz. Birbirimize bir şeyler anlatıyoruz."

"Harika," diye fısıldadı Bayan AuClaire.

Barrett, Fullinlere bakacaklarını söyleyerek AuClairlerden müsaade istedi. Bayan Fullin'i çimenliğin kenarında buldular; etrafı arkadaşlarıyla çevriliydi. Bayan Fullin'in uzun, dalgalı siyah saçları vardı. Parlak rengi bir eşarbi kalın bir saç bandı gibi saçına bağlamıştı. Akdeniz'de yattan inen kadınlar gibi etkileyici bir şekilde bronzlaşmıştı. Üstünde... Tate gözlerini kırıştırdı... Beyaz puantiyeleri olan turuncu renkte, askılı bir elbise vardı. Chess'in prova yemeği elbisesinin tıpatıp aynısıydı. Bayan Fullin o elbisenin içinde göz dolduruyordu. Vücut hatları kıvrımlıydı ve güzel, ince bacakları vardı; aşırı yüksek topuklu turuncu rugan sandalet giymişti ve bu ayakkabılarla dolaşmak ona zerre sıkıntı vermiyor gibiydi. Bayan Fullin, Barrett'ı görünce, Jonas Brothers'ı gören genç kızlar gibi bir çığlık attı.

"Barrett, buradasın! Ceket giymişsin! Tanrım, *muhteşem* görünüyorsun!" Barrett'a sarılıp onu öptü ve yanağında kırmızı bir leke bıraktı. Gözleri çok koyu renkti ve meneviş mavisi kalem çekmişti. Muhtemelen kırk beş yaşında vardır, diye tahmin etti Tate ama yirmi bir yaşındaki bir topmodelin çekici fiziğine sahipti. Kadın, Tate'e içtenlikle gülümsedi. "Ve sen... Sen Tucker-nucklı kız mısın?"

Tate gülümsedi. Kendini pasaklı ve dilini yutmuş gibi hissetti; dişleri yosunla kaplanmış gibi hissetti. "Tate Cousins," dedi.

Bayan Fullin etrafındaki kadınlara dönerek, "Evet, hanımlar," dedi. "Tate, Tuckernuck'ta yaşıyor."

"Tuckernuck neresi ki?" diye sordu kadınlardan biri.

"Fokların olduğu yer mi?" diye sordu başka bir kadın.

"Hayır," dedi Tate çok rahat bir tavırla. "Orası Muskeget. Tuckernuck daha yakın. Yılanbalığı Burnu'ndan bir kilometre kadar ileride." Kadınların kendisine boş gözlerle baktığını gören Tate, muhteşem yazlıklarda oturmalarına rağmen hepsinin de adaya, Yılanbalığı Burnu'nun nerede olduğunu bilmeyecek kadar yabancı olduğunu anladı.

"Barrett'in oraya günde iki kez gelmesini çok kışkırdım doğrusu," dedi Bayan Fullin. "Hatta buna tahammül edemiyorum. Elimde olsa onun burada bizimle yaşamasını sağlardım." Göz kırptı. "Tabii o zaman Roman neler olduğunu merak ederdi."

"Haklı olarak," dedi kadınlardan biri.

"Siz bugüne kadar Barrett'tan daha muhteşem bir adam gördünüz mü?" dedi Bayan Fullin.

"Anita, lütfen," dedi Barrett.

Bayan Fullin, Tate'e baktı. "Onu benden çaldığın için senden nefret ediyorum. Senden, ablandan, annenden ve teyzenden nefret ediyorum."

Tate yıldırım çarpmışa dönmüştü. Saldırıyı atlatabilirdi; Bayan Fullin bunu bıyık altından gülererek söylemişti, gırgır geçtiği belliydi. Ancak Tate kendisine saygısızlık edilmiş gibi hissetti. Bu kadının Tate'in annesi, ablası ve teyzesinden haberdar olmasının tek yolu Barrett'in onlardan bahsetmiş olmasıydı. Anita Fullin'e onlardan mı söz etmişti? Neler söylemişti acaba? Ona kâğıt havlularını değiştirtmiyorlardı ya sonuçta! Tate acı çekiyormuş gibi görüldüğüne adı gibi emindi ama yine de gülümsemeye çalıştı. *Duyduğuma göre geçen gece Barrett'in balık avını mahvetmişsin*, demek istiyordu. Barrett ona o olayı anlattığında, Tate kadının yaşça daha büyük, hatta belki yaşlı, düşkün, çaresiz biri olduğunu

sanmıştı. Oysa gerçekte Anita Fullin bomba gibi bir kadındı ve Barrett'a tutulmuş gibi görünüyordu.

Barrett konuyu değiştirmek için araya girdi. "Bu harika bir parti," dedi.

"Harika, değil mi?" dedi Bayan Fullin. Barrett'ın elini tuttu. "Gelmene çok sevindim. Geçen yıl sensiz hiç tadı yoktu."

Birbirlerine baktılar ve sanki gözleriyle konuştular. Tate kahindeki şampanyayı bitirdi. Barrett'la Bayan Fullin'i televizyon izler gibi seyreden diğer kadınların yüzlerine baktı.

"Geçen yıl gelemedim," dedi Barrett. İçkisinden bir yudum aldı.

"Elbette gelemezdin," dedi Bayan Fullin. Önce Barrett'a sonra da Tate'e bakıp gülümsedi. "Ama bak, hayat devam ediyor."

Anita Fullin'le sohbet etmek Tate'in gözünü korkuttu ve onu huzursuz etti. Gizlice eve girerek bir bilgisayar bulası ve elektronik âlemde kendini kaybedesi geldi. (Bu isteği çok gerçekti. Tate, babasının da bir golf sahasının yanından geçerken aynı dürtüyü hissettiğini düşünüyordu.) Ama Barrett, Tate'e sımsıkı yapıştı ve ayakkabılarının onu delirttiğini anlayarak (o ayakkabılara can alıcı ökçe demeleri boşuna değildi) onu dalgakırana doğru götürdü. Orada yan yana oturup limanı seyrettiler. Tate şimdi daha mutluydu. Şampanyasını içiyordu. Barrett garsonları çağırdı ve birlikte mini yengeç kekleri, yapış yapış Çin usulü kaburga ve çedarlı turtalar yediler.

"Bayan Fullin sana âşık," dedi Tate.

"Evet," dedi Barrett. "Öyle bir sorun var."

"Güzel kadın," dedi Tate.

"Güzel olan sensin," diye karşılık verdi Barrett.

Yemek, yan bahçede bir çadırın altında servis edildi. Çadırdaki on kişilik on yuvarlak masa ve on altı kişilik dikdörtgen bir masa vardı. Barrett ve Tate dikdörtgen masaya oturdular. Barrett'a masanın bir ucunda, Anita Fullin'in solunda, Tate'e de masanın öte-

ki ucunda, Bay Fullin'in solunda yer göstermişlerdi. Tate'e göre bu, olabilecek en kötü senaryoydu ve Barrett'in bu konuda bir şeyler yapabileceğini düşündü –yer kartlarını değiştiremez miydi?– ama o sadece altdudağını yaladı.

“Burada tek başına canın sıkılır mı?” diye sordu Tate'e.

Evet, diye düşündü Tate. Ama ona, “Hayır, kesinlikle,” cevabını verdi.

Tate, baş masada oturmanın bir onur olduğunun farkındaydı ama yine de orta yaşlı AuClairelerle Sibiry'a'da mahsur kalmış olmayı tercih ederdi. Barrett ve Tate büfe sırasına birlikte girdiler. Yemekler enfesti ve Tate kendini tutmadı. Kuzu ızgarası, yeşil fasulye, patates salatası, kiraz domates, bir ıstakoz kuyruğu, jumbo boy altı karides ve mignonette soslu dört çiğ midyeyle tabağını tıka basa doldurdu. Yanından geçen bir garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya daha aldı. Sonra kendisine ayrılan yere oturdu ve Barrett'in dünyanın öteki ucuna yolculuğunu izledi.

Roman Fullin keldi ve kare gözlük takıyordu. Çok para kazanan çok önemli bir adamın dalgın tavrı vardı üzerinde. Adam masaya oturdu, bir garson çağırdı ve kenara ayırttığı şişelerin birinden bir kadeh kırmızı şarap istedi. O şarapların masaya özel olduğunu söyledi. Yemek tabağını, tabaktaki yiyeceklerin tümünün yabancıymış gibi inceledi; sonra gözlerini Tate'in bol çeşitle dolu tabağına çevirdi ve ardından bakışı Tate'in yüzüne kayd. Ana masada yanında oturan bu kadın da kimdi? Tate kendi adamın özel alanına tecavüz ediyormuş, sanki adam onu yatak odasına görmüş gibi hissetti.

“Merhaba,” dedi adam, elini uzatarak. “Roman Fullin.”

“Merhaba,” dedi Tate. “Ben de Tate Cousins.”

“Tate Cousins,” diye yüksek sesle tekrarladı adam. Belki de bu ismi bir yerlerden hatırlayıp hatırlamayacağını anlamak istiyordu.

“Barrett Lee'nin arkadaşıyım,” dedi Tate.

“Ah,” dedi Roman ama hâlâ şaşkın görünüyordu. Kendi sağındaki ve Tate'in solundaki insanlara baktı, onları çok daha iyi

tanıdığı açıkça belli oluyordu. "Betsy, Bernie, Joyce, Whitney, Mon... Bu hanımefendi Tate Cousins."

"Cousins mı?" dedi adamlardan biri. Masadaki adamların hepsi birbirine benziyordu ve Tate hiçbirinin adını aklında tutamamıştı. "Grant Cousins'la bir akrabalığın olabilir mi?"

Tate o sırada midye yiyordu ve biraz düşünecek vakti oldu. İnsanlar babasını ya sever ya da ondan nefret ederdi. Ama kendini öyle savunmasız hissediyordu ki yalan söyleyemezdi. "Kendisi babam olur," dedi.

"Hadi ya!" dedi adam. "Tesadüfün böylesi! Benim de avukatım."

Roman Fullin'in kaşları kalktı. "Büyük tesadüf gerçekten! O adam şey değil mi ya..."

Diğer adam atıldı. "Evet, ta kendisi." Tate'e döndü. "Senin baban bir dâhi. Beni çok zor bir durumdan kurtardı. Whir Vargas adından hiç söz ediyor mu? Masama gelen Yankees biletlerini hep ona gönderiyorum."

Tate bir midye daha yedi ve o sırada ipek elbisesine biraz sos damladı. Gergin olduğunda görgü kurallarını unuturdu ve şu anda işler daha iyiye gidiyor gibi görünse de aşırı gergindi. En azından şeceresi iyiydi. Masanın öteki ucundaki Barrett'a baktı , Anita Fullin'le koyu bir sohbete dalmıştı.

Tate, Whit Vargas'a dönerek hayır anlamında başını salladı. "Babam müşterileri hakkında pek konuşmaz," dedi. "Özel hayatlarına saygı göstermekten yanadır."

Whit Vargas, bir parça bonfileyi ağzına götürmek üzereyken durdu. "Bunun için ona minnettarım!" dedi.

Roman Fullin şimdi Tate hakkında meraklanmıştı. "Dur bir dakika," dedi. "Buraya kiminle geldim demiştin?"

"Barrett'la," dedi Tate. "Barrett Lee'yle."

"Peki Barrett'ı nereden tanıyorsun?"

"Tuckernuck'taki evimizle o ilgileniyor."

"Ahhhhh," dedi Roman taşlar yeni yerine oturmuş gibi.

"Tuckernuck ailesinin bir parçasısınız. Karımın başının derdi."

“Öyle görünüyor,” dedi Tate.

“Demek Tuckernuck’ta *yaşıyorsunuz*?” dedi Roman. “Geceleri orada mı kalıyorsunuz?”

İnsanlar böyle sorular sorarken ne kadar aptal göründüklerinin farkındalar mıydı acaba? “Orada yaşıyoruz, geceleri de orada kalıyoruz,” dedi Tate.

“Bir dakika,” dedi Whit Vargas. “Tuckernuck neredeydi?”

“Orası bir ada, Whit,” dedi Roman. “Başka bir ada.”

“Batı kıyısından bir kilometre kadar açıkta,” dedi Tate.

“Elektrik işini nasıl hallediyorsunuz?” diye sordu Roman.

Tate yemeğini bitirene kadar masanın doğu yarısının yıldızı olmuştu. Daha doğrusu müzelik bir parça, antropolojik bir incelemeydi: Tuckernucklı Tate Cousins, saygın bir aileden gelip de bir ay boyunca sıcak suyun akmadığı (kadınlar buna inanamıyordu), telefonun, internetin, televizyonun olmadığı (erkekler de buna inanamıyordu) bir evde yaşayan kadın. Tate özellikle buradan yürümeye karar verdi. Eğlenceli, çekici, zeki ve ağırbaşlı bir kadındı. Masanın diğer ucundaki Barrett’a baktı. Barrett onu izliyor muydu? Tate’in felaketle sonuçlanma potansiyeli olan sosyal bir ortamı tersine çevirdiğinin ve Yukarı Doğu Yaka sakinlerinin hepsini etkisi altına aldığı farkında mıydı? Etkilenmiş miydi? Tate’i seviyor muydu?

Yemekten sonra orkestra çalmaya başlayınca Roman Fullin doğrulup Tate’i dansa kaldırdı.

Tate adamın elini tuttu. Onu geri çeviremezdi, öyle değil mi? Ancak dans eden ilk çift onlar olacaktı. Karısını dansa kaldırması gerekmez miydi? Tate’in ayakkabıları da başka bir sorundu, iki ayağı da fare kapanına sıkışmış gibiydi.

“Güzel bir parti. Düğün gibi,” dedi Tate.

“Her yıl bir düğün,” dedi Roman. “Anita bunu yapmasa olmaz. Bu gece için yaşıyor.”

Dans pistinde başka çiftler de onlara katıldı; aralarında Barrett ve Anita Fullin de vardı. Anita turuncu elbisesiyle parlıyor-

du. (Tanrı'ya şükür Tate o elbiseyi giymemişti!) Barrett onu döndürürken Anita bir çığlık attı.

"Anita sarhoş oldu," dedi Roman. "Gidip onu kurtarsam iyi olur."

Ayrıldılar ve Tate kendini Barrett'ın kollarında buldu.

"Hadi gidelim buradan," dedi Barrett.

"Aklımı okudun," dedi Tate.

Tate, Barrett'ın kamyonetinde kemerini bağlarken sarhoş olduğunu anlayacak kadar ayıktı ama bu konuda herhangi bir şey yapabilecek kadar ayık değildi. Kendini bir kayak pistinin tepesinden itilmiş gibi hissediyordu. Yokuş aşağı batonsuz kayıyor gibiydi. Ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarına yeniden kan geldiğini hissetti. Bu rahatlama hissi neredeyse erotikti.

"Anita Fullin benden hoşlanmadı," dedi.

"Anita Fullin seni tanımıyor," dedi Barrett. "Ayrıca da o çok özgüvensiz."

"Bu çok saçma," dedi Tate. "Özgüvensiz olması için hiçbir nedeni yok ki."

"İnan bana, öyle," dedi Barrett.

"Ne aptalmışım," dedi Tate. "Tek müşterin biziz sanıyordum."

"On üç yıldır buraya gelmiyorsunuz," dedi Barrett. "Tek müşterim siz olsaydınız bayağı perişan durumda olurdu."

"Başka müşterilerin olduğunu biliyordum," dedi Tate. "Ama onları hiç düşünmedim. Onlarla tanışmama gerek yoktu. Ve Anita çok... sahiplenici."

"Sen daha ne gördün ki," dedi Barrett. Radyoyu kurcaladı, sonra bir CD taktı. Bruce Springsteen'in *18 Tracks* albümüydü. Tate buna inanamadı. "Bir dakika, Bruce bu. *Eighteen Tracks*."

"Aynen."

"Onu beğeniyor musun?" dedi Tate. "Onu seviyor musun? Bu albüm sadece onu sevenlerde vardır."

Barrett sırtıttı. "Onu beğeniyorum," dedi. "Hem de çok. Ama

onu senin kadar sevmiyorum. Şöyle söyleyeyim, annene ne tür müziklerden hoşlandığını sordum o da bana tek bir cevap olduğunu söyledi. Ben de bugün öğleden sonra gidip bu CD'yi bir arkadaşşımdan ödünç aldım."

"Ciddi olamazsın!" dedi Tate.

"Ciddiyim."

"Anneme mi sordun?"

"Sordum. Sevdiğin şeyleri bulundurmak istedim. Mutlu olmanı istiyorum."

Barrett onun mutlu olmasını istiyordu. Bunun için özel bir çaba göstermesine gerek olmadığını farkında değildi. Tate'in kamyonette oturup onun yüzüne bakarken bile mutluluktan delirdiğinin farkında değildi.

"Thundercrack" çalıyordu. Bruce'la birlikte Tate de söyledi.

Barrett'ın evi Tom Nevers'ın biraz dışında kalıyordu. Toprak bir yoldan giriliyor, sonra bir toprak yola daha sapılıyordu. Hava karanlıktı ama Tate evin, ikinci katında terası olan yüksek bir bina olduğunu görebiliyordu. Avluda bir sürü eşya vardı; bir tekne römorku, üzüm gibi kümelenmiş şamandıralar, halatlar, plastik kovalar ve kürekler, bir elek, bir tırmık, iki çocuğun sığabileceği büyüklükte oyuncak bir araba. Çamaşır ipinde plaj havluları uçuşuyordu, rüzgâr hızını artırmıştı. Barrett, Tate elinden tutup eve doğru götürürken Tate de serin gece havasını içine çekerek ayılmaya çalışıyordu. Barrett karanlık bir alanı gösterdi. "Bahçeyi düzenlemedeki içler acısı çabam," dedi.

Karısının bahçesi, diye düşündü Tate.

Barrett çamaşır ipinin yanında durdu, havluları ipten alıp kare şeklinde düzgünce katladı. "Yağmur bekleniyor," dedi.

Tate'i merdivenlerden yan kapıya çıkardı ve eve girdiler. Birden kendilerini dağınık ama her hâliyle bir yuva hissi veren mutfakta buldular. Tate gözlerini kırıştırdı. Tezgâhta çocuk hikâye kitapları, boyama kitapları, boya kalemleri, boş meyve suyu kutuları ve sosisli sandviç parçalarıyla ketçap lekelerinin ve bir

armut koçanının olduğu bir tabak vardı. Solmak üzere olan bir saksı bitkisinin yanında yığın hâlinde birikmiş postalar... bir yığın eski *Sports Illustrated* dergisi.

Barrett kirli yemek tabağıyla boş meyve suyu kutularını kaldırıırken, “Temizleyecektim aslında. Ama gündüz hiç vakit bulamadım,” dedi.

“Rahat ol lütfen,” dedi Tate. Dağınıklığı sevmiştı; anlattığı hikâye hoşuna gitti. Barrett’ı, çocuklarını ailesinin evine bırakmadan önce doyururken bir yandan da hazırlanıp saat altıda Tate’i Tuckernuck’tan tekneyle almak için Madaket Limanı’na yetiştirmeye çalışırken hayal edebiliyordu. Barrett, Tate’in ev dediğı yeri görseydi –büyük ekran bir televizyon ve televizyonun karşısında yerde bir şilte dışında eşyası olmayan boş apartman dairesini– ne düşünürdü acaba? Tate’in yalnız olduğunu ve çok çalıştığını.

Tate oturma odasına geçti. Ev, normal evlerin tam tersiydi ve ortak oturma alanlarının hepsi ikinci kattaydı. Tom Nevers bozkırlarına ve güneydoğu sahiline bakan büyük pencereleri vardı. Bir kapıdan terasa çıkılıyordu. Tate terasa göz attı: Gazlı bir ızgara, bahçeden ve mutfaktaki saksı bitkisinden daha iyi durumda olan pembe bir sardunya ve iki beyaz Adirondack sandalye gördü.

“Çok hoş,” dedi Tate.

Barrett mutfakta bir şeyler yapıyordu. Tate televizyona (elli iki inç düz ekran Aquos, tıpkı onunki gibi) ve mobilyalara baktı. Bazıları Restoration Hardware’den yeni alınmış gibiydi (deri koltuk, çam sehpa), bazıları da ikinci el mağazasından alınmışa benziyordu, belki de Barrett’ın müşterilerinden ya da ailesinden kalmıştı (yatak da olabilen yeşil bir dinlenme koltuğı ve büyük televizyon için bir vitrinli dolap). Tate’in ilgilendiğı tek bir şey vardı, o da Barrett’m karısının fotoğrafıydı. Aradığını en büyük pencerenin altındaki uzun, dar sehpanın üzerinde buldu. Bu sehpanın üzerinde bir cam lamba ve bir yığın çerçeveli fotoğraf vardı.

Tate'in eline aldığı ilk çerçevede bir düğün fotoğrafı vardı: Barrett ve Stephanie bir at arabasında. Stephanie çok güzeldi. İnsanların eleştirdiği türden kızıl saçları ve süt gibi beyaz teni vardı. Yüzü çilliydi. Muzipçe gülümsüyordu. Tate bu fotoğrafa öyle kapılmıştı ki farkında olmadan kumru ötüşü gibi bir ses çıkardı. Nasıl bir kadın görmeyi beklediğini bilmiyordu ama kızıl saçlı olmasına şaşırılmıştı; Chess gibi havalı ve sarışın bir kadın ya da Anita Fullin gibi esmer bir kadın hayal etmişti. Tate başka bir fotoğraf aldı; Stephanie kucağında bebeklerden biriyle. Bu fotoğrafta Tate kadının yüzünü daha yakından gördü. Süt gibi beyaz tenini, yeşil gözlerinin altındaki soluk mavi gölgeleri. Çilleri dikkat çekiyordu. Bu resimde bitkin ama çok mutlu görünüyordu. Tate başka bir fotoğrafa uzandı; Stephanie, Barrett'ın teknesinde otururken. Sarı bikini giymişti. İncecikti.

"Hey." Tate sırtında Barrett'ın elini hissetti. Fotoğrafı yerine koymaya çalıştı; çerçeve elinden kaydı ve diğer fotoğrafları da düşürdü.

"Ah, Tanrım," dedi Tate, hepsini düzeltmeye çalışarak. "Özür dilerim. Dalıp gitmişim."

"Gel benimle," dedi Barrett.

Tate yatak odasına gideceklerini sandı ama Barrett onu terasa çıkardı. Elinde bir şişe şampanya vardı.

"Veuve Clicquot sever misin?" diye sordu.

Tate bunun, bir keresinde iş için New York'a gittiğinde Chess'in restoranda açtırdığı şampanyanın aynısı olduğunu fark etti. Ama Tate düğünler ve az önce katıldıkları gibi çok gösterişli partiler dışında şampanya içmezdi. Şarap içerdi, o da sadece anesiyle. Tercih ona bırakılsa Tate bira içerdi, evindeki neredeyse bomboş buzdolabında altılı paket Miller Genuine Draft bulunduruyordu. Üzücü bir durumdu bu. Toyluktu ve hanımefendilere hiç yakışmayan bir şeydi.

Tate şişeyi Barrett'ın elinden alıp saksıdaki sardunyanın toprağına sapladı. "Şu an istemiyorum. Benim için ziyan etmiş olursun."

"Tamam," dedi Barrett. Tate'e yaklaştı ve birlikte terasın korkuluklarına yaslandılar. Tate yüzünü onun gömleğine gömdü; Barrett kravatını çıkarmıştı ve gömleğinin yakası açıktı. Boynunu öptü, kokusunu içine çekti; ter ve is kokuyordu. Barrett inler gibi bir ses çıkardı. Tate'in çenesini kaldırdı ve bir iki saniye nazikçe öpüştiler, sonra ok yaydan çıktı. Geri çekilmelerinin bir anlamı yoktu. Barrett yalnız, bekâr bir babaydı; Tate'inse neredeyse gözü dönmüştü. Barrett'ı on yedi yaşından beri istiyordu. Deli gibi öpüşüyor, üstündekileri yırtarcasına birbirlerini soyuyorlardı. Tate, Barrett'in gömleğinin düğmelerinden birini kopardı, Barrett da Tate'in elbisesini çok hızlı sıyırdı. Elbise Chess'in olduğu için Tate, Barrett'in dikkat etmesi gerektiğini düşündü ama kimin umurundaydı? Tate, elbiseyi kafasından çıkarmaya çalıştı. Chess'e bu elbisenin aynısından yüz tane alabilirdi. Sutyeninin kopçasmı çözüp sisli gece havasında memelerini serbest bıraktı. Barrett bir aslan gibi kükreyerek onu tekrar içeri soktu. Tate dantelli tangasıyla kalmıştı ama Barrett'in pantolonu ve kemeri hâlâ üstündeydi.

"Lanet olsun," dedi Barrett. "Seni çok fena istiyorum."

Tate kendini kanepeye attı ve bir şükür duası etti. *Teşekkür ederim teşekkür ederim teşekkür ederim*. Bu hep hayalini kurduğu şeydi.

Barrett, Tate'in önünde diz çöktü. Gözlerinde yaşlar vardı.

Demek seksin böyle olması gerekiyormuş, diye düşündü Tate daha sonra. Baş döndürücü, heyecan verici, acele. *Bungee jumping* gibi heyecan verici, kana kana soğuk su içmek gibi doyurucu. Şimdi Barrett yatakta yanında uyuyor, hafifçe horluyordu. Alt kata, yatak odasına inmişlerdi ve şaşırtıcı bir şekilde burada Stephanie'yi hatırlatan hiçbir şey yoktu. Kuştüyünden görkemli bir yorganı ve harika yastıkları olan bir karyola, büyük aynalı bir şifoniyer vardı. Yatağın başucunda Illya Kagan'ın bir tablosu asılıydı; Tuckernuck'tan Kuzey Göleti manzarası.

Tate uyuyamıyordu, bu gece hiç uyuyamayacağını biliyordu. Tuvalete gitmek için yataktan kalktı ve parmak uçlarına basarak

üst kata çıktı. Terastaki saksıdan şampanya şişesini alıp buzdolabına geri koydu. Buzdolabında Heineken bira, meyve suyu kutuları, bir paket Ball Park sosisli sandviç ve dörtlü kutu tırmık yağlı süt vardı. Bir kutu Minute Maid süzme meyve suyu ve bir kavanoz sarımsaklı dereotu turşusu, taze görünen birkaç marul yaprağı, poşete sarılmış yarım salatalık ve şarküteri bölmesinde yarım kilo kadar İtalyan bifteği. *Eh, idare eder*, diye düşündü Tate. Barrett'm dolabında gurmelere has göz korkutucu şeyler yoktu. Dondurucuda tavuk *nugget*lar, üzerlerinde siyah *Sharpie* kalemle tarih yazılı çizgili levrek filetosu poşetleri ve bir şişe votka vardı.

Tate kendine bir bardak buzlu su doldurdu. Yine fotoğrafların yanına gitti.

Sabah Barrett onu kanepede uyurken buldu.

"Burada ne yapıyorsun?" dedi.

Tate'in kafası karıştı. Uzandığını hatırlamıyordu ama başını bir kırlente koymuş ve üzerine polar battaniye örtmüştü. Fotoğraflardan birini kanepeye getirip getirmediğini gizlice kontrol etti. Hepsine tek tek bakıp incelemişti. Tanrı'ya şükür, hepsi konukları sehpanın üstünde yerli yerindeydi.

"İnan ben de bilmiyorum," dedi Tate.

Barrett kanepede onun yanına uzandı. "Yağmur yağıyor," dedi.

"Öyle mi?"

"Bugün burada kalmak ister misin? O şampanyayı içebiliriz. Yatakta çilek yeriz, Springsteen dinleriz, yorganın altından çıkmayız."

Olur! dedi içinden Tate. Ama sonra bir an düşündü. "Çocukların ne olacak?" dedi.

"Annemden onlarla ilgilenmesini isteyebilirim."

"Bugün pazar," dedi Tate. "Eminim seni görmek isterler."

"Evet, isterler," dedi Barrett. "Kesinlikle isterler. Onlarla birlikte takılabiliriz. Yemeğe gideriz, onları sinemaya götürürüz."

"Harika olur..." dedi Tate.

“Ama?”

“Ama bugün olmaz,” dedi Tate.

“Çok mu erken?” dedi Barrett. Sesi endişeli geliyordu.

Tate çok erken *olmadığını* söylemek istedi; on üç yıl bunu beklemişken çok erken olması mümkün müydü hiç? Barrett’la yarın evlenebilir, salı günü çocuklarını bağrına basabilirdi. İşini bırakır, evini satar, Thomas ve Arkadaşları çizgi filmi hakkında bilmesi gereken her şeyi öğrenirdi. Ama bunun Fazla Hevesli kategorisine girdiğinin farkındaydı. Burada bir saat daha kalmak bile kendini aşip sınırlarını zorlamak olurdu.

“Çok erken,” dedi. “Beni eve bırakır mısın?”

Barrett yıkıldı. Tate de yıkıldı ama aynı zamanda Barrett’ın yıkılmasına da seviniyordu. Barrett onu öptü. Tate battaniyenin altında çıplaktı.

Bir saat daha kalacaktı.

CHESS

Dokuzuncu gün.

Michael’la birlikte Nick’i dinlemeye bir sonraki gidişimizde Irving Plaza’da sahne alıyorlardı; Strokes grubundan önce Diplomatic Immunity çalacaktı ve bu büyük bir olaydı. Öylece kulise geçemezdik, giriş-çıkış iznimizin olması gerekiyordu. Nisan ayıydı. Nick’i Noel’den bir hafta önce Central Park’ta gördüğümünden beri onula ne görüşmüş ne de konuşmuştum. Bildiğim kadarıyla Michael da onunla hiç görüşmemişti. Nick, Christo’nun poker oyunlarına gitmeyi bırakmış ve bu Michael’ı şaşırtmıştı. Poker oyunları Nick’in ana gelir kaynağıydı sonuçta, Michael’ın şaşırtması bundandı.

Parkta Nick’le aramızda geçenler o kadar yoğunlu ki sonrasında duygusal açıdan günlerce kendime gelememiştim. Michael’ın şirketi-

nin Noel partisinde iyice uçmuştum, sonra da o sersemlikle sessizleşip içime kapanmıştım. Bu hâle gelmemde Nick'le yaşadıklarımın da payı vardı. Ama Nick Noel'de ve Yılbaşı'nda da yine aramıza katılmayınca ve sonra soğuk kış ayları boyunca onu hiç görmeyince duygularım kış uykusuna yattı. İmkânsız özlemek ters tepti. Kalbim ve bedenim Nick için yanıp tutuşuyordu ama Michael bana daha uygundu: Parası vardı, akşamları ve hafta sonları birlikte çok güzel vakit geçiriyorduk. Memnundum.

Derken Michael'a mesajla Irving Plaza'daki sahne haberi geldi. Kulise geçiş izinleri geldi.

Konsere girerken Michael, "Bu gece Nick'in çıktığı kızla da tanışacağız," dedi.

Ağzım açık kaldı. "Nick'in çıktığı biri mi var?"

"Sanırım öyle. Kız öğrenciymiş. New School'da okuyormuş."

İçimde kötü bir his vardı. Mümkün müydü acaba... Ama bu fikri kafamdan sildim.

Grup her zamankinden iyi olmasına rağmen konseri izlemeye zar zor dayanabildim. Strokes grubundan önce sahne almak Diplomatic Immunity'yi yeni bir seviyeye taşımıştı. Nick'i sahnede kanlı canlı görmek hem sarhoş edici hem de inanılmaz derecede acı vericiydi. Onu seviyordum, onu arzuluyordum, bu çok yanlıştı ama tek doğru da buydu. Duygularım o kadar yoğundu ki dokunsalar ağlayacak gibiydim ve Michael'a söylemeliyim, diye düşündüm.

O gece eve dönünce Michael'a anlatmaya karar verdim.

Diplomatic Immunity konserini bitirdikten sonra Michael'la birlikte sahne arkasına geçtik. Önce bir havluyla terini silen Nick'i gördük. Kalabalığın enerjisinden hâlâ coşkuluydu. O anda ondan nefret ettim; onun kendini beğenmiş ve kibirli bir şovmen değil, tatlı ve saf bir müzisyen olmasını istiyordum. Ünlü olmanın onu böyle etkilemesini istemiyordum. Ama o da hepimiz gibi bir insandı ve Michael'la ben her gün bir başarı elde ederken Nick için durum farklıydı. Bu yüzden onu böyle şımarmasından dolayı affettim. Derken birdenbire ondan yeniden nefret ettim çünkü kollarında biri, bir kız vardı. Hem de bu herhangi bir kız değildi, Rhonda'ydı.

Olamaz, dedim içimden. Ama öyleydi. Kız, Nick'in kız arkadaşı Rhonda'ydı. New School'da öğrenciydi, baba parası harcamanın fantastik bir yolu olarak güya şehir araştırmaları üzerine yüksek lisans görüyor ve böylece çalışmaktan kurtuluyordu. Bowery Ballroom'daki o ilk geceden sonra Rhonda'yı pek görmemiştim: O kadar fazla gece Michael'ın evinde kalıyordum ki haftalardır kendi daireme sadece pazar ve pazartesi geceleri dönüyordum. Dostluğumuza gerekli özeni göstermemiştim. Bu konuda kendimi suçlu hissediyordum, özellikle de binanın lobisinde Rhonda'yla karşılaştığım zamanlarda. Rastlaşınca görüşeceğimize söz verip duruyorduk ama ben bunun asla olmayacağını biliyordum çünkü sürekli Michael'la birlikteydim. Ama Rhonda'nın da kendine ait bir hayatı, başka arkadaşları olan kocaman bir kız olduğunu ve bensiz de idare edeceğini düşünüyordum. Rhonda anlardı. Şimdi onun erkek arkadaşımın kardeşiyle çıktığını öğrenmek canımı sıkmamalıydı ama tabii ki de sıkıyordu. Neden bana söylememişti ki? Neden bana bir mesaj ya da e-posta gönderip, Hey, sıkı dur, bu gece Nick'le buluşacağım dememişti? Onunla bir yerde mi karşılaşmıştı? Yoksa Nick mi onu aramıştı? Bunu öğrenmeliydim ama cevabı duymaya dayanamazdım.

Michael elimi tuttu. Beni Nick'le Rhonda'nın sarmaş dolaş oldukları yere doğru çekti. Kızın memeleri silikon bir kere, diye düşündüm. Nick bunu biliyor muydu?

Rhonda başını çevirip beni görünce yüzü taşkın bir sevinçle(!) canlandı. Rhonda'nın içinde art niyet yoktu, onunla arkadaş olmamın sebeplerinden biri de buydu. Nick'le çıkmasına ne kadar sevindiğimden başka bir şey geçmezdi aklından. Birbirimizden kopmuştuk ve işte şimdi yine bir aradaydık. Kardeş gibi olacaktık!

"Selam!" dedi Rhonda ve beni dudağımdan öptü. "Konseri izledin mi? Harika değil miydi?"

"Harikaydı," dedim. "Bu gece bir başka güzel çaldılar." Nasıl bu kadar yüce gönüllü olabiliyordum, hiçbir fikrim yoktu. Çünkü o sırada Nick'e duyduğum öfke beni şiddetli bir rüzgâr gibi sarsıyordu. Tüm bunların onun işi olduğundan şüpheleniyordum. Biriyle çıkmaya başlamıştı ama herhangi bir kızla değil –Nick'in şarkı sözü yazmak

için gittiği New York Halk Kütüphanesi'nde çalışan kızla değil, Saint Mark's Place'de el arabasında Tom Yum çorbası satan Taylandlı kızla değil– benim arkadaşım Rhonda'yla. En yakın arkadaşım.

Nick bana baktı. Gözlerinde yine içime işleyen ve yüreğimi altüst eden o bakışı vardı ama aynı zamanda da farklı bir bakıştı. Nick öfkeliydi, benden çok daha öfkeli. Gözleriyle bana, Gördün mü bak nasılmış, der gibiydi. Sen her zaman her şeyin en iyisini elde eden abimle yatıyorsun. Hatta onunla yaşıyorsun. O yüzden ben de Rhonda'yla birlikteyim. Artık eşitiz.

Kulisten çıkmalıyım. Konserden sonra dördümüz birlikte Spotted Pig'e bir şeyler içmeye gidelim diye konuşuyorlardı, ben de gülümseyerek, "Evet, çok iyi olur," dedim. Nick bana bakıyordu. "İyi misin, Chess? Biraz hasta gibi görünüyorsun," dedi. Onu tokatlamak istiyordum. İzin isteyip tuvalete koştum. Tuvalette, başka bir kız kocaman Tory Burch çantasıyla bana çarpına kadar aynanın önünde dikildim. Tuvaletten çıkınca kulise dönmek yerine dans pistindeki kalabalığın arasına karıştım. Strokes en sevdiğim şarkıları olan "Last Nite"ı çalıyordu. Hiç tanımadığım insanların kalabalığı arasında kayboldum. Rhonda. Nick kendince bana dâhice bir darbe indirmişti. Şarkı bitince ve etrafımdaki herkes yeni bir şarkı için tezahürat yapmaya başlayınca Çıkış tabelasına yöneldim ve kendimi serin sokağa attım. Oh be! O kadar uzun zamandır Michael'la dip dibeydik ki tek başıma hareket edemiyordum. Michael'ı düşündüm; çoktan kadınlar tuvaletinin kapısına dayanmış, Rhonda'dan içeri girip beni almasını istiyor olmalıydı. Endişelenenecekti. Ben onun değil, Nick'in endişelenmesini istiyordum. Bir taksi çevirdim ve eve doğru yola koyuldum. Telefonum çalıyordu; Michael üç kez aradı ve ben bunun acımasızlık olduğunu bildiğim hâlde üçünde de cevap vermedim. Telefonum dördüncü kez çaldığında açacaktım ama bu kez arayan Nick'ti ve yine cevap vermedim. Nick neden gittiğimi biliyordu.

Evime gelince kapımı kilitledim ve Michael'a bir mesaj attım: Sağ salim eve geldim. İyi geceler.

Michael cevap yazdı: Ne oluyor?

Arkasından ev telefonum çaldı, arayan Michael'dı. Söyleniyordu. "Hiç haber vermeden nasıl gidersin? Ne halt ettiğini sanıyordun? Ba-

şına bir şey geldi sandım! Burası New York, bebeğim. Dışarısı tecavüz hıyyla dolaşan heriflerle dolu. Biri sana zarar verdi sandım! Hiç böyle yapmazdın sen, habersizce çekip gitmezdin... Beni orada öylece bırakıp gidecek kadar düşüncesiz biri değilsin. Neden böyle bir şey yaptın, Chess?"

Ona anlatmalı mıydım? Anlatamazdım. Nick endişelendi mi? Umurunda oldu mu? diye de soramazdım.

"Düşünemedim, Michael. Özür dilerim," dedim.

"Ne oluyor, Chess?" dedi Michael. Sanki onu hep böyle yüzüstü bırakıyormuşum gibi sesi üzgün ve yenilmiş gibiydi. Haksızlıktı bu, çünkü daha önce onu hiç hayal kırıklığına uğratmamıştım. İyi bir kız, güvenilir bir kız arkadaş olmuştum. Ama Michael aptal değildi; adam insan kaynakları işi yapıyordu. Belki de anlamıştı. Bazen gözlerimin içine bakar, yüzüme düşen bir tutam saç iter, enseme öper ya da başka bir yakınlaşma hareketi yapar ve ben kendimi geri çekerdim. Onu kendime yaklaştırmazdım.

"Ne?" derdi. "Ne?"

Seni yeterince sevmiyorum, diye düşünürdüm. Seni öyle sevmiyorum.

Bir şeyler sezmiş olmalı, diye düşündüm.

Chess bunu asla kimseye itiraf edemezdi, hatta günlüğüne bile yazamazdı ama Tate'in eve dönmesini dört gözle bekliyordu.

Yağmur yağması hiçbir şeyi değıştirmedi. Tuckernuck'taki evdeyken yağmur yağması hiçbir zaman keyif sayılmazdı. Beklenmedik ve biraz heyecan verici bir olay olarak başladı. Yağmur yağıyor! Çabuk... Scout'un üstünü örtelim, pencereleri kapatalım, korunaklı bir yerde kalalım! Bunları yapmak gelenek gibiydi ve yağmurun altında Scout'la uğraşan kişinin vay hâline! Bu sabah bu angaryayı annesine ve teyzesine bırakmanın saygısızlık olacağına karar verdiği için yağmurun altında koşuşturan Chess'ti.

Sırılsıklam olmuş hâlde eve koştu. Annesi kahvaltı hazırlıyordu; jambon, çırpılmış yumurta ve özel bir gün için sakladığı tarçınlı çörekler. (Yağmur günü özel kılıyordu.) İkinci kez kahve

hazırlıyordu ve sütü set üstü ocakta ısıtma zahmetine girmişti. India da odun sobasına gazete, çıra ve çalı çırpı doldurmakla meşguldü.

“Teyzen küçükken izciydi,” dedi Birdie.

“Kimi kandırıyoruz?” dedi India. “İzci olan Birdie’ydi.”

Chess titredi. Annesinin uzattığı bir kupa sıcak, sütlü kahveyi aldı ve büyükannesinin ördüğü geleneksel yıldız desenli, kaşındıran yün battaniyeye sarındı. India sobayı yaktı ve yağmurlu havada üçü kahvaltı etmek için sobanın etrafında toplandılar.

“Barrett bu havada Tate’i eve getirir mi sizce?” dedi Birdie.

“Asla,” dedi India. “Bırakmaz.”

Chess kıskandı; Tate’in Barrett’la birlikte olmasını değil, Barrett’ın Tate’le birlikte olmasını. Tate on dört saattir yoktu ve Chess artık dönmesini istiyordu. Bir haftadır Tuckernuck’ta birlikte yaşıyorlardı ve Chess, Tate’in sarsılmaz iyimserliğine alışmıştı; vitamin gibi her gün bir doz alıyordu.

Chess, günün geri kalanının nasıl geçeceğini şimdiden öngörebiliyordu: Birdie ve India yağmur yağarken hep yaptıkları şeyleri yapacaklardı: iskambil kâğıtları, kitaplar, Monopoly. Sigaralarını tütürüp yağmurun ne zaman dineceğini tahmin etmeye çalışacaklardı. Birdie bir sürü yemek yapar ve öğlen de içmeye başlarlardı. Tüm bunlar Tate yokken olacaktı ve o yüzden de ne kadar eğlence olursa olsun (sarhoşken Monopoly oynamak mı?), gün üç ayaklı masa gibi sallanacaktı. Kişi sayısı tek sayı kalacak, Chess dışarıda kalan olacaktı. Tate’le ilgili merak ettiklerini yüksek sesle dile getireceklerdi: Eğleniyor muydu? Barrett’la birlikte ne yapıyorlardı? Bu gerçek bir aşka dönüşür müydü? İleride neler olurdu? Bu sorular da Chess’in Tate’in yokluğunu daha derinden hissetmesine neden olurdu. İnsanları özlemekten nefret ederdi. Hastalık gibi bir şeydi bu.

Chess kahvesini içti, annesinin içi rahat etsin diye tarçmlı çöreğinin çeyreğini yedi ve itirafı üzerinde çalışmak için tavan arasına çekildi. Yağmur damlaları çatıya vuruyordu. Chess, küçük kumsallarına çarpan dalgaların sesini duyabiliyordu. Tate, Tuck-

ernuck'a gelmemiş olsa her günün her saatinin böyle olacağının farkına vardı.

Saat on oldu, on bir oldu. Chess, Barrett ve Tate'in sevişip sevişmediklerini merak etti. Chess'in kendi cinsel arzuları sulanmayan bir çiçek gibi solmuştu. Kendine dokunamayacak kadar derin bir bunalımdaydı.

Tate ve Barrett. Barrett Lee: Chess'in düşündüğünde kendini kötü hissettiği bir kişi daha.

Chess'in üniversitedeki birinci yılından sonraki yaz Barrett Lee'yle çıktığı talihsiz randevusunu herkes biliyordu; Barrett, Chess'i pikniğe götürmüş, Chess teknenin arkasına kusmuştu. Herkes bundan ibaret olduğunu sanıyordu. Bu kadar. O yaz Chess'in Barrett Lee'ye karşı hisleri net değildi. Sorsalar, ona karşı hiçbir şey hissetmediğini söylerdi. Yakışıklı ve çekici bir genç olduğunun elbette farkındaydı ama Barrett üniversiteye gitmiyordu ve bu, Chess'i ondan hemen soğutmuştu. Barrett Lee ya balıkçı ya marangoz olacak ve hayatı boyunca Nantucket'ta yaşayacaktı. Noel alışverişi için Hyannis'e ve şubat ayında bir haftalığına Aruba'ya gitmek dışında oradan asla çıkmayacaktı. Babası gibi bir adam olacaktı. Chuck Lee iyi adamdı ama denizciydi ve Barrett Lee de denizci olma yolunda ilerliyordu. Chess'in onunla işi olmazdı.

Yine de Barrett o yaz onu pikniğe götürmeyi teklif ettiğinde Chess hiç tereddüt etmeden kabul etmişti. İtiraf etmeliydi ki, evet demesinin sebebi, Tate'in Barrett'a kör kütük âşık olmasıydı. On dokuz yaşındayken sırf Tate'i üzme için biriyle çıkmak karşı konulmaz bir şeydi. Ayrıca Chess sıkılmıştı. Tuckernuck'ta kitap okumak ve ailesiyle birlikte tavla oynamak dışında yapabileceği bir şey yoktu. Barrett'la pikniğe gitmek en azından farklı bir şeydi.

Chess o gün çok içmişti; istemedi olmuştum bu. Denizin ortasında güneş kavuruyordu, Chess susamıştı, bira buz gibi soğuktu ve bir bira bir tane daha içme isteği uyandırmıştı. Mide bulantısı onu hazırlıksız yakalamıştı. Chess'i bir dalga gibi oradan

oraya savuruyordu. Barrett'ın verdiği jambonlu sandviçin tadı bir tuhaftı ama Chess kibarlığından ses etmeyip yemişti. Bozulmuş sandviç, mazot dumanı, teknenin sallanması ve biranın toplu bir etkisi olmuştu: Midesi bulanmış ve teknenin arka kısmına kusmuştu. Barrett, ağzını çalkalaması için ona bir şişe su vererek imdadına yetişmişti. Başta tiksiniş gibi görünse de çabuk toparlanmış ve "Benim diyenin bile başına gelir," minvalinde bir şeyler söylemişti. Ama faydası olmamıştı. Chess çok utanmıştı. Başından beri kendini Barrett Lee'den üstün görürken şimdi rezil olmuştu. Korkunç bir şeydi bu. Tekneden atlamak istemişti.

İki haftalık tatilleri bitince Chess ve ailesi Tuckernuck'tan ayrılmışlardı. Chess ağustos sonu Colchester'a dönmüştü. Barrett'ın ansızın çıkıp geldiği günü asla unutmayacaktı: 18 Ekim. Ekim ayında Vermont eyaletinde insanın içini kıpır kıpır ettiren bir cumartesi günüydü. Güneş yüzünü göstermişti, hava açık, gökyüzü masmaviydi. Chess ve yurttan arkadaşları, Colchester-Colgate futbol maçı öncesinde otoparkta düzenlenen eğlence pikniğinde bira ve atıştırmalık satıyorlardı. Piknik, stadyumun dışında ıslıl ıslıl ıslıdayan akçaağaçlar ve meşelerle çevrili alanda yapılıyordu. Saha iki üniversitenin sarhoş eski mezunları ve öğrencileriyle, golden retriever'ları ve sarışın kafalı ufaklıklarıyla gelen Burlingtonlı genç ailelerle doluydu.

Chess'e haberi ilk getiren, erkek öğrencilerin sosyal kolej kardeşliğinde küçük bir tanrı sayılan Chad Miner'dı.

"Biri seni arıyor," demişti. "Züppe bir arkadaş."

"Öyle mi?" demişti Chess. Kendisini arayan kişinin Chad Miner olmasını isterdi. "Kim?"

"Tanımıyorum," demişti Chad. "Buradan değil."

Sonra Chess'in bilgilendirici yazı sınıfından Marcy Mills gelmişti. Chess'ten bir sosisli satın almış ve ardından, "Ah, bu arada, bir genç buralarda seni arıyor," demişti.

"Kim?" diye sormuştu Chess.

Marcy omuz silkmiş ve sosisli sandviğine zikzak şeklinde sarı hardal sıkılmıştı. "Tanıdığım biri değildi. Başka birine Chess

Cousins'ı tanıyıp tanımadığını sorduğunu duydum. Ben de ona seni tanıdığımı söyledim. Nerede olduğunu sordu, bilmiyorum dedim. Şu insanlara baksana!"

"Haklısın," demişti Chess. Kızardıklarından emin olmak için ızgaradaki sosisleri şöyle bir çevirmişti. "Nasıl biriydi?"

"Sarışın," demişti Marcy. "Tatlı bir şey."

"Bana gönder sen onu!" demişti Alison Bellafaqua. Chess'in yanında fiçinin başında durmuş, plastik bardaklara köpüklü Budweiser dolduruyordu.

Chess yine pek üzerinde durmamıştı. Bir tahminde bulunmaya çalıştıysa bile aklına ilk gelen, şimdi Colgate'te okuyan liseden arkadaşı Luke Arvey'di. Ama Luke ne sarışındı ne de yakışıklı. Chess'in baba tarafından bir kuzeni vardı ve o da Colgate'e gidiyordu ama dokuz yaşındayken yazın katıldıkları bir akraba davetinden beri onu görmemişti. Şimdi yolda görse tanımazdı.

Ellie Grumbel ve Veronica Upton Chess'e yaklaştılar. İkisi de çoktan kafayı bulmuştu ve şarkı söyler gibi koro hâlinde konuşmuşlardı: "Biri seni *arıyor!*"

Chess'in sinirleri zıplamıştı artık. "Kimmiş? Adını söyledi mi size?"

Alison Bellafaqua, "O bebişleri topla artık," diye araya girmişti. Izgarada kızaran sosisleri kastediyordu. "Karşılaşma on dakika içinde başlayacak ve daha para kutusunu teslim etmemiz lazım..."

Piknik alanının ortasından geçerek stada doğru ilerleyen bando takımı Alison'ın sesini bastırmıştı. İki okulun öğrencileri de bandonun peşinden tribünlere geçecekti. Chess bunu aşırı duygusal bulsa da oyuna bandonun arkasından girmeyi severdi. Tıpkı annesi gibi o da iflah olmaz bir şakşakçı ve her türlü geleneğin enayisiydi. Ama bira-sosisli satışı görevinden dolayı bugün bandoyu takip edemeyecekti. Alison haklıydı: Standı kapayıp topladıkları parayı kız öğrenci yurduna teslim etmeleri gerekiyordu. *Acele* etmeleri gerekiyordu yoksa başlama vuruşunu kaçırırlardı.

Chess, Ellie Grumbel'in hâlâ orada durduğunu ve düşecek gibi sallandığını fark etmişti. "Sanırım adının Bennett olduğunu söyledi," demişti Ellie.

Chess telaşa başını kaldırmıştı. İçinde kötü bir his vardı.

"Nantucket'tan geldiğini söyledi," demişti Veronica. "Nantucket'tan bir arkadaşın falan mı?"

"Barrett mı?" demişti Chess. "Barrett Lee mi?"

Cevabı beklemesine gerek yoktu çünkü Chess adını söylediği sırada kalabalığın arasında onu görmüştü. Barrett Lee. Chess'in kalbi sıkışmıştı. Barrett, lacivert balıkçı yaka kazakla çizgili süveter ve kot pantolon giymişti; onu mayo ve tişört yerine gerçek giysiler içinde görmek Chess'e tuhaf gelmişti. Chess'in anladığı kadarıyla yalnızdı. Kalabalığa göz gezdiriyor, onu arıyordu. Chess'i asıl şaşırtan şeyse, şık üniversite kıyafetleri giyme çabasına rağmen ne kadar uyumsuz görüldüğüydü. Buraya –onun okuduğu üniversiteye!– hiç haber vermeden gelmesi ne hazindi! Chess saklanmak istemişti. Kendini tehdit altında hissediyordu. Fiziksel tehdit altında değil tabii; tehlikede görünen yaşam tarzıydı. Chess maçı izlemek, maçtan sonra etkinliklere katılmak ve kız öğrenci yurdunun sosisli standında mahsurken kaçırdığı eğlenceyi telafi etmek istiyordu. Üstünü değiştirip yeni kot pantolonuyla J.Crew'dan aldığı (babasının verdiği sürpriz yüz dolarlık çekle) yeni bluzunu giymek ve maçtan sonraki on iki fıçı partisinde Chad Miner'la şansını tekrar denemek istiyordu. Ertesi gün için çalışması gereken bir sürü dersi, yazması gereken bir makalesi vardı. En iyi arkadaşları Kathleen kardeşlerle pazar akşamı pizza buluşması yapacaklarını hiç saymıyordu bile. Hafta sonu planları böyleydi, sosyallik ve çalışkanlık arasında kusursuz bir denge tutturmuştu. Nantucket'tan kalkıp gelen Barrett Lee yüzünden planlarının bozulmasını istemiyordu; gerçekten, bununla başa çıkamazdı.

Annesi duysa dehşete kapılırdı; Chess daha harekete geçerken bile bunu biliyordu ve dua etti; a) yaptığından ötürü Tanrı'nın onu affetmesi için ve b) yapmak üzere olduğu çirkin şeyin asla ortaya çıkmaması için.

Chess para kutusunu kapmıştı. “Bunu götürüyorum,” demişti Alison’a.

“Dur, dur,” demişti Alison. Alison kilolu bir kızdı, uzun, gür saçları ve ürkütücü kaşları vardı. “Tüm bunları temizleme işini bana mı bırakıyorsun?”

Chess birkaç adım atmıştı bile. “Halledemez misin?” diye seslenmişti omzunun üzerinden. Sonra da gitmişti. Zikzak çizerek, eğilip kalkarak ilerliyordu. İnsan kalabalığı koşmasına müsaade etmiyordu ama Chess yine de hızlıydı. Derken bir açıklık görmüş ve para kutusu koltuğunun altında, park hâlindeki arabaların etrafından, yere serilmiş ve üzerine patates salatası tabaklarıyla uzun sandviçler dizilmiş battaniyelerin üzerinden koşmuştu. Colhester’ın futbol takımının yıldız koşucusu Jim Cross gelmişti aklına. Chess, Jim Cross’tu! *Barrett Lee*’yi düşünmüştü sonra tekrar. *Neden? Ne için? Nasıl?* Sonbahar mevsiminde harika bir cumartesi günüydü. Yaz günleri –Tuckernuck, kumsal, şenlik ateşleri, uğursuz piknik– çoktan unutulmuştu. Tüm bunlar başka bir mevsime aitti.

Barrett’in burada *ne işi* vardı?

Chess çok geçmeden caddeye çıkmıştı. Delta Gama binasına doğru ilerliyordu. Para kutusunu teslim edecek, sonra arka sokaklardan gizlice stadyuma girecekti. Maç bitene kadar Barrett Lee’den kaçacaktı. O zamana kadar o da giderdi herhalde.

Kız öğrenci yurdunun merdivenlerini çıkmıştı. Victoria dönemi mimarisini yansıtan ve bir pastanın üzerindeki kremayı andıran beyaz süslemeleri olan mavi bir binaydı. Carla Bye adında bir yurt anneleri vardı. Kızlara temizlik ve düzenleme gibi işler yaptırıyordu ve Chess bundan memnundu. Okulun yatakhane-sinden yurda o yıl çıkmıştı ve sessizliğini, kadın eli değmiş düzenini seviyordu. Okulun yatakhanelerinde gürültü çok, kurallar yoktu; Chess’in kaldığı yurttaki tütün çiğneyen ve pencere pervazlarına yansıma kadar kahverengi tükürük dolu plastik bardaklar bırakan oğlanlar vardı. Sabahın ikisinde sarhoş kafayla koridorlarda frizbi oynuyor, son ses Guns N’ Roses dinliyorlardı. Del-

ta Gamma Kız Öğrenci Yurdu nezh bir yer olması bakımından Chess'in annesinin evine benziyordu. Aradaki tek fark buranın üniversite yurdu olması ve Chess'in istediğini yapmakta tamamen özgür olmasıydı.

Sadece para kutusunu bırakacaktı. Carla oralardaysa ona teslim edecek, yoksa gerekli özeni gösterip kutuyu yurdun kasasına kilitleyecekti. Chess ön verandadan geçerken uzaktan gelen muazzam bir gürültü duymuş ve Colhester takımının sahaya çıktığını anlamıştı. Lanet olsun. Başlama vuruşunu kaçıracaktı.

Carla Bye'in ön odada biriyle konuştuğunu duymuştu. Chess'in yurttaki arkadaşlarından bazıları Carla Bye'ı sinir bozucu ve acınası buluyordu; bazıları Carla'nın aldırmadığını iddia ederek gece yatıya misafir getirmekle ilgili yurt kuralını açık bir şekilde hiçe sayıyordu. *Carla Bye seks yapmamızı istiyor!* sık sık tekrarlanan bir slogandı ki Chess bu konuda onlarla aynı fikirde olmadığını söyleyemezdi. Sabahları merdivenlerden bir delikanlı inse, Carla çoğu zaman ona omlet yapmaya gönüllü oluyordu.

Futbol maçlarının olduğu hafta sonlarında Carla, Delta Gamma'nın eski öğrencilerini ya da başka bölümlerden gelenleri karşılayabilmek için saatlerini ön odada geçirirdi. Carla acayip gevezeydi, bu konuda üstüne yoktu.

Şimdi de biriyle laflıyordu. *Güzeel, para kutusunu ver ve tüy!* diye düşünmüştü Chess.

Chessodaya dalarken, "Şansa bak!" demişti Carla. "İşte geldi!"

Chess şaşırmıştı. Sonra basma döşemeli koltukta oturan kişiye bakmıştı: Barrett Lee.

Chess dehşet içinde nefesini tutmuştu, Barrett Lee ve Carla Bye'sa bunu çok şaşırmasına vermişlerdi. Bu sırada Chess, *Kahretsin, olmuyor işte!* diyordu içinden. Kusursuz hafta sonu planlarının suya düştüğünü anlamıştı.

Carla Bye ona bakıyordu. Hani görgü!

"Barrett?" demişti Chess. "Barrett Lee?"

Barrett ayağa kalkmıştı. Carla Bye onu çoktan elma şarabına ve balkabaklı muffinlere boğmuştu. Barrett'm oturduğu koltu-

ğun dibinde belli belirsiz soyunma odası kokan mavi-beyaz bir spor çantası vardı.

“Merhaba Chess,” demişti Barrett. “Nasılsın?” Eğilmişti... Ne? Öpecek miydi yoksa? Chess dudaklarından kurtulmuş ve ona edebiyle, kardeşçe sarılmıştı.

“Bu sabah ta Nantucket’tan gelmiş!” demişti Carla.

“İlk uçağa bindim,” diye açıklamıştı Barrett. “Ve altı saat de araba sürdüm.”

Neden? diye düşünmüştü Chess. *Neden buradasın?*

“Barrett’a çantasını odana bırakmasını söyledim,” demişti Carla. “Sen gelene kadar beklemek istedi. Tam bir beyefendi.”

“Maça gidiyorum,” demişti Chess. “Kusura bakma, misafir biletim yok...”

“Yürümek ister misin?” diye sormuştu Barrett. “Yoksa yemek mi yiyelim?”

Chess’i ateş basmış, paniğe kapılmıştı. Koşmaktan dolayı kalbi hâlâ küt küt atıyordu. “Verandada konuşalım,” demişti.

Carla işareti almıştı. “Evet, gençler, ben sizi yalnız bırakayım. Barrett’ın çantasını odana götürüyorum, Chess.”

Carla Bye seks yapmamızı istiyor!

Hayır! diye düşünmüştü Chess. Ama bunu haykıramayacak kadar kibardı. Önemli değildi. Çantasını daha sonra alabilirlerdi, Barrett Lee kalmayacaktı.

Barrett, Chess’in peşinden giderek ön kapıdan verandaya çıkmıştı. Chess tırabzana dayanmış, Barrett salıncağa oturmuştu. Stadyumdan bir tezahürat daha duyulmuştu. Maç!

“Burada ne işin var, Barrett?” demişti Chess.

Barrett omuz silkerek gülümsemişti. “Adada sıkıldım. Bir seyahate ihtiyacım vardı.”

“Sen de kalkıp *buraya beni* görmeye mi geldin? Neden?”

“Bilmiyorum,” demişti Barrett. “Seni düşünüyordum. Doğru dürüst bir araya gelemedik hiç.”

“Haklısın,” demişti Chess. “Bir araya gelemedik hiç.”

“Ben de düşündüm ki, belki şimdi...”

“Belki şimdi ne?”

“Belki şimdi bir araya gelebiliriz. Bu yüzden buraya kadar geldim.”

“Aramadın,” demişti Chess. “Geleceğini haber vermedin. Bu hafta sonu planlarım var.”

“Öyle mi?”

“Evet! En başta şu futbol maçına gitmem gerekiyor. Arkadaşlarım beni bekliyor.”

“Seninle gelirim. Arkadaşlarınla tanışmak istiyorum.”

“Maç için misafirim biletim yok,” demişti Chess. “Çünkü geleceğinden haberim yoktu. Ve biletler tükendi.”

“Büyük bir maç mı?” diye sormuştu Barrett.

“Hepsi büyük maçlar,” diye yanıtlamıştı Chess. “Kendi sahamızda sadece altı maç oynanıyor ve hepsi de büyük.” Sakinleşmeye çalışmıştı, çocuk gibi ciyaklıyordu. “Maçtan sonra eğlence planlarım var. Ardından akşam yemeği planlarım ve gece de sadece davetlilere açık bir partiye katılacağım.” Erkekler birliği, kardeşlik derneklerinde yabancı bir genci aralarında görmekten hoşlanmazlardı ama yine de partiye sadece davetlilerin geleceği de tam olarak doğru değildi. Okulun erkekleri, erkek-kız dengesini kendi lehlerine tutmayı seviyorlardı. “Yarın da ders çalışmam gerekiyor. Makale ödevim var.”

“Makale mi?” demişti Barrett.

“Evet,” demişti Chess. “Makale. Makale ödevi. *Venüs’ün Doğuşu* üzerine on beş sayfa yazacağım.”

Barrett, Chess’e bön bön bakmıştı. “Bir tablo,” demişti Chess. “Botticelli tablosu.”

Barrett ayağa kalkmıştı. “Açlıktan ölüyorum. Yemek yiyelim mi? Kasabada güzel bir yer gördüm.”

Chess sinirden gözlerinin devrildiğini hissetmişti. “Sen beni dinlemiyor musun? Maçta olmam gerekiyor.”

“Boş ver.”

“Boş vermek istemiyorum,” demişti Chess. Resmen huysuz bir çocuk gibi davranıyordu. Bir an Birdie nasıl davranmasını

isterdi diye düşünmüştü. Tüm planlarından vazgeçip hafta sonunu Barrett Lee'yle geçirmesini mi isterdi? *Uzlaşmacı ol*, derdi Birdie. *Onunla yemeğe git, sonra da veda et*. Ne var ki bu kadarını yapmak bile Chess'in içinden gelmiyordu. "Dinle, sabahın köründe kalkıp ilk uçağa atlayıp beni görmek için ta buralara kadar geldiğin için teşekkür ederim. Ama geleceğini bilmiyordum. Ve üzgünüm, Barrett ama önceden yapılmış planlarım var. Bütün hafta sonu doluyum ve planlarıma seni dahil edemem."

"Edemez misin?" demişti Barrett.

Barrett, Chess'in kendisini katıksız bir zalim, hoşgörüsüz, kaba ve inatçı biri gibi hissetmesine neden oluyordu. Chess de ona kendini böyle hissettirdiği için Barrett'tan nefret ediyordu. Bu adil değildi. Barrett'ın buraya gelmesi *adil değildi*; Barrett gelişini haber vermemekle bencillik etmişti. Chess saatine bakmıştı: Bir buçuk. İlk çeyrek neredeyse bitecekti.

"Gitmem gerek," demişti.

"Ben seni burada bekleyeyim mi?" diye sormuştu Barrett.

Adada sıkıldım. Bir seyahate ihtiyacım vardı. Chess, onun asıl üniversiteye gitmeye ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Anlık bir empatiyle, Barrett'ın ilk kez bu sonbahar okula gitmediği kafasına dank etmişti. Balık tutmak, marangozluk işleri ve partiler onu tatmin etmiyordu.

"Gitmelisin," demişti Chess.

"Gideyim mi?"

"Ya da kal. İstersen kasabada kal. Ama burada benimle kalmazsın. Gelmeden önce arayıp haber verseydin ben de kendimi ona göre ayarlardım ama aramadın. Öylece geldin ve benden planlarımı iptal etmemi bekledin."

"Ama hafta sonu zaten," demişti Barrett.

"Benim hafta sonlarım *dolu*. Bir *hayatım* var."

"Tamam," demişti Barrett. "Sinirlenme. Gideceğim."

"Harika," demişti Chess. "Buraya gelmek için altı saat yol yaptın ve ben seni geri gönderdiğim için kendimi kötü hissediyorum. Ama neden kötü hissedeyim ki? Ben yanlış bir şey yapmadım."

“Sen yanlış bir şey yapmadın,” demişti Barrett. “Belki birlikte takılabiliriz diye düşündüm. Ama her neyse... Ben çantamı alayım.”

“Çantamı ben getiririm,” demişti Chess. “Odamın nerede olduğunu bilmiyorsun.” İçeri girip üst kata çıkmış ve sallanan sandalyenin üstündeki spor çantayı almıştı. *Üzgünüm, Birdie!* diye düşünmüştü. Annesi bunu bilse kesin şok olurdu. Alt kattaki ön odada kimse yoktu. Chess balkabaklı muffinlerden ikisini alıp Barrett için bir kâğıt peçeteye sarmıştı. Sonuçta tamamen düşüncesiz de değildi.

Barrett en üst basamakta durmuş sokağa bakıyordu.

“Nereye park ettin?” diye sormuştu Chess. Ufak bir taviz verip, stadyuma giderken arabasına kadar Barrett’a eşlik edebileceğini düşünmüştü. Ama aslında bunun altında Barrett’ın arabasına binip gittiğinden emin olma isteği yatıyordu.

“Şurada hemen.” Barrett siyah vinil tavanlı, mavi renkte kü-lüstür bir cip göstermişti. Chess, Tate’in bu arabaya bayılacağını düşünmüştü. Barrett daha akıllı olsaydı, kuzeye gelmek yerine güneye giderdi. New Canaan’a gidip Tate’e sürpriz yapardı. Barrett’ın gelişi Chess’i ne kadar tedirgin edip huzurunu kaçırdıysa Tate’i de o kadar mutlu ederdi.

“Tamam,” demişti Chess. Spor çantasını ve muffinleri Barrett’a vermiş, Barrett da bir şey demeden almıştı. Chess merdivenlerden inip cipin kapısının yanında durmuştu. Acele ederse devre arasında stadyuma varırdı.

“İstediğin gibi olmadığı için üzgünüm,” demişti Chess.

“Evet,” demişti Barrett. “Ben de.”

“Özür dilerim,” demişti Chess tekrar. Neden *özür diliyordu* ki? Bu onun hatası değildi ama nedense onun hatası da sayılırdı.

Barrett’ın *sorun değil*, demesini istiyordu. Bir suçu olmadığını söylemesini, onu özgür bırakmasını istiyordu. Ama Barrett ona uzun uzun bakmış ve sonra yüzünü yüzüne yaklaştırmış, yaklaştırmış, yaklaştırmış... Chess’i öpmüştü.

Öpücük güzeldi, gerçekten güzeldi. Ama böyle hissetmesinin

nedeni bu öpücüğün meseleyi kapatan son nokta olduğunu bilmesi de olabilirdi.

Konu kapanmıştı, bu yaza kadar. Chess, o 18 Ekim gününü ve Barrett'm habersizce çıkıp gelişini yıllar boyunca enine boyuna düşünmüştü. Maçı boş verip onunla yemeğe gitmediğine pişman olmuştu. Onu maç sonrası eğlenceye ve partiye götürebilirdi. Hatta Barrett onun odasında yerde yatabilirdi. Ama Chess onun gitmesini istemişti. Her şey bir yana, bir tür toplumsal sınıf meselesiydi bu. Chess, Barrett'in uyum sağlayamayacağından emindi.

Birdie öğrenmemişti. Geriye kalan tek şey Chess'in utancı olmuştu ve bu utanç, onun yakın zamanda yaşadığı utanca kıyasla artık eski ve zayıftı.

Bu sabah Nantucket'ta Barrett Lee'nin yanında kendisi olabilirdi. Barrett önce ona teklif etmişti. Chess'i, Scout'u park ettikleri yere götürmüş ve "Yarın akşam yemekli bir partiye katılacağım. Çok havalı bir parti olacak ve bir kız arkadaşına ihtiyacım var. Benimle gelmek ister misin?" demişti.

Barrett'in bu teklifi Chess'e yıllar önce berbat ettiği o seyahati hatırlatmıştı. İşte şimdi Barrett'a yaptığı yanlışı telafi etmek için bir fırsat geçmişti eline. Ama ona evet diyemezdi, teklifini kabul edemezdi. Yemekli bir partiye katılma fikri onu felç ediyordu ve bunun, kanser hastası olduğunu düşünecek insanların ona acıyan gözlerle bakacak olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. İnsan içine karışacak, çene çalacak, yiyip içecek ve her şey yolundaymış gibi davranacak kadar güçlü değildi. Ayrıca Barrett Lee'yi kandırmak da istemiyordu, ona umut vermek istemiyordu. Aradan on küsur yıl geçmesi, Barrett Lee'nin artık dul bir adam olması ve Chess'in de bir nevi dul sayılması inanılmaz bir ironi gibi görünse de bu, onları bir araya getirmeye yetmezdi. Chess başkasını seviyordu.

"Gelemem," demişti Chess.

"Başka planların mı var?" demişti Barrett, yarım yamalak alaycı bir gülümsemeyle.

Chess tığ işi mavi şapkasını düzeltmişti. "Pek iyi durumda değilim."

"Evet," demişti Barrett. "Bunu görebiliyorum. Dışarı çıkmak sana iyi gelir diye düşündüm."

"Gelmez. Kusura bakma. Bunu açıklayamam."

"Hey," demişti Barrett ellerini kaldırarak. "Kimse senden açıklama yapmanı istemiyor."

"Partiye Tate'i davet etsene," demişti Chess.

"Edeceğim. Zaten ilk tercihim oydu."

Belki de Chess'in canını acıtmak için böyle söylemişti. Ama Barrett Lee'nin sözleri onu incitemezdi ve ayrıca da Chess bunu hak ettiğini biliyordu.

"Öyle olmalı," demişti Chess.

"Öyle."

İlk tercihi sendin, diye düşündü Chess. Tate partiye gitmeden önce bunu ona söylemeliydi. Neden söylememişti?

Saat on bir oldu. Öğlen oldu. Tate gelmedi.

On iki buçukta Birdie merdivenlerden yukarı seslendi: Çorba hazır. Chess gerçekten kendini kitabına kaptırmıştı, Nataşa'nın sarayda olduğu en iyi bölümlerden birini okuyordu. Ama acelesi yoktu, bu yüzden Chess kitabı bıraktı.

Birdie ve India kadehlerine şarap doldurmuşlardı. Dumanı üstünde üç kâse çorba vardı. Bir kutu istiridye krakeri açmışlardı.

"Chess, bir kadeh Sancerre alır mısın?" diye sordu India.

Chess hayır dedi. Geçip masaya oturdu. Ağlayacak kadar hüznünlüydü ama nedenini bilmiyordu ve bu her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Annesi ona, tam da sevdiği gibi limon dilimli bir bardak buzlu çay getirdi. Chess'in gözleri doldu ama annesinin ya da India'nın görmesini istemiyordu; ağladığını görürlerse nedenini sorarlardı ve o da açıklayamazdı.

Birden kapı açıldı. Tate üzerinde asker yeşili bir yağmurlukla içeri daldı. Sırılsıklamdı.

"Ben geldim!" dedi. "Özlediniz mi beni?"

Tate taşınabilir bir DVD oynatıcı ve Chess'le ikisinin çocukken en sevdikleri film olan *Hayalet* filminin bir kopyasını getirmişti. DVD oynatıcı kaçak eşyaydı, yani Tuckernuck'taki evde uzun zamandır geçerli olan kurallara aykırıydı ama Barrett, Tate'e onu ödünç alması için ısrar etmişti. Yağmurlu bir günde Tuckernuck'taki evde başka ne yapacaklardı?

Chess kız kardeşini özlemişti ama şimdi Tate'in geri dönüşüyle Chess'in içini öfke bürümüştü. Tate'in keyfi yerindeydi, seksin ve yeni aşkın etkisiyle etrafına neşe saçıyordu. Mutluluktan ayakları yere basmıyordu ve Chess buna dayanamıyordu. Tate filmi izleyebilir, filminden keyif alabilir, filme ağlayabilirdi (her defasında ağlıyordu) ama Chess ona katılmayacaktı; kaba davrandığının, adilik ettiğinin farkındaydı ama öfkesini yenemiyordu. Tate'le birlikte yatağa girip filmi izlemek iyi gelirdi, sıcak bir duş almak kadar iyi gelirdi ama Chess kendisini mutluluğa götürecek uçurumu, ne kadar kısa olursa olsun, bir türlü aşamıyordu. Mutsuzluğuna saplanıp kalmıştı. Saplanıp kalmıştı!

"Ben izlemeyeceğim," dedi Chess.

"Ne? Hadi ama! En sevdiğimiz film!" dedi Tate.

"En sevdiğimiz *filmdi*," dedi Chess.

"Ne yani, artık büyüdün de en sevdiğin film değişti mi?" dedi Tate. "Olsun. Bu, eskiden sevdiğin filmi izleyemeyeceğin anlamına gelmez. Eğlenceli olacak."

"Hayır," dedi Chess.

"İyi, ben de yalnız izlerim o zaman."

"Ne yaparsan yap."

"Randevumun nasıl geçtiğini sormayacaksın herhalde," dedi Tate.

"Doğru tahmin."

"Harikaydı," dedi Tate. Chess'in yorum yapmasını ya da ona bakmasını bekledi ama Chess ne bir şey söyledi ne de baktı. "Âşığım. O yüzden bana ne söylersen söyle, anlarım. Anlarım çünkü artık ben de âşığım."

Chess, kardeşinin kararlı yüzüne baktı. Değişen bir şey yoktu: Chess'le aşık atmaya çalışan Tate. Asla vazgeçmeyecekleri roller.

"Sana bir şey diyeyim mi?" dedi Chess. "Sen yokken burası gerçekten güzeldi."

Tate şöyle bir irkildi. Gözlerinde dün geceki makyajının kalıntıları vardı.

"Öyle miydi?" dedi Tate.

"Öyleydi."

Tate giderken yanında götürdüğü çantasını karıştırdı ve bir şişe Veuve Clicquot çıkardı. Şampanya şişesini sopa gibi tuttu ve Chess bir an kendisine vuracağını sandı.

"Sana bunu getirdim," dedi Tate. Şişeyi yatağın üzerine fırlattı. "Tadını çıkar."

TATE

Tate pazartesi sabahı uyandığında gökyüzü masmaviydi, güneş açmıştı ve Tuckernuck yemyeşil parlıyordu. Kahve almak için aşağı indi ve Birdie'yi yine portakal sıkarken buldu.

"Günaydın," diye fısıldadı Birdie.

Tate, annesini yumuşacık yanağından öptü. Tanrım, hayat zordu. Chess dün tam bir cadı kesilmişti, çok acımasız ve kırıcı davranmıştı; sanki yeniden ergen olmuşlardı. Tate'i ağlamanın eşiğine getirmişti. *Lanet olası, burada oturup seni çekecek değilim. Gidiyorum!* diyecek noktaya gelmişti. Deney başarısız olmuştu. Tuckernuck onları birbirlerine yaklaştırmıyor, onları iyileştirmiyordu. Chess, Michael Morgan'la aralarında yaşananlara dair Tate'e hiçbir şey anlatmamış, en ufak bir ipucu bile vermemişti. Her zamanki gibiydi: Chess, Tate'in anlayacak kadar akıllı ya da *duygusal açıdan yeterince olgun olduğunu düşünmüyordu.*

Biliyor musun, sen yokken burası gerçekten güzeldi.

Tate bugün spor çantasına eşyalarını dolduracak ve iPod'unu son ses açıp gidecekti. Barrett Lee'ye âşık olmasaydı gerçekten giderdi. Aslında Birdie'yi de bırakamazdı. Ona taze meyve sıkarak ve kahvesini hazırlayan, ona tam da ihtiyaç duyduğu sevgiyi veren Birdie'yi.

Chess mutsuz kancığın teki! Tate az kalsın bunu dışından söyleyecekti. Sözlerinin Birdie'yi üzmeyeceğini bilse söylerdi de. Tate, Chess'in canının yandığını ve başkalarının da canının yanmasını istediğini anlayacak duygusal olgunluğa erişmişti. Tate, Chess'in gece yine onun yatağına sokulacağını sanmıştı. Sokulsaydı Tate ona içtenlik gösterirdi ve her şey unutulup giderdi. Ama Chess yatağına gelmemişti. Tuckernuck'a geldiklerinden beri ilk defa kendi yatağında uyumuştı.

Tate, piknik masasını kullanarak esneme hareketlerini yaptı. Kahvesini bitirdi. "Ben koşup geleyim," dedi Birdie'ye.

"Dikkatli ol!" diye seslendi Birdie.

Tate koşarken düşünceleri Barrett'a kaydı. Ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Barrett'a bütün benliğiyle âşıktı ama duygularının on üç yıllık bir geçmişi vardı. Barrett'ın aynı şekilde hissetmesini bekleyemezdi. Onun da bir şeyler hissettiğinden emindi. Tate'ten hoşlanıyordu, onunla vakit geçirmek istiyordu. Ama bu ne anlama geliyordu? Günden güne nasıl olacaktı? Bir ilişkiyi nasıl sürdürebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunu Barrett'a söylemedi. Barrett'ın kendiliğinden keşfetmesinden korkuyordu.

Tate koşusunu bitirdi ve merdivenlere yönelmeden önce ufku taradı. Görünürde hiç tekne yoktu.

Dizlerinden ağacın dalına asıldı. Düşünceleri darmadağındı. Barrett gelecekti, değil mi? Gelmesi gerekiyordu; Tate için değilse bile, işinden dolayı. Beklerken vakit geçmez. Hiç mi geçmez? Yirmi beş mekik çekti, on tane daha çekmeye niyetlenmişti ki Barrett'ın sesini duydu. "Hey, Maymun Kız!"

Barrett bir elinde market poşetleri, diğerinde buz torbasıyla eve doğru yürüyordu. Yüzü gülüyordu.

Tate heyecanlandı. Ne yapacaktı? Barrett mutfakta Birdie'yle konuşurken fazladan on mekik daha çekti ve yere atladı. İşken-ce çekmek gibi bir şeydi bu. Barrett'ı seviyordu, onu sevdiğini haykırmak, ona sımsıkı sarılmak istiyordu. Nasıl davranacağını ya da yüzüne nasıl bir ifade yerleştireceğini bilemiyordu. Tekrar görüşmek için sözleşmemişlerdi. Ne olacağını konuşmamışlardı.

Tate sıcaktan bunalmış ve çok terlemişti. Duşa girip Barrett'ın yoluna gitmesine izin mi verseydi? Bilmiyordu. Kafası çok karışık. Barrett hâlâ mutfakta Birdie'nin yanındaydı. "Evet, hepsini etkisi altına aldı," diyordu. "Onu çok sevdiler." Cumartesi gecesi Tate'in davette yaptıklarından mı bahsediyordu? Tabii ki. Ama Birdie'nin hatırı için böyle konuşuyor olabilirdi. Tate ona sarılmak istiyordu ama kendini dizginledi. Dur. Sakin ol. Sabırlı ol. Bırak o sana gelsin. Esneme hareketlerini yapmak için piknik masasına doğru uzandı.

Birdie'nin, "Tamam o zaman, öğleden sonra görüşürüz," dediğini duydu.

Barrett'ın ayak seslerine kulak kesildi ve onun evden çıktığını anladı. Dönüp bakmadı. Ne yani, Barrett bir şey demeden gidecek miydi? Sinirlerini yatıştırmak için kendi kendine "Hungry Heart" şarkısını mırıldanmaya başladı. O sırada Barrett'ın, "Piştt," diye fısıldadığını duydu.

Yoksa bunu hayal mi ediyordu?

"Piştt."

Tate döndü. Barrett başıyla işaret ediyordu. *Beni takip et.* Enişeleri ortadan kalktı; zihni durulmuş, hafiflemiş ve umut dolmuştu.

Barrett'ın arkasından evin önüne çıktı. "Beni böyle görmezden *gelemezsin*," dedi Barrett. "Beni delirteceksin." Tate'i duvara yaslayıp öptü. Bu öpücük o kadar farklı, o kadar tutkuluydu ki Tate onunla saatlerce öpüşebilirdi. Dilini, yüzünü, saçlarını, omuzlarını. Ondan asla bıkmaz, ona asla doymazdı. Barrett'ın da

aynı şeyleri hissettiğini anlayabiliyordu. Geri çekilmiyor, saatine bakmıyor, omzunun üzerinden arkasını kontrol etmiyordu. Sadece Tate'e odaklanmıştı. Hem de on dakika, hatta on beş dakika boyunca. Nihayet öpüşmeye konuşacak kadar ara verdiklerinde Barrett, "Tanrım, sen gittikten sonra seni çok özledim," dedi.

"Biliyorum," dedi Tate.

"Bütün gün, bütün gece, bu sabah her saniye seni düşündüm. Biliyor musun, seni göreceğim diye çok heyecanlandım." Başını iki yana salladı. "Bir daha böyle şeyler hissedeceğimi hiç düşünmemiştim."

"Bugün neler yapacaksın?" diye sordu Tate.

"Şu anda gitmem gereken beş yer var."

"Yani gitmek zorunda mısınız?"

"Seni burada bırakıp gitmek mi? Asla."

Barrett geri çekildi. Anita Fullin onu saat onda bekliyordu ve Sonset'teki müşterilerine uğrayıp verandalarındaki yabanarısı kovanlarını temizlemesi gerekiyordu. Bu sabah için aciliyeti olan işler bunlardı.

"Öğleden sonra yine geleceğim, tamam mı?" dedi Barrett.

Tekrar öpüştiler, ayrılamıyorlardı ama sonra, evet, Barrett gitti, Tate onu gönderdi. Barrett tepeden aşağı inene kadar üç kez dönüp el salladı.

Tate ortalıkta sersem sepelek dolanıp durdu. Duş aldı, kahvaltı etti, mayosunu giyip sahile indi. Chess de sahile indi ama Tate onu görmezden geldi. Böylesi inanılmaz huzurluydu. Birdie ve India dik sandalyeleri ve öğle yemeğini koydukları soğutucuyla geldiler; India'nın elinde frizbi vardı. "Bunu unutmuşsun," dedi Tate'e.

"Oynamak istemiyorum," dedi Tate. Aklı başka yerdeydi. Barrett'ı düşünmekten başka bir şey yapmak istemiyordu.

"Çok sessizsin," dedi Chess.

Tate dudak büktü. "Kendine mi baksan acaba."

"Yürüyüş yapmak ister misin?" dedi Chess.

“Seninle yapmak istemem,” dedi Tate.

“Sen bilirsin.”

Chess bunu öyle bir ses tonuyla söylemişti ki Tate, yüzünün ortasına paket lastiği yemiş gibi hissetti. “Tamam,” dedi. “Yürümek mi istiyorsun? Yürüyelim.”

Chess dönüp Birdie’yle India’ya baktı. “Biz yürüyüşe çıkıyoruz.”

Birdie gülümsedi. “İyi olur.”

Tate başını iki yana salladı. Annesi inanılmaz saftı. Bunu ani ve önemli bir gelişme sanıyordu. Eh, bir bakıma çığır açan bir gelişme sayılırdı çünkü Tate denemekten bıkmıştı.

İki kız kardeş uzunca bir süre hiç konuşmadan yürüdüler. Tate, Chess’in önceki gün söyledikleri için özür dileyeceğini düşünüyordu. Chess kendisinden özür dilemedikçe de ağzını açmamaya karar verdi. Hâliyle sessizlik uzadı. Chess özür dilemedi, Tate de konuşmadı. Bu bir irade testiydi ve Tate, Chess’le girdiği her yarışta olduğu gibi bunda da kaybedeceğini biliyordu. Tate’in kardeş martıların birbirlerine ciyakladıklarını gördüğü Balina Sığılığı’na kadar yürüdüler.

“Mutlu olduğun için senden nefret ediyorum,” dedi Chess.

Tate sonunda bir başarı elde etmiş gibi hissetti. Nihayet Chess ona gerçeği söylüyordu.

O öğleden sonra Barrett normal saatinden daha erken geldi. Teknesi yanaştığında dört kadın sahilde güneşleniyorlardı.

“İnanmıyorum, Barrett erken geldi,” dedi Birdie.

“Neden acaba?” dedi India.

Tate örtüsünün üzerinde doğrulup oturdu. İçinde bir yarışmada yerinde duramayan rakip yarışmacı gibi hoplayıp zıplayan bir kadın vardı.

Barrett tekneyi demirleyip kıyıya doğru yürüdü. Bir elinde alışveriş poşeti, diğerinde bir buket çiçek vardı; mavi ortancalar, pembe zambaklar, beyaz süsenler. Tate nefesini tuttu. Barrett havalı bir hareketle çiçekleri ona uzattı.

“Senin için,” dedi.

“Benim için mi?” dedi Tate. Buna inanamıyordu. Gözleri doldu. Otuz yaşındaydı ve Lincoln Brown onu mezuniyet balosuna götürmek için geldiğinde bileğine taktığı çiçekten beri hiçbir erkek ona çiçek vermemişti.

Barrett diğer elindeki torbayı uzattı. “Dört antrikot biftek, bir parça tereyağı, marul, üzüm sirkesi, bir kalıp Maytag küflü peynir ve bir çapraz bulmaca kitabı.”

“Hay sen çok yaşa,” dedi India.

“Ben bunları eve çıkarayım,” dedi Barrett. “Hanımefendi, çiçeklerinizi suya koymamı ister misiniz?”

Tate ayağa fırladı. “Ben de seninle geleyim.”

Tate’in şekerleme yaptığını sandığı Chess, başını havlusundan kaldırıp, “Sanırım kusacağım,” dedi.

Tate, Barrett’a teşekkür edip duruyordu. “Çok güzeller,” dedi. “Muhteşemler. Bunu yapmak zorunda değildin.”

“İçimden geldi.”

Tate yüzünü çiçeklere gömüp kokularını içine çekti. Bundan daha güzel bir koku var mıydı? Var mıydı? Yeni âşık olduğu adam ona az önce çiçek getirmişti. Belki evlenip çocuk sahibi olabilirlerdi ama şu anda olduğundan daha mutlu olabilir miydi?

“Onlara baktıkça beni düşünmeni istiyorum. Benim de seni düşündüğümü bil. Anita Fullin’in ampullerini değiştirirken bile.”

Mutfağa vardıklarında Barrett getirdiklerini yerleştirirken Tate de çiçekleri açtı, saplarını kesti ve onları su dolu bir sürahiye koydu. Barrett onu tutup kendine çekti. Evde yalnızdılar.

“Yukarı çıkalım mı?” diye sordu Tate. Tuhaf bir cesaretle doluydu. Tuckernuck’taki evde gizli gizli sevişeceği kırk yıl düşünse aklına gelmezdi. Hiç şüphe yok ki bu ev, evli çiftlerin bu tür hâllerine şahit olmuştu; annesi ve babası, India Teyze ve Bill Enişte, büyükannesi ve büyükbabası, onların anne ve babaları... Tanrı aşkına! Bu tür seks gerekli ve yaşam için zorunluydu, evin

tadını çıkaracak gelecek nesiller için atılan bir adımdı. Ama Tuckernuck evi gizlice ve çılgınca seks yapmak için uygun değildi; duvarlar inceydi ve zemin sallanıyordu. Bir yatak sallanmaya başlarsa alt katın tavanı düşebilirdi.

“Benim daha iyi bir fikrim var,” dedi Barrett.

Tate’i teknesiyle gezintiye çıkardı. Tate onun Chess’i, hatta Birdie’yle India’yı da davet etmesinden korkmuştu ama Barrett, “Tate’i bir süreliğine kaçınıyorum,” dedi. Sonra tekneye atlayıp hızla uzaklaştılar. Chess, India ve Birdie bariz bir arzuyla arkalarından bakakaldılar.

Tate’in suçluluk duygusu sadece otuz saniye sürdü, sonra heyecanı geri döndü. Açık denizde güneşin altında olmayı, rüzgârı yüzünde hissetmeyi seviyordu. Kıyıda gördükleri insanlara el sallayarak Tuckernuck’ta tur attılar. *Hayat güzel!* Tuckernuck’tan bile daha küçük bir ada olan ve sadece iki evin bulunduğu Muskeget’e gittiler. Muskeget bir fok kolonisine evsahipliği yapıyordu; kayalık kıyılarda uzanan foklar vardı ve Barrett, Tate’in onlara neredeyse dokunabileceği kadar yaklaştı. Fokları görmek Tate’i heyecanlandırdı, başka koşullar altında görse heyecanlandıracağından daha çok heyecanlandırdı. (Aslında, on iki on üç yaşlarındayken Barrett’in babasının onları “fok turuna” götürdüğünü hatırlıyordu. O zaman hiç etkilenmemişti, ergenlik bunalımından bezgindi; foklar kötü kokuyordu!)

Barrett tekneyi Tuckernuck’a, kuzeydoğusundaki ücra bir kıyıya, Doğu Göleti’nin hemen üst tarafında, Tate’in varlığını bile bilmediği hilal şeklinde bir plaja sürdü ve motoru kapattı. Demirledi. Gömleğini çıkardı.

“Hadi gel,” dedi. “Yüzeceğiz.”

Yüzdüler. Yarıştılar. Tate bu arkadaşlığı, bu şakalaşmayı sevdi. Tate iyi bir yüzücüydü ve az daha Barrett’ı yeniyordu. Ama Barrett kıyıya bir saniye farkla ondan önce ulaştı ve Tate’in nefeslenmesine bile fırsat vermeden üstüne atladı. Kumların üzerinde seviştiler.

Durulanmak için suya girip –her yerleri kum içindeydi– güneşte uzandılar.

“Sormak istediğim bir sürü şey var,” dedi Tate.

“Yazık bana,” dedi Barrett.

“Stephanie’yle nasıl tanıştınız?” diye sordu Tate.

Barrett içini çekti. “Çok konuşan biri değilimdir. Özellikle de Steph hakkında.”

“Sadece soruma cevap ver,” dedi Tate. “Lütfen?”

“Pansiyonda birlikte çalışıyorduk,” dedi Barrett. “Garsonluk yapıyorduk.”

“Sen garsonluk mu yaptın?”

“Üç yaz. İlk iki yaz olaysız geçti. Üçüncü yaz Stephanie’yle tanıştım.”

“Nantucket’ta mı büyümüş?”

“Massachusetts, Quincy’de. İrlandalı Katolik. Beş erkek kardeşi ve o. Ailesinin Chatham’da yazlığı vardı. Yazları Chatham’da, Squire’da çalışıyormuş ama parası daha iyi olduğu için o yaz Nantucket’a gelmişti.” Barrett uzanıp Tate’in yüzüne dokundu. “Yeter mi bu kadar?”

“Seni tanımak istiyorum,” dedi Tate.

Barrett dudaklarını sıkınca Tate her şeyi berbat etmiş olmaktan korktu. Barrett kulağına fısıldadı. “Bu gece yine benimle gelir misin? Gece evimde kalır mısın? Lütfen?”

Tate mutluluktan bayılacak gibiydi. *Evet!* Ama hayır, bunu yapamazdı. Annesini ve India teyzesini terk edemezdi. Chess’i terk edemezdi; daha yeni küçük bir adım atmışlardı.

“Çok isterim,” dedi Tate. “Ama yapamam. Ailemle kalmak zorundayım. Bana ihtiyaçları var.”

“Benim de sana ihtiyacım var.”

“Onların daha çok ihtiyacı var.”

“Benden daha mı çok?”

“Sanırım.”

INDIA

India geceleri uyuyordu.

Bu bir mucizeydi. İlk gece yolculuktan bitkin düşmüştü ama sonra ikinci gece de aynı şekilde uyumuştı; sonra üçüncü, dördüncü, beşinci ve altıncı gecelerde de. Jöleyle doluymuş gibi gelen yumuşacık şiltenin üzerinde Birdie'nin bir katalogdan sipariş ettiği yeni yastıklara sarılarak yatıyor; çocukken, ergenlik çağında (o günlerde öğlene kadar uyurdu), sonra genç bir eş ve anne olarak Bill'in yanında yaptığı gibi, meleklerin kendisini uzaklara taşımasına izin veriyordu. Uzun, kesintisiz saatler boyunca uyuyor, pencereden süzülen güneş ışığıyla, havada süzülen toz zerrecikleriyle, alt kattan gelen jambon kokusuyla ve Birdie'nin mırıldandığı Linda Ronstadt şarkısıyla uyanıyordu. India bununla dört saatlik bir maraton koşmuş gibi gurur duyuyordu.

Senin hakkında yanıldım mı?

Lula'dan gelen mektup India'nın uyku düzenini bozamamıştı. Bunun olabileceğinden korkmuş, zihninden siyah ve delinmez birer obsidiyen parçası gibi takılan sorularla yatakta dönüp duracağından endişelenmişti. Ama India en kötüsüne kendisini hazırlayarak uzanıyor, iç taraftaki uyku odasında alınana kadar yarı baygın bir hâlde masmavi bir bekleme odasında tutuluyordu.

Bununla birlikte, India gündüzleri huzursuzdu. Lula'nın mektubunda sorduğu sorunun anlamını düşünüyor, kafasında olası cevaplar hazırlıyor, baharda yaşanan olayları tekrar tekrar gözden geçiriyordu. Hepsini yaşamış mıydı gerçekten yoksa hayal gücü kendisine oyun mu oynuyordu? Kafası çok doluydu, rahatlayamıyordu.

Bu da onu diğer herkesle eşit hâlde getiriyordu.

India yürüyüşe çıktı ama Birdie ve Tate'in gitmeyi sevdiği kuzeybatıya değil, kuzeydoğuya, Doğu Göleti'ne yöneldi. Adaya geldiklerinden beri ilk kez evden uzaklaşıyordu; konu egzersiz yapmak olduğunda tembel biriydi, eskiden beri öyleydi ve içtiği sigaralar ciğerlerini rahatsız edici bir şekilde yakıyordu. Ama eskiden burada yürüyüş yapmaya bayılırdı, her yerde leylak ve hanımeli kokusu vardı. Avlusunda, park etmiş araba misali bir Cessna bulunan pilotun evinin önünden geçti. Bahçede orta yaşlı bir kadın sarı zambakları buduyordu. India'ya el sallayarak seslendi: "Hayat çok güzel!"

"Hayat çok güzel!" diye karşılık verdi India gizlice yüzünü buruşturarak. Birdie'yle çocukken kendilerine Tuckernuck'taki selamlaşma şekli öğretilmişti ama bu India'ya çok saçma geliyordu. O yüzden de başka biriyle daha karşılaşmamak için adımlarını hızlandırdı.

Şu anda bir tür görevde sayılırdı.

Ahşap duvarları beyaz badanalı eski okul binasının yanından geçti. Öğretmenin cetvelini masalara vurduğunu duyuyor gibiydi. Bina sonradan özel mülke dönüştürülmüştü. Ama uzun zamandır terk edilmiş hâldeydi, hatta yıllar önce bir defasında India ve Bill içeri girip sevişmişlerdi. Odaya tebeşir tozu kokusu sinmişti.

"Sana bir iki şey öğreteceğim," demişti Bill.

O zamanlar India hevesli bir öğrenciydi. Bill'le heyecan verici bir cinsel hayatları vardı; günlerdir aralıksız her gece inleyerek, nefes nefese, birbirlerine şehvet dolu sözler fısıldayarak sevişiyorlardı. Bir keresinde Birdie onları Scout'un arka koltuğunda çırılçıplak yakalamıştı.

Bill, lütfen beni rahat bırakır mısın? diye düşündü India.

Son birkaç gündür Tate'le Barrett'ı gözlemlemiş ve aralarındaki cinsel enerjinin kıvılcımlarını sezmişti. Birbirlerine bakışlarından, Tate'in ona dokunuşundan bile kolayca anlaşıyor-

du. Aralarındaki çekim gücü yüksekti. Daha önceki gece India rüyasında kendini kumsalda yüzükoyun yatmış güneşlenirken görmüştü. Rüyasında, birinin kendisini izlediğini biliyordu ama solunu ve sağını kontrol ettiğinde kimseyi görememişti. Sonra bir adamın fenerden kendisine baktığını fark etmişti. (Bu tam da rüyalıktı; Tuckernuck'ta fener yoktu.) Bu adam tepenin üzerinde belirmişti; Bill'di. Hayır, Bill değildi. Barrett Lee'ydi. India hiç kıpırdamamış, uyuyor gibi yapmıştı. Barrett'ın yaklaştığını duyuyordu. Kumlar ayaklarının altında çıtırdıyordu. India sırtında bir ürperti hissetmiş, korkuyla başını kaldırmıştı. Barrett Lee değil, elinde iki şişe bira sallayan Chuck Lee'ydi.

Rüyasında Chuck Lee kaba ve seksiydi; India henüz reşit bile değilken ona sıırıslıklam âşık olduğu zamanlardaki gibi.

India ona, *Oğlunla tanıştım*, demişti.

Chuck sigarasından bir nefes çekmişti. *Oğlumla mı?*

India işte tam da o anda ter su içinde uyanmıştı. Chuck Lee'ye dair eski anıları onu tahrik mi etmişti? Kafası karışmıştı.

Senin hakkında yanıldım mı?

India, Doğu Göleti'ne yaklaştı. Etrafı gür Japon gülü çalılılarıyla çevriliydi ama suya inen dar bir patika bulabildi. Oğulları buraya Bill'in onlar için yaptığı basit tekneleri yüzdürmeye gelirlerdi; uzun, düz tahta parçaları. Hatta bazen boyalı dümenleri olur, bir tarafına delik açılarak ip bağlanırdı. Bugün gölette yabancı ördekler vardı, India kendini o kadar da yalnız hissetmiyordu. Tanıkları vardı.

Plaj elbisesinin cebinden Lula'nın mektubunu çıkarıp şeritler hâlinde yırttı, sonra şeritleri küçük karelere böldü. Kareleri konfeti gibi havaya savurdu ve hepsi göletin yüzeyine saçıldı. Kâğıt parçalarını ekmek sanan ördekler hemen oraya doğru yüzdüler. Ama kâğıt olduklarını anlayınca dönüp uzaklaştılar.

India böyle bir törenin gereksiz, hatta saçma olduğunu biliyordu; mektubu buruşturup mutfaktaki çöp kovasına atabilirdi. Ama kâğıt parçalarının suyun yüzeyinde uzaklaştığını görmek ona doğru bir şey yaptığını hissettiriyordu. Duygusallığa da

romantizme de ihtiyacı yoktu, o payına düşeni yaşamış ve kurtulmuştu. Böyle şeylerden çok uzaktı artık. Neticede büyükanne olmak üzereydi.

CHES

On ikinci gün.

Irving Plaza'dan tek başıma çıkışımdan birkaç gün sonra Nick beni işyerimden aradı.

"Rhonda'dan rahatsız mı oldun?" diye sordu.

Cevap vermedim.

"Rhonda'dan rahatsız olmuşsun işte," dedi.

"Birini hak ediyorsun," dedim. "Ve Rhonda seksi bir kadın. Ondan hoşlanmanı anlıyorum."

"Evet, seksi," dedi Nick. "Ama o sen değil."

"Beni seviyor musun?" diye sordum.

"Kendime aramızdaki o yakınlığı düşünme izni bile vermiyorum," dedi. "Sen abimin kız arkadaşısın. Ama madem sordun, söyleyeyim. Sana karşı çok yoğun hisler besliyorum. Bunun aşk olup olmadığından emin değilim ama derin bir şey ve ondan kurtulamıyorum."

"Ben de aynı şeyleri hissediyorum," dedim.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda konuşan ben oldum. "Öyleyse ona söyleyelim."

"Söyleyemeyiz," dedi Nick. "İşe yaramaz. Her şey çirkinleşir ve sen çok kötü durumda kalırsın. İkimiz de öyle. Ben Michael değilim, Chess. Akli başında kardeş olan Michael, ben değilim. Ben kendini henüz ispat edememiş bir grubun solistliğini yapan bir müzisyenim. Para kazanmıyorum. Ben daha bir dağın yamacına tırmanamazken Michael kurumsal dünyanın merdivenlerini tırmanıyor." Duraksadı. "Üstüne üstlük de kumarbazın tekiyim."

"En seviğim yanın bu," dedi. "Özgür ruhlu olman."

"Durumu romantikleştiriyorsun. Gerçek şu ki, ben kulübe gibi bir evde yaşıyorum ve kumarda üst üste kaybedersem Bergen County'ye dönüp Cy ve Evelyn'le oturmak zorunda kalacağım. Sen bundan fazlasını hak ediyorsun, Chess... Seni abimin elinden almayı düşündüğüm zamanlarda kendime bu gerçeği hatırlatıyorum. Sen Michael'ı hak ediyorsun."

"Ama ben seni istiyorum," dedim.

"Eh, bu hisler karşılıklı," dedi Nick. "Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim."

Bir süre sessizlik oldu. "Sürekli Michael başka birine âşık olsa diye dua ediyorum," dedim.

"Ben de keşke Michael ölse diyorum," dedi Nick.

Böyle söylemesine şaşırırım sanmıştır belki ama şaşırmadım.

"Otuz dakika sonra benimle buluşur musun?" diye sordu. "Ağacın orada?"

Kabul ettim.

Yaz gelince Michael'la Bar Harbor'a gittik. Tam bize göreydi: Istakozlar, yabanmersinleri, çam ağaçları ve tertemiz soğuk su. Acadia Ulusal Parkı'nda bisiklet sürdük. Sabahları erken kalkıp koşuya çıktık, geyikleri izledik. Mükemmel anlaşıyor, hiç tartışmıyorduk. Benim yapmak istediğim her şeyi o da yapmak istiyordu. Ya da onun yapmak istediklerini ben de yapmak istiyordum. Güneşin altında Adirondack sandalyelerde oturup kitaplarımızı okuyorduk. Bu güzel bir şeydi ama yine de ben seksen yaşındaymışız gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

Champlain Dağı'nın zirvesine yürüyüş yaptık. Yorucu bir yürüyüştü ve ayrıca da moralim bozuktu. Önceki gece, Michael'ın Princeton'dan bir arkadaşı ve nişanlısıyla Bayview Hotel'de akşam yemeği için buluşmuştuk. Carter ve Kate. Kate güzel kadındı ama çok sıkıcıydı; sonbaharda Pierre Hotel'de yapılacak düğününden bahsedip durdu. Carter da sürekli New Jersey, Ridgewood'da aldıkları evi anlattı. Banka kredilerinden, satış maliyetlerinden ve devlet okullarının ne kadar iyi olduğundan söz etti. Bana baktı ve şöyle dedi: "Çünkü çok da uzak olmayan

bir gelecekte tüm cumartesilerimiz çocuklarımızın futbol oynamasını izleyerek geçecek."

Carter'a gülümsedim ama içim titredi. Haklı mıydı? O güne kadar hayatım belli bir düzen içinde sürmüştü ve şimdi kaderim otomatik olarak zengin bir semtte bir koca, çocuklar, bir Range Rover'la oturmak ve oyalanmak için değerli bir hayır kurumunun yönetim kurulunda yer almaya mı çark etmişti? Michael'ın istediği hayat buydu ama ben teslim olmaya hazır değildim. Benim istediğim daha kuralsız, daha hareketli, daha derin ve daha anlamlı bir yaşamdı. Hindistan'ı gezmek, bir roman yazmak, gerçek aşkı bulmak istiyordum; nefesimi kesecek ve beni heyecanlandıracak türden bir aşk.

Champlain Dağı'nın zirvesine ulaşip altımızdaki puslu, mavi-yeşil ağaçlara baktığımızda Nick'in adını haykırmak istedim. Avazım çıktığı kadar bağışlamak istedim. Hemen oracıkta Michael'a her şeyi anlatmak istedim.

Duygularıma engel olamadığımı anlamak zorundaydı.

Ama öte yandan kendimi aşamıyordum. Asi biri değildim. İşleri karıştırmadım.

Hiçbir şey söylemedim.

Tate'le Barrett'ı birlikte görmek Chess'i öldürüyordu. Ama hepsi Tuckernuck'taydılar; onları izlemekten başka şansı yoktu.

Barrett, Tate'e çiçek getirdi. Onu tekneyle gezmeye götürdü. Tuckernuck'ın ücra kumsallarına ve Muskeget'e gittiler. Ya tek-nede ya da kumsalda seviştiler. Chess bunu sormadı, Tate de anlatmadı ama Chess, Tate'in nasıl parıldadığını fark etti.

Barrett ve Tate kumsalda dalgaların arasına olta atarak balık avlıyorlardı. Aralarında bir espri dönüyordu. Babalarının Barrett'a Tate'i balığa götürmesi için para ödemesini konuşuyorlardı (babam, benimle baş başa kalman için sana para ödemek zorunda kaldı!). Tate'in oltayı tek başına atıp (Tate doğuştan hünerliydi!) ve Barrett'ın hiç yardımı olmadan o güne kadar gördüğü en büyük balığı yakalamasını (bir metrelik bir çizgili levrek!) anlatıp gülüşüyorlardı. Chess onların geçmişteki anılarına da şimdiki eğlence-

lerine de müdahil olmak istemiyordu. Kumsalın biraz daha büyük olmasını dileyerek yüzünü kollarının arasına gömdü.

Tate, Chess'e seslendi. "Gelsene! Denemek ister misin?"

"Hayır," dedi Chess.

On beş yirmi denemeden sonra sonunda Tate'in oltasına balık vurdu ve Tate hemen makarayı sarmaya başladı. Lüfer yakalamıştı, balığın gümüşü pulları güneşte parlıyordu. Hoplayıp zıplıyor, kurtulmak için mücadele ediyordu. "Bak!" dedi Tate.

Chess balığa bakınca kendini gördü.

Gerisini Barrett halletti, bir penseyle iğneyi balığın ağzından dikkatle çıkardı. Balık kumların üzerinde umutsuzca çırpınıyordu; Chess izlemeye dayanamadı. *Ah, Tanrım, lütfen onu suya geri atsınlar,* diye düşündü.

Barrett ve Tate öpüşmeye başladılar. Tate başarısından dolayı heyecanlanmıştı ve Barrett onunla gurur duyuyordu ama aslında bu sadece öpüşmek için bir bahaneydi.

Birdie balığı incelemek için yaklaştı. "Bu akşam yemeğe pişirmemi ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, sanmıyorum," dedi Tate.

Barrett balığı okyanusa geri attı. Chess gözlerini kapadı.

Tate, Barrett'la bir gece daha geçirmek için Nantucket'a gitti. Barrett, Tate'i Cauldron Company'ye akşam yemeğine götürecekti, arka bahçede özel bir masa ayırtmıştı. Chess bunu öğrenince küp- lere bindi. Canını sıkan ne varsa çocuk gibi günlüğüne yazıyordu. *Arka bahçede özel masa.* Chess kendisinin de böyle bir aşk yaşadığını hatırlattı kendine. Michael, Chess'in işyerine çiçekler gönderirdi. Kurye, kucak dolusu ayçiçekleri ya da uzun saplı güllerle derginin ofisine girer ve herkes, "Bunlar Chess'e," derdi. Michael, durup durup romantik yemekler organize ederdi. Chess derginin yeni bir sayısını tamamladı diye Babbo'ya giderlerdi; günlerden çarşamba olduğu için ve yağmur yağdığı için Café des Artistes'e.

Tate eve ertesi gün akşamüzeri döndü. Chess yine onu çok özlemiş, Tate'in dönüşünü bekleyip durmuştu. Ama kız kardeşi nihayet eve geldiğinde Chess'in suratı yine asıktı, yine üzgündü.

"Yarın çocuklar geliyor," dedi Tate.

Birdie ve India bu habere çok sevindiler. Çocuklar! Birdie, Barrett'a plaj pikniği için gerekli malzemeleri ısmarladı. Kumsalda ıstakoz yiyecek ve bir şenlik ateşi yakacaklardı; Cameron ve Tucker için marşmelov da almalıydı. Birdie ve India genç anneler oldukları günleri yeniden yaşama hevesindeydiler. Tate, Barrett'la vakit geçirmenin derdindeydi. Chess'in tek isteğiye bu zor zamanlarını atlatmaktı.

Barrett kumda bir çukur kazdı ve Tate ateş için çalı çırpı topladı. Barrett marşmelovları kızartmak için şişleri ve Tate'le Cameron'ın balık tutması için oltaları getirdi. Birdie deli gibi sağa sola koşturup şarabı soğutuyor, patates salatasını hazırlıyor, kamp ocağının üzerinde tereyağı eritiyordu. Herkes heyecanlı bir telaş içindeydi. Parti yapacaklardı. Chess tavan arasına gizlenip ağlamak istiyordu.

Tate, Barrett'la birlikte çocukları almaya gitti. Chess, soğutucuları ve yiyecek torbalarını kumsala taşımak için India'ya yardım etmeye koyuldu. Örtüleri serdi ve ateşi canlandırmak için çalı çırpıların altına rulo yapılmış gazeteler sıkıştırdı. Chess bu şenlik ateşi ve parti işinin kibritlerden çöp torbalarına, eritilmiş yağ için küçük tabaklara ve ıstakozlar için gümüş açıcılara kadar muazzam bir çaba gerektirdiğini düşünüyordu.

"Bill ateş yaktığımız gecelere bayılırdı," dedi India.

Evet, Chess hatırlıyordu. Bill Enişte ateşi ve marşmelovları çok severdi. Tüm çocuklar marşmelovlarını kızarttıktan sonra kontrol etmesi için Bill Enişte'ye gösterirdi. Bishopların oğulları kendi marşmelovlarını daima ateşin ta içine sokar, şekerlemeler alev alır, kül olup grileşirdi. Chess daha temkinli davranırdı, şişlerini daima ateşten birkaç santim uzakta tutardı. Beyaz orta kısmın üzerinde karamelleşen altınimsı kahverengi bir dış kabuk elde etmek için sabırla beklerdi. *Marşmelov dediğin böyle kızartılır*

işte, derdi Bill Enişte. Chess, eniştesinin kendisine gülümsediğini hatırlıyordu. Sen sabretmeyi biliyorsun. Usta bir yeteneksin, tatlım.

Bu övgüleri duymak Chess'i hem utandırır hem sevindirirdi. Bill Enişte'nin övgüleri ona hem önemli hem de samimi gelirdi.

Tekne yanaştı ve Chess onları gördü: Açık kızıl saçlı ve çilli iki oğlan. O kadar tatlılardı ki sanki bir katalogdan seçilip de ısmarlanmışlardı. Chess çocuklar konusunda bilgisizdi, tek bildiği bir zamanlar kendisinin de bir çocuk olduğuydu. Genç kızken çocuk bakıcılığı yapmamış, hiç kamp danışmanı veya genç grup lideri olmamıştı. Michael evlenmekten ve "çocuk sahibi olmaktan" söz ettiğinde Chess başıyla onaylardı ama "çocuk sahibi olmak" onun için bir anlam taşımazdı. Ancak Tate'i görünce onu çok fena kıskandı; sanki Tate bir saatliğine gitmiş ve hazır bir aileye konup gelmişti. Oğlanlar neredeyse tıpatıp aynıydı, biri diğerinin küçük versiyonuydu. Çocukken Chess ve Tate'in giydiği gibi turuncu can yelekleri giymişlerdi. Chess ayağa kalktı. Sabahtan beri olan bitenler ilk kez ilgisini çekmişti.

Büyük oğlan Barrett'ın, küçük oğlan da Tate'in kucağındaydı. Tate'in ezelden beri anneymiş gibi doğal davranması şaşırtıcıydı çünkü Chess'in bildiği kadarıyla Tate'in de çocuklarla ondan daha fazla deneyimi olmamıştı. Ama küçük oğlan onun boynuna sarılmıştı ve Tate gayet rahat görünüyordu.

"Merhaba!" dedi Chess. Sesi kendisini bile şaşırtacak şekilde neredeyse neşeli çıkmıştı.

Hepsi kıyıya yürüdü ve Barrett'la Tate çocukları kumların üzerine bıraktılar.

"Bu, Cameron," dedi Barrett. "Bu da Tucker."

Can yeleklerini çıkarmaya çalışıyorlardı ve Chess, boyunlarına asılı ağırlıkların ne kadar sınırlayıcı ve rahatsız edici olabildiğini hatırladı. Cameron'ın can yeleğinin kayışlarını çözmesine yardım etti.

"Tuckernuck'a hoş geldin," dedi.

"Saçlarına ne oldu?" diye sordu Cameron.

Chess başına dokundu. Saçları uzamaya başlamasına rağmen tığ işi mavi şapkasını hâlâ takıyordu. Ama çocukların gözünde yine de kel görünüyordu.

"Cameron," dedi Barrett azarlayan bir tavırla.

"Kazıttım," dedi Chess.

"Ya?" dedi Cameron. "Neden?"

"Cameron, yeter," dedi Barrett. "Bu, Tate'in ablası Chess."

"Çünkü canım kazıtmak istedi," dedi Chess.

Bu cevap işe yaradı. Elbette yarayacaktı; beş yaşında bir çocuğun sorusuna beş yaşında bir çocuğun cevabıydı. Cameron başıyla onaylayıp elini uzattı. Chess elini sıktı.

"Bunlar da Bayan Birdie ve Bayan India," dedi Barrett.

Birdie ve India, Cameron'ın önünde küçük bir prensmiş gibi eğildiler. Chess gülümsedi. Cameron, Tuckernuck'ta yaklaşık yirmi yıldır eksik olan gençlik asaletini temsil ediyordu. Cameron iki yaşlı hanıma baktı ve onlarda ilgisini çeken bir şey olmadığına karar verip (şeker ya da para görememişti) kumsalda yürümeye başladı. Bu arada Tucker suya fırladı.

"Hey, küçük dostum!" diye seslendi Tate. "Mayonu giymelisin!" Barrett'a baktı. "Mayosu nerede?"

"Kanvas çantada," diye cevap verdi Barrett.

"Çocuklar ne kadar tatlı!" dedi Birdie. Günlerdir hiç olmadığı kadar mutlu görünüyordu. "Tıpkı sana benziyorlar."

"Aslında annelerine benziyorlar," dedi Barrett. "Saçları, çilleri."

"Kendini yabana atma," dedi Birdie. "Gerçekten melekler gibiler."

"İnanın bana, hiç de melek gibi değiller," dedi Barrett. "Cameron!" diye seslendi. "Fazla uzaklaşma, tamam mı dostum?"

"Tamam!" diye seslendi Cameron. Az ileride bir kovaya deniz kabukları doldurmaya başlamıştı. Tate hızlıca Tucker'a mayosunu giydiriyordu. Chess dumur oldu. Tate bir kreşte staj yapmışçasına rahat ve pratikti.

Çocukların varlığı her şeyden daha iyi geldi. Ortama neşe ve mutluluk getirmişlerdi. İlgi odağı olmaları ve gerginliği azaltmaları ne tuhaftı. İnsan çocuklarla ilgilenirken kendisi için endişelenmeye zaman bulamıyordu: Suda güvende miydiler? Mısırları yağlanmış mıydı? *İçeceğinizi dökmemeye dikkat edin!* Chess boş oturmadı. Yemek servisine ve kadehleri doldurmaya yardım etti. Tate'in kucağında Tucker oturduğu için ıstakozunun etini Chess ayıkladı. Güneş battıktan sonra Barrett şenlik ateşini yak-tı. Cameron ve Chess taş sektirme yarışı yaptılar. Chess bir taş atıyor, Cameron başka bir taşı daha uzağa atmaya çalışıyordu. Ya da daha büyük, daha ağır bir taş atıyordu. Ya da daha parlak, daha pürüzsüz bir taş. Gizli oyununu (*Ağırlıklarından kurtul*) Ca-meron'la birlikte oynamak Chess'i çok duygulandırdı. Çocuğun annesi olmadığının ve uygun yaş aralığındaki tüm kadınların ona annelik yapabileceğinin kesinlikle farkındaydı. Cameron'ın, üzerinde turuncu bir nokta olan yumurta şeklindeki mermer be-yazı bir kaya karşısında yaşadığı büyük şaşkınlığı takdir etmeye çalışıyordu.

Evet, dedi. O uzağa gider. Cameron homurdanarak taşı fırlattı. Chess gülümsedi.

India şipşak fotoğraf makinesiyle fotoğraf çekiyordu. Çocuk-ları birlikte ve ayrı ayrı çekti; ardından Barrett'la çocukları ve ço-cuklarla Barrett ve Tate'i çekti.

"İşte Noel kartı olabilecek bir fotoğraf!" dedi India.

"Hey, çok hızlı gidiyorsun," dedi Tate. Ama Chess onun bu fikirden hoşlandığının farkındaydı.

India, Chess'le Cameron'ın da fotoğrafını çekmeye çalıştı ama Chess paparazzileri savuşturur gibi elini merceğin önünde tuttu. "Çekme lütfen," dedi. "Makinen bozulur."

"Neden?" dedi Cameron.

"Çünkü çirkinim."

India fotoğraf makinesini indirdi ve Chess'e azarlayan bir

bakış attı. "Sen çirkin değilsin ki," dedi Cameron. "Büyükbaba Chuck gibi kelsin sadece."

India bir kahkaha attı. "Çocuktan al haberi!"

Ateş gürlledi ve karanlık geceyi ısıtarak aydınlattı. India ve Birdie plaj sandalyelerine çökerek çıplak bacaklarına plaj havlularını örttüler. Turuncu alevlerin ışığı yüzlerini ısıtıyordu. India hâlinden memnundu, Birdie'nin gözlerinde özlem vardı. Chess'in hissettikleri tam olarak ikisinin birleşimiydi.

Marşmelovlara kimse dokunmamıştı. Chess şişleri çıkardı ve bir tanesini Cameron'a uzattı. "Bu bir şiş," dedi. "Marşmelov kızartmak için."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Cameron. Bulduğu taşları örtünün kenarına dizmekle meşguldü.

Tate ve Barrett birbirlerine sokulmuşlardı, Tucker da ikisinin kucağında yatıyordu. "Marşmelov şişi alır mısınız?" dedi Chess.

Barrett başını iki yana salladı, Tate bir parmağını dudaklarına bastırdı. Tucker uyumak üzereydi.

"Tamam," dedi Chess. "Ben yapayım bari bir tane."

Şişe bir marşmelov geçirip Cameron'ın yanına oturdu ve şişini parlak közlere yaklaştırdı. India, Fleetwood Mac'in "Songbird" şarkısını söylemeye başladı; bu, gençliklerinde en sevdikleri kamp ateşi şarkısıydı. Chess ürperdi. Yıllardır bu şarkıyı duymamıştı; belki de bu kumsalda en son marşmelov kızarttığından beri. India'nın sesi dupduru ve inceydi; bir arya okuyamayabilirdi ama ninni söyleyebilirdi. Ateş çıtırdıyordu. Tucker'ın gözleri yavaş yavaş kapandı.

Chess marşmelovunu kontrol etti. Açık karamel rengine dönmüştü. Birkaç saniye soğuttu. Çocukluğun hafifliğini ve omuzlarında taşıdığı yükten kurtulmanın özgürlüğünü hissetti; sadece bir saniyelğine.

Chess, Cameron'a marşmelovu gösterdi.

"İster misin?" diye sordu.

Cameron başıyla onayladı. Chess ona tattırdı. Mükemmeldi; çıtır çıtır ve yapış yapış.

“Güzelmiş,” dedi Cameron.

India şarkısına devam etti. *“Ve seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum, daha önce hiç sevmemişim kadar çok...”*

Uyuyan iki çocukla birlikte her şeyi eve geri taşımak epey zor oldu ama hallettiler; ateşi söndürdüler, örtüleri katladılar, artan patates salatasını buzdolabına yerleştirdiler. Barrett, Tate ve çocuklar çatı katında rahat etsinler diye Chess, Birdie’nin odasındaki diğer çift kişilik yatağa geçecekti. Ama alışkanlıktan, Chess ve Tate banyoyu yine birlikte kullandılar. Dişlerini birlikte fırçalayıp sifondan akan sudan tasarruf etmek için birbirlerinin yanında çişlerini yaptılar. Banyodan çıkmadan önce Chess sırrı kaymış aynada Tate’le göz göze geldi.

“Gerçekten çok şanslısın,” dedi Chess kız kardeşine.

BIRDIE

Tate hayatında ilk kez âşıktı. Birdie küçük kızı adına mutlu olmak istiyor ama kendini kötümser ve gerçekçi düşünmekten de alamıyordu. Tate ve Barrett’in aşklarını milletin gözü önünde yaşamaktan çekinmemeleri Birdie’yi rahatsız ediyordu; bu konudaki hassasiyetini zedelediğinden falan değil (gerçi bir dereceye kadar bu da doğrudu, Birdie bu meselelerde hep biraz muhafazakârdı), kışkırdığı için.

Hank!

Birdie’nin içi kan ağlarken Barrett’la Tate’in onun gözü önünde çılgınlar gibi mutlu olmasına dayanamak zordu. Üstelik şimdi bu mutluluk tablosuna Barrett’m çocukları Cameron ve Tucker da dahil olmuştu (çilli suratları, tombul elleri ve terbiyeleriyle Birdie’nin gördüğü en tatlı çocuklardı).

Bulutların arasından sızan güneş misali olayları net bir şekilde değerlendirebildiği anlar oluyordu. Hank'i şunun şurasında altı aydır tanıyordu, onu özleyip de bir saniye daha acı çekmeyecekti, ne yaptığını ya da öğleden sonraki aramalarına niçin cevap vermediğini düşünüp durmayacaktı; gecenin bir yarısı onu aradığında telefonlarına neden cevap vermediğini merak etmeyecekti. Neredeydi? Ne yapıyordu? Bunların önemi yoktu, kendisini hiç ilgilendirmezdi, Hank ona hiçbir şey borçlu değildi, birbirlerine ne söz vermiş ne de bağlılık yemini etmişlerdi. Hank'in sessizliğinin tatilini mahvetmesine izin vermeyecekti.

Ama sonra Constableların evindeki sarmaşık güller ya da bir kadeh Sancerre şarabı kadar basit şeyler ona Hank'i hatırlatıyor ve Birdie yine öfkeleniyor, canı yanıyordu. Burada yaşanan romantik hikâye onlarınki olabilirdi: Birdie'nin sonunda hüsrarla biten otuz yıllık zorlu evliliğinin ardından bulduğu aşk. Herkesin imrenerek izlediği çift Hank ve Birdie olabilirdi: El ele tutuşup öpüşen ve birbirlerini yağlı istakoz etiyle besleyen; İzlanda ve Rio de Janeiro'ya giden; aileleri, çocukları, torunlarıyla partiler düzenleyen; ortak ilgi alanları, salı günleri gittikleri Chagall sergileri, perşembe günleri bahçe işleri olan, pazar günleri soprano ve bariton sesleriyle ilahiler söyleyen çift onlar olabilirdi. Neden onlar olamıyordu?

Tate'in Barrett'la birlikte Nantucket'ta geçirdiği gecenin ve Barrett'la oğullarını burada ağırladıkları diğer gecenin ertesinde her şey normale döndü. Tate tavan arasında uyumuş ve vaktinde uyanıp koşuya gitmek için hazırlanmıştı. Birdie kahveyi demlemişti ve meyve salatası için çilekle kivi dilimliyordu. Tate her zaman yaptığı gibi annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. Tate eskiden beri sevgisini göstermekte hep çok cömert davranmış, Birdie'yi ve çabalarını daima takdir etmişti.

Tate kahvesini piknik masasına götürdü ve bacaklarını esnetmeye başladı. Güzel bir vücudu vardı ve güneşten iyice bronzlaşmıştı. Daha önce hiç bu kadar iyi görünmemiş olabilirdi. Bir-

die elindeki bıçağı ve meyve salatasını bir kenara bırakıp dışarı çıktı, güneşin altında durup Tate'i seyretmeye koyuldu.

Bir saat kadar sonra India üzerinde kimonosuyla merdivenden indi.

"İyi uyudun mu?" diye sordu Birdie.

"Harika bir uyku çektim," dedi India. Birdie'nin uzattığı kahve fincanıyla meyve salatası tabağını aldı. "Kivi," dedi. "Tuckernuck'ta kivi yediğimizi görse annem ne derdi sence?"

Birdie bir kahkaha patlattı.

"Alışveriş listemizi telsizden Chuck'a nasıl okuduğunu hatırlıyor musun?" dedi India. "Chuck'm biz küçükken beslediği köpeği? Teknenin pruvasında geziyordu hani? Tanrım, neydi o köpeğin adı?"

"Kraliçecik," dedi Birdie.

"Kraliçecik!" dedi India. Birdie'ye baktı. "Çocukluğumuzun en güzel anılarından birini hatırlamanın sevinci nerede peki? Bir sorun mu var?"

Birdie ısıttığı tavaya krep hamurundan dört kaşık döktü. India'ya Hank'le yaşadığı sorunları anlatmayı düşünmüştü ama India, Hank'i tanıyordu, hatta Hank'le çıkmıştı ve bu yüzden konuyu açmak istemiyordu.

"Tate ve Barrett için endişeleniyorum," dedi doğrusunu söylemek yerine.

"Endişeleniyor musun?" dedi India. "Endişelenecek ne var ki? Harika bir çift oldular. Film yıldızları gibiler."

Birdie krepleri çevirdi. Üstleri pürüzsüzdü ve kahverengiye çalan sarı renklerinden piştikleri belli oluyordu.

"İlişkileri çok hızlı ilerliyormuş gibi geliyor. Bir de, şey işte, gerçek bir ilişki de değil ya. İki hafta sonra gidiyoruz. Tate kendi hayatına, Barrett kendi hayatına dönecek. Şimdi yaşananlar bir fantezi."

"Sana bir şey diyeyim mi," dedi India. "Barrett Lee müthiş bir fantezi."

"Tate'i biliyorsun," dedi Birdie. "Çocuk kadar saftır. Barrett'la

yaşadığı bu şeyin sadece yaz aşkı olduğunu anlayamıyor. Uzun soluklu bir ilişki olamaz.”

Bunlar söylemek Birdie’ye bile üzücü geliyordu ama sözlerinde ciddiydi. Hiçbir şey uzun sürmüyordu. O baş döndürücü, sıırıslıklam âşık olma hâli yavaş yavaş yok oluyor, başka bir şeye dönüşüyordu. Evleniyor, sonra boşanıyordunuz. Ya da kocanız intihar ediyordu. Ya da beyin sinapslarınız yapışkan bir plakla kapanıyordu ve kızartma tavaını yerine koymaktansa buzdolabına koymaya çalışıyordunuz. “Acı çekmesinden korkuyorum,” dedi Birdie. “Ne yaptığının farkında değil.”

O sırada Tate mutfağa girdi. Koşmaktan yüzü kızarmış ve terlemişti ama gözlerinin sulandığı Birdie’nin dikkatinden kaçmadı.

“Çok teşekkür ederim, anne,” dedi Tate.

“Ah, tatlım, ben...” dedi Birdie. Tate’in konuşmanın ne kadarını duyduğunu düşünürken cümlesini tamamlayamadı. Krepler yanmaya başladı.

“Sen de Chess gibisin,” dedi Tate.

Şimdi şaşıрма sırası Birdie’deydi. Hiçbir zaman Chess’e benzetilmemişti. “Ne?” dedi.

“Mutlu olmamı istemiyorsun,” dedi Tate ve koşarak üst kata çıktı.

O gün öğleden sonra Birdie cep telefonuyla yine Bigelow Burnu’na gitti. Kendi kendine yürüyüş yapmaya ihtiyacı olduğunu söyledi; egzersiz yapmak, kendisiyle baş başa kalmak ona iyi gelecekti. Burna ulaşınca Hank’i aradı. Bir beklentisi yoktu. Hank cevap vermeyecekti; Birdie mesaj bırakmayacaktı. Aramak anlamsızdı. Ama aramadan duramazdı. Aramamayı nedense başaramıyordu.

Numarayı tuşlayıp bekledi. Su çekilmişti, derinlik ayak bileğini geçmiyordu. Başına taktığı babasının şapkası yüzünü yakıcı güneşten koruyordu. Onu başka şekilde de koruyabilir miydi? Babası hayatta olsa Hank’i onaylar mıydı acaba? Cevabın hayır

olduğuna karar verdi; prensip gereği onaylamazdı. Babası gelenekçi bir adamdı ve damat olarak Grant'i çok sevmişti.

Telefon iki kez çaldı; üç kez, dört kez. Tahmin ettiği gibi. Birdie, telesekreterde Hank'in sesini duymak için bekledi. Beş saniyelik bir kayıt olsa bile onun sesini duymak bir saatlik yürüyüşe değerdı.

Ben Hank. şu anda müsait değilim. Mesaj bırakın.

Adam doğru söylüyor, diye düşündü Birdie. Müsait değildi. Birdie mesaj bırakmayacaktı. Telefonu kapadı. Suyu baktı ve her zaman düşündüğü şeyi düşündü: *Yeter artık, Birdie! Hayatına devam et!*

Sabah India'ya Tate hakkında hiçbir şey söylememiş olmayı diledi. Otuz iki yıldır anneydi ve hâlâ pişman olacağı hatalar yapıyordu.

Elindeki telefon birden canlandı. Titredi, melodisi çaldı. Birdie telefonu yüzünün önüne getirip ekrana baktı. Hank arıyordu.

Telefonu açtı. "Alo?"

"Merhaba Birdie," dedi Hank.

"Merhaba Hank," dedi Birdie. Telefonu tutan eli titriyordu. Bu, "Bir şey isterken ne istediğine dikkat et," dedikleri şeyin canlı örneğiydi. Hank hattın diğer ucundaydı ve Birdie ne diyeceğini bilemiyordu. Aklında bir şeyler hazırlamış olması gerekirdi.

"Nasılsın?" diye sordu Hank.

Nasılsın? Buna cevap vermesi gerekiyordu muydu? Ya cevap verirse? Ya ona gerçeği söylese? Dünyanın sonu mu gelecekti?

"İki duygusal hafta geçirdim," dedi Birdie. "India ve kızlarla birlikte bu ıssız yerde yaşamak zor. Yani, zor olan tarafı sürekli konuşuyor olmamız. Konuşmaktan başka yapacak bir şeyimiz yok. Çok konuşunca da arada birbirimizin canını sıkıyor sonra geri adım atıyoruz ve... Amaan, tahmin edebiliyordunuz zaten."

Hank cevap vermedi. Belki de tahmin edemiyordu. Sonuçta kızları olan anneler ya da kız kardeşleri olan kız kardeşler hakkında ne biliyordu ki?

"Bir de seni özliyorum," dedi Birdie. "Sık sık seni düşünüyö-

rum. Senin beni hiç özlemiyormuşsun gibi görünmen bu özlemi içimi acıtan bir şeye dönüştürüyor. Geçen hafta seni aradığımda ilgisiz konuştun. Gece aradığımda cevap vermedin. Mesaj bıraktım. Mesajımı aldın mı?"

"Aldım," dedi Hank.

"Neredeydin?" diye sordu Birdie. "Neden telefona cevap vermedin? Dört beş kez aradım."

"Evde değildim," dedi Hank. "Cep telefonumun çaldığını duydum ama rahatça cevap verebileceğim bir yerde değildim."

"Başka biriyle mi görüşüyorsun?" diye sordu Birdie. En büyük endişesi buydu: Birinin Hank'i ondan çalması. Dünya bekâr kadınlarla doluydu ve birçoğu Hank'le birlikte olmak isterdi. Birdie rakibinin yıllar önce Grant'ın peşine düşen o kıvılcık saçlı siren Ondine Morris gibi olabileceğini düşündü. Ondine Morris hem golf oynuyordu hem de sosyal bir kadındı. Kocas 1987 borsa krizinde bütün parasını kaybedince Ondine, Birdie'yle arkadaş olmalarına rağmen arsızca Grant'e kafayı takmıştı. Grant'se Ondine Morris'le hiç ilgilenmemişti bile; Grant için kadınlar önemsizdi, hatta çok iyi golf oynayanları bile. Ama Ondine Morris ya da onun gibi birinin tehdidi, bir hayalet gibi yıllarca Birdie'nin peşini bırakmamıştı.

"Hayır," dedi Hank.

"Eğer böyle bir şey varsa bana söyleyebilirsin," dedi Birdie. "Anlarım."

"Başka biriyle görüşmüyorum, Birdie," dedi Hank. "Ama meşguldüm ve seninle pek fazla konuşamadım, bunun için özür dilerim."

"O zaman şimdi konuş lütfen," dedi Birdie. "Açıkla."

"Caroline," dedi Hank. Derin bir iç çekti. "Caroline öldü."

Birdie nefesini tuttu. "Öldü mü? Öldü mü?"

"O gece aradığında onun yanındaydım. Onu üst kata çıkarmışlardı. Yatağının yanında bir koltukta elini tutmuş uyuyordum. Ağır felç geçirmiş, durumunun kötü olduğunu söylediler, ben de yanma gittim. Pazar sabahı öldü."

“Ah, Hank,” dedi Birdie.

“Cenazesini çarşamba günü kaldırdık,” dedi Hank. “Kilise çok kalabalıktı. Hayatımın geri kalanında bana yetecek kadar güveç yedim.”

“Üzgünüm,” dedi Birdie. “Bilmiyordum.” Caroline’a bir şey olmuş olabileceği aklının ucundan bile geçmemiştii. Caroline, Alzheimer hastasıydı ve Birdie onun yıllar boyunca yavaş yavaş eriyip gideceğini düşünmüştü. Böyle aniden ölmesi Birdie’nin beklediği bir şey değildi. Caroline’ın ölümü elbette üzücüydü ama zaten yaşıyor sayılmazdı ve Hank artık özgür kalmıştı. Hank’le birlikteliklerini duyurmaları ve Birdie’nin Hank’in çocukları ve torunlarıyla tanışması için yas döneminin geçmesi gerekecekti ve belki bu bir yıl kadar zaman alırdı ama yine de beklemeye değerdii.

“Ah, Hank, bunu ayrılmadan önce söylemek istedim ama söyleyemedim. O yüzden şimdi söyleyeceğim: Seni seviyorum. Seni seviyorum, Hank Dunlap.”

Hank öksürdü ya da boğazını temizledi. “Sen harika bir kadınsın, Birdie.”

Ah, Tanrım, hayır, diye düşündü Birdie.

“Hank...” dedi.

“Seninle görüşmeye devam edemem,” dedi Hank. “Ben... Şey, Caroline’ın ölümüyle yıkıldım. Uyuyamıyorum. Bir şey yiyemiyorum. Üzüntümden başka bir de suçluluk duygusuyla boğuşuyorum. Ben seninle günümü gün ederken, seninle tiyatroya giderken, otel odalarında kalırken onun bir kurumda kapalı kalması aklımdan çıkmıyor. O ölene kadar beklemeliydim.”

Birdie, Hank’in söylediklerini sindirmeye çalışıyordu ama toparlamak zaman alıyordu. Hank birlikte tiyatroya gittikleri için *pişman mıydı?* Sherry-Netherland’de kaldıkları gece için *pişman mıydı?* “Tamam, neden öyle yapmadın o zaman? Neden beklemedin?”

“O kadar yalnızdım ki...” dedi Hank.

“Hank,” dedi Birdie, “Bu çok *normal*. Caroline çok hastaydı,

Hank. Bana söylediğin ilk şeylerden biri artık seni ve çocukları tanımadığıydı. Ona her hafta çikolata getiren kibar bir yabancı sanıyordu seni. Hayatını yaşamaya devam etmek hakkındı."

"Senden fazlası vardı," dedi Hank. "Caroline hastalanmadan önce de sadakatsizdim. Onun sevgisini hiçbir zaman hak etmedim. Bunu şimdi anlıyorum ve ona bir şey, bir kefaret borçlu olduğumu hissediyorum. Kefaretim de senden ayrılmak olacak."

"Benden ayrılmak mı?" dedi Birdie. "Ama neden?"

"Evliyken seninle bir ilişki yaşıyordum."

"Ama Caroline aynı durumda on beş yirmi yıl daha yaşamaya devam edebilirdi, o zaman ne yapacaktın? Yıllarını heba mı edecektin? Ben sanıyordum ki... Şey, böyle bir yola girmeden her şeyi düşünüp taşındığını sanıyordum."

"Ben de öyle zannediordum."

"Sadece zamana ihtiyacın var," dedi Birdie. Hank'in gerekçeleri öyle tuhaf ve anlamsızdı ki geçici bir delilik hâlini andırıyordu.

"Birdie," dedi Hank.

Bu kelimeyi duyunca Birdie anladı. Hank artık yoktu. Birdie'yi ölen karısına kefaret olarak kurbanlık koyun gibi sunması çok saçmaydı, göz boyamaktı. Evliliği boyunca karısına sadık kalmamıştı: Bu Birdie için yeni, önemli bir haberdı. Evlilikleri hakkında saatlerce konuşmuşlar, enine boyuna irdelemiş, iyi-kötü diye etiketlemişlerdi. Ama Hank sadık bir koca olmadığını asla itiraf etmemişti. Yalancının tekiymiş, diye düşündü Birdie. Caroline'ın öldüğü bile yalan olabilirdi. Hank, bütün bu karmaşık hikâyeyi sadece ilişkilerini sona erdirmek için bile uydurmuş olabilirdi. Ama önemi yoktu. Koşullar ne olursa olsun hikâyenin sonu aynıydı: Hank onu sevmiyordu. Bitmişti.

"Birlikte çok iyiydik," dedi Birdie.

"Sen harika bir kadınsın, Birdie," dedi Hank.

Birdie birçok şeye dayanabilirdi ama Hank'in onu küçük görmesine izin vermeyecekti. Hank'e hoşça kal bile demeden telefonu yüzüne kapadı.

Hemen arkasından aradığında da cevap vermedi. İşte bu ona kendini iyi hissettirdi.

Birdie hem çok öfkeliydi hem de olanlara inanamıyordu. Aşağılık Hank Dunlap! (Gözlüğünü takmış bir sümbül buketiyle kapısına gelişini hatırlamaya tahammül edemiyordu; Birdie'yi kandırmak için gönderilmiş bir şeytan gibiydi.) Hank düşündüğü gibi bir adam çıkmamıştı. Olsun. Bu en iyilerimizin bile başına gelebiliyordu.

Birdie, Grant'i işyerinden aradı. Sekreteri Alice onu hemen bağladı. Grant'in, "Selam Bird," diyen son derece doğal tanıdık sesini duyduğu anda Birdie hıçkırıklara boğuldu. Grant onu yatıştırdı; gerçek duygular ifade etmesi gerekmediğinden, yatıştırma konusunda Grant daima iyiydi.

"Yine Hank mi?" diye sordu Grant.

"Ayrıldık."

"Tamamen bitti mi?"

"Tamamen bitti."

"Neler oldu?"

Birdie ona anlattı: Caroline ölmüştü, Hank kendini suçlu hissediyordu, Birdie'yi artık istemiyordu.

"Yani onunla altı ay sonra, karısı öldükten sonra tanışmış olsaydın sorun olmaz mıydı?"

"Evet," dedi Birdie. "Bu çok saçma."

"Eh, Birdie, ne diyebilirim ki? Adam aptalın teki."

"Onu tanımıyorsun bile."

"Senden vazgeçmiş. Aptalın teki işte."

"Sen de benden vazgeçmiştin," dedi Birdie.

"Ben de aptalın tekiyim," dedi Grant.

Birdie kendini tutamayarak gülümsedi. Grant ancak bu kadar tatlı olabilirdi.

"Sen aptal falan değilsin," dedi Birdie.

TATE

Tate ve Barrett resmî olarak yalnızca dokuz gündür “birliktelerdi” ancak Tuckernuck’ta her gün bir ömür olduğundan ezelden beri beraberlermiş gibi geliyordu. On altı kez sevişmişler, on bir kez birlikte yemek yemişler, üç film izlemişler, iki restorana gitmişler, beş tekne gezisi yapmışlar ve iki balık yakalamışlardı. Tate, Barrett’ın çocuklarını görür görmez sevmiştir, hem de sadece Barrett’ın çocukları oldukları için değil. Cameron kâbus gördüğünde Tate onu rahatlatmış, yatağını ıslatan Tucker’ın pijamalarını ve yatak çarşafalarını değiştirmişti.

Barrett, Steph hakkında konuşmak istemediğini söylüyordu ama aslında ölen karısıyla ilgili epey bir şey anlatıyordu, özellikle de gece geç saatte Tate’le yatakta yatarlarken. Farkında olmadan hikâyeyi oluşturan parçaları tamamlıyordu. Tate’in hayal ettiği gibi bir peri masalı olduğu söylenemezdi.

Barrett, Stephanie’yle pansiyonda garsonluk yaptıkları yaz tanışmış. Kızı görür görmez güzelliğine vurulmamış ama tavırları candanmış ve tatlı bir sesi varmış. Mesai bitiminde restoranı kapamadan önce birlikte bir şeyler içmeyi alışkanlık hâline getirmişler. Bazen Chicken Box’a gidip dans ediyor, bazen arabayla sahilde geziyorlarmış. Barrett, Stephanie’yi ilk kez Henry sandviççisinde öpmüş. Sabahmış ve yanlarında bira dolu bir soğutucuyla Great Burnu’na gidiyorlarmış. Tezgâhta Stephanie yabanturpu mayonezli kızarmış biftek ve salatalık istemiş. Barrett da kendine aynı sandviçten sipariş etmeyi düşündüğü için onu öpmüş.

Üç yıl çıkmışlar. Steph, Boston’daki Simmons Koleji’nde hemşirelik eğitimini tamamlamış. Garsonluktan sonra Nantucket Cottage Hastanesi’nin doğumhanesinde çalışmaya başlamış. Barrett

ailesine kredi çektirip Tom Nevers'deki evin satın almış. O zamanlar başka bir müteahhit tarafından terk edilmiş bina iskeletinden ibaret olan evi ucuza kapatmış ve istediği şekilde tamamlamış. Steph onunla yaşamaya başlamış ve dağınık hayatları düzene girmiş. Steph'in düzenli bir işi varmış, Barrett'ın da ödemesi gereken kredi taksitleri. Evlenmişler ve Barrett babasının işini devralmış.

"Zaman akıyordu," dedi Barrett. "Birden yetişkin olmuştum. Evlenmiştim, bir evim ve bir işim vardı. Ciddi olmak zorundaydım. Yirmi altı yaşımıdaydım ve inan bana, ciddi olmak istemiyordum. Eski hayatımı geri istiyordum. İçki içmek, sigara tütürmek, sabahın ikisine kadar dans etmek, sonra horozlar ötene kadar sıcak su dolu küvette oturmak istiyordum. Ama Stephanie beni eski alışkanlıklarımdan vazgeçirdi ve sadece cumartesi geceleri dışarı çıkmamıza karar verdi. Oysa ben her gece çıkmak, iki gece balığa ve pazar günleri de golfe gitmek istiyordum. Stephanie doğumhanede çalışıyordu, istediği tek şey bir bebektir. Ben bebek istemiyordum. Kendim bebektim zaten! Stephanie bana söylemeden doğum kontrol haplarını bırakmış; bana hamile olduğunu söylediğinde öfkeden deliye dönmüştüm. Adadan ayrıldım, Orioles'de işi olan bir arkadaşımı görmek için arabayla Baltimore'a kadar gittim. Üç maç izledik, bir kilo yengeç yedik, bir heavy metal grubunu izlemek için Hammerjacks'e gittik. Berbattı, kendimi yalnız hissediyordum. Eve döndüm.

"Sonra Cameron doğdu ve hayatım daha da değişti. Birden, tek sorumluluğumun randevu gecesi olduğu günlerin hasretini çekmeye başladım. Çocuk sahibi olmak ikimiz için de zordu. Steph hâlâ çalışıyordu ve bebeği kreşe bırakıyorduk. Diğer çocuklardan sürekli hastalık kapıyordu ve ya ben ya da Steph evde kalıyorduk ya da annemden yardım istiyorduk. Derken, tam Cameron biraz büyümüş –yani yürüyor, konuşmaya çalışıyor ve geceleri deliksiz uyuyordu– ve işler biraz kolaylaşmaya başlamıştı ki TA TA TA TAAAM! Steph yine hamile kaldı. Çocuk sahibi olmanın güzelliğini bilince insan seviniyor ve mutlu oluyor tabii ama bir yandan *Biz ne halt edeceğiz şimdi?* duygusu da oluyor. Kendimi diri

diri gömülmüş gibi hissediyordum. İşlerim iyi gidiyordu ama bizi zengin etmiyordu ki. Nefes darlığı çekmeye başladım. Havayı ciğerlerime çekemiyor ya da dışarı salamıyordum. Göğüs röntgeni çekrtirmek için hastaneye gittim. Çalıştığım evlerden birinde asbest kullanıldığına ve bunun sağlığını olumsuz etkilediğine ikna olmuştum. Steph dışarıda esrar içtiğini sanıyordu. Peki doktorlar ne dedi? Stres. Dışarı çıkıp eğlenmek için doktordan reçete almış gibi oldum. Chicken Box'ta dart yarışmalarına katıldım; salı ve perşembe geceleri lise arkadaşlarımla bira içiyordum. Steph bundan hiç hoşlanmamıştı, hamile kadın paranoyasına kapılmıştı ve başka biriyle ilişki yaşadığından şüpheleniyordu."

"Böyle bir şey var mıydı?" diye sordu Tate.

"Hayır," dedi Barrett. Duraksadı, dudaklarını yaladı. "O dönem aylarca sürekli kavga ettik. Birbirimizi görmeye bile tahammül edemiyorduk. Steph cep telefonumdan aradığında cevap vermiyordum. Sonra, yedi aylık hamileyken, kahve kupasını düşürdü."

"Kahve kupasını mı düşürdü?"

"Daha fazla konuşmak istemiyorum," dedi Barrett ve yüzünü Tate'in yan tarafına gömdü.

Barrett'in birkaç gün sonra kahve kupası konusunu kendiliğinden tekrar açması Tate'in işine geldi. Anlatması için Barrett'ı zorlamak istemiyordu ama bir yandan da merak içini kemiriyordu. Sanki bir film izliyordu ve olacağını bildiği kötü bir şeye kendini tam hazırlamışken film kopmuş, ekran kararmıştı. Tate'in içinde kötü bir his vardı. *Anlat hadi!* Eğer Barrett'in anlatacağı şey bir kâbussa, Tate de onun mutlu sonu olabilirdi.

"Kahve kupasını düşürdü ve kupa yere çarparak tuzla buz oldu," dedi Barrett. "Kupayı öfkesinden fırlattığını sandım çünkü o zamanlar birbirimizi bir kaşık suda boğacak durumdaydık. Birbirimize çok öfkeli ve çok kırgındık. Kırılan bir kahve kupası başımıza gelebilecek en kötü şey olamazdı. Ama Steph kupayı kazayla düşürdüğünü söyledi. Elinin tutmadığını söyledi."

Bu onlara tuhaf gelmiş ama üzerinde durmamışlar. Steph'in önce elleri, sonra ayakları uyuşmuş. Düz bir çizgide yürümekte zorlanıyor, sarhoş gibi sallanıyormuş. Parmaklarını düzgün kullanamadığı için yazısı bozulmuş. Bu anormal bir durummuş. Steph hamilelik semptomlarından biri olduğunu sanmış önce, bazı kadınlar hamileyken akut karpal tünel sendromu yaşarmış sonuçta. Bebeğin pozisyonuyla ilgili bir şeymiş. Steph doğum uzmanına semptomlarından bahsedince ve sürekli dilini ısırıldığını da söyleyince, doktoru bazı testler yapılması için Boston'a gitmesini önermiş. Stephanie önce doktorunu dinlememiş. Boston'a gidecek paraları yokmuş, sağlık sigortasının test masraflarını karşılayacağından emin değilmiş ve işine devam etmek zorundaymış. Ama semptomlar kötüleşince sonunda gitmeyi kabul etmiş. Yalnız gitmiş. Barrett çalışmak ve Cameron'ı kreşe götürüp getirmek zorundaymış.

"Ben de gitmeliydim," dedi Barrett. "Ama dürüstçe söyleyeyim mi? O kadar endişeli değildim."

Stephanie'ye Lou Gehrig hastalığı ALS teşhisi konmuş. Hastalığın ne kadar hızlı ilerleyeceği bilinmese de, daima ölümle sonuçlanırmış.

Daima ölümcülmüş.

Barrett bunları anlatırken ağlamamak için kendini zor tutuyordu ama sesi boğuk çıkıyor ve altdudağı titriyordu. Tate, önceki gün teknede düştüğünde ve dizini sıyırdığında aynı ifadeyi Tucker'ın yüzünde görmüştü.

"Böylece hayatımız bir kez daha değişti. Stephanie ölecekti. İki yaşında bir çocuğum vardı, diğer çocuğum henüz doğmamıştı ve Stephanie onların büyüdüğünü göremeyeceğini biliyordu. Bir sonraki doğum günlerini görüp göremeyeceğinden bile emin değildi. Bir anne için arkasında bebeklerini bırakacağını bilmekten daha üzücü bir şey olabilir mi, bilmiyorum. Ama varsa da bilmek istemiyorum."

Barrett ağlıyordu, ah Tanrım, tabii ki Tate de ağlıyordu. Turuncu cankurtaran yeleğiyle babasının teknesinin kış tarafında

oturan beş yaşındaki Barrett Lee'yi düşünüyordu. İnsan hayatın kendisine ne sunacağını asla bilemezdi. Hangi aşkı bulacağını, hangi aşkın elinden kayıp gideceğini bilemiyordu.

Barrett, Stephanie'ye sezaryen yaptıklarını ve bebeği beş hafta erken aldıklarını söyledi. Tucker altı gün boyunca solunum cihazına bağlı kalmış ama toparlanmış. Doktorlar hemen Stephanie'ye odaklanmış; ilaçlar, terapiler, sklerozu yavaşlatmayı amaçlayan deneysel yöntemler. Ama hastalık ölümcül ve saldırganmış. Tucker şubat ayında doğmuş; mayıs ayında Stephanie tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuş. Cameron üç tekerlekli bisikletine binerken, Barrett bir eliyle Tucker'ın pusetini, diğeriyle Stephanie'nin tekerlekli sandalyesini itiyormuş. Sokakta bir aşağı bir yukarı gidip geliyormuş, o dönem en mutlu zamanlarıymış. Barrett o günleri düşünmeye dayanamadığını söyledi.

Steph konuşma yeteneğini kaybetmiş ve artık yazamıyormuş da. Ancak bir tür işaret dili kullanıyormuş. Elini yumruk yapıp kalbine götürmesi "Seni seviyorum" demekmiş. Cameron, Barrett'tan her ayrılışında hâlâ yumruğunu kalbine götürüyordu ve Barrett daima öyle yapacağını umut ediyordu.

"En kötüsü de, Steph'in akli melekeleri hâlâ yerindeydi. Doktorlar her şeyi net algıladığını ancak iletişim kurma yeteneğini kaybettiğini söylediler. Bu hasta bedende sıkışıp kalmıştı. Ve ben söylemek istediği her şeyi anlatamadığı için üzülüyordum. Söylemek istediği bir sürü şey vardı... Bana, çocuklara." Barrett, Tate'e baktı. "Onları nasıl yetiştireceğimi bilmiyorum."

"Elbette biliyorsun," dedi Tate.

"Steph öldükten sonra öyle zamanlar oldu ki, mesela Cameron suçlu olduğu olduğu zamanki gibi, *Bununla nasıl başa çıkacağımı bana söylemedin. Neredesin?* diye düşünüyordum."

Steph aynı yıl kasım ayında, Barrett'ın büyük bir borcun altına girip tam gün bakım hizmeti sağlaması sayesinde, evinde ölmüş. Eylül ayından beri yatalakmış ve ekimden beri de beslenme tüpüne bağlıymış. Barrett çocukları onun yanına getiriyor ve hepsine hikâyeler okuyormuş. Sadece komik hikâyeler. Mutlu hikâyeler.

“Sonra öldü işte. Sabah erken saatte, gözlerimin önünde. Bana baktı, kolunu kıpırdatmaya çalıştığını gördüm. Hemen arkasından gözlerini yumdu ve gitti. Bir açıdan rahatlamıştım çünkü artık güçlü olmak zorunda değildim. On iki ay boyunca her gün ağladım. Tek başımayken de, çocuklarla birlikteyken de. Tüm kavgalarımızı, ne kadar öfkelendiğimizizi hatırladığımda utandım. Ama o olayların olduğu dönemde öfkelenmek ve kavgaya etmek kaçınılmaz gibi geliyordu. Küçük çocukları olan, genç, kendine vakit ayıramayan, meteliksiz bir çifttik. Bunun hayatımızda geçici bir dönem olduğunu hep biliyordum. İşlerin kolaylaşacağına, yaşımız ilerledikçe bilgeleşeceğimize ve kusursuz mutluluğu yakalama şansını bulacağımıza inanıyordum.”

Kusursuz mutluluk: Tate bunun saflık olduğunu biliyordu ama yine de olabileceğine inanıyordu. Örneğin, çocuklar şenlik ateşi için Tuckernuck’a geldiğinde kendisi kusursuz mutluluğu hissetmişti. Soğuk kumların üzerinde Barrett’la dip dibe otururken, Tucker kucaklarında uyurken, ateşin başında, annesi ve India battaniyelerine sarınmış hâlde otururken ve Chess, Cameron’la birlikte suya taş atarken, tepelerinde dolunay ve yıldızlar varken Tate şöyle düşünmüştü: *Zaman dursa. Hep bu anda kalsam.*

Barrett hikâyesini bitirince Tate onun yanına uzandı. Kendini önemsiz hissediyordu. Barrett’a layık değildi. Onun yaşadıklarını yaşamamıştı. Hayatta ne zorluk görmüştü ki? İnsanca duygulardan yoksun bir hayat yaşamıştı. Belki de onu Barrett için ideal partner yapan buydu. Sağlıklı ve güçlüydü, hiç yara almamıştı; eğer izin verirse, Barrett’ın dayanabileceği bir sütun olabilirdi.

Kusursuz mutluluk gerçekten vardı ama belki de sadece anlarda gizliydi. Çünkü sadece iki gün sonra Birdie, Tate’in biricik annesi, Tate’in kalbine hançer saplayan sözleri söylemişti. Tate ve Barrett’ın ilişkisi için “fantezi” demişti; “geçici bir heves” demişti. Tate çok incinmişti ve öfkeliydi. Annesinin sözlerinden kaçtı ve Birdie özür dilemek için tavan arasına gelmesine rağmen, söylediklerini geri almadı. Tate merak ediyordu: Barrett’la ilişkisi ger-

çekten bir fantezi miydi? Geçici bir heves miydi? Neden? Yazın yaşandığı için mi? Tate Charlotte'taki evine dönmek zorunda olduğu için mi? Yoksa başka bir şey mi vardı? Söz konusu Tate'se, yaşanan ilişki kesin ciddi değildi. Birdie'nin deyimiyle, Tate "bir çocuk kadar saf" tı. Yalnızca Chess'in ilişkileri ciddiye alınabilirdi; örneğin Michael Morgan'la olan ilişkisi gibi. O ilişki ciddiye alınmıştı çünkü ikisi de New York'ta yaşıyordu, çünkü Michael Morgan kendi işinin sahibiydi ve takım elbise giyyordu. Ama neler olduğu da ortadaydı. Tate, Birdie'nin o sözleri neden söylediğini bilmiyordu ama daha fazla da sorgulamadı. Birdie'den Barrett'm Tate için yeterince iyi ya da uygun olmadığını, çünkü üniversite okumadığını, adada yaşayan bir işçi olduğunu ve hiçbir surette ona layık olmadığını düşündüğünü duymak istemiyordu.

Tate diğer herkesin onu kıskandığına karar verdi. Annesi, ablası, India... Ve bunu itiraf edebilecek tek kişi de India'ydı.

Herkes aklını kendine saklasın, diye düşündü Tate (annesiyle ilgili böyle düşünmek zorunda kaldığı için üzgündü). Barrett ve çocuklarla Nantucket'ta daha fazla zaman geçirecekti.

Barrett rutin öğleden sonra ziyareti için teknesiyle kıyıya yanaştığında Tate yatıya kalmak için çantasını hazırlamış hâlde kumsalda onu bekliyordu.

"Nedir bu?" diye sordu Barrett.

"Seninle geliyorum."

Tate, Barrett'm yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifade fark etti (yüz ifadelerinin hepsini hafızasına kaydediyordu): rahatsızlık, huzursuzluk, korku. Tate o an kendini aptal gibi hissetti. Son yedi günde Barrett dört defa ona geceyi Nantucket'ta birlikte geçirmeyi teklif etmiş ve Tate ailesiyle birlikte olması gerektiğini düşündüğü için üçünü geri çevirmişti. Şimdi gitmeye hazırды ve Barrett onu istemiyordu.

"Seninle gelmeyeyim mi?" diye sordu Tate.

Barrett başını iki yana salladı. "Üzgünüm," dedi. "Böyle bir şeyi planladığını bilmi--"

“Planlamamıştım,” dedi Tate. “Bir anda karar verdim.”

“Doğaçlamayı severim,” dedi Barrett. Tate bunu biliyordu, Barrett kendisi söylemişti. “Ama bu gece yapmam gereken bir şey var.”

“Nedir?” diye sordu Tate, onu ilgilendirmemesine rağmen.

“İşle ilgili,” dedi Barrett.

“Pek net bir cevap olmadı,” dedi Tate. Barrett yine de detay vermedi. Açıklama yapmak yerine işini yaptı: İki alışveriş poşetini ve buz torbasını eve taşıdı. Elinde bir de zarf vardı. “O zarfta ne var?” diye sordu Tate.

“Tanrım, bugün ne çok soru soruyorsun,” dedi Barrett.

Tate onun bunu söyleme tarzından hoşlanmamıştı. Sonuçta sevgiliydiler, değil mi? Sevişiyorlardı ve birbirlerinin kollarında uyuyorlardı; birbirlerine mahrem şeylerini anlatıyorlardı. Barrett’a istediğini sorabilmeli ve düzgün cevaplar alabilmeliydi. Ama Barrett şimdi ona kendini hayatının büyük bölümünde hissettiği gibi hissettiriyordu: On yaşında baş belası bir çocuk gibi. Bu da yetmezmiş gibi elinde çantasıyla peşinden merdiveni tırmanmak zorunda kaldı ve şimdi çantayı boşaltmak zorundaydı. Birdie, India ve Chess kumsaldaki klasik yerlerinden onları izliyordu ve neler olduğunu tahmin etmekte zorlanmadıkları belliydi.

Rezillik!

*Tate, Barrett’ın peşinden basamakları çıkarken ondan, kendinden, öfkesinden ve kırgınlığından nefret ediyordu. Oysa tam tersi olabilirdi: Geleceğini duyunca Barrett heyecanlanabilirdi ve Tate onun getirdiklerini bırakmasını tekmede mutlu bir şekilde bekleyebilirdi. Birdie, Chess ve India bunun bir fantezi *olmadığını*, Tate’in kendi kendine gelin güvey olmadığını görebilirdi: Gerçekte, birbirlerine âşıklardı ve Tate geceyi geçirmek için Nantucket’a gidiyordu.*

Aşk berbat bir şeydi. İnsafsızdı.

Tate, Barrett’ın peşinden içeri daldı ve yanından hızla geçerek merdivene yöneldi. “Bu gece sana iyi eğlenceler,” dedi. “Her ne halt edeceksen.”

“Zarf, teyzen için bir mektup,” dedi Barrett.

“Zarf umurumda bile değil,” dedi Tate. İkinci kata döndü ve tavan arasına çıktı. Çantasını öylece savurdu ve çanta Barrett’ın duymasını umduğu bir şekilde gürültüyle yere çarptı. Kendini yüzükoyun yatağına attı. Barrett peşinden gelecekti, değil mi? Bu ilk kavgalarıydı. Kesinlikle peşinden gelecekti. Tate bekledi. Bir şey duyamadı ve tek pencere oldukça yüksek olduğundan herhangi bir şey de göremedi.

Uzun gibi gelen bir aradan sonra merdivende ayak sesleri duyunca beklentiyle nefesini tuttu.

“İyi misin?” diye sordu Chess.

Tate başını kaldırıp ona baktı. Kalbi bozuk motor gibi tekledi. Chess mi? Hayır!

“Barrett nerede?” diye sordu.

“Gitti.”

“Gitti mi?”

Chess, Tate’in yatağının kenarına oturdu. Ablalık havasında endişeli görünmesi son derece sinir bozucuydu. “Konuşmak ister misin?”

Tate bu ince dokundurmayı anlayamayacak kadar aptal değildi: Chess ona *konuşmak ister misin* diye soruyordu. Hah! Çok iyiymiş ya!

“Hayır,” dedi Tate. “Tanrım, hayır!”

Tuckernuck’a geldiklerinden beri Barrett Lee ilk kez sabah uğramadı. Tate başta buna inanmadı. Her zamanki gibi adanın etrafında koştu, her zamanki gibi ağaç dalında mekik çekti, her zamanki gibi Birdie’nin hazırladığı kahvaltısını etti ve bütün bu süre boyunca Barrett’ın geleceği ânın beklentisiyle yay gibi gerildi. Özür dileyecek miydi? Kendisi mi özür dilemeliydi?

Tate koşu saatine bakıp duruyordu: 09:15, 09:29, 10:07, 10:35. Saat on birde saatini çıkarıp oturma odasına fırlattı. Saat bir fare gibi, istakoz kapanından bozma sehpanın altına kaydı. Barrett’ın gelmeyeceği belli olmuştu.

“Barrett’a ne oldu ki acaba?” dedi Birdie. “Hiç böyle yapmazdı.”

“Belki de çocuklardan biri hastadır,” dedi India.

“Öyle olmalı,” dedi Birdie. “Neyse ki acil bir ihtiyacımız yok. Şey, bir tane yumurtamız kaldı. Bir de ben gazetemi sabah okumayı severim.”

Tate yorum yapmadı. Çocuklardan birinin hasta olduğunu sanmıyordu, zaten hastalandıklarında onlarla Barrett’m annesi ilgileniyordu. Yani Barrett... Yoksa onun yüzünden mi gelmemişti? Aklına gelmeyen başına mı gelmişti, Barrett artık onu görmek istemiyor muydu?

Barrett öğleden sonra saat dörtte nihayet göründü. Tate teknenin sesini duydu; saatlerdir kulak kabartıyordu, sonunda önce uzaktan, sonra giderek daha yakından duyduğu sesi kafasında kurmuş olmaktan korktu. Başını havlusunun üzerinde çok hafifçe çevirip bir gözünü araladı. Barrett’ın teknesi. Vay vay vay! Tate gözlerine inanamıyordu. Barrett’ın yanında bir de kadın vardı. Anita Fullin!

Tate gözlerini kapadı. Kalbi deli gibi atıyordu. Barrett, Anita Fullin’i getirmişti!

“O kadın kim?” diye sordu Birdie.

“Çok çekici,” dedi India.

“Ah, bak, Barrett yine çiçek getiriyor, Tate,” dedi Birdie.

Lütfen sessiz ol, anne, diye düşündü Tate. Zihinsel olarak Zen hâline geçip sakinleşmeye çalıştı; bilgisayar ekranının başındayken bu hâle ulaşmak Tate için hiç de zor değildi. Ama şimdi Barrett, Anita’yı tekneden indirirken aralarında geçen konuşmaya kulak kabartmadan edemiyordu. *Çiçekler gerçekten çok güzelmiş,* diyordu Anita. *Birileri çok şanslı!* Barrett da, *Sen yürümeye başla. Ben şu torbaları alayım,* diyordu.

Tate kılını kıpırdatmadı; dönmedi, bakmadı. Birdie’nin sandalyesinden kalktığını duydu.

“Merhaba, merhaba!” dedi Birdie dostane tavrıyla.

“Merhaba!” dedi Anita Fullin. Kumsala ulaşmıştı, sesi yakından geliyordu. “Tanrım, ne güzel bir eviniz var! Davetsiz gelişim sizi rahatsız etmemiştir umarım. Barrett’a Tuckernuck’ı görmem gerektiğini söyledim. Sizlerden o kadar çok söz ediyor ki sizi tanıyormuşum gibi hissediyorum.”

Birdie güldü ve Tate bütün vücudunu ateş bastığını hissetti. Annesi tam çantada keklikti. “Aa, hiç öyle şey olur mu? Bir misafirimiz olması bizi sevindirdi. Buralarda bizden başka kimse olmayınca birbirimizden fena hâlde sıkılmaya başlamıştık. Ben Birdie Cousins.”

“Anita Fullin.”

“Bu da kardeşim India Bishop.”

“Merhaba,” dedi India. “Tanıştığımıza sevindim.”

“Bu da kızım Tate. Tate!”

Tate uyuma numarası yapmaya devam edip edemeyeceğini düşündü. Şanslı kaltak Chess evde gerçekten uyuyordu. Tate yavaşça döndü. Başını kaldırdı ve Anita Fullin’i karşısında görünce şaşırmış gibi yaptı.

“Merhaba.” Tate, Adeliza Coffin’in evinin önünde neden elinde pompalı tüfekte durduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. “*Senin burada ne işin var?*”

Soru kabaydı. Birdie, Tate’in terbiyesizliğine kesin *bozulacaktı*. Ama Anita Fullin gök gürültüsü gibi bir kahkaha attı. “En sonunda Barrett’ı beni buraya getirmesi için ikna etmeyi başardım.”

Barrett elinde alışveriş torbası (Tate torbadan ucu çıkan gazeteyi ve yumurta kartonunu görebiliyordu) ve devasa bir çiçek buketiyle kıyıya yürürken hepsi ona bakıyordu. Çiçekler muhteşemdi; selofana sarılmış, kırmızı ve altın rengi geniş kurdeleyle bağlanmıştı. Ama bu kez çiçekler işe yaramayacaktı. Tate, annesi gibi kolay lokma değildi. Tüm bunlar için bir özür ve geçerli bir açıklama istiyordu. Aslında Barrett’ın Anita Fullin’i Tuckernuck’a getirmesi affedilemezdi.

“Ne güzel çiçekler,” dedi Birdie.

“Sizin için,” dedi Barrett.

“Benim için mi?” dedi Birdie.

Birdie için mi? diye düşündü Tate. İyi ki güneş gözlüğünü takmıştı da gözbebeklerinin küçük cehennem ateşi toplarına dönüştüğünü kimse görmeyecekti. Tate, Birdie’nin selofanı dikkatle açıp kartı çıkarmasını izledi. Annesi notu okuyabilmek için India’nın gözlüğünü ödünç aldı. Tate, çiçeklerin annesinin erkek arkadaşı Hank’ten gelmiş olabileceğini anladı ve bir an annesi için gerçekten mutlu olduktan sonra dönüp kendi hâline acıdı. Hiçbir şey adil değildi.

“İnanmıyorum, çiçekleri Grant göndermiş!” dedi Birdie.

“Babam mı?” dedi Tate.

“Grant mi?” dedi India.

“Grant göndermiş!” dedi Birdie. Okuma gözlüğünü India’ya geri verirken yanakları kıpkırmızı oldu. “Eh... bunu yapmasına hiç gerek yoktu ama gerçekten güzel çiçekler.”

“Ben onları götürüp suya koyayım,” dedi Barrett. “Anita’ya evi gezdirmemde bir sakınca var mı?”

“Elbette gezdirebilirsin,” dedi Birdie. “Ben de geleyim. Tate, geliyor musun?”

“Chess yukarıda uyuyor, biliyorsun,” dedi Tate.

“Kimseyi rahatsız etmek istemem,” dedi Anita.

“Saçmalama,” dedi Birdie. “Chess uyanırsa uyanır. Uyanmalı da zaten. Saatlerdir uyuyor.”

“Mesele de bu ya zaten,” dedi Tate. “Yani, Chess buraya dinlenmeye geldi.” Dünya tersine dönmüştü: Babası annesine çiçek göndermişti ve Tate, Chess’i savunuyordu. Kaybedecek bir şeyi kalmadığından Tate annesi, Barrett ve Anita Fullin’in peşinden merdiveni çıktı ve eve girdi.

Chess uyanmıştı. Elinde bir bardak buzlu çay, uyku mahmuru gözlerle piknik masasında oturuyordu. Tate, onu Anita Fullin’in gözünden görmeyi denedi. Chess her zamankinden daha ufak tefek görünüyordu. Tığ işi mavi şapkasını takmadığı için hafif uzamış sarı saçlarla kaplı başı ortadaydı. Kumsalda onca zaman geçirdiği hâlde hiç bronzlaşmamıştı. Yüzü zayıf, dudak-

ları çatlağı. Kirli Diplomatic Immunity tişörtü ve ordu fazlası şortunu giymişti. Tate başını iki yana salladı. Ablasıyla övünmek için can attığını hissetti: *Glamorous Home*'da yemek editörü, Diamond Group'taki en genç editör... Ama Chess şu an hiç de etkileyici görünmüyordu. Öyle ki, Barrett durup onu tanıtmaya belki de Anita Fullin onu hiç fark etmeden yürüyüp eve girebilirdi. "Bu da evin diğer hanımı Chess Cousins," dedi Barrett.

"Tanıştığımıza sevindim, Jess," dedi Anita.

Chess onu düzeltme zahmetine girmede ki bu da Anita Fullin'in Chess için bir önemi olmadığını ya da onu Barrett'in yanında görmenin onu nasıl şaşırttığını gösteriyordu.

Şaşkınlık ve tedirginlikle Tate'e baktı. Tate, on dokuz gün önce annelerinin Mercedes'ine bindiklerinden beri ilk kez ablasıyla bir bağ kurduğunu hissetti. Chess'e kaşlarını kaldırdı. *Ah, evet, bunu konuşacağız,* diye düşündü.

"İşte Tate evi burası," dedi Barrett. "1935 yılında Birdie ve India'nın büyükannesi ve büyükbabası Emilie ve Arthur Tate tarafından inşa edilmiş."

"1935'te mi?" dedi Anita. "Tanrım! 1935'te buraya nasıl geliyorlarmış?"

"Tekneyle," dedi Barrett ve Tate kendini tutamayarak gülümsedi. "O zamanlar Tuckernuck'ta okul da varmış. Adanın daimi sakinleri balıkçılar ve çiftçilermiş."

"Ama bugün artık öyle değil," dedi Birdie. "Adada sadece yazlığı olan aileler var."

"Sen de tarihçi çıktın, Barrett," dedi Tate.

Barrett, Tate'in şaka mı yaptığını yoksa bunu ciddi mi söylediğini anlamak ister gibi Tate'e baktı. Ama Tate'in kendisi de bilmiyordu ki.

"Burası mutfak," dedi Barrett. "Burada musluktan su akmasını, yani sadece soğuk su, sağlayan bir jeneratör var ve korkarım hanımlar pek de soğutmayan küçük bir buzdolabı kullanıyor. Bir de içini sürekli tazelediğim buz dolu bir soğutucu var. Yemeği şuradaki kamp ocağında ya da mangalda pişiriyorlar."

“Kamp ocağı!” dedi Anita Fullin. Üzerinde beyaz bir tişört, parlak turuncu Lilly Pulitzer tayt ve ayağında tokyoları vardı. Ayak tırnaklarına mandalina rengi oje sürmüştü. O andan itibaren turuncu, Tate’in kesinlikle tiksindiği bir renk oldu.

“Burası oturma odası,” dedi Barrett.

“Çok güzel,” dedi Anita. “Çok sade ve basit.”

Barrett, Birdie’ye döndü. “Anita’ya yukarıyı da gösterebilir miyim?”

“Ah, elbette!” dedi Birdie ama başını kaldırıp bakmadı. Çiçekleri yerleştirmekle meşguldü. Bir, hatta iki vazoya sığamayacak kadar çok çiçek vardı, bu yüzden onları kullanılmayan kavanozlara paylaşıyordu. Birinci katın tamamı çiçek serası gibi kokuyordu.

Barrett ve Anita üst kata çıktılar, Tate de peşlerinden gitti. “İki yatak odası var,” dedi Barrett. Birdie’nin yatak odasının kapısını açtı: Sarı çarşafı ve manastıra uygun şönil yatak örtüleri olan ikiz yataklar. “Bir de banyo.”

“Tuvalette sifon var mı?” diye sordu Anita. “Küvet kullanılıyor mu?”

Tate ve Barret aynı anda cevap verdiler. “Evet.”

“Küvete sadece soğuk su doluyor,” dedi Barrett.

Anita, Tate’e baktı. “Dürüst olmam gerekirse, burada nasıl yaşıyorsunuz anlamıyorum. Buraya bir ev yaptırma hayalim var ama gerçek şu ki, muhtemelen bununla baş edemem.”

Muhtemelen haklısın, diye düşündü Tate.

Barrett, India’nın yatak odasının kapısını açtı. İçi jöle doluymuş gibi yumuşacık şilte, bir pastanın akan kreması misali yatağın üzerinden yana kaymıştı. Yatak örtüleri dağınıktı ve oda is kokuyordu. Barrett ve Anita, India’nın özel odasına bakmaktan utanmıyorsa bile, Tate utanmıştı. Birdie’nin odası bir Holiday Inn odası kadar temiz ve derli topluydu ama India’nın inine bakmak röntgencilik sayılırdı. Ne yazık ki Anita’nın gözüne çalışma masasının lambasının yanında duran Roger çarptı.

“Şu heykele bak!” dedi Anita. “Bugüne kadar gördüğüm en muhteşem heykel. Kim yaptı?”

Barrett sessizleşti. Tate, Anita Fullin’i evlerine getirdiği ve yaşantılarını sirk hayvanlarıymış gibi gözler önüne serdiği için utanmış olmasını umuyordu.

“Eniştem,” dedi Tate. O anda gururuna yenildiği için de, “Bill Bishop,” diye ekledi.

Anita Fullin neredeyse küçük dilini yutacaktı. “Bill Bishop senin *enişten* mi?”

“Öyleydi,” dedi Tate. “Öldü.”

“Tabii,” dedi Anita. “Hikâyeyi biliyorum. Bir an Bishop tarzını görür gibi oldum ama sonra mümkün olamayacağını düşündüm. Çok küçük bir heykel... Ama *özgünlüğü* fark ediliyor.” Tate’e bakıp gülümsedi. “Büyük bir hayranı olduğunu itiraf etmeliyim. New York’taki ilk binamızın önünde bir Bishop heykeli vardı. Köpeğini gezdiren kadın. Çok soyut ama çok özgün. Benim heykelimmiş, benimle konuşuyormuş gibi hissediyordum ama sonra Batı Yakası’na taşınunca bir daha görme fırsatım olmadı pek. Yine de gördüğümde ona sesleniyordum. Bir arkadaşımış gibi.”

Tate başıyla onayladı. İnsanlar Bill Enişte’nin eseriyle ilgili öyle hissedirdi. Büyük, endüstriyel ve kentseldi ama yine de özgündü.

Tate ne olduğunu anlayamadan Anita Fullin iPhone’unu çıkarıp Roger’ın fotoğrafını çekti.

“Ah...” dedi Tate.

“Anita...” dedi Barrett.

“Umarım sakıncası yoktur,” dedi Anita. “Küçük adamı hatırlayabilmek adına, sadece kendim için. Adı ne?”

“Roger,” dedi Tate. Sonra bir sırra ihanet ediyormuş gibi hissetti.

Anita telefonu tekrar cebine attı. “Roger’ı satın almak istiyorum,” dedi.

“Satılık değil.”

“Elli bin dolar veririm.”

"Teyzeme sorabilirsin ama o da satılık olmadığını söyleyecektir."

Barrett arada kalmış gibiydi. "Anita, tavan arasını görmek ister misin?" diye sordu.

"Tavan arası mı?" Anita burun kıvırdı. "Orada saklanan başka Bishop eserleri var mı?"

"Hayır," dedi Tate.

"O zaman çıkmak istediğimi sanmıyorum," dedi Anita.

Tate gücenmişti. Ona göre tavan arası evin en güzel yeriydi ama bunun tek nedeni kendine ait olmasıydı. Anita Fullin'in gözünde orası yataklarla ve karanlık köşelerle dolu boğucu bir odadan başka ne olabilirdi ki? Ayrıca, Anita Fullin'in bir an önce evlerinden, arazilerinden ve adalarından çıkıp gitmesini istiyordu. Tuckernuck'ın cennetten bir köşe olmasının en önemli sebebi onu kirletecek *insanların* olmamasıydı.

Aşağı indiklerinde bütün evin çiçeklerle bezenmiş olduğunu gördüler. Birdie, India ve Chess piknik masasında bekliyordu. Şarabı açmamışlardı. Tate rahatladı. Şarap olsaydı, Anita Fullin'e de bir kadeh ikram ederlerdi. Eh, şarap da olmadığına göre Anita çekip gidebilirdi.

Ama Anita masada durdu. Hangisinin Bill Bishop'ın dul karısı olduğuna karar vermeye çalışmış gibi bakışları Birdie'yle India arasında gidip geldi.

"Eviniz çok otantik," dedi Anita. "Doya doya yaşanmış yazları hatırlatıyor."

Birdie başıyla onayladı. "Teşekkür ederiz. Burada çok mutluyuz."

Chess kızarmış minik gözlerini ovaladı; işte mutluluğun resmi!

Anita Fullin, India'ya döndü. "Yukarıdaki heykel dikkatimi çekti de. Şu küçük adam heykeli?"

"Ah," dedi India, hazırlıksız yakalandığı belliydi. "Roger mı?"

"Evet," dedi Anita. "Roger." Heykelciğin adını bir arkadaşım gibi büyük bir saygı ve sevgiyle söylemişti. "Bir ara sizinle Roger hakkında konuşmak isterim."

India'nın gözleri iri iri açıldı.

"Ama şu anda değil," dedi Anita. "Meşgul olduğunuzu görebiliyorum."

Meşgul mü? diye düşündü Tate.

"Ve Barrett'ın beni büyük adaya geri götürmesi gerekiyor," dedi Anita. "Hepinizle tanışmak çok güzeldi."

"Hoşça kalın," dedi Birdie.

"Hoşça kalın," dedi India.

Hoşça kalın, güle güle, geldiğiniz için teşekkürler! Dördü arasında, Anita Fullin'i en yüksek sesle uğurlayan Tate oldu ama Barrett ve Anita Fullin'in arkasından bakarken, Barrett'ın gitmesine izin verdiğine inanamıyordu. Onu geri çağırmak, özel olarak konuşmak istiyordu, neler döndüğünü öğrenmek istiyordu. Barrett dün gece onu neden istememiş ve bu sabah neden gelmemişti? Anita Fullin'le aralarında ne vardı? Tate, Barret'la birbirlerine âşık olduklarını sanıyordu.

Yoksa rüya mı görmüştü?

INDIA

India, Lula'nın mektubuna cevap vermemişti. Herhangi bir şey yazmayı göze alamazdı; Lula bunu bir tür *kanıt* olarak kullanabilirdi. India suç işlemiş gibi hissediyordu ve kendine moral vermeye mecburdu. Bir şeyler hissetmişti, evet; sezindirmeler olmuştu, evet; ama India bunları eyleme geçirmemiş, sınırları aşmamıştı. Haddini aşmamıştı. Hatasından dolayı suçlanamaz, cezalandırılmaz ya da Tanrı korusun, işinden atılamazdı. India dikkatli davranmıştı. Son anda ateşten uzaklaşmıştı.

Mektuba cevap vermeyecekti.

Ne diyebilirdi ki?

India'nun sessizliğine karşılık bir mektup daha geldi. Barrett'in yemek odasında masanın üzerine bıraktığı mektubu gördüğü anda India'nun nefesi daraldı. Yüzünü ateş bastı. Bu tepkisi bile ona, Tallulah Simpson'la arasında olağan meslektaş ilişkisinin ötesinde *bir şeyler* olduğunu göstermeye yetiyordu. Peki neydi aralarındaki şey? Kıskançlık mı? Cinsel çekim mi? Aşk mı?

India zarfı hemen oracıkta yırtıp açmak istediye de sonra yatak odasında sessizce okumak için sakladı. Şimdi elinde bir kadeh şarap ve sigara vardı; Birdie alt katta akşam yemeğini hazırlıyordu. India'nun yatak odasının penceresi açıktı ve hafif bir esinti Roger'ın yosun saçlarını kıpırdatıyordu.

Tırnağıyla zarfın kenarını dikkatlice açtı. Mektubu eline aldı ve tek satırı okudu. Gözlerini kapadı.

Ne yapmam gerek?

Doksanlı yıllar Bill Bishop'a pek nazik davranmamıştı. Bir bakıma modasını ve zarafetini kaybetmişti. 1985'te New Orleans'taki heykeline yapılan kötü eleştirilerle başlayan yavaş, neredeyse fark edilemez bir düşüştü bu. Bill'in heykelleri bakır ve camdan, büyük, soyut, güzel ama endüstriyel şeylerdi. İnce çizgili takım elbiselerin, Wall Street zenginlerinin, Ronald Reagan'ın, üç martinili öğle yemeklerinin ait olduğu bir dönemin eserleriydiler. Bill bilgisayar ya da internet hakkında hiçbir şey bilmiyordu, çevreyi umursamıyordu. Bu yüzden çalışmalarının modası giderek geçmeye başlamıştı. Chicago Sanat Enstitüsü'nden biri Bill'e ulaşarak ona, Chicago'da Navy Pier'e dikilen ilk heykelinin 1996'daki yirmi beşinci yıldönümü için retrospektif bir sergi hazırlamasını teklif etmişti.

Retrospektif sergi mi? demişti Bill. Bu, öldüğün, tükendiğin anlamına gelir. En sevilen şarkılar albümü gibi bir şey. Yeni eser üretmediğini ya da ürettiğin eserlerin önemsiz olduğunu akla getirir.

İşile ilgili sorunlar Bill'i depresyona sürüklemişti. Heykeltıraş Bill ile sıradan insan olan Bill'i birbirinden ayırmak çok zordu. Yine de India, Bill'in hızla bozulan ruhsal durumu sadece po-

pölaritesini kaybetmiş olmasına bağlamıyordu. İşindeki başarısı artarak devam etse bile Bill'in çöküntü yaşayacağından emindi. Kocasının yaşadığı bunalımın durumsal değil, kimyasal olduğuna inanıyordu. Doksanlarda oğulları ergenlik çağındaydı. Evdeki testosteron seviyesi yüksekti, hepsi çatışma ve cinsel dürtüyle yaşıyordu. Dört erkeğin dördü de kendini ispat etme yarışındaydı. Billy ve Teddy neredeyse her gün kavga ediyordu; yumruklaşmalar, moraran gözler, kanayan burunlar... India bununla başa çıkamıyordu; oğlanları zaptetme işini Bill'e havale etmekle yanlış yapmıştı çünkü Bill'in öfkesi, on Billy'nin ya da yirmi Teddy'nin öfkesinden daha şiddetliydi. Onlara kötü örnek oluyordu; bağırıp çağırıyor, duvarlara bir şeyler fırlatıyor, ödevlerini yırtıyor ve onlara giysi askıları vererek, "Birbirinizi öldürmek mi istiyorsunuz? Hadi gidip öldürün o zaman!" diyordu.

India yaralarına bant yapııştırıyor, çürüklerin üzerine buz torbaları yerleştiriyordu; iştahlı oğullarını doyurmak için tencere-ler dolusu spagetti ve köfte pişiriyordu; klasik müzik dinliyor, banyo yapıyor, Jane Austen romanları okuyor ve kavgalarına karışmak istemiyordu. Her şeyin felakete doğru sürüklendiğini görebiliyordu ama müdahale etmeme politikası izliyordu. *Neden?* diye soruyordu şimdi kendine. Bill'in hasta olduğunu, bir psikiyatra ve ilaca ihtiyacı olduğunu, bütün ailenin de psikolojik destek alması gerektiğini dünyadaki herkes görebilirdi. India'yı yardım istemekten alıkoyan neydi? Main Line'da yaşıyorlardı. Burada her şey güzeldi. Düzgünce biçilmiş çimler, çiçekli kızılıcık ağaçları... Ancak dışarıdan böyle görünse de India zor dönemler geçiren başka aileler de tanıyordu. Kolayca destek bulabilirdi. Uğraşmak mı istememişti? Hep iyi tarafından mı bakmaya çalışmıştı? Korkmuş muydu? India şimdi düşününce o günlerde ilgisizliğin acısını çektiğini anlayabiliyordu. Müdahale edecek kadar önemsemiyordu. Kocasını kurtarma derdinde değildi. Bu mümkün müydü? India, Bill'i akıllalmaz bir heyecanla sevmişti. Bill onun güneşiydi, sabah ilk aklına gelen, gece son düşündüğüydü. Ama 1993-1994 yıllarında India'nın fazlasıyla

yıprandığını söylemek yanlış olmazdı. Çocukları sütü bardağa boşaltmadan kutuyu kafaya dikip içen, mastürbasyon yaparken çarşafların her yerini batıran ve ne saklamaya ne de temizlemeye zahmet eden dev gibi yabancılara dönüşmüştü. Korku filmleri izliyor, lekros oynuyor ve South Street'teki punk dükkânlarında dolaşırken tanıştıkları kızlarla telefonda gizli gizli konuşuyorlardı. India da kim, nerede, ne zaman, nasıl ve neden sorularına takılıp kalmaktansa arka planda kalmıştı.

Bill'in 1994 yılının sonbaharında Teddy'nin matematik öğretmeni Adrienne Devine'la bir ilişkisi olmuştu. Teddy neredeyse ders yılının başından beri trigonometride başarısızdı. Eve uyarı notları geliyordu ve India onlar üzerine Teddy'yle konuşuyordu. Teddy trigonometrinin aptalca olduğunu öne sürüyordu, öğrenmesi gereken bir şey olmadığını, o dersi bırakmayı denediğini ancak mezun olabilmek için dersi mutlaka alması gerektiğini söylediklerini anlatmıştı. India ona sadece mezun olmak için değil, iyi bir üniversiteye gitmek istiyorsa da A ya da B gibi iyi bir not alması gerektiğini belirtmişti.

Teddy yapamayacağını söylüyordu. India da meseleyi Bill'e devretmişti.

Sen hallet, demişti. India da Teddy'yle aynı fikirdeydi: Trigonometri öğrenmek saçma ve gereksizdi.

Bill, matematik öğretmeni Adrienne Devine'la görüşmeye gitmişti. Adrienne, Columbia'daki yüksek lisans eğitimini yeni tamamlamış, elli kilo, siyah saçlı, yirmi dört yaşında genç ve güzel bir öğretmendi. Bill eve döndüğünde India görüşmenin nasıl geçtiğini sorunca Bill, "Öyle bir kadının o oğlanlara ders öğretmesi inanılır gibi değil," demişti.

India, Bill'e ne demek istediğini sormamıştı; sorunun çözüldüğünü varsaymıştı ve Teddy'nin matematik notları gerçekten de düzelmişti.

İlişki, daha sonra India'ya anlatıldığı üzere, veli-öğretmen toplantısından kısa bir süre sonra, Bill'in Adrienne Devine'ı evinden arayıp ona sevişmek için evine gelmek istediğini söyle-

mesiyle başlamıştı. Adrienne Devine hiç tereddüt etmeden kabul etmişti. Toplantıda aralarında bir elektrik olmuştu. Bill'in heykeltraş olması kadının ilgisini çekmişti.

(Bill'in heykeltraş olmasından mı etkilenmişti? Elbette bundan daha iyisini yapabilirdi? Ama hayır. Çok gençti; Bill'in eserlerinin hiçbirini bilmiyordu.)

Sonbahar boyunca öğleden sonraları vakit bulabildiklerinde, tatillerde görüşmeyi sürdürmüşlerdi ve ilişkileri yeni yılda da devam etmişti.

Bill, ocak ayında İsveç'e yaptıkları bir gezi sırasında India'ya ilişkisinden bahsetmişti. Stockholm Belediyesi bir heykel serisi için Bill'e teklifte bulunmuştu. Bu, Bill'in yıllardır aldığı en büyük ve en kazançlı teklifti. India, bundan sonra Bill'in yeni çalışmalarının çoğunun başka ülkelerde olacağını biliyordu ama işler böyle akıyordu. Kendi ülkesinde popülerliği zayıflıyordu; Bill Bishop eserlerinin bir Amerikan prestiji işareti olarak kabul edildiği (Amerikalılar bunları altın bir Rolex veya bir Cadillac gibi modası geçmiş bulsa bile) Dubai, Tayland ve İsveç gibi ülkelere yayılan popülerliği için şükretmeliydi.

İsveç seyahatlerinde Bill enerji dolu ve motivasyonlu olmalıydı ama o huzursuz ve üzgündü. India saf saf ona ne derdi olduğunu sormuştu, Bill de ona ilişkisini anlatmıştı.

India başlangıçta haberi sakin karşılamıştı. Detayları merak ediyordu ve Bill hiçbirini anlatmaktan çekinmemişti ama ilginç değillerdi çünkü Adrienne Devine ilginç biri değildi; yirmi dört yaşında sıradan bir matematik öğretmeniydi. İlişki gençlik ve seksle ilgiliydi; Bill'in India'ya ve Teddy'ye duyduğu öfkeyle ilgiliydi. Bill, Teddy'nin matematik öğretmenini becermekle oğluna patronun kim olduğunu gösteriyordu. Erkekler gerçekten bu kadar aptal ve sığ mıydı? India öyle olduklarını düşünüyordu. Bill'i sevmesine rağmen ona duyduğu saygıyı kaybettiğini anlamıştı. Bu yıllardır süregelen bir şeydi.

İlişkiyle ilgili en üzücü olansa, Teddy'nin aslında matematik

öğrenmiyor olmasaydı; Adrienne Devine sadece Bill yüzünden ona yüksek not veriyordu.

Belli ki Bill karısından daha büyük bir tepki bekliyordu ve bu tepkiyi görmemek, daha doğrusu hiçbir şekilde tepki almamak onu gerçekten üzmüştü. India ne diyebilirdi ki? Şaşırmamıştı. Bill Bishop'la evlenirken onun başka kadınlarla ilişkisi olacağını tahmin etmişti. Bill maymun iştahlı bir adamdı. India'yı asıl şaşırtan, daha önce başka bir kadınla ilişkisinin olmamasıydı. Şimdi bir ilişkisi olması onu tahmin edilebilir kılıyordu. Metro peronunda beklerlerken bunları Bill'e de söylemişti. Bill ona tokat atmıştı. India da İsveçliler de Bill'e bakakalmış ama kimse müdahale etmemişti.

"Sen korkağın tekisin, Bill," diye fısıldamıştı India. Ve yürüyüp gitmişti.

O gece başka bir otelde kalmış ve ertesi gün asıl otellerine geri döndüğünde Bill'i yatakta çıplak, sarhoş ve gözyaşları içinde bulmuştu. Odaya girer girmez, beklediği şeyin tam olarak bu olduğunu anlamıştı.

Ekim ayında Bill, Tayland kralının yazlık sarayına yerleştirilecek bir heykelle ilgili Bangkok'a görüşmeye gittiğinde India evde kalmıştı. Bill'in matematik öğretmeniyle ilişkisi aylar önce bitmişti ama ardından gelen etkileri zehirliydi. Evlilikleri darmadağındı; India "sığınak" olarak gördüğü misafir odasına taşınmıştı. Bill çoğu zaman atölyesinde uyuduğu için yatakları çamaşırları, kitapları, dergileri ve gazeteleri istifledikleri bir yer hâline gelmişti. O yaz Tuckernuck'a gitmişlerdi ve Tuckernuck'ta her zaman olduğu gibi mutluydular. Ama Pennsylvania'ya döndüklerinde yuvalarının üzerine bir fırtına bulutu çökmüş gibiydi. Bill, eylül ayında Princeton'a gitmişti ve India onu özlemesine rağmen Bill'in evden gitmesiyle rahatlamıştı. Teddy ve Ethan futbol oynuyorlardı ve eve öyle bitkin geliyorlardı ki kavga etmeye takatleri olmuyordu. Ev tuhaf bir şekilde sessizleşmişti. Kimse kimseyle sohbet etmiyordu.

Bill, Tayland işinden söz ettiğinde India onun adına sevinmiş ama kendisine eşlik etmeyeceğini söylemişti. Bill gelmesi için ona yalvarmıştı; iyi değildi. Evet, iyi olmadığını India da biliyordu. On kilo almıştı, egzersiz yapmıyordu ve çok fazla içki içiyordu. Tüm futbol maçlarını kaçırmış, çocuklardan özür bile dilememişti. India bir ültimatom zamanının geldiğini biliyordu. Ya Bill bir psikiyatra gidecekti ya da India evi terk edecekti. Adamı harekete geçirecek, bunalımından çıkmasını sağlayacak, insan gibi davranmaya teşvik edecek bir şeyler yapması gerekiyordu. Ama India  ltimatom vermemiş, Bill'i kendi hâline bırakmıştı. Sonuçta kendisi depresyonda değildi. Birlikte zaman geçirdiği arkadaşları, katıldığı yemekler ve bakması gereken çocukları vardı, kendine bolca zaman ayırabiliyordu. Bangkok'a gitmeyecekti çünkü gitmek istemiyordu, o kadar. Bill Bishop'ın karısı olmaktan bıkip usanmıştı, bir otel odasında Bill'le baē baēa bir hafta geçirme fikrine tahammül edemiyordu; onun değişken ruh h llerini yakından izlemeye dayanamazdı. Bill'in gitmesini dört gözle bekliyordu. Bir gece on iki arkadaşını akşam yemeğine davet edecek, baēka bir gece bütün Malvern Prep futbol takımı için kamp ateēi yakıp domuz kızartacaktı. India hem bu organizasyonları hem de geçireceği sakin akşamları iple çekiyordu. Evinde, ortalıkta kaplan gibi dolaēan Bill'in korkusu olmadan yaēamak için sabırsızlanıyordu.

Bill, gideceği günden önceki gece misafir odasına gelmişti. Saat geçti, India uyuyordu. Gözlerini açıp da karanlıkta üzerine eğilmiş olan Bill'in gölgesini görünce korkmuştu.

"Bill?" diye seslenmişti.

Bill konuşmuyordu.

"Bill, ne oldu?"

Bill, India'nın yatağına tırmanıp onunla ters iliēkiye girmişti. Tuckernuck'tan döndüklerinden beri sadece birkaç kez sevişmişlerdi ve o birkaç seferinde Bill sertleşme sorunu yaēamıştı. India, o geceki seksi sapıka heyecan verici bulduğunu hatırlıyordu; bir yabancıyla sevişmiş gibi hissetmişti. Sonrasında yatakta nefes nefese ve ter içinde yatarken, *Tanrım!* diye düşünmüştü.

Bill'se ağlamaya başlamıştı. Onun gibi iriyarı, güçlü bir adam çocuk gibi ağlıyordu.

"Sorun nedir?" diye sormuştu India.

"India, benimle Bangkok'a gel," demişti Bill. "Lütfen, India. Kendi başıma başaramayacağım."

India onu sakinleştirmiş, başını ellerinin arasına almış, uzun saçlarını okşamıştı. "Her şey yolunda gidecek," demişti. "Her şey iyi olacak. Diğer düşüncelerini, örneğin bir süre ayrı kalmalarının ikisine de iyi geleceğini dile getirmemişti; Bill'e üstünlük taslıyormuş gibi görünmek istemiyordu. Onun için üzülüyordu ama gitmesi için de sabırsızlanıyordu.

Bill'i havalimanına India götürmüştü. Kapıda onunla birlikte beklemişti. Daha gençken ayrılırken yaptıkları gibi ona veda öpücüğü vermişti; yavaş, iştahlı, dillerin birleştiği bir öpücük. Bill ayrılmak istemiyor gibiydi. India onu itmek zorunda kalmıştı, onu hafifçe ittiğini hatırlıyordu. Bill uçuş görevlisine biletini uzatmış, uçağa geçiş tüneline gözden kaybolmuştu.

India kendini özgür hissettiğini hatırlıyordu.

Bill son güne kadar beklemişti. Muhtemelen –India bunu hesaba katmak zorundaydı– onu harekete geçiren şey eve dönme olasılığıydı. Ne de olsa seyahati başarılı geçmişti: Tayland Kralı'yla tanışmış, Kral'ın peyzaj mimarlarından oluşan bir ekip ve kültür ataşesiyle eskizleri üzerinde konuşmuş, ücretini tastamam almış ve krallara yaraşır şekilde ağırlanmıştı; Kral'ın yatıyla Chao Phraya Nehri'nde bir akşam yemeği turu, Wat Po, Wat Arun ve Zümrüt Buda'nın bulunduğu sarayda özel bir tur. Ona Oriental Hotel'de bir süit tahsis edilmişti. Ondan önce pek çok seçkin adam da o süitte kalmıştı: Kipling, Maugham, Joseph Conrad. Üstelik Bill'in Patpong mahallesinde dolaşacak vakti de olmuştu. Burada bir fahişe bulmuş ve bir tabanca satın almıştı. Fahişe bütün hafta onun olmuş olabilirdi ama silahı son güne saklamıştı. Kıza parasını ödeyip defetmiş, sonra da kendi kafasına bir kurşun sıkılmıştı.

Süitinin önünde bekleyen otel görevlileri sesi duyup kapıyı çalmışlardı. Arka arkaya çalmış, cevap alamayınca da sonunda yedek anahtarı kullanarak içeri girmişlerdi.

Kral'ın sekreterlerinden biri India'yı evinden aramıştı. Saat sabahın üçüydü. On iki kadını ağırladığı yemek daveti daha iki saat önce bitmişti. Çok güzel geçmişti, India'nın hayatının en keyifli akşamlarından biriydi: Yemekler lezzetliydi, masa mum ışığında çok güzel görünüyordu ve müzik de iyiydi. Carole King, Paul Simon, Beatles... Çok fazla içki –şarap, şampanya, Meursault– içilmişti. Kadınlar India'ya sarılarak şimdiye dek katıldıkları en muhteşem akşam yemeği daveti olduğuna yeminler etmiş, oradan istemeye istemeye ayrılmışlardı. India, yüksek sesle Van Morrison dinleyerek ortalığı tek başına temizleyip toplamıştı. Şarabı bitirmiş ve birkaç sigara içmişti.

Telefon çaldığında bunun bir felaket haberi olduğunu hemen anlamıştı. Akşam arkadaşlarına yatıya giden iki oğlundan birinin alkol komasına girmiş olabileceğini düşünmüştü. Ya da davete katılan kadınlardan biri arabasının kontrolünü kaybetmiş ve kendini ya da başka birini öldürmüştü. India hattın diğer ucundaki ağır aksanlı sesin söylediklerini önce anlayamasa da sonra gayet net anlamıştı. Bill ölmüştü. Kendini vurmuştu!

Bu, kuyuya düşmek gibiydi. Karanlık, soğuk, ıslak, korkutucu, umutsuz. Bill ölmüştü. İntihar etmişti. India yataktan kalkıp ağızına bir avuç Advil attığını ve bir demlik kahve yaptığını hatırlıyordu. Connecticut'taki evinden Birdie'yi aramış ve sakın sakın konuşmuştu. *Bill öldü*. Birdie hemen yola çıkacağını söylemişti. India'nın evinde kalıp çocuklarla ilgilenecekti. India, Bangkok'a gidecekti.

India uçak yolculuğunu hatırlamıyordu; ne onu havalimanından otele götüren taksiyi ne de camından Bangkok'un nasıl göründüğünü hatırlıyordu. Ama tuhaftır, Oriental Hotel'deki görevlilerin giydiği kıyafetler dün gibi aklındaydı: Ağır dizlerine kadar sarkan mavi pantolonlar. Komik şapkalar. Böyle giyinmekten uta-

nıyorlar mı acaba diye düşünmüştü. India taksiden o bunaltıcı sıcağa adımını atar atmaz otelden bir yetkili –açık bej takım elbise giymiş Taylandlı bir adam– yanına gelerek geleneksel bir şekilde eğilmiş ve ellerini tutmuştu. Adama bakmıştı, kendisinden Amerikalıların filmlerde yaptığı gibi ağlamasını ya da kendini paralamasını beklediğini görebiliyordu, oysa India’nın o anda hissettiği tek şey pişmanlıktı. Sonuçta Bill onların klas otelinde canına kıymıştı. Onu bulan görevliler için kim bilir nasıl korkunç ve üzücü bir manzaraydı? (Bill’in pelüş halıya dağılan beynini gördükten sonra ailelerinin yanına dönüp akşam yemeklerini nasıl yiyebilmişlerdi?) Oğlanlar çılgınca bir parti verip mobilyaları kırsa ya da duvarlara delikler açsa ancak bu kadar utanırdı. Üstelik yüzeysel kaygılarınun altında çok daha derin bir utanç vardı.

Otel yönetimi ve Kral tarafından otele gönderilen temsilciler ağırbaşlı, anlayışlı ve hâlden anlayan insanlardı. Herhangi bir suçlamada bulunmamışlardı; Bill’i intihara sürükleyecek kadar korkunç ne olduğunu merak etmemişlerdi. Böyle şeyler olabilir-miş gibi kabul edip sorgulamamışlardı. Tayland halkı Bill’i Vincent van Gogh ve Jackson Pollock gibi bir dâhi olarak görüyordu ve dâhiler hep tuhaf olurdu. Deli olurdu. Kulaklarını keser, aşırı dozda ilaç alır, beyinlerini patlatırlardı.

India cesedi teşhis etti. Bunu yaptığını hatırlamıyordu ama tabutun içindeki Bill’i hatırlıyordu. Bill, India’nın yüküydü; onu eve götürmesi gerekiyordu. Tabutun içindekini “Bill” olarak düşünse de, o artık bir kargodan, bagajdan ibaretti. Yine de öyle tanıdıktı ki... India, ülkesine kocasının cesediyle dönen bir kadındı. Sıradışı bir şeydi bu, India olanlara inanamıyordu ama başka seçeneği var mıydı? Bill’i Tayland’da bırakamazdı.

India ve “Bill” uçaktan indiklerinde çocuklar ve Birdie Philadelphia havalimanındaydı. Oğulları öyle küçük görünüyorlardı ki; çocuk gibiydiler ve çocuk gibi ağlıyorlardı. En metanetli olan Billy’di, kardeşlerine liderlik etmeyi hep bilmişti. India’ya sarılmıştı, Teddy ve Ethan da onu örnek almışlardı. Gelen Yolcu C salonunun ortasında dördü hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştı.

Herkesin hayatında gücüyle sınıandığı bir şey mutlaka olurdu. India için bu sınav Bill'in intiharıydı. Chess için Michael Morgan'ın geçirdiği kazaydı. Birdie ona kazadan ötürü Chess'in kendini "sorumlu hissettiğini" söylemişti ve India bunun nasıl bir his olduğunu kesinlikle biliyordu. Sanki tetiği kendisi çekmiş gibi Bill'in ölümünden kendini sorumlu tutmuştu.

Bill not falan bırakmamıştı. Peki bir not bırakmış olsaydı, ne yazardı? *Benimle gelmeni istemiştin. Sana bunu tek başıma başaramam dedim. Bana yardımcı olmalıydın. Yardıma ihtiyacım olduğu açık değil miydi? Beni nasıl yüzüstü bırakabildin? Neden umursamadın? Böyle bir şeyin olacağını biliyordun.*

Bunlardan birini yazabilirdi ve haksız da sayılmazdı.

India sonunda kendini toparlamış ve hayatına devam etmişti, hem de muhteşem bir şekilde. Bir bakıma, Bill'in intiharını kendi lehine çevirmişti. Bir kariyer, bir kimlik edinmiş, bir benlik yaratmıştı. Ve kahretsin ki bununla gurur duyuyordu.

Ama aşkı hesaba katmamıştı. Yeniden sevmek ona göre değildi, değil mi? Lula'nın mektubu elindeydi. *Ne yapmam gerek?*

India bu ikinci mektuba hemen cevap verdi. PAFA'daki yetkililere yakalanmaktan korkmuyordu artık. Hayatın koşullarına kısıkivrak yakalanmıştı zaten, korkacak bir şeyi kalmamıştı. *Me-sele senin ne yapman gerektiği değil. Asıl ben ne yapacağım?*

Kendini affetmek.

Bununla uzlaşmak ve hayatına devam etmek.

Bundan daha zor bir şey yoktu.



CHESS

On sekizinci gün.

Nick, Rhonda'yla görüşmeyi bıraktı. Bunu Nick'ten değil, Irving Plaza'dan ayrıldığı geceden iki hafta sonra asansörde karşılaştığım Rhonda'dan öğrendim. Rhonda, Fairway'den geliyordu, kolları market poşetleriyle doluydu. Rezene yaprakları ve enginar gördüm. Bu, Rhonda için hiç de alışılmış bir durum değildi: Evde yoğurt ve Çin usulü hazır erişte yiyordu.

"Rezene mi o?" diye sordum.

"Görüştüğüm şu yeni adama yemek hazırlayacağım bu akşam," dedi Rhonda.

Kendi nefesimde boğulacak gibi oldum bir an. "Yeni adam mı? Nick'i mi diyorsun?"

Rhonda kimden bahsettiğimi anlamamış gibi baktı yüzüme. Nick mi? "Ah! Nick saman alevi gibi bir şeydi, arkası gelmedi o için. Konser gecesi birlikteydik, bir daha da ondan haber alamadım. Ortadan kayboldu."

"Ortadan kayıp mı oldu?"

"Sen hiç haber aldın mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Michael'la o kadar yakın değiller."

Aradan birkaç hafta geçti. Michael çok ağır bir gribe yakalandı ve ona ben baktım. Ona çorba yaptım, eczaneye gidip ilaçlarını aldım, çamaşırlarını yıkadım. Yedi gece üst üste Michael'ın dairesinde kaldım, alışverişini yaptım, evini çiçeklerle süsledim.

"Yanıma taşınmanı istiyorum," dedi Michael.

"Yüksek ateşten sayıklıyorsun," dedim ona.

Beni tutup kendine çekti. "Ben çok ciddiylim."

Ciddi olduğunu biliyordum çünkü işler o yöne doğru gidiyordu: birlikte yaşamak, evlilik. Bundan kaçacaksam o anda kaçmalıyım. Michael'ı inceledim. Yakışıklı ve iyi bir adamdı, birçok açıdan da doğru kişiydi. Giyim tarzını, kokusunu beğeniyordum, fikirlerimiz uyuşuyordu, aynı şeylerden hoşlanıyorduk, birbirimizle uyumluyduk. Hiç kavga etmiyorduk ve fikir ayrılığına düştüğümüzde bunu saygı çerçevesinin dışına çıkmadan ifade ediyorduk. Michael, uğruna yetiştirildiğim adamdı. Arkadaşımdı. Ama Michael Morgan'a delice, umutsuzca âşık değildim.

"Sen önce iyileş de bunu sonra konuşuruz," dedim.

Ertesi gün işyerimden Nick'i aradım. Daha önce onu herhangi bir nedenle hiç aramamıştım, şaşırmıştı ve diken üstündeymiş gibi konuşuyordu.

"Bana ondan ayrıl de," dedim.

"Anlamadım?"

"Bana ondan ayrıl de."

"Kimden?"

"Bana ondan ayrıl dersin ayrılacağım," dedim. "Aksi takdirde onun yanına taşınıyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Nerede olduğunu hayal etmeye çalıştım: sokakta, bir barda, ses yalıtımlı bir kayıt stüdyosunda, hiç görmediğim evinde. Hayal edemiyordum. Onu Michael'ı tanıdığım gibi tanıımıyordum, o da beni tanıımıyordu. Hayatımda anlamayacağından korktuğum çok şey vardı: Yemek aşkım, okuma ve yazma sevdam, konfor düşkünlüğüm, metro yerine taksi, iyi restoranlar, spa seansları, Bergdorf'un beşinci katı. Michael hayatımın her alanına uyum sağlıyordu. Ama Nick? Aynı anne babanın çocuklarıydılar ama Nick'i kurtlar büyütmişti; sağlığa ve dürüstlüğe müthiş bir açlığı, sadık bir bağlılığı vardı. Müziği, kaya tırmanışını, kumarın tatlı heyecanını seviyordu. Hayatında denge değil, sadece tutku vardı. Ben de öyle yaşamak istiyordum. Öyle yaşayabilir miydim? Nick'e âşık olduğumu düşünüyordum ama ona mı âşıktım yoksa sadece o kötü çocuğu mu arzuluyordum? İstedığimi iddia ettiğim şeyin gerçek olduğundan bile emin değildim.

"Yirmi dakika sonra parkta buluşalım," dedi Nick.

"Bu hiçbir şeyi çözmeyecek," dedim. Onu öpecektim, başım dönecekti, arzuyla sendeleyerek yanından uzaklaşacaktım ama bir cevap alamayacaktım. "Ne yapacağız?" diye sordum. "Hayatımızın geri kalanını parklarda gizlice buluşarak mı geçireceğiz?"

"Hiç aklımdan çıkmıyorsun," dedi Nick.

Ondan bunu duymak, nerede ve ne zaman olursa olsun nefesimi kesiyordu.

"Ama bunun bir önemi yok," dedi.

"Ne?" dedim.

"Onun yanına taşın," dedi.

Michael'ın yanına taşınmamaya karar verdim ama bunun Nick'le bir ilgisi yoktu. Kendime ait alanı korumak istiyordum. Evimden vazgeçme düşüncesi beni korkutuyordu. Kendi benlik duygumdan ödün vermek istemiyordum. Michael beni anladığını söyledi. Anlıyordu da, duygusal açıdan olgun ve inanılmaz güvenilir biriydi. Kendi evimde yaşamak beni mutlu ediyorsa öyle yapmamı söyledi.

Evimden ayrılmadım. Nick'i düşünmemeye çalışıyordum. Bir anlamı yoktu! Nick bana tutkunduydu, ben de ona ama tutkun olmak ne demekti ki? Çocukça, aptalca bir şeydi; filmlerden ödünç alınmış bir dildi. Nick bir korkaktı, ben de korkaktım. Öyle olmasa, Nick'le hiçbir ilgisi olmayan nedenlerle Michael'dan ayrılırdım. Ama ondan ayrılmadım.

Ekim ayında Michael bana evlenme teklifi etti. Şimdi düşününce, bunun gelişini görmeliydim diye düşünüyorum ve gelişini görseydim, hazırlıklı olurdu. Birinci yıl dönümümüzdü, Cy ve Evelyn'le Town'da akşam yemeği yiyecektik. Yemek güzeldi; Cy ve Evelyn nazik ve eğleneliydi. İkisini de beni huzursuz etmesi gereken bir şekilde seviyordum ama onları kaybetmek istemiyordum. Sonuçta onlar Nick'in de anne ve babasıydı. Yemekten sonra Michael bir sürprizi olduğunu söyledi ve hepimizi bir taksiye bindirdi. Şehir merkezindeki Knitting Factory'ye gittik.

"Diplomatic Immunity sahne alıyor," dedi.

Evelyn bir sevinç çılgılığı attı. Yemekte biraz şarap içmişti. "Ay, ne güzel!" dedi.

Ben hem heyecanlanmış hem de korkmuştum ve bu, Nick'in konser-

lerine gittiğimizde hep yaşadığım bir durumdu. Cy ve Evelyn'in varlığı bu iki duygumu daha da güçlendirmişti. Bilseler ne düşünürlerdi?

İçkilerimizi aldık ve kalabalığı yararak çoğu daha reşit bile olmayan grubun hayranı kızların doluştuğu ön sıraya ilerledik. Michael gergin görünüyordu ve bunun annesiyle babasının orada olmasından kaynaklandığını düşündüm. Knitting Factory altmış yaşındaki insanların sık sık geldiği bir yer değildi neticede. Ama Cy ve Evelyn film yıldızları kadar havalı ve rahatları.

Diplomatic Immunity'nin sahneye çıkmasıyla kalabalık çıldırdı. Nick bir eline mikrofonu aldı, diğer eliyle de seyircilere sessiz olmalarını işaret etti. Bu hiç normal değildi çünkü genelde "Been There" ya da "Kill Me Slow" parçasını söylemeye başlardı. Kalabalık sessizleşene kadar sabırla bekledi. Sonra, "Bu biraz özel bir gece ve başlamadan önce abim Michael'ı sahneye davet etmek istiyorum," dedi.

Michael'a değil, Nick'e baktım. Bütün o rock yıldızı havasına rağmen benzi atmıştı ve kusacakmış gibi görünüyordu; hap alıp almadığını merak ettim. Michael gerçek bir sportmen gibi tek elinden destek alarak sahneye çıktı ve mikrofonu aldı. İki kardeş yan yana durdular: Michael ceke-ti, Robert Graham gömleği ve Ferragamo mokasenleri, Nick de o yaz ona hediye ettiğimiz Bar Harbor tişörtü, kot pantolonu ve siyah ayakkabılarıyla. Michael tertemiz, tıraşlı ve profesyonel görünüyordu; motivasyon konuşmacısı olduğu sanılabilirdi. Nick'se serseri gibiydi. Okulu Michael kadar sevmemişti, Michael gibi bir takım oyuncusu olmamıştı, iş yapma ve para kazanma hırsı yoktu ve çok sosyal biri de değildi. Aile yemeğinden çekip giden kimdi? Noel partisini iptal eden kimdi? Nick kara kara düşünüyordu, yüzü asıktı ve o hâliyle, hayatımda gördüğüm en yetenekli ve seksi erkekti. İkisini yan yana dururken görmek benim için bir ders gibiydi ve dersimi çalışmak için biraz daha zamanım olsaydı sınavı geçebilirdim. Ama her şey o kadar hızlı geliyordu ki yetişemiyordum. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Michael'ın şarkı söyleyeceğini düşündüm ki bu kötü bir fikir olurdu. Michael şarkı söyleyemezdi ki!

"Kısa keseceğim ki hepiniz buraya asıl geliş sebebinize kavuşun. Çünkü hepiniz buraya Diplomatic Immunity'yi dinlemeye geldiniz, kız arkadaşıma evlenme teklif ettiğimi duymaya değil..."

Kalabalıktan tezahürat sesleri yükseldi. İçimden, Ne? dedim. Michael'ı duymuştum ama söylediklerini algılayamıyordum.

"Chess Cousins adında bir kadına âşığım," diye devam etti Michael. Ceketinin cebinden kadife bir kutu çıkardı, açtı ve kalabalığa taşı kocaman bir pırlanta yüzük gösterdi. "Chess, benimle evlenir misin?" dedi.

Herkes çılgınca alkışlıyordu. Nick'e bakmak istiyordum ama nasıl bakabilirdim ki? Her şeyi açık ederdim. Cy ve Evelyn görüş alanımdaydı ve Evelyn'in kendinden emin bir şekilde mutlulukla gülümsediğini görebiliyordum. Elbette mutlu olacaktı. Milletin içinde evlenme teklifi alıp da hayır diyen kadın olmuş mudur? Belki bir yerlerde bunu yapan bir kadın olmuştur ama o ben değildim. Bir robot gibi evet anlamında başımı salladım ve Michael bana inanılmaz bir mutlulukla gülümsedi. Evet mi? "Evet dedi!" dedi. Zafer kazanmış gibi yumruğunu havaya kaldırdı. Nick, Michael'a sarıldı; Nick'in gözleri kapalıydı. Kalabalık tezahürat yapıyordu. Michael seyircilerin arasına geri döndü ve Nick, en sevdiğim şarkıları olduğunu bildiği ve genelde tekrar sahneye çağırıldıklarında çaldıkları "Okay, Baby, Okay" şarkısıyla başladı.

Ama hiçbir şey "okay" falan değildi.

Ama herkesin beklediği gibi oldu; Michael ve ben evleniyorduk. Michael'ın karakteriyle hiç örtüşmeyen bir şekilde evlenme teklif etmesi beni şaşırtmıştı. Tüm o yabancıların önünde bütün ilgiyi üzerime çekmesi? Beni şaşırtmak istediğini söyledi. Sürekli onun tahmin edilebilir biri olduğundan, leb demeden leblebi diyeceğini anlayabildiğimden şikâyet ederdim. Beni Per Se'ye ya da Blue Hill'e götürüp baş başa tatlımızı yerken evlenme teklif etmeyi düşünmüş ama öylesi tam da benim beklediğim gibi bir şey olurmuş, değil mi?

Doğru.

Yalnız olsaydık, sadece o, ben ve zihinlerimizde dolanan gerçekle baş başa olsaydık, cevabım daha farklı olur muydu? Ona gerçeği söyleme cesareti bulabilir miydim?

Nick'i altı ay görmedim. Strokes konserinin gecesinde bir şeyler olmuştu: Diplomatic Immunity, Strokes, Death Cab for Cutie, Kings of Leon

ve Fray'i temsil eden şirketten yasal bir temsilci bulmuştu. Anlaşma imzalayacaklardı; temsilci benim şarkıma, "Okay, Baby, Okay"e bayılmıştı. Ama albümden önce altı ay turneye çıkacak, ülkenin çeşitli yerlerinde Strokes ve Kings of Leon'un alt grubu olarak sahne alacaklardı.

Michael, Nick'i Port Authority Otobüs Terminali'ne kadar götürmüştü. Nick'in kot pantolonlarını, tişörtlerini ve tırmanış malzemelerini koyduğu bir spor çantası olduğunu söyledi. Michael ona beş yüz dolar vermiş. Nick, "Nesin sen, babam falan mı?" demiş ama yine de parayı almış.

"Çarçur etmesen iyi olur," demiş Michael.

"Asıl sen çarçur etmesen iyi olur," diye karşılık vermiş Nick.

"Sence Nick ne demek istedi?" diye sordum Michael'a.

"Anladıysam ne olayım," dedi.

Michael otobüs hareket edene kadar beklemiş; bu görüntüyü zihnimden atamıyordum.

"Hüzünlü müydü?" diye sordum.

"Hüzünlü mü?" diye yineledi Michael.

Bitmişti. Nick gitmişti, ben evleniyordum. Bununla birlikte, evlenecek olmam gerçeğiyle başa çıkamıyor gibiydim ve bu yüzden düğün detaylarını Birdie'nin halletmesini istedim. Kendisinden düğünümü planlamasını rica etmemin annemi nasıl onurlandırdığını görünce biraz utandım. Daha önce ona sunduğum her şey kırıntıymış gibi hissettim.

Birdie düğünü planlarken ben de kendimi işime ve eğlenceye verdim. Özgürlük günlerimin sona erdiğini fark etmeye başladım. Kendi evimde her zamankinden daha fazla kalıyordum; evimden vazgeçme düşüncesine dayanamıyordum. Michael'a evlendikten sonra benim evimde oturup oturamayacağımızı sordum. Bana güldü. Rhonda'yla arkadaşlığımı da yeniden canlandırdım. Erkek arkadaşlarımdan fırsat bulursa görüşüyorduk. Haftada bir, bazen iki kez, bazen de hafta sonları dışarı çıkıyorduk. Çok içiyorduk; barlarda dolaşıyor ve akşam yemeğini atlıyorduk; kulüplere gidiyor, sabaha karşı taksiye atlayıp eve dönüyorduk. Heyecanım ve enerjim Rhonda'yı etkilemişti. "Evlenmek üzere olan bir kadın gibi değil de yeni boşanmış bir kadın gibi eğleniyorsun," diyordu bana.

Posta kutuma kartpostallar geliyordu. Bazen evime, bazen ofisime geliyordu. Vancouver'dan, Minneapolis'ten, Boulder'dan. Çoğu zaman kartpostallara adım ve adresim dışında bir şey yazılmamış oluyordu ama birinde bir gülen yüz çıkartması vardı (Santa Fe). Başka bir tanesine de kalp olması gereken yere altın varakla bir çöp adam çizilmişti (Daytona Beach). Son kartpostalda (Athens, Georgia) Nick'in el yazısıyla, Evet, öyle, yazılmıştı.

Evet, ben de öyle, diye düşündüm.

Ve sonra, nisanda, Nick New York'a geri döndü.

Chess, Tate'in mutlu hâline katlanamıyorsa, üzgün hâline hiç katlanamıyordu. Tate'in üzgün hâli, Chess'in tahammül edemediği bitmek bilmeyen bir monologdu. Barrett, Tate'in Nantucket'a yatıya gelmesini istememişti. Neredeyse iki günde bir gel gel diye yalvarıp da ben burada bulunmamın asıl amacının bu olmadığı-nı söyleyip kabul etmediğim hâlde, çantamı hazırlayıp kumsalda onu beklediğim gün beyefendinin başka planları oluyor. "Ne gibi planlar?" diye soruyorum. Bana söylemiyor. "Gizli" planlarmış. "Bugün amma çok soru soruyorsun," diyor.

Chess cevap olarak sadece başıyla onaylıyordu. Ona göre bu gerçek bir sorun değildi. Bildiği kadarıyla Tate'in hiçbir zaman gerçek bir sorunu olmamıştı.

"Bence Anita Fullin'le ilişkisi var," dedi Tate.

"Nereden çıkarıyorsun bunu?" diye sordu Chess.

"Bir sürü şeyden," dedi Tate.

Chess "ilişki" kelimesinin anlamını düşündü. Sadakatsizliği düşündü. Bu kelime kendisi için geçerli miydi? Nick'le üç kez, ikisinde bayağı ateşli öpüşmüşlerdi ama bir ilişkileri olmamıştı. Zihninden geçenler dışında Nick'le yatmamıştı. Geleneksel anlamda Michael'a "sadakatsizlik" etmemişti. En azından bunu biliyordu.

"Anita Fullin, Barrett'ı seviyor," dedi Tate. "Davette Barrett'm

etrafında dört döndü. Ben bir nevi kiralık dam gibi Roman Fullin’le dans ederken onlar da dans etti. Barrett için ‘muhteşem’ deyip durdu. Barrett, Tuckernuck’a günde iki kez geliyor diye bizi kıskanıyor. Bizden nefret ettiğini söyledi.”

“Bizden nefret mi ediyormuş?”

“Şaka yollu söyledi ama şaka yapmıyordu.”

“Hımm,” dedi Chess. Anita Fullin’le tanışmıştı ve kadının olgun, zarif, bir nevi “paket” güzelliği olduğu konusunda hemfikir. Saçları, kıyafeti ve makyajı parlak bir ambalaj oluşturunca. “Yani kadını kendine rakip gibi mi görüyorsun?”

“Rakip mi?” dedi Tate. “Hayır. Evet.”

Tate ve Chess, Doğu Göleti’nin kıyısında yan yana yatıyorlardı. Doğu Göleti’nin, Kuzey Göleti kadar güzel bir manzarası yoktu –kumu daha iriydi, sinek çoktu ve bataklık kokusu olan su, Chess’e kaplumbağaları yuttuğunu düşündüren netameli bir şekilde dalgalanıyordu– ama burası Kuzey Göleti’ne kıyasla eve daha yakındı ve eskiden her yaz yaptıkları gibi, âdet yerini bulsun diye burada takılmak istemişlerdi. Güneş yakıcıydı ve Chess eriyip kumlara karışmış gibi hissediyordu. O sabah kalbinde bir sızıyla uyanmıştı. Eve dönmelerine sadece on iki gün kalmıştı. İlk geldiklerinde otuz gün ona müebbet hapis cezası gibi gelmişti. O ilk günlerin her biri öylesine acı vericiydi ki her dakika, her saat, her gün uzamış, uzamış, geçmek bilmemişti. Oysa şimdi her an kutsaldı ve hızla akıyordu; kum saatindeki taneler çok hızlı dökülüyordu. Tuckernuck, Chess’in omuzlarına merhemini sürmüştü. Gerçek anlamda eğlenmese de en azından rahatlayabiliyordu. Kimseye tek kelime etmemişti ve bunun bir önemi yoktu. Ev, çıplak duvarları, eğimli zemini, kıymıklı kirşleri ve tanıdık eski mobilyalarıyla Chess’in ihtiyaç duyduğu cennetti. Başlangıçta onu korkutan sadelik artık bir yaşam biçimi olmuştu. Chess’in cep telefonunu, e-postalarını, komşuları, takileri, Park’taki Shakespeare’i ya da hafta sonu nereye gideceğini ve ne yapacağını dert etmesine gerek yoktu. Vergiler yoktu, dışı yoktu, mağazalar yoktu, kuru temizleme yoktu, angaryalar yok-

tu sorumluluklar yoktu. Sadece manzara, okyanus ve gökyüzü vardı. Kız kardeşi, annesi ve teyzesi.

Geri döndüğünde neler olacaktı? Anakarada istediği tek şey Nick'ti ve Nick onu istemeyecekti.

"Akşamüstü geldiğinde ona Anita'yla ilişkisi olup olmadığını soracağım," dedi Tate.

"Ben olsam sormazdım," dedi Chess.

"Sormaz mıydın?"

"Sormazdım."

"Bize hiç sormadan Anita'yı buraya getirmesini aklım almıyor," dedi Tate. "İşine riayetsizlik etti."

"Ee, ne olmuş yani?" dedi Chess. "İşine son mu verelim?"

"Kendini buraya getirtmek için Barrett'm başının etini yemiştir o kadın," dedi Tate. "Biliyor musun, kâğıt havlu rulolarını değiştirmeye bile Barrett'ı çağırıyormuş."

"O kadarını da yapmıyordur artık," dedi Chess.

"Hem de nasıl yapıyor," dedi Tate.

Chess'in bacağına bir sinek kondu. Chess sineği savuşturup dizlerini kırdı. Tuckermuck sakinlerinden birine ait olan sekiz kişilik bir Cessna uçağı alçaktan uçarak inişe geçiyordu. Geri döndüğünde neler olacaktı? Televizyon, fast-food, klima. Chess ürperdi.

"Sence dün gece nereye gitti?" diye sordu Tate. "Dürüstçe söyle bana. Anita'yla dışarı çıkmış mıdır?"

"Tate!" dedi Chess. Sesi gür ve öfkeliydi. "Kes şunu! Bitir artık!"

Tate'in özür dileyebileceğini, hatta öfkelenebileceğini düşündü ama Tate düz, sakin bir sesle cevap verdi. "Bitiremiyorum," dedi. "Olmuyor. Taktım bir kere."

Chess belki bir ay daha kalabilirdi. Belki İşçi Bayramı'na kadar kalabilirdi. Tabii ki yalnız kalacaktı. Yapabilir miydi? Barrett evin işlerini görmeye devam ederdi; Chess'in bankada parası vardı, ücretini ödeyebilirdi.

"Eve dönünce Barrett işi ne olacak?" diye sordu Tate'e.

Tate homurdandı. "Her şeyin bir sırası var, abla, lütfen."
"Tamam, özür dilerim," dedi Chess.
"Eve dönünce Barrett işi ne olacak?" dedi Tate.

BIRDIE

Grant'in gönderdiği çiçekler çok abartılıydı. Bukette iki düzine uzun saplı gül, birkaç Asya zambağı, dört Hollanda ortancası ve dört farklı renkte on altı aslanagözü vardı. Birdie'nin tahminine göre buket en azından iki yüz dolara mal olmuştu; Grant için garson bahşişi sayılırdı ve çeşitliliğe bakılırsa, Grant'in Nantucket'taki çiçekçiyi arayıp "tüm çiçeklerden karışık" bir buket istediğini düşünüyordu. Bu da hep olan şeydi. Ama bu kez farklı olan karttaki mesajdı. Grant evlilikleri boyunca Birdie'ye birçok kez çiçek göndermişti ve çiçekçinin asistanının el yazısıyla yazılmış kartta daima baştan savma ve hayal gücünden yoksun ifadeler olurdu: *48. yaş günün kutlu olsun! ya da Yıldönümümüz için sevgilerimle. Bu kez çiçek göndermesi için herhangi bir neden yoktu. Ve bu kez karttaki yazı farklıydı: Seni düşünüyorum. Sevgiler, Grant.*

Seni düşünüyorum. Bu notta beklenmedik bir samimiyet vardı; Birdie'ye göre, *Aklımdasın*, şeklinde düşülen bir nottan çok daha içtendi. Birdie'yi, Grant'in gerçekten kendisini düşündüğüne inandırdı. Peki ne düşünüyordu? Romantik şeyler mi? (Grant için ne romantik olabilirdi? La Grenouille'de bir masada karşısında Birdie'yle oturmak mı? Birdie'nin kısa golf eteği ve siperliğiyle, hafifçe terlemiş hâlde on birinci sahadan gelip Grant'le bir Mount Gay&Tonic içmesi mi?) Yoksa Grant seksle ilgili şeyler mi düşünüyordu? (Bir zamanlar pek tatmin edici olmasa da düzenli bir cinsel yaşamları olduğunu düşünmesi neredeyse utanç vericiydi.) Çiçekler, Hank'le yaşananlar yüzünden bir teselli

miydi? Grant, Birdie'ye *üzülüyor* muydu? Yoksa... Grant kendini yalnız mı hissediyordu? Evet, diye düşündü Birdie, öyleydi: Grant yalnızdı. Bunun olacağı belliydi. İşi ona eskisi gibi erkekse bir heyecan, içsel bir doyum sağlamıyordu ve golf de geçmişte olduğu kadar iyi gelmiyordu. Grant yaşlanıp yavaşlıyor ve engelleri giderek artıyordu. Bir zamanlar onun cariyeleri gibi olan Gallagher'daki garson kızlar ya yaşlanmış, her yerleri kırışıklarla dolmuş ve huysuzlaşmışlardı ya da viskinin viski olduğunu anlayamayacak kadar gençlerdi.

Birdie, India'yı şezlongunda uyurken bırakıp sahilden erken ayrılmıştı. Kızlar Doğu Göleti'ne gitmişlerdi ve Birdie onları özliyordu. Hank'i aradığı günlerde öğleden sonralarının amaç duygusunu da özliyordu. Kendi kişisel görevinin olması güzeldi. Yatak odasından cep telefonunu aldı. Grant'i arayıp çiçekler için teşekkür etmeye karar verdi. Çiçeklerin teslim edilip edilmediğini bile merak ediyor olabilirdi.

Bigelow Burnu'na yürüyüş enerji vericiydi ve Hank'le son konuşmasından bu yana daha az üzgün ve kırgın olduğunu fark etti. *Hank pisliğin tekiydi!* Birdie bunun doğru olmadığını biliyordu ama bu onun savaş narasıydı. Şimdi aradan birkaç gün geçince olaylara daha sakin bakabiliyordu. Hank, karısına her zaman sadık kalmasa da onu sevmişti; şimdi karısı ölmüştü ve suçluluk duygusu Hank'in peşini bırakmıyordu. Birdie bunu anlayabiliyordu. Şartlar ne olursa olsun bir eşi kaybetmek çok acı ve yıkıcıydı. Belki de Hank'in hem acısıyla hem de Birdie'ye karşı hissettikleriyle başa çıkacak gücü yoktu. Sadece üç aylık bir çifttiler. Birdie kendini toparlayabilirdi. Başka biriyle tanışabilirdi.

Grant'in yalnız olduğunu düşünmek hoşuna gitmedi. Ona koruyucu yaklaşıyordu. Bir eşin aynı anda ne kadar çok şey olabildiğine şaşırıyordu; ebeveyn, çocuk, sevgili, arkadaş. Grant yıllar boyunca Birdie'ye pek dost olmamıştı, işiyle fazla meşguldü. Ayrıca, Grant erkeklerle daha kolay iletişim kuruyordu, bunu kendi bile itiraf ediyordu. Ama Birdie, Grant'le gelecekte arkadaş olabilecekleri konusunda umudunu koruyordu. Tuckernuck'a geldi-

ğinden beri Grant onun arkadaşı olmuş, Hank'le görüşemediği her seferinde Birdie onu arayıp rahatlayabilmişti.

Bigelow Burnu'na ulaştığında Grant'i nereden arayacağına karar vermesi gerekiyordu. Ofisinden mi? Cep telefonundan mı? Evinden mi? Günlerden hangi gün olduğunu bilmiyordu. Telefonunda 19 Temmuz yazıyordu ama hafta sonu muydu? Hatırlayamıyordu ki. Tuckernuck'ta takvime dair işaretler yoktu. Grant'in cep telefonunu aradı.

"Alo?" dedi Grant. İlk çalışında açmıştı. Hank'le yaşadığı bütün saçmalıklardan sonra, Birdie için bu memnuniyet vericiydi.

"Grant? Benim, Birdie."

"Selam Bird," dedi Grant. "Çiçekleri aldın mı?"

"Aldım," dedi Birdie. "Ve teşekkür etmek için aradım. Çok güzeller. Biraz abartılı olsa da! Buna hiç gerek yoktu, Grant, gerçekten."

"İçimden geldi," dedi Grant. "Beğenmene sevindim."

"Eski çürük ev şimdi *parfümeri* gibi kokuyor," dedi Birdie.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Grant.

"Ah, bildiğin gibi işte," dedi Birdie. "Chess aynı. Çok sessiz. Günlüğüne yazıyor ve boşluğa bakıp duruyor. Tate'in de bir erkek arkadaşı var."

"Erkek arkadaş mı?"

"Barrett Lee. Barrett Lee'yle çıkıyor."

"Ciddi misin?" dedi Grant. "Şu işe bak!" Şaşırmış ama memnun olmuş gibiydi. Birdie onun böyle memnun olacağını düşünmemişti. "Barrett'ı hep sevmişimdir."

"Doğru," dedi Birdie. "Severdin. Elbette ki bir yaz aşkı sadece. Bir geleceği olduğunu sanm—"

"Onlar yetişkin," dedi Grant. "Kendileri karar verebilirler."

"Öyle tabii," dedi Birdie. "Ama Tate'i biliyorsun. O çok... *Hevesli*. Barrett'a deli gibi âşık ve çocuklarına çok bağlandı..."

"Barrett'ın çocukları mı var?"

"İki oğlan. Biri üç, diğeri beş yaşında. Karısı iki yıl önce ölmüş."

"Tanrım," dedi Grant.

"Bu arada, Tate'le çıkmaya başlayalı daha iki hafta olmadı ve bizim de iki haftadan az zamanımız kaldı..."

"Birdie," dedi Grant, "sakın karışma."

"Ah, biliyorum ama..."

"Birdie."

"Biliyorum," dedi Birdie.

"Bana kendinden bahset," dedi Grant.

"Kendimden mi? Bana ne olmuş ki?"

"Sen nasılsın? Şu salak Hank'le konuştun mu?"

"Hayır," dedi Birdie. "Hank artık sahneden çekildi."

"Emin misin?"

"Eminim."

"Şey, güzel," dedi Grant.

"Peki sen?" diye sordu Birdie. "Biriyle çıkıyor musun?"

"Ah, hayır," dedi Grant. "Kadınlar dertten başka bir şey değil."

"Doğru," dedi Birdie.

"Sen hariç," dedi Grant. "Seni kastetmiyorum."

Birdie güneşi yüzünde hissetti. Burada neler oluyordu? "Peki çiçeklere iliştirilen kart... Kendin mi yazdırdın?" dedi Birdie.

"Yazdırmak?" dedi Grant.

"Yani, karttakiler senin sözlerindi. Çiçekçideki kız yazmadı, değil mi?"

"Hayır, çiçekçideki kız yazmadı," dedi Grant gücendiğini belli eden bir sesle. "Kendim yazdım. Seni düşünüp duruyorum."

Birdie dudaklarını birbirine bastırdı. Bir an keyiflendi ve sonra kendine hattın diğer ucundaki kişinin *Grant* olduğunu hatırlamak zorunda kaldı. Grant Cousins, otuz yıl aynı yatağı paylaştığı ve yemeğini hazırladığı adam. Onu duygusal açıdan kendinden uzak tutan, bir kariyer edinme ve kişisel tatmine ulaşma fırsatını ondan çalan, onu New Canaan, Connecticut'taki diğer tüm ev kadınlarına benzeten adam – hüsrana uğramış, yalnız, kendini çocuklarına adanmış kadınlara. Ama bu düşüncelere rağmen farklı konuştu. "Ben de seni düşünüyorum."

“Yarın beni tekrar arar mısın?” dedi Grant.

“Evet,” diye cevap verdi Birdie.

INDIA

Barrett’in teknesi yanaştığında India kumsalda yalnızdı. Dik plaj sandalyesinde uyuyordu, başı sol omzuna düşmüştü. Teknenin motor sesini duyduğu anda kendi horultusuna uyandı ve çenesinden akan salyayı sildi. Belli yaşa gelmiş bir kadının şekerleme yaparken çekici bir yanı yoktu. Okuduğu *Kırmızı Çadır* adlı kitap—başka kadınların on yıl önce okuduğu şeyleri o daha yeni okuyordu—kucağından kuma düşmüştü. Gözünde güneş gözlüğü vardı, Bill’in okuma gözlüğü de boynunda asılıydı.

Barrett’m uyurkenki komik hâlini görmemiş olmasını umarak ona el salladı. Barrett selamına başını eğerek karşılık verdi, elleri kolları doluydu. Alışveriş torbaları, buzlar. Zavallı çocuk. Barrett onların kölesiydi. Derken India, Barrett’a vermesi gereken bir şey olduğunu hatırladı: Lula’ya gidecek olan mektup ve FedEx’le gönderilmesi için yirmi dolar. İyi ki sahilde yalnızdı.

Barrett kıyıya çıktı. Normalde torbalarla birlikte doğruca eve çıkardı ama bugün India’ya doğru yürüdü. India, Lula’nın Philadelphia’daki ev adresine gönderilecek olan mektubu çıkarmak için telaşla çantasını karıştırdı.

“Seni yalnız yakaladığıma sevindim,” dedi India. Zarfı Barrett’a uzattı; Barrett buz torbasını Birdie’nin boş şezlonguna koydu ve mektupla yirmi dolarlık banknotu aldı. “Bunu benim için postalar mısın? Hızlı teslimat olsun.”

Barrett başıyla onayladı. Alışveriş torbalarını kumların üzerine bıraktı ve zarfı şortunun ön ceplerinden birine attı. “Ben de sizi yalnız yakaladığıma sevindim,” dedi.

Barrett'ın sesindeki bir şey India'nın duraksamasına neden oldu. Ona sevişmeyi teklif edecekmiş gibi konuşuyordu. Tanrım, bu mümkün müydü? Ya Tate ne olacaktı? Barrett Lee'yle seks yapmak India'nın derin fantezileri arasındaydı ama sadece komik bir şaka olarak. Kendini eğlendirmek ve *o kadar da* yaşlı olmadığını kanıtlamak için zihninde oynattığı kısa, pornografik bir filmi.

"Gerçekten mi?" dedi. Güneşgözlüğünün üzerinden Barrett'a en iyi Anne Bancroft bakışım atmak istedi ama kendini tuttu.

"Evet," dedi Barrett. "Sizinle konuşmak istediğim bir şey var."

Barrett gergin görünüyordu ve bu da India'yı ânında rahatlatmıştı. "Dökül bakalım," dedi.

Barrett derin bir nefes aldı. "Müşterim Anita Fullin, hani geçen gün buraya gelmişti?" India, Anita Fullin'i hatırlamayabilirmiş gibi konuşuyordu ama buraya geldiklerinden beri ziyarete gelen tek konukları o olmuştu. India'nın hatırlamaması mümkün müydü? Başıyla onayladı.

"Yatak odanızdaki o küçük heykeli satın almak istiyor."

"Heykeli mi?" dedi India. "Roger'ı mı diyorsun?"

Barrett nefesini bıraktı. "Evet," dedi. "Roger."

"Ah," dedi India.

"Size o heykel için elli bin dolar teklif ediyor."

"Elli bin dolar," dedi India.

"Bill Bishop'ın hayranıdır," dedi Barrett.

"Ah," dedi India. Ne cevap vereceğini bilemiyordu. Roger için elli bin dolar? Bill'le ilk evlendikleri dönemi düşündü. Bill o zamanlar Conestoga Lisesi'nde resim öğretmeniydi. Devon'da 252'ye yakın bir apartman dairesinde oturuyorlardı. Geceleri King of Prussia Alışveriş Merkezi'ne uzanan yolda akan trafiğin gürültüsünü dinlerler ve ara sıra Valley Forge Müzik Fuar'ında çalan bir iki Kenny Rogers ya da Bob Seger parçasını duyarlardı. İki yakaları bir araya gelmiyordu. India'nın Penn'deki yüksek lisans eğitiminin masraflarını ailesi karşılıyordu ama bundan

memnun değillerdi. Bill ve India nasıl olup da düzgün bir yaşam kurmayı ve bir aile olmayı umut ediyorlardı? Eh, Bill'in heykeline güveniyorlardı. India, ailesine öyle demişti. Chicago'daki Navy Pier'a bir heykeli yerleştirilmişti ve belediyeye 750 dolara sattığı Penn's Landing'de küçük bir heykeli vardı.

Bill 1992'de Roger'ı yaptığında, heykellerinin –tam boyutlu kentsel enstalasyonlar– değeri bir milyon doların üzerindeydi. Ama onları üretmek bir yıl sürüyordu. Bill, Roger'ı yapmak için sadece bir öğleden sonrasını harcamıştı; Roger sadece otuz santim boyundaydı. India'nın kafasında Roger ya beş dolar eder ya da paha biçilemezdi.

"Hımm," dedi. Bill'in şimdi burada olmasını isterdi. Keşke *ona* bir mektup yazıp Nantucket'ta kalan kaçık bir yazlıkçı kadının Roger için kendisine *elli bin dolar* teklif ettiğini söyleyebilseydi. Bill ne derdi? *Kabul et gitsin!* diye bağırıldığını neredeyse duyabiliyordu.

Ama India bunu yapamazdı. Roger'ı satmak, doğmamış torununu satmak gibi bir şeydi. Roger, India ve Bill'in Tuckernuck'taki mutluluklarının vücut bulmuş hâliydi. Roger'a bakıp o jöle dolu gibi yumuşacık şiltenin üzerinde Bill'in kollarında uzanışını hatırlıyordu. Scout'un içinde Bill'in pantolonunun önünü açışını düşünüyordu. Bill'i çalı çırpı toplarken, deniz kabukları toplarken, balıkçılları izlerken, rüzgârın yönünü kontrol ederken, açıktan geçen yatlara hayranlıkla bakarken, çocukları omuzlarında taşıırken hatırlıyordu. Bill'e ne çok kızdığını düşünüyordu: Bill Tuckernuck'ta gayet iyiydi, evdeyse fırtınalar estiren biri oluyordu. *Evimizde neden böyle mutlu olamıyoruz?* diye bağırmıştı India bir öğleden sonra tepede dururken. *Derdin ne senin?* Bill de, *Sen!* demişti. *Benim derdim sensin!* Öfkelerini öylesine yüksek sesle kusmuşlardı ki Birdie kumsaldan yukarı gelerek onları sakinleştirmek zorunda kalmıştı. Düşünmeleri gereken çocuklar vardı; tabii Tuckernuck'ın geri kalanı da. O kadar yüksek sesle bağırıyorlardı ki Birdie evsahipleri derneğinden birinin onları duyup yazılı bir uyarı göndermesinden korkmuştu.

Bill kumsalda gözden kaybolmuş ve sonra o akşam India'ya Roger'ı hediye etmişti. Dalgaların kıyıya attığı odunlardan yapılmış bir gövde, deniz yosunundan saçlar, mavi plaj camından gözler, burun ve kulaklar ve deniz kabuklarından dişlerle ayak parmakları.

Roger, onun özrüydü.

"Fiyatı daha da artırabilir," dedi Barrett. "Heykeli gerçekten istediğini biliyorum."

India gülümsedi. "Roger satılık değil."

"Yetmiş beş bile verebilir."

India başını iki yana salladı.

"Ciddi misiniz?" dedi Barrett. Küçük bir çocuk gibi cesareti kırılmış görünüyordu ve bu hâli India'yı şaşırttı. Barrett'm karısı ölmüştü. India bu nedenle onun anlayacağını sanıyordu. "Satılık değil mi?"

"Satılık değil," diye tekrarladı India.

"Yapabileceğim bir şey yok mu? Önerebileceğim bir şey?"

"Yapabileceğin bir şey yok," dedi India. "Önerebileceğin bir şey de. Üzgünüm."

Barrett okyanusa baktı. O kadar perişan görünüyordu ki India bir an tereddüt etti. İtiraf etmek istemese de, kendisi de Birdie gibi enayinin tekiydi. Roger'ı yetmiş beş bin dolara yazlıkçı bir kadına satmaktansa, sırf keyfini yerine getirmek için onu Barrett'a hediye edebilirdi.

"Bana çok fazla baskı yaptı," dedi Barrett.

"Bu çok kötü," dedi India. "Tekrar özür dilerim. Roger'ın çok büyük bir manevi değeri var. Kocam onu benim için yapmıştı. Satamam."

"Hayır, anlıyorum," dedi Barrett. "Sorduğum için bile kendimi alçak gibi hissediyorum."

"Sorduğun için alçak falan değilsin," dedi India. "İmkânım olsaydı, Anita'ya bunu kendim de açıklardım."

"İstediği her şeyi elde etmeye alışmış o," dedi Barrett surat asarak.

India, Barrett'ın o kadınla yatıp yatmadığını merak etti. Bu mümkün müydü? Elbette mümkündü ama ya Tate?

"Tamam işte, her şeyi elde edemeyeceğini öğrenmiş olur, değil mi?" dedi India.

Barrett başıyla onayladı ve tek kelime daha etmeden eve yöneldi. Mektubumu unutmasa bari, diye içinden geçirdi India.

TATE

Barrett'ı kaybetmeyecekti. Bu yüzden de Chess'in tavsiyesine uydu ve her şeyi oluruna bıraktı. Barrett'a, planları olduğunu söylediği gece ne yaptığını sormadı, onu Anita Fullin'le ilişki yaşamakla suçlamadı ve Anita'yı Tuckernuck'a habersiz getirdiği için onu azarlamadı. Hiçbir şey olmamış gibi davrandı.

Şimdi her şey yolundaydı ya da yolunda sayılırdı. Tate ve Chess Doğu Göleti'nden döndüklerinde Barrett hâlâ evdeydi. Tate ona arkasından gizlice yaklaşıp elleriyle gözlerini kapadı. "Bil bakalım ben kimim?" Barrett dönüp onu kucakladı ve öpüştüler. Chess tiksinti ifade eden bir ses çıkarıp hızlıca merdivenlere yöneldi ama Tate onun bu tepkisine aldırmadı.

"Seni özledim," dedi Tate.

"Şimdi benimle gelir misin?" diye sordu Barrett.

Tate, buraya geldiklerinden beri ilk kez Chess'in akşam yemeği hazırlayacağını biliyordu. Limonlu, kırmızı biberli ve avokado soslu ızgara kılıç balığı yapacaktı. Bu, olumlu bir değişimin işaretiydi. Tate bu yemeği kaçırırsa Chess onu anlar mıydı? Koca öğleden sonra Tate'in karın ağrısını dinleyerek geçirmişti. Anlardı.

"Evet," dedi Tate. "Bekle çantamı alıp geleyim."

Tavan arasına koştu. Chess, Diplomatic Immunity tişörtünü ve ordu fazlası şortunu giyiyordu. Çamaşırhaneye götürme-

si için Barrett'a bir kez olsun ne tişörtünü ne şortunu vermişti. Tişört de şort da her an kendi başlarına kalkıp gidecekmiş gibi görünüyordular.

"Ben Barrett'la gidiyorum," dedi Tate.

"Akşam yemeğini kaçırarak mısın?" dedi Chess.

Tate yatağa oturup ablasına baktı. "Evet. Özür dilerim. Kızdın mı?"

Chess omuz silkti.

Tate tereddüt etti. Kalmalı mıydı? Burada geçirecekleri az bir zaman kalmıştı; Tate tam olarak kaç gün kaldığını hesaplamaya bile korkuyordu. Barrett aşağıda bekliyordu. Yemekte de kılıç balığı yiyeceklerdi zaten. Ama Tate o kadar duyarsız değildi. Bu, yemekten fazlasıydı; Chess'in hazırlayacağı bir yemektir.

"Kalacağım," dedi Tate.

"Kalmak zorunda değilsin."

"Kalmak istiyorum."

Chess kardeşine baktı ve o anda inanılmaz bir şey oldu; Chess'in yemek hazırlamasından çok daha şaşırtıcı bir şey. Chess gülümsedi. "Kalmak istemiyorsun, yalancı," dedi. "O yüzden git... Git, hemen git."

Bu hem izin hem de iyi dilekti. Tate bir çantaya birkaç parça giysiyle koşu ayakkabısını attı. Gitti.

Evde kalmalıydı; daha ilk saatten sonra böyle düşünmeye başladı. Tekne gezisi güzeldi ve Tate sınırlı sayıda tekne gezintisi yapabileceğinin bilincinde olan biri olarak keyif aldı. Güneş yakıyordu ama okyanustan sıçrayan su onu serinletiyordu. Bir yaz gününde Nantucket sahilinin inanılmaz güzelliğine daldı. Deniz çayırının yeşilliği, altın rengi kum, diğer teknelerin zarif beyazlığı... Yaşadığı sitede bütün yaz kırk derece sıcakta havuz kenarında oturan kadınları düşündü, Harris Teeter'da zerzevat paketleyen çift işitme cihazlı yaşlı adamı düşündü. Yakında o hayata geri dönecekti. Mümkün müydü? 1 Ağustos'ta Pennsylvania, Reading'te bir kraker firmasıyla işi vardı ve onu bitirir bitir-

mez Beaverton, Oregon'da Nike için bir iş yapacaktı. Belki iki işi de çabucak bitirebilir ve uçakla Nantucket'a gelip geri dönerdi.

Barrett siperliğini ve güneş gözlüğünü takmasına rağmen gözlerini kısarak bakıyordu. Tate onun yanındaki yardımcı kapitan koltuğunda oturuyordu ama birbirlerine dokunmuyorlardı. Bu normaldi: Bir tekneyi kullanmak, araba kullanmak kadar ciddi bir işti. Barrett'ın dikkatini dağıtmamalıydı. Ama Tate kendini tutamadı. Parmağını Barrett'ın sırtından aşağı kaydırды ve bedeninin gerildiğini hissetti. Elini geri çekti. Konuşmadılar.

Barrett, Madaket Limanı'na yanaştı ve teknesini palamarına bağladı. Tate küçük bota geçti. Bu işte artık ustalaşmıştı. Barrett son düzenlemelerini yaparken, Tate ayaklarının dibinde çantasıyla botta bekledi. Barrett da bota atladı ve kıyıya doğru kürek çekti. Hâlâ gözlerini kısarak bakıyordu, acı çekiyor gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu Tate. "Hiç sesin çıkmıyor da."

"İyiyim," dedi Barrett.

"Ee, Anita, Tuckernuck'ı beğenmiş mi?"

"Anita'dan söz etmeyelim," dedi Barrett. "Lütfen."

"Peki," dedi Tate.

Bu tam anlamıyla sohbeti bitiren bir şeydi. Barrett ya öfkeliydi ya da zihni çok meşguldü, Tate'in yapmak istediği tek şeyse onu soru bombardımanına tutmaktı. Ama bu her şeyi daha da içinden çıkılmaz hâle getirirdi. Sahile ulaştıklarında Barrett botu bağladı ve birlikte Barrett'ın marina otoparkındaki kamyonetine yürüdüler. Kamyonetin içi çok sıcaktı, Tate koltuğa oturunca poposu yandı. Konsolda, sütü üstünde havuz pisliği gibi kurumuş yarım fincan kahve vardı. Tate fincanı alıp havaya kaldırdı. "Bunu atmamı ister misin?" diye sordu. "Şurada bir çöp bidonu var."

"Bırak kalsın." Barrett kantağı çevirdi. Radyonun sesi aşırı yüksekti. Tate kıstı.

"Bırak dedim sana!" dedi Barrett.

Tate ona baktı. "Neden bağırıyorsun?"

"Bağırmiyorum."

Sanki bir yol aldılar. İşte bu, diye düşündü Tate. Gerçek hayat

bu. Bulutların üzerinde gezme dönemi bitmişti; Barrett Lee'yle gerçek, sinir bozucu, sıkıcı hayat buydu. Barrett ya işte kötü bir gün geçirmişti ya da başka bir sorun vardı. Tate ona baktı. O kadar yakışıklıydı ki canının yandığını hissetti.

"Ee, geçen gece ne yaptın?" diye sordu Tate. "Bana hiç anlatmadın."

"Tate..."

"Sır mı?"

"Hayır, sır değil. Mangal partisi için Anita'nın evine gittim. Roman'ın Washington'da toplantısı mı ne varmış, orada olamayacakmış. Anita da yerini doldurmam için beni çağırdı."

Tate'in midesi bulandı. "Yerini doldurmak mı?"

"Aynen öyle. Koca rolünü oynamam için. Biftekleri kızarttım, şarabı açtım, masanın başına oturdum, öyle şeyler işte."

"Onunla yattın mı?"

"Tanrım, Tate!"

"Yattın mı?" diye tekrarladı Tate.

"Yatmadım. Ama sorduğun için teşekkürler. Bu benim hakkımda ne düşündüğünü açıkça gösteriyor."

"Ne düşünecektim ki? O gece onunla olduğunu biliyordum. Ertesi sabah gelmedin. Öğleden sonra geldiğinde de yanında o vardı. Şimdi söyler misin? Başka ne düşünecektim ki?"

Barrett bir şey söylemedi.

Tate'in aklı ona ne yapması gerektiğini söylüyordu. *Sessiz kal! Israr etme!* Ancak bulmacanın parçaları yerine oturdukça Tate sessiz kalamadı.

"Dün sabah neden gelmedin?" diye sordu.

"İşim vardı."

"Anita'yla mı?"

Barrett içini çekti. "Cameron'ın dişçi randevusu vardı."

"Gerçekten mi?" Barrett yalan söylüyormuş gibi gelmişti ona.

"Gerçekten."

Kamyonetin içine eski spor ayakkabısı kokusu yayılınca Tate camdan dışarı baktı, çöplüğün yanından geçiyorlardı. Barrett'a

gelecekle ilgili ya da en azından yazın geri kalanıyla ilgili sorular sormak istiyordu. Barrett'la birlikte yaşamak, halletmesi gereken işleri olduğunda gidip yine onun yanına dönmek istiyordu. Böyle olmasını Barrett da ister miydi? Ona bunu şimdi soramazdı.

"Bu gece dışarı çıkmak ister misin?" diye sordu Tate. "Kör kütük sarhoş oluruz? Chicken Box'a gidip dans ederiz?"

"Çok yorgunum," dedi Barrett. "Balkonda bir bira içmek, hamburger hazırlamak, seninle ve çocuklarla takılmak istiyorum."

Bu gerçek hayattı.

"Peki," dedi Tate.

Tate uysal biriydi, her plana uyup mutlu olabilirdi. Barrett'ın ailesinin evinden oğlanları aldılar. Artık yaşlı bir adam olan Chuck Lee, Tate'i içtenlikle kucakladı. Geçirdiği felç nedeniyle bastonla yürüyordu, hem çok yavaş konuşuyor hem de konuşmakta zorlanıyordu. Grant'in, Birdie'nin, India'nın, Chess'in, Billy'nin, Teddy'nin ve Ethan'ın hâlini hatırlar sorarken Tate onu sabırla bekledi. (Herkesin adını hatırlaması çok şaşırtıcıydı, hele Bill Bishop'ın öldüğünü hatırlamasıysa daha da inanılmazdı.) Tate ona herkesin iyi olduğunu, Birdie, India ve Chess'in de Tucker-nuck'taki evde mutlu olduklarını söyledi.

"Annen çok güzel bir kadındı," dedi Chuck.

"Hâlâ öyle," dedi Tate.

"Hatta teyzen de güzeldi."

"O da hâlâ çok güzel."

"Bundan eminim," dedi Chuck.

Tate'e kalsa bütün gün oturup Chuck Lee'yle sohbet edebilirdi ama Barrett'ın balkonda bira içmek için sabırsızlandığını ve çocukların mızızlanmaya başladığını görebiliyordu. Tate, Chuck Lee'ye yakında onu görmeye yine geleceğine söz verdi ve Tucker'ı kucağına alıp kamyonete yürüdü.

Tate onu araba koltuğuna oturtunca Tucker ağlamaya başladı, arkasından Cameron da ağladı.

"Başım zonkluyor," dedi Barrett.

Barrett'ın evine vardıklarında, Tate çocukları araba koltuklarından indirip bahçedeki duşa götürdü. Çocuklar suyun altına girince daha büyük yaygara kopardılar.

"Ben bir koşu pijamalarını getireyim," dedi Barrett.

"Saçlarını da yıkayayım mı?"

"Yıkar mısın?" dedi Barrett.

Yıkardı tabii, Barrett ve onun iki küçük askeri için her şeyi yapardı. Böyle şeyler Tate'e bir aile olmuşlar gibi mutluluk veriyordu. Barrett pijamalarını almaya gidince, Tate de oğlanların saçlarını vişneli turta dolgusu gibi kokan Suave çocuk şampuanıyla güzelce köpürttü. Çocuklar durmadan ağlıyorlardı; gözlerine şampuan kaçtı, su çok sıcaktı, Tate musluğu çevirdi ama bu defa da su çok soğuktu. Tucker duştan fırlayıp eskiden bahçe olan kuru, tozlu toprak alanın ortasında durdu. Saçlarında beyaz şampuan köpükleri vardı ve şimdi ayakları da çamurlanmıştı.

"Tucker, buraya gel!" diye seslendi Tate.

Tucker ağlıyordu, Cameron da sızlanıyordu ama en azından o yıkanıp temizlenmişti. Tate onu havluya sardı. Pijama getirmeye giden Barrett nerede kalmıştı?

"Tucker!" dedi Tate. "Hadi ama tatlım!"

Tucker olduğu yere kök salmış gibi hiç kıpırdamadan ağlamaya devam etti.

Tate bahçeye koşup Tucker'ı kucakladı. Çocuk, Tate'in kollarında yağlanmış domuz yavrusu gibi kıvranıyordu. Duşun altına girince Tucker kurt gibi ulumaya başladı. Tate, Barrett'ın ne düşüneceğinden, komşuların ne diyeceğinden, Tucker'ın, annesi olmayan bir kadının onu bu şekilde zorla duşa sokmasından yıllar sonra terapiye ihtiyaç duyacak kadar etkilemesinden endişe ediyordu. Tate, Tucker'ı duruladı ve tabii onu durularken kendi de ıslandı. Ilık su ona o kadar iyi gelmişti ki hemen oracıkta soyunup duşun altına girmek istedi ama bu Tucker'ı ileride gerçekten terapilik edebilirdi.

Suyu kapattı. Duşa iki değil, sadece bir havlu asılı olduğu için Tucker havlusuz kaldı.

“Barrett!” diye seslendi Tate. “Havlu da getir!”

Barrett gelmedi. Çıplak ve ıslak Tucker böğürerek ağlarken Cameron sürgülü kapıdan içeri sıvıştı. Tate, Tucker’ı kucağına alıp içeri girdi.

Barrett’a seslendi. Cevap gelmedi. Tucker’ın peşinden çocuk odasına doğru yürüdü. Yolda banyodan bir havlu kapıp çocuğu kuruladı. Tucker ağlamayı kesti ve çırılçıplak hâlde oyuncak tren masasına koştu.

“Pijamalarınız nerede?” diye sordu Tate çocuğa.

Tucker bir sıra askıyı işaret etti. Pijamalar!

Tate çocukların ikisini de giydirip ıslak havluları kaldırdı. Bir engelli koşu parkurundan geçmiş gibiydi. Barrett neredeydi?

Cameron yanına gelip, “Ben acıktım,” dedi.

“Akşam yemeği yiyeceğiz,” dedi Tate. “Bekle.”

Oturma odasına geçti. Eğer Barrett balkonda bira içiyorsa Tate onu boğardı. Ama oturma odası boştu ve balkonda da kimse yoktu. Tate bir şekilde birbirlerine denk gelmemiş olabileceklerini düşünerek dışarıdaki duşa döndü ama Barrett orada da değildi. İyi bir eş gibi havluları çamaşır ipine astı.

“Barrett?” diye seslendi. Ses yok.

Tekrar eve girdi ve çocuklara baktı. Tucker’ın trenleriyle oynuyorlardı. “Babanızı gördünüz mü?”

“Acıktım,” dedi Cameron.

Tate koridordan Barrett’ın yatak odasına doğru yürüdü. Eğer yatağında uyuyakaldıysa Tate onu boğardı.

Yatak odasının kapısı kapalıydı. Tate tokmağı yokladı, kilitliydi. Kapıyı tıkladı. “Barrett?” Barrett’ın içeride konuştuğunu duyabiliyordu. Telefondaydı. Tate tekrar kapıyı çaldı. Barrett kapıyı araladı, kulağındaki telefonu işaret etti ve kapıyı tekrar kapadı. Barrett’ın, “Anita, dinle,” dediğini duydu. “Beni dinle.”

Koridorun sonuna yürüdü ve merdivenlerin başına oturdu. Chess’i, misket limonu ve kırmızı biber turşusunu karıştırırken, inci beyazı kılıçbalığı filetosunun üzerine dökerken ve her iki tarafının da eşit şekilde soslandığından emin olmak için balığı

çevirirken düşündü. Başında tığ işi mavi şapkası, Birdie'nin kot kumaştan mutfak önlüğünü takmış, küçücük mutfakta haftalardır ilk kez bir amaç duygusuyla çalışan Chess'i düşündü. Chess gülümsüyor, ısıklık alıyor, Birdie ve India'ya emirler yağdırıyor muydu?

Tate ağlamamak için kendini tuttu.

Barrett'ın Anita Fullin'le telefon görüşmesi yaklaşık bir saat sürdü. Bu arada Tate çocuklara yemek hazırladı: Mikrodalgada pişirdiği sosislileri onların istediği gibi kesip ketçapla servis etti. İkisine de birer avuç tuzlu kraker ve birer kap elma püresi verdi. Tate başlarında olduğu için sütlerini pekmezli içmeye itiraz etmediler. Çocuklar iştahla ve keyifle karnınlarnı doyururken Tate, Barrett'm telefonda olduğu her dakika daha da artan öfkesini ve endişesini gizlemeye çalışıyordu. Anita'yla ne konuşuyor olabilirlerdi. İlişkileri sınırları aşmıştı. Tate, başka kapıcıların müşterileriyle kapalı ve kilitli kapılar ardından bir saat konuştuklarını hiç sanmıyordu.

Yemekten sonra Tate çocuklara hazır kremşantiyle süslediği birer puding verdi.

"Seni sevdim," dedi Tucker.

"Babam nerede?" diye sordu Cameron.

Barrett telefonu kapadığında saat sekize on vardı. Ellerini çırpı ve şakacıktan otoriter bir sesle konuştu. *Neredeymiş bakalım benim teğmenlerim?* Tate ve çocuklar kanepede oturmuş, *Go, Diego, Go!* izliyorlardı. Tucker, Tate'in kolunda uyukluyordu. Cameron gözlerini ekrandan ayırmadı.

Barrett, Tate'in omzuna dokundu. Tate de gözlerini ekrandan ayırmadı. Diego, yavru bir jaguarı kurtarmaya çalışıyordu. Barrett'a bakarsa hırlardı. Ağzını açarsa, onu ısırırdı.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi Barrett. Tucker'ı kucağına aldı. "Onu yatağına yatırayım. Hemen dönerim."

"Cam, bu bitince gidip dişlerimizi fırçalamalıyız."

“Tamam,” dedi Cameron.

Tate, Cameron’a dişlerini fırçalattı. “Dün dişçiye gittiniz mi?” diye sordu çocuğa.

“Evet,” dedi Cameron. “Yeni bir diş fırçam oldu!” Sırtarak fırçasını gösterdi. Demek Barrett dişçi konusunda yalan söylememişti. Tate tuhaf bir hayal kırıklığı hissetti.

Cameron yatağa girdi ve Tate ona üç hikâye okudu. Harika bir anneydi. Cameron’un alnına bir öpücük kondurdu, gece lambasını yaktı ve Cameron’ın istediği gibi kapıyı biraz aralık bıraktı. Bir çocuğu uyutmak muazzam bir başarı hissi veriyordu.

Tate başını uzatıp Tucker’ın odasına baktı. Tucker uyuyordu, Barrett da yanında horluyordu. İkisi öyle sevimli görünüyorlardı ki insan kızamazdı bile. Ama Tate kızdı. Barrett’ı uyandırmadı.

Üst kata çıktı, kendine bir bira açtı ve dolaplarda yiyecek bir şeyler ararken bir kutu İspanyol fıstığı buldu. Kanepeye yerleşip televizyonu açtı. Bu bir lükstü. HBO’da ya da Showtime’da bir dizi izleyebilirdi; eski hayatının dramlarına kapılıp –hepsi uydurma– yeni hayatının dramlarını unutabilirdi. Ama öyle yapmadı, Red Sox-Yankees maçı buldu ve bununla mutlu oldu.

Stephanie’nin fotoğraflarından birini eline aldı: Sırtı açık, kol-suz elbisesiyle olanı. Fotoğraf bir masanın karşısından çekilmiş gibiydi, bir restoranda olabilirdi. Steph bronzlaşmıştı, gülümsüyordu, mutluydu.

Steph hiç Anita Fullin’le ilgili saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmış mıydı? Kaldıysa, arkasında bir el kitabı bırakmış mıydı?

Tate televizyonu kapamadan kanepede uyuyakaldı. Üç Corona içmiş, fıstık kutusunun yarısını boşaltmıştı. Barrett onu saat 01:10’da uyandırdığında kanıtlar sehpanın üzerindeydi: Boş şişeler, açık fıstık kutusu ve Steph’in fotoğrafı.

“Selam,” dedi Barrett. Tate’in bacaklarını kaldırıp oturdu, bacaklarını kucağına koydu.

“Selam,” dedi Tate. Artık öfkeli değildi. Öfkelenemeyecek kadar yorgundu.

“Telefon görüşmesi için özür dilerim,” dedi Barrett.

Tate sessizdi. Yanlış bir şey söylemek istemiyordu.

“Açıklamam gereken bazı şeyler var,” dedi Barrett.

Tate karanlıkta ona baktı. Ne söyleyecekti?

“Anita, teyzenin heykelini satın almak istedi. Geçen gün yatak odasında gördüğümüz şu küçük heykeli.”

“Roger’ı mı?”

“Roger’ı,” dedi Barrett. “Onu gerçekten satın almak istedi. İşin aslı, Anita bir şeyi satın almaya karar verdiğinde, bu inanılmaz önem kazanır. Saplantı hâline getirir. Çünkü yapacak başka bir şeyi yok. Yani bir işi yok, çocukları yok demek istiyorum. Bir şeyleri elde etmek onun hayatının amacı.”

Tate bunun ne kadar üzücü ve acınası bir durum olduğu hakkında yorum yapmak istedi ama gerek yoktu.

“Her neyse, ben de teyzene sordum. Ona Anita’nın Roger’ı elli bin dolara satın almak istediğini ve muhtemelen fiyatı yetmiş beş bine kadar çıkaracağını söyledim. Ama teyzen kabul etmedi. Kesinlikle satmayacakmış.”

“Teyzemin parası çok,” dedi Tate. “Hem Roger da Tuckernuck’a ait.”

“Doğru. Başka biri olsa bunu anlardı. Ama Anita anlamıyor. O reddedilmeye alışık değil. Satılık olmayan şeylerle karşılaşmaya alışık değil. Çünkü dünyada satılık olmayan ne kaldı ki?”

“Roger’ı satın alamadığı için morali mi bozuldu?” dedi Tate.

“Yıkıldı,” dedi Barrett. “Bunu anlayabilmen için Anita’yı tanıman gerek. Bunu, teyzen ve sen, Tuckernuck’taki siz dört kadın, onun sahip olamadığı bir şeye sahipmişsiniz gibi görüyor. Seni kıskanmasının başka nedenleri de var. Çünkü sizin eve günde iki kez geliyorum, çünkü aileni çok seviyorum, çünkü seninle çıkıyorum... Bu yüzden geçen gece güç gösterisi yaptı ve mangal partisine gitmem için bana yalvardı. Öyle bir parayı asla geri çevirmeyeceğimi bildiği için bana fazla mesai ödeyeceğini söyledi. Sonra da ertesi gün onu Tuckernuck’a götüreceğime dair benden söz aldı. Keşke onun nasıl çıkarıcı biri olduğunu, kendi çıkarları

için başkalarını nasıl kullandığını anlayabilseydin. Bana hayır deme şansı bırakmıyor.”

“Onunla yattın mı?” diye sordu Tate.

“Hayır,” dedi Barrett. “Buna inanmakta zorlandığına eminim ama cevap hayır. Anita’dan hoşlanmıyorum bile. Aşırı ısrarcı, münasebetsiz, çok miskin ve boş biri.”

“Tamam,” dedi Tate. “Yani uzun telefon konuşması bunun için miydi? Anita, Roger’ı satın alamayacağı için üzülüyor ve sen de ona açıklama mı yapıyordun... Ne? Onu teselli mi ediyordun?”

“Hayır,” dedi Barrett. “Tam olarak öyle değil.”

“Ne peki?” dedi Tate.

“Bana bir iş teklifi etti,” dedi Barrett.

“Senin bir işin var zaten. Kendi işinin patronusun.”

Barrett içini çekti. “Sadece ona çalışmam için bana bir yılda kazandığımın üç katını artı sağlık sigortası teklif etti.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Şaka yapmıyorum.”

“Ona burada, Nantucket’ta hizmet etmenin karşılığında mı? Yoksa New York’a da mı gitmen gerekiyor?”

“Burada, Nantucket’ta,” dedi Barrett. “Her şeyi ben yapacağım. Evle, bahçelerle, teknelerle, arabalarla ilgileneceğim. Her şeyi ve herkesi ben yöneteceğim. Onlara bir şoför ayarlayacağım, akşam yemeği rezervasyonlarını yaptıracağım, uçuşlarını planlayacağım, gazetelerin teslimatını sağlayacağım, çiçek sipariş edeceğim, hizmetçilerle ilgileneceğim. Kâhyaları, bekçileri ve özel asistanları olacağım.”

“Peki bizimle çalışmaya devam edecek misin?” diye sordu Tate. “Ya da diğer müşterilerinle? AuClairelerle falan?”

Barrett başını iki yana salladı. “Sadece Fullinlere çalışacağım.”

“İstediğin bu mu?”

“Benim ne istediğimle ilgili bir şey değil bu,” dedi Barrett. “Manita’yı bana onlar verdi; geri alabilirler. Ayrıca, bilmediğin

başka bir şey daha var. Steph hastayken Roman ve Anita'dan çok fazla borç aldım. Çok fazla. İki yüz bin dolar."

"Lanet olsun!" dedi Tate.

"Özel hemşirelere ödeme yapmak için ihtiyacım vardı," dedi Barrett. "Steph bu sayede son ânına kadar evde bakılabildi."

"Of," dedi Tate.

"Bankaya gidip ikinci bir kredi çekecektim," dedi Barrett, "ama Anita teklif etti. İstedğim zaman geri ödeyebileceğimi söyledi. Kredi taksitlerini ödeyememe ya da evi kaybetme gibi endişelerim olmayacaktı."

"Anlıyorum," dedi Tate."

"Buna değdi," dedi Barrett. "Bu işi kabul edip kendi işimden vazgeçmek zorunda kalsam bile, Steph'i evde tutabildiğim için buna değdi."

Tate, Steph'in fotoğrafına baktı, gülümsüyordu. *Elbette*, demeliydi. *Elbette Anita Fullin'e hayatın boyunca borçlusun çünkü sana ikramiye olarak Manita'yı verdi ve ölmekte olan karının evde bakılmasını sağlaman için sana borç para verdi.* Ama bu doğru değildi.

"Bu bir şantaj," dedi Tate. "Ya da onun gibi bir şey."

"Parayı geri çeviremem," dedi Barrett. "Sağlık sigortasını da. İki çocuğum var."

"İki çocuğun olduğunu biliyorum," dedi Tate. "Sen telefondayken onları ben yıkadım, giydirdim ve karınlarını doyurdum."

"Tate..."

"Kadın seni satın almaya çalışıyor," dedi Tate. "Ona satılık olmadığını söyle. Ona kovulduğunu söyle. Artık onu müşterin olarak istemediğini söyle."

Barrett kaba bir kahkaha attı. "Peki nasıl para kazanacağım? Borcum ne olacak? Beni satın almaya çalıştığını söyleyebilirsin ve haklısın da, yaptığı şey bu. Ama ben zengin bir adam değilim. Zengin doğmadım. Yazlarımı Tuckernuck'taki yazlık evimde geçirip New Canaan'da büyümedim. Benim çapım belli, paraya ihtiyacım var. Bu işi kabul edeceğim, Tate çünkü başka seçeneğim yok."

Tate bunlara inanmıyordu. "Bir seçeneğin var. Diğer müşterilerle çalışmayı seçebilirsin. Anita'ya olan borcunu ona düzenli bir şekilde geri ödeyebilir ya da o ikinci krediyi çekip hepsini bir kerede kapatabilirsin. Anita için çalışmanın daha kolay olacağını düşündüğünü anlıyorum. Bu hızlı bir çözüm ve daha fazla para kazanacaksın. Ama sonunda daha fazlasını ödeyeceksin. Bedeli, kişiliğini ve özgürlüğünü kaybetmek olacak."

Barrett ayağa kalktı. "Sen ne dediğini bilmiyorsun."

"Öyle mi?"

"İyi geceler," dedi Barrett.

Tate şafağın ilk ışıklarıyla usulca Barrett'ın odasına indi ve gözünü açmasına fırsat vermeden onunla sevişti. Barrett onu koynuna aldı, sarıp sarmaladı, okşadı. Tate onun dokunuşundaki aşkı ve sevgiyi hissetti. Çaresizliği. Özür dileyişi... Sonrasında Tate onun göğsünde ağladı. Barrett'ı kaybedecekti.

CHESS

Yirminci gün.

Düğün planları hayatımı ele geçiriyordu. Annem evinin arkasındaki gölette bir yüzen ada yaptırmak için ısrar ediyordu; böyle bir hayali vardı ve hayalini gerçeğe dönüştürmeye kararlıydı. Babam yüzen ada için para ödemek istemiyordu. Ben araya girip annemin avukatlığını yaptım; yüzen adayı gerçekten istiyormuş gibi davrandım ama aslında umurumda bile değildi. Belki de babam hiç umurumda olmadığını anladı ama yine de parayı vermeyi kabul etti. Ahizeyi kapayıp telefona bakarken sadece yüzen adayı değil, düğün planlarını da umursamadığımı düşündüm.

Ölünmek istemiyordum.

Nick'in New York'a döndüğünü biliyordum, Michael söylemişti. Evelyn, Nick'in dönüşünü ve albüm anlaşmasını kutlamak için bir aile yemeği düzenlemek istiyordu. Bunu golf kulübünde yapmayı planlıyordu.

"Nick bunu asla kabul etmez," dedim.

"Etti bile," dedi Michael.

Nisan ortasıydı ve New Jersey bahar mevsimini büyük bir lütuf gibi karşılamıştı. Ağaçlar parlak yeşilimsi sarı renkteydi ve golf kulübündeki çimler yeni biçilmişti. Paskalya yumurtaları gibi rengârenk nergis, çiğdem ve lale tarhları vardı. Kulübün birçok üyesi hâlâ Florida'daydı ama hava güzel olduğu için egzersiz alanında insanlar vardı. Golf kulübü Morgan ailesinin ikinci eviydi; Cy ve Evelyn kulübe çocukları küçükken üye olmuşlardı ve onlar için orası, ailecek rahatça gidebildikleri sessiz sakin, lüks, güvenli bir sığınaktı. Zenginliği, ayrıcalığı ve seçkinliği somutlaştırdığı için Nick'in golf kulübünden nefret ettiğini biliyordum. Michael severdi, onu prova yemeğimizi orada yapmaktan vazgeçirene kadar göbeğim çatlamıştı.

Kulübe kiralık bir arabayla gittik. Cy, Evelyn, Nick ve Dora'yla orada buluşacaktık.

Nezih ortama rağmen tam bir umutsuz vakaydım. Ama kalbimin derinliklerinde, Nick'in gelmeyeceğine ikna olmuşum. Altı aydır ülkeyi dolaşıyor, barlarda, yeraltı kulüplerinde ve köhne konser salonlarında çalışıyordu; ailesiyle aynı masada martini içip pırzola yiyecek değildi. Son anda iptal edecekti ve beklentilerim yine suya düşecekti.

Aklımı işle meşgul ettim. Golf kulübünde öğle yemekleri üzerine bir makale fikri üzerinde düşünüyordum: evinizin arka bahçesinde de servis edebileceğiniz kulüp sandviçleri, Cobb salataları ve soğuk çorba çeşitleri. Girişe giden kaldırım taşlı yolda yürürken ayaklarıma bakıyordum; Michael'la kol kolaydık. İçeri girdik. Kulüp, ülkenin dört bir yanındaki golf kulüpleriyle aynı kokuyordu: kızarmış patates, pipo dumanı, eski deri, cilalı pirinç.

"İşte oradalar," dedi Michael.

İşaret ettiği yere baktım. Fuayedeydiler – Cy ve Evelyn, Dora ve Nick.

Michael önce kardeşine uzanarak elini sertçe sıktı, sonra da onu ayı gibi kucakladı. "Adamım, çok iyi görünüyorsun," dedi Michael.

Ben otomatikman Cy'ı öptüm; sonra Evelyn'i öptüm, kokusuna bayıldığım parfümü burnuma kadar geldi; ardından da Duke'tan bahar tatili için gelmiş olan Dora'yı. Nick'e doğru adım attım. Selamlaşmam gerekiyordu ama korkuyordum.

"Hey, sen!" dedim.

"Selam," dedi Nick. Ve beni gerçek bir kayınbirader gibi öptü. Dudajını yanağıma doğru dürüst değdirmeden. Ama kolumu da tuttu ve morartacak gibi sıktı.

"Bütün aile bir arada olduğumuza inanamıyorum," dedi Evelyn. "Mutluluktan ağlayabilirim."

"Ben de bir kokteyl isteyeceğim," dedi Cy.

"Ben de sana katılacağım," dedi Nick. Sesinde daha önce duymadığım bir coşku vardı. "Önden buyur."

Michael gibi konuşuyor, diye düşündüm. Öfkesi geçmişti ve kötü çocuk dürtülerini kontrol altında tutuyordu. Ve Michael'a benziyordu. Saçlarını kestirmiş, ütülü haki pantolon ve lacivert bir ceket giymişti. Bir de mokasen. Şık ve bakımlı görünüyordu. Bu da nereden çıktı? diye düşündüm. Doğal olarak geride kaldım; Morgan ailesinin hepsinde Tanrı vergisi uzun adımlar ve atılgan bir "önce ben" yürüyüşü vardı, özellikle de kokteyl söz konusuysa. Nick arkasına dönüp bana göz kırptı.

"Güzel ceket," dedim.

"Senin için giydim," dedi.

Yemekte benim yanıma oturunca, onunla Michael'ın arasında kaldım. Bunu yapabilirim, diye düşündüm. Sonra da beyaz şarap yerine kırmızı şarap istedim. Cy, Nick'in dönüşü şerefine kadeh kaldırdı, hepimiz içtik.

Masadaki ekmek sepetinin içinde naylon paketlerde kraker vardı. Dora sepetten bir paket –iki susamlı galeta– aldı ve "Bu çok retro ama seviyorum," dedi.

Nick turnesini anlattı; Charleston ve Houston en sevdiği iki şehir olmuş ve elinde olsa Ohio'ya bir daha asla gitmezmiş (kusura bakma Ohio). Onu büyük bir ilgiyle dinliyordum. Yanımda oturuyordu, ya-

nımda konuşan oydu, ona dokunabilirdim, dokundum da, ona yemek tabağını uzatırken parmaklarımız birbirine değdi. Ne yapacağım? diye düşündüm. Ne yapacağım? Nick golf kulübüne gelmişti, saçlarını kestirmiş ve bana şık görünmek için ceket ve mokasen giymişti. Bana yapabileceğini göstermek için.

“Eh, düşün planlarımız da iyi gidiyor,” dedi Michael.

“Ah, evet, öyle!” dedi Evelyn. “Chess, Nick’e yüzen ada planını anlatsana!”

“Yüzen ada hakkında bir şey duymak istemez bence,” dedim.

“Bana yüzen adadan bahset,” dedi Nick.

İzin isteyerek kadınlar tuvaletine yöneldim.

Kadınlar tuvaletinde bir antre, uzun bir aynanın önünde saten minderli koltukların olduğu bir oturma alanı vardı. Aynanın altındaki çıkıntıda cam küllükler duruyordu. Oturdum ve burada sigara içen, rujlarını tazeleyen ve dedikodu yapan New Jerseyli evli kadınları düşündüm. Hiç şüphesiz onların da korkunç sorunları ve almaları gereken kaçınılmaz kararlar olmuştu. Mutsuz bir evlilikleri vardı ve yasak ilişki yaşıyorlardı. Kocaları işlerini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı, içki sorunları vardı ya da kumar oynuyorlardı. Kadınlar ya kazara hamile kalmışlardı ya da bir türlü hamile kalamıyorlardı.

Bir süre aynada kendime baktım, ne kadar uzun baktım bilmiyorum. Çok uzun.

Evlenmek istemiyorum, diye düşündüm.

Kapı çalındı. Michael’dır, bana bakmaya gelmiştir diye düşündüm. Evelyn olsaydı içeri girerdi. “Geliyorum!” dedim ve kapıyı açtım.

Nick.

Etrafa bakındım. Hizmetçi üniformalı Hispanik bir kadın, şarjlı süpürgeyle koyu kırmızı halıyı süpürüyordu.

“Ben evlenmek istemiyorum,” dedim.

“O zaman bu konuda bir şeyler yapsan iyi olur,” dedi Nick.

Onu tutup öpmek, boş salona götürüp sarılmak istiyordum ama Fairhills Golf Kulübü’nün ortasında bunu yapamazdım. Sıradan bir yenge-kayınbirader görüntüsünde, yan yana ve kısık sesle konuşarak masaya doğru yürüdük.

"Bana o kartpostalları sen gönderiyordun," dedim.

"Ben gönderiyordum," dedi.

"Beni özledin mi?" dedim.

"Özledim," dedi.

"Ne kadar özledin?" diye sordum.

Olduğu yerde durdu. Büyük bir sarkaçlı saatin gongu yeni saatin gelişini belirterek vurdu. "Burnumda tüttün," dedi.

Bu cevap beni gülümsetti.

"Önünde büyük bir iş var," dedi.

"Bana yardım edecek misin?" diye sordum.

"Hayır. Bunu yapmak ya da yapmamak senin elinde. Kendi gerekçelerin için. Benimle hiçbir ilgisi olamaz."

Cevap vermedim.

"Anlıyor musun?"

Anladım ama yine de kendimi yüzüstü bırakılmış hissediyordum.

Biraz küçümser bir havayla güldü. "Bunu asla yapmazsın."

Masadaki yerime döndüğümde öfkeliydim. Nick bana resmen meydan okumuştı. Kazanmaya kararlıyım. Bir dahaki sefere bu insanlarla yemek yediğimde, Nick'le birlikte olacaktım.

Ama Michael'la birlikte arabaya döndüğümde Nick'in haklı olabileceğinden korktum. Michael'la mutluydum; gayet mutluydum. Birbirimize aittik, düğünümüz için hazırlıklar yapılıyordu ve benim için on binlerce dolar harcanmıştı. Pişmiş aşı su katacak türden bir insan değildim. Kıyısından da olsa tarihin akışın değiştirecek biri değildim.

Michael, Kaliforniya'ya gitti. Her ne kadar yaptığı iş bunu gerektirse de neredeyse hiç iş seyahatine çıkmazdı. Gidişi, benim için beklenmedik bir lükstü. Bütün şehir farklı görünüyordu. Özgürdüm! Rhonda'yı aradım ve birlikte plan yaptık. Bar Seine'de içmeye başlayıp oradan Aureole'a, sonra Spotted Pig'e ve Bungalow 8'e geçecektik.

() gece mutluydum. Aureole'dan Spotted Pig'e geçerken yolda Michael'ı arayıp onunla konuştum. Çok sarhoştum, onunla konuşmak gerçek gibi gelmemişti. Michael başka bir zaman dilimindeydi. Sesi cid-

diydi ve keyifsizdi; çok büyük bir teknoloji firmasında önemli bir CEO pozisyonu için son üçte bir değil iki adayı vardı. Ona şans dileyip telefonu kapadım.

Çok sarhoştum. Nick'e şöyle bir mesaj attım: Bungalow 8'de buluşalım. Bunu yapmasına imkân yoktu. Daha önce benimle hiçbir yerde buluşmamıştı. Ama ben de daha önce hiç teklif etmemiştim. Michael'ın şehirdışında olduğundan haberi var mıydı acaba? Diplomatic Immunity'nin web sitesini düzenli olarak kontrol ediyordum, Nick'in boş olduğunu biliyordum.

Rhonda'nın arkasından Bungalow 8'e girer girmez Nick'i gördüm. İçkisini almıştı ve hevesli hâllerinden hayranı oldukları anlaşılan birkaç gençle sohbet ediyordu.

Nick beni gördü. Elimi kaldırdım. Bir dakikaya ihtiyacım vardı. Sonuçta Rhonda'yla birlikteydim. Rhonda'nın tanıdığı birini bulması sadece otuz saniyesini aldı; Rhonda'yı gözleriyle yiyen, uzun boylu, esmer bir Akdenizli.

"Hemen dönerim," dedim.

Nick'i aldım ve birlikte mekândan ayrıldık.

"Nereye gitmek istersin?" dedi Nick.

"Central Park'a," dedim.

"Orası geceleri güvenli değil, Chess," dedi.

"Yürüyelim," dedim.

Şehir merkezine doğru neredeyse yetmiş blok yürüdük. Ben ayıldım ve konuştuk. Ne yapıyorduk? Bu gerçek miydi? Nasıl olacaktı? Nick'in bir albüm çıkarması yakındı. Hatta ödemenin bir kısmını almıştı ve yeni bir ev bakıyordu. Sık sık seyahat etmesi gerekecekti ve benim de onunla gitmemi istiyordu. Gider miydim? İşimi bırakır mıyım? Bırakırım, dedim. "Bırakmazsın," dedi. Ama bırakırdım. Glamorous Home'un yemek editörü olmayı seviyordum ama dışarıda benim için daha önemli, daha anlamlı, daha ferah bir şeyler vardı. O gece Michael'dan ayrılmaya hazırdım. Nişanı atacaktım; onun için değil, kendim için. Ben Nick'i istiyordum. O beni istiyor muydu?

Nick, Broadway ile Otuz Üçüncü Cadde'nin köşesinde beni durdurdu. Hiç de romantik bir yer değildi. Yüzümü ellerinin arasına aldı

ve "Senden başka hiçbir şey istemiyorum," dedi. "Gruptan ayrılırim, müziği tamamen bırakırım, pokerden ve kaya tırmanışından vazgeçerim. Kırmızı eti, birayı, sigarayı, hepsini bırakırım. Sadece seninle birlikte olmak için. Elini tutarım ve birlikte yürürüz. Şarkılarımı sana ve çocuklarımıza söylerim. Bu bana yeter."

"Yeter mi?"

"İstediğim sadece bu."

Öpüştük. Dünya dönüyordu.

O gece eve dönünce Michael'ı aradım ve nişanı attım. Tencerede kaynayan suyun içine bir avuç çubuk makarna atar gibi sakince bitirdim her şeyi. Ortadan kırılan makarnaları birleştirmek nasıl mümkün değilse, tekrar bir araya gelmemek üzere ayrıldım Michael'dan. Hiç tereddüt etmeden, şüpheye yer bırakmadan.

Akşam yemeğini hazırladı. Bu çok büyük bir adımdı; daha bir ay önce bir daha yemek yapmayacağına yemin etmişti. Ama bakın: Avokado soslu, misket limonlu-kırmızı biberli kılıçbalığı, mısır salatası, küflü peynirli ve jambonlu atalık domates. Tam bir ziyafetti. Tate orada değildi ama Chess kendinden çok Tate için üzülüyordu. Chess, Birdie ve India kokulu mumları yakıp piknik masasında oturdular. Dalgaların sesi eşliğinde yiyip içip sohbet ettiler. Güneş battı. Chess, Bungalow 8'deki geceyi ve Nick'le yürüdükleri onca yolu düşündü. O gece Manhattan'da onlardan başka kimse yok gibiydi ve dünya yepyeni olasılıklara gebeydi. Aradan sadece üç ay mı geçmişti? Ne çok şey değişmişti. Chess olayların bu şekilde değişmiş olmasına kahrediyordu; Michael'ın ölmüş olmasına lanet ediyordu ama bunu yapmak, öfkelenmek doğru yönde atılmış bir adımdı. *At o taşları. Ağırklardan kurtul.*

Chess aniden ağlamaya başladı. India ve Birdie annelerinin ne kadar berbat bir aşçı olduğu hakkında konuşmayı kestiler (Konuşma buraya varmadan önce de Chess'in aşçılık yeteneğini övmüşlerdi: Kılıçbalığı ağızda dağılıyordu). Önce Birdie kızına

uzandı ve India diğerk tarafından yaklaştı, Chess'i aralarına alıp sarıldılar. Chess durmadan ağlıyordu. Ağlayabilmek neredeyse üç haftasını almıştı ama artık başka bir şeye, başka bir ruh hâline, yeni bir var olma yoluna doğru ilerliyordu.

"Bırak kendini, canım," dedi Birdie.

"İşte bunu bekliyorduk," dedi India. "Tam olarak bunu bekliyorduk."

Hayat zor ve üzücüydü. En sevdiklerimizi incitiyorduk. Michael ölmüştü. Nick gitmişti. Chess hepsini hissetmek istiyordu; acıyı, kederi, suçluluk duygusunu. *Elinden geleni ardına koyma.*

Chess yürüyüşe başladı. Tate sabahların insanıydı, Chess'se öğleden sonra geç saatte, kokteyl saatinden hemen önce egzersiz yapmayı severdi. Bu, şehirde işten sonra, gündüzünü gecesinden ayıran kutsal saatte koştuğu zamandı. Elinde bir şişe soğuk su, başında şapkası, güneş gözlüğü ve üç hafta boyunca parmak arası terlikle dolaştıktan sonra ayaklarını sıkkan koşu ayakkabısıyla saat dört buçukta evden ayrıldı. Tuckernuck'ın batı sahiline kadar yürüyüp geri dönecekti. Koşmayı tercih ederdi ama birkaç dakika içinde nefesi kesilir ve cesareti kırılırdı. Michael'la birlikte Central Park'ta koşarlardı; o zamanlar Chess kendini ona çok yakın hissedirdi. Çok daha hızlı koşabilecek olmasına rağmen, Michael daima onun temposuna uyum sağlardı. Koşarken konuşmaktan ikisi de hoşlanmazdı. Gerektiğinde işaretlerle iletişim kurarlardı. Michael'ın yanında olmak, uyumlu adımları ve kalp atışlarıyla ona hem enerji verir hem de rahatlatırdı.

Tuckernuck güzeldi. Chess burasının dünyanın en güzel yeri olduğuna karar verdi. Okyanus, masmavi gökyüzü, şimdi tavşanlar, tarla fareleri ve kızıl kuyruklu şahinler için açık alan hâline gelmiş olan eski tarım arazilerini kesen çakıl taşlı patikalar. Tek tük evler vardı. Annesi ve teyzesi evlerin her birinin kime ait olduğunu ve ne zaman satın alındıklarını bilirlerdi. O insanlar –bazıları zengin, bazıları ünlü– hayatın sırrını öğrenmişlerdi ve bir an için Chess o sırrı kendisinin de bildiğini hissetti.

Saçını atkuyruğu yapmış sarışın bir kız bisikletiyle Chess'e doğru geliyordu. Chess kısa ama dik bir toprak yolu tırmanıyor, kız aşağı iniyordu. Bisiklet hızlanırken ön tekerleği yalpalıyordu. "Bu bisikletin freni yok!" diye bağırdı kız. Bacakları iki yana açıldı, yüzünde komik bir ifade belirdi ve Chess güldü ama kızın çarpacağını ve dahası kendisine çarpacağını çabucak anladı. Chess hemen yoldan çekildi ama ayağı bir köke takıldı ve çalıların arasına yuvarlandı. Kız bisikletiyle birlikte büyük bir gümbürtüyle düştü. Çığlık atarak ağlamaya başladı.

Chess ayağa kalkıp üstünü silkeledi. On üç on dört yaşlarında gibi görünen kızın yanma gitti.

"İyi misin?"

Kızın dizinde bozuk para büyüklüğünde kanayan bir sıyrık vardı ve avuçlarının derisi sıyrılmıştı. Zorlukla ayağa kalktı ve Chess bisikletini kaldırmasına yardım etti. Kız gözyaşları arasında burnunu çekti. "İyiyim," dedi. Dizini inceledi, ellerini kot şortuna silip temizledi ve Chess'e hafifçe gülümsedi. "Hayat güzel," dedi ve bisikletine bindi.

"Hayat güzel," dedi Chess.

Ertesi sabah Chess, Tate'in koşuya gitmek için yataktan kalktığını duydu ama gözlerini açamadı. Tate önceki gece Nantucket'ta Barrett'la birlikte kalmıştı ve eve döndüğünde çok asabiydi; bir şeyler dönüyordu. Dün gece Chess ona gece yine Nantucket'a gidip gitmeyeceğini sormuştu ve Tate hayır demişti. "Barrett'ın vermesi gereken önemli bir karar var ve bunu kendi başına, huzur içinde vermesine müsaade edeceğim," dedi. Chess önemli kararın neyle ilgili olduğunu sormak istiyordu ama kendi hayatıyla ilgili kararları kimseye açmamışken bunu yapması haksızlık olurdu ve bu yüzden sormadı, Tate de söylemedi. Chess, *İyi koşular*, gibi bir şeyler mırıldandı kelimeler ağzından düzgün bir şekilde dökülemedi. Çok uykuluydu.

Daha sonra bir ara uyandı. Uyanıktı, bilinci yerindeydi ama gözlerini açamıyordu. Ellerini yüzüne kaldırdı. Yüzünde bir

sorun vardı. Şişmişti. Gözlerini araladı ve karanlık odayı bir sis perdesinin ardından gördü. Chess paniklemeye başladı. Burada neler oluyordu? Elinin üzerini kaşıdı ve o anda bütün vücudunu bir kaşıntı tuttu. Kaşıntı! Chess kollarını, boynunu, yüzünü kaşımaya başladı. Yataktan kalktı ve sendeleyerek kapıya yöneldi. Merdiveni hızla inerek banyoya daldı. Nesi vardı? Bulanık aynaya baktı ve korkunç yüzünü gördü; her yeri kızarmış, derisi dökmüştü. Gözleri şişmiş, çizgi gibi kalmıştı ama ne kadar kötü olduğunu görebiliyordu.

Zehirli sarmaşık!

Kulağının içi bile kaşınıyordu. Kulak kanalının şiddetli alerjisi olan bitki özüyle dolduğunu hayal etti. Kulağına bir diş fırçasının sapını sokup kaşımak istiyordu. Beyninde pembe şişlikler oluştuğunu düşündü. Beyninde sarmaşık zehri vardı. Nasıl kaşıyabilirdi ki?

Yüzünü tırmaladı. Kendini parçalamak istiyordu. Ağlıyordu. Lanet olası zehirli sarmaşık. Şeytanın belası. Bunun yapabileceği en kötü şey olduğunu bildiği hâlde yüzünü kanatana kadar kaşıdı. Yüzü, kulakları, göğsü, boynu, kolları, her yeri kaşınıyordu. Parmak araları bile.

Merdivenleri hızla inip kendini mutfağa attı. "Anne!" diye seslendi. "Anneciğim!"

Birdie döndü ve Chess'i görünce gözleri iri iri açıldı. "Ah, hayır, hayatım!"

"Dün düşmüştüm. Karşı yönden bir bisiklet üzerime geliyordu ve yolundan çekilmeye çalışırken çalıkların arasına yuvarlandım."

"Ne yapabilirim?" dedi Birdie. "Kalamın getireyim mi?"

"Kalamın mı?" dedi Chess. Kalamini bir çukura boşaltıp Chess'i de bir Salem cadısı gibi içine daldırmayı düşünmüyorlarsa, kalamının bir yararı olmazdı. Kalamınle banyo yapması gerekiyordu. Üst katta duran yarım şişe pembe toz sorunun yarısına bile yetmezdi. Ya gözleri? Kulakları? Beyni? Beyni ne olacaktı?

"Yardıma ihtiyacım var, anne," dedi Chess. "Çok acil yardıma ihtiyacım var."

“Barrett hâlâ burada,” dedi Birdie. “Az önce çıktı. Koşup onu yetişeyim.” Bağırarak kapıdan fırladı. “Barrett! Dur, dur!”

Chess, Barrett’ın onu bu iğrenç hâlde görmesini kesinlikle istemiyordu ama başka çaresi yoktu. Büyükbabasının geniş beyaz balıkçı şapkasını kaptı; bu şapka, yüzünü tığ işi mavi şapkasından daha iyi gizlerdi. Üzerinde geceliği vardı. Bir yere gidecekse giyinmesi gerekiyordu ama üst kata tekrar çıkamazdı. Önünü bile zor görüyordu. Üşümemesine rağmen titreyerek kanepeye oturdu. Vücudu yanıyor ve her yeri kaşınıyordu. Tam da işler biraz düzelmeye başlamışken... Ne zor bir durum! Kaşınıp durduğunu fark edince ellerini birbirine kenetledi ve bir küfür savurdu. Sonra avaz avaz bağırarak daha beter küfür etti. Evsahipleri derneğindeki duysalar ona ceza keserlerdi.

Sırtında bir el hissetti. Birdie.

“Barrett burada,” dedi. “Seni hastaneye götürecekt.”

“Tamam,” dedi Chess. Dönüp Barrett’a baktı.

“Aman Tanrım!” dedi Barrett.

Chess tekne yolculuğu boyunca başını kaldırmadı. Geceliğinin altına iç çamaşırını ve ordu artığı şortunu giyivermişti. Büyükbabasının balıkçı şapkası ve yüzünü saran uyuşuklukla kendini ucube gibi hissediyordu. Çocukları korkutacağı kesindi. Kaşınmamaya çalışıyordu ama duramıyordu ki! Bir yerini kaşımaya başlıyor –ensesini, kollarının iç kısmını– ve kanatana kadar kaşıyordu. Bu sadece zehrin yayılmasına yol açardı ama kendini tutamıyordu. İçinden gözlerini söküp çıkarmak geliyordu.

Yüzünü Barrett’a çevirmiyordu. Bir şey göremiyordu ki zaten. Teknenin yavaşlayıp durduğunu hissetti, Barrett’ın demir attığını duydu. “Tamam, gel bakalım,” dedi Barrett. Chess’i elinden tutarak teknenin yan tarafına götürdü. Bota atlaması gerekcekti. Barrett onun elini nazikçe tutuyordu ve Chess zehrin ona bulaşmasından endişeleniyordu. Barrett’ın da alerjisi var mıydı? Tekrar konuşabilecek hâlde geldiğinde ona ellerini sabun ve suyla

iyice yıkamasını söyleyecekti. O kıvrım kıvrım, zehirli bitkilerin arasına düştüğü ânu düşündü.

Hayat güzel, demişti kız, gözyaşları arasında.

Chess bota indi. Kafa derisi kaşınıyordu. Barrett'tan üzerine benzin döküp onu yakmasını isteyecekti.

Perişandı.

Hastaneye varmaları yirmi dakika sürdü. O yirmi dayanılmaz dakikada Chess iki şey yaptı: Kaşındı ve kaşınmamaya çalıştı. Nantucket Cottage Hastanesi'nin steril, klimalı ortamına girdiğinde, ona *yardım* edebilecek insanların olduğu yere ulaştığında, olaya farklı bir açıdan bakmaya başladı: Otuz metreden düşüp omurgasını kırmamış ya da kafatasını patlatmamıştı, sadece zehirli sarmaşıkla temas etmişti.

Barrett onu hasta kabul bölümüne götürdü ve Chess isim etiketinde *Patsy* yazan bir kadına bilgilerini verdi. Chess'in şişmiş parmakları kaşınıyordu ve Patsy ona kalemını vermek istemiyor gibiydi. Chess onu suçlayamazdı. Barrett'la ikisine beklemeleri söylendi ve beklerken Chess çılgınca kaşınmaya devam etti. Barrett'ın telefonu çaldı.

"Cevap vermek zorunda mısın?" diye sordu Chess.

"Hayır," dedi Barrett ve telefonunu sessize aldı.

"Ee, senin işler nasıl gidiyor?" diye sordu Chess.

"Açıklamaya başlayamam bile," dedi Barrett.

Amin, dedi Chess içinden.

"Vermont'a beni görmeye geldiğin günü hatırlıyor musun?" dedi Chess.

"*Hatırlıyor* muyum, ha?" dedi Barrett. "Elbette hatırlıyorum."

"Çok kaba davranmıştım."

"Asıl *ben* çok kaba davranmıştım," dedi Barrett. "Geleceğimi haber vermeden karşına çıkıvermişim. Seni arayıp geleceğimi söylemem gerekirdi."

"En azından seninle öğle yemeği yiyebilirdim," dedi Chess. "O zamandan beri içime dert oldu."

"Sanırım sana geleceğimi haber vermememin nedeni, gelme demenden korkmamdı," dedi Barrett. "Emrivaki yapmak şansımı artırır diye düşündüm."

"Ama öyle olmadı," dedi Chess.

"Aynen," dedi Barrett. "Olmadı. Kalbimi kırdın."

"Kalbini kırmadım," dedi Chess. "Birbirimizi doğru düzgün tanıımıyorduk bile. Bir kez çıkmıştık ve onda da *kusmuştum*..."

"Kusmana sevinmiştim," dedi Barrett. "Çünkü benim gözümde sen, benden bir yaş büyük, üniversiteye giden, bir sürü kalın kitap okuyan bir tanrıçaydın. Sen kusunca rahatladım. Demek ki normal bir insandın, tıpkı benim gibi."

"İğrençtim," dedi Chess. "Ve beni öpmeye kalkışmadığın da gözümünden kaçmadı."

"Doğru," dedi Barrett.

İkisi de güldü.

"Ama Vermont'ta seni öpmüştüm," dedi Barrett. "Arabamın yanında, hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum."

"Benim için bir görevi yerine getirmek gibiydi," dedi Barrett. "Oradan mutlu ayrıldım."

Chess'in içi ısındı. Barrett'la burada oturmuş bir şeylere açıklık getiriyorlardı.

Bir hemşire yaklaştı. "Mary Cousins?"

"Benim," dedi Chess ayağa kalkarak. O sırada hemşire Barrett'ı gördü ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi dalgalandı. "Merhaba Barrett!"

"Merhaba Alison," dedi Barrett. Bir an bakiştılar. Alison siyah saçlı, çok uzun boylu, ince yapılı, podyum mankeni gibi bir kadındı. Kırk yaşlarında gösteriyordu, Barrett'ın eski bir kız arkadaşı olamayacak kadar yaşlıydı. Belki de değildi.

"Tamam, Mary, beni takip et lütfen," dedi Alison.

"Ben burada bekleyeceğim," dedi Barrett.

Düzenleme

Ny.ozlem

Hemşire Alison, Chess'e rahatsızlığını büyük ölçüde azaltacak bir prednizon iğnesi yaptı. Aslında bu iğneyi yapmak istemiyordu çünkü kötü yan etkileri olabiliyordu; kan şekerinde yükselme, iştah artışı, moral bozukluğu, psikoz... Ama Chess o kadar ağır zehirlenmişti ki Alison prednizonu gerekli gördü. Chess minnettardı. Biraz psikozun ne zararı olurdu ki? İğnenin girişini hissetmedi bile; sonuçta kurtuluş anlamına geliyordu. Nefesini verdi. "Ne kadar sürecek?" diye sordu.

"Yirmi dört saat," dedi Alison.

"Yarın tekrar gelebilir miyim?" diye sordu Chess.

Alison güldü. Chess bunun "gelme" demek olduğunu düşündü. "Sana bir merhem süreceğim," dedi Alison.

"Bana bir fıçı anca yeter," dedi Chess.

"Çok etkilidir," dedi Alison. Bir tüpü sıkarak parmağına şeffaf bir merhem akıttı ve nazikçe Chess'in yüzüne sürdü. Chess gözlerini kapadı ve spa seansındaymış gibi düşündü. Bir zamanlar spa'ya gidecek kadar rahat, mutlu ve normal olduğunu düşünmek tuhaf geliyordu ama Michael ona yüz bakımı ve masajlar için hediye çekleri hediye etmekten keyif alıyordu. Onları gece Chess'in yastığının yanına bırakır ya da Çin yemeği paketlerinin arasında bulmuş gibi yapardı. Michael bir prensti. Şimdiyse külleri maun bir kutunun içine konmuş bir ölüydü.

"Sormamda sakınca yoksa," dedi Alison, "saçlarına ne oldu? Kemoterapi falan mı görüyorsun?"

Chess kızardı. "Hayır," dedi. "Kazıttım. Aşırı bir zihinsel dengesizlik ânında verilmiş bir karardı."

Alison, karşısındaki kadının gerçeği böyle açık açık söylemesinden etkilenmemiş gibi yaptı. Tam bir profesyoneldi. "Ha," dedi, sanki çıldırıp saçlarını kazıtan kadınlarla her gün karşılaşmış gibi.

Alison merhemi sürerken çıkan vıcık vıcık fısıltı dışında ses yoktu. *Yeni konu bul!* diye düşündü Chess.

"Barrett'ı nereden tanıyorsun?" diye sordu.

"Karısıyla birlikte çalışıyordum," dedi Alison. "Stephanie.

Doğum bölümünde hemşireydi. Tanıdığım en harika insanlardan biriydi. *Sen Barrett'ı nereden tanıyorsun?*"

"Biz Tuckernuck'ta kalıyoruz," dedi Chess. "Barrett bizim kâhyamız."

"Aa!" dedi Alison. "Eh, Barrett harika bir adam. Ve harika bir baba."

"Evet," dedi Chess. Alison'ın boynuna merhem sürebilmesi için çenesini kaldırdı. Merhem tenini gıdıklıyordu ve prednizonun damarlarında roket yakıtı gibi ilerlediğini hissedebiliyordu. Vücudu uyuşuyor ve rahatlıyordu. Alison, Chess'in kollarına da merhem sürdü.

"Barrett'ın kız arkadaşı olabileceğini düşündüm," dedi Alison.

"Ah," dedi Chess. Gözleri seğirdi ama merhem yüzünden ağırlaşmışlardı. "Hayır, değilim."

Alison, Chess'i bekleme salonuna geri getirip Barrett'a teslim etti. Beyaz bir kâğıt poşete bir tüp merhem koymuş, yanına da aynı merhem için reçete eklemişti.

"Yaşayacak," dedi Alison.

"Harika," dedi Barrett. "Sen nasılsın? Nasıl gidiyor?"

"Ah, bildiğin gibi," dedi Alison. "Yaz mevsimi. Motosiklet kazalarından ve aşırı güneş yanığı vakalarından payıma düşeni alıyorum. Bir de zehirli sarmaşık vakaları var tabii."

"Üzgünüm," diye mırıldandı Chess. Kendini berbat bir turist gibi hissediyordu. Geceliği, şortu ve gülünç şapkasıyla çok komik görüldüğünün farkındaydı. Cildi şimdi sadece hastalıklı değil, aynı zamanda kaygan ve yağlıydı. Buradan bir an önce gitmek istiyordu.

"Üzgün olman için bir neden yok," dedi Alison. "Bu benim işim." Barrett'a döndü. "Sen nasılsın? Çocuklar nasıl?"

"İyiyim," dedi Barrett ama iyi olduğuna kendi de inanmıyor gibiydi. "Çocuklar da iyi. Yüzme dersleri, dişçi. Cameron sonbaharda Boys&Girls Club'a gidecek yaşta olacak."

“Sürekli Steph’i düşünüyorum,” dedi Alison.

Barrett başıyla onayladı. Chess tırnaklarıyla merhemi kazı-mamak için kendini zor tutuyordu.

Alison, Barrett’ın omzunu sıvazladı ve Chess’e döndü. “Kısa süre içinde kendini daha iyi hissetmeye başlarsın.”

Barrett arabayı eczaneye sürdü ve Chess’in reçetesini hazır-lattı. Arabaya geri döndüğünde telefonu çaldı. Ekrana baktı. “Bunu bir süre daha görmezden gelebilirim.” Chess’e bakıp gü-lümsedi. “Yemeğe gidelim mi?”

“Yemeğe mi?”

“Evet, sanırım bana bir öğle yemeği borçlu olduğun konu-sunda ikimiz de hemfikiriz.”

“Ah,Tanrım, Barrett. Böyle insan içine çıkamam.”

“Çıkarsın, çıkarsın.”

“Hayır, yapamam. İnsanlar bana bakınca iştahları kesilir.”

“Peki,” dedi Barrett. “Bak, ne diyeceğim. Something Natu-ral’dan sandviç alıp kumsalda yiyelim.”

“Galiba güneşe de çıkmamam gerekiyor,” dedi Chess.

“Şemsiyem var,” dedi Barrett. “Başka bahanen var mı?”

“Yok,” dedi Chess. Saat bire geliyordu ve hâlâ hiçbir şey ye-memişti. Birdenbire, hemşire Alison’ın prednizonun iştah artışı-na neden olduğu hakkında söyledikleri doğru çıktı. Chess *kurt gibi acıkmıştı*.

“Tamam o zaman,” dedi Barrett.

Chess çavdar ekmeğinin arasına bol mayonezli, avokadolu ve İs-viçre peynirli hindi istedi. Sözlük büyüklüğünde bir sandviçti ve Chess yine de yetmeyebileceğini düşündü. Barrett ona bir paket patates cipsi, bir buzlu çay ve çikolatalı kurabiye de almıştı. Bar-rett Yılanbalığı Burnu Yolu’ndan çıkarken, Chess öğle yemeğini kucağında tutuyor ve kaşınma dürtüsüne direniyordu. Dışarıda olmak güzeldi, başka arabaları ve yazlık evleri izlemek eğlen-celiydi. Sahile indiklerinde başkaları da vardı; çocuklu anneler, yanlarında mangal ve müzik seti getirmiş bir grup liseli. Bir sürü

insan! Barrett kamyonetini dört çeker vitesle aldı ve sahilin boş olan bir yerine gitti. Şemsiyeyi dikti, altına iki sandalye yerleştirdi ve gelip Chess'in kapısını açtı.

"Berbat görünüyorum," dedi Chess.

"Lütfen öyle söyleme."

"Geceliğimleyim."

"Bunu kimse bilmiyor," dedi Barrett. "Kimse de umursamıyor."

Haklıydı. Chess kamyonetten inip sıcak kumlara bastı. Bacakları ve ayakları iyiydi. Büyük bir iştahla sandalyelerden birine yerleşti. Üstdudağı şişmişti ve yüzü uyuşmuştu; kendini Novokain almış gibi hissediyordu.

Barrett diğer sandalyeye otururken çenesiyle okyanusu işaret etti. "Şuradaki kara parçasını görüyor musun? Ne olduğunu biliyor musun?"

Elbette ki bunun tek cevabı vardı ama Chess şaşırmıştı. "Tuckernuck mı?"

"Evet."

Chess uzaktaki yeşil sahil şeridine baktı. Gerçekdışı gibiydi. Son üç haftadır ve ondan önce yıllardır Chess oradan Nantucket'taki insanlara bakmış, onların da kendisine bakıyor olabileceğini hiç düşünmemişti bile. Tate'i kumsalda yatarken, Birdie ve India'yı şezlonglarında otururken, sandviçlerini yerken, kitaplarını okurken, yüzerken, Frisbee oynarken, kumsalda yürürken ve deniz kabuğu ararken hayal edebiliyordu. Chess diğer herkesi özlediği gibi onları da özliyordu ve tuhaf bir şekilde, hiçbirini bir daha göremeyecekmiş gibi hissediyordu.

"Tatilimin içinde tatil yapıyormuşum gibi geldi," dedi Barrett sandviçini açtı ve Chess bunu yemeye başlayalım işareti olarak algıladı. Chess, kendi sandviçini saran kâğıt katlarını çok dikkatli bir şekilde açarken sabırsızlanıyordu. Bir ısırık aldı; çıtır çıtır, sulu, yağlı, harikaydı! En son ne zaman böylesine zevkle yediğini hatırlamıyordu. "Tüm olanlardan" önce, yemek yemek Chess'in tutkusuydu. Michael'ın ona takıldığı gibi, yemek yemek Chess

için seksten daha önemliydi. Bunda gerçeklik payı vardı; Chess tuzlu cipslerden soğuk, kremalı soslara, kaz ciğerinin kadifemsi dokusundan Fransız şampanyasının asitli soğuşuna kadar her şeyden tensel bir zevk alıyordu. Domates, frambuaz, taze mısır, kaliteli peynir, zeytinyağı, biberiye, kırmızı biber ve yağa batırılmış taze soğana bayılıyordu. *Glamorous Home'*dayken amacı hem güvenilir hem de şaşırtıcı tarifler yaratmaktı: İmzası hâline gelebilecek gerçekten harika bir makarna ya da geleneğe dönüşecek bir doğum günü pastası gibi.

Sandviçinden bir ısırık daha aldı ve tadını çıkara çıkara çiğnedi. "Tüm olanlardan" sonra Chess yemeğe olan ilgisini kaybetmişti. Diğer her şey gibi yiyecekler de renksizleşmişti. Bu üzücüydü ama Chess umursayamıyordu. Bugün, tam şu anda eski lezzet tutkusuna dönüşü, heyecanla karşılanması değil, nazikçe yaklaşılması gereken bir şeydi.

Ama prednizon etkisini gösteriyordu. Chess cips paketini yırtıp açtı ve hepsini içine çekmemek için kendini zor tuttu. Buzlu çayını yudumladı.

"Tate'le her şey yolunda mı?" diye sordu Barrett'a.

"Tate hakkında konuşmak zorunda mıyız?" dedi Barrett.

"Konuşmayalım mı?" dedi Chess. Yüzünde, merhemin parlak etkisinin altında ona kendini güvende hissettiren bir şey vardı. "Belki de konuşmamalıyız."

Bir süre sessiz kaldılar. Chess dikkatle yiyordu. Üstdudağı şişmiş olduğu için normal çiğneyemiyordu. Ağzından geceliğine sandviç kırıntıları dökülüyordu.

"Bir süreliğine her şey çok iyiydi," dedi Barrett. "Ama şimdi tuhaf bir hâl aldı."

"Tuhaf bir hâl mi aldı?"

"Arapsaçına döndü."

"Nasıl yani?" dedi Chess.

"Müşterim Anita Fullin, hanı şu evinize bakmaya gelen? Beni tam zamanlı olarak işe almak istiyor. Yani bu durumda artık sizin için çalışamayacağım. Şey, muhtemelen yarın ve belki ertesi

gün de devam edebilirim ama sonra ben Anita için çalışmaya başlayınca, siz yeni bir kâhya bulana kadar size ve diğer müşterilerime işlerinizi görecektir birini ayarlamak zorundayım."

"İstediğin bu mu?" diye sordu Chess. "Anita için çalışmak mı?"

"Tanrım, hayır," dedi Barrett. "Alakasız yok. Ama maddi olarak cazip bir teklifle geldi. Teklif ettiği parayı geri çeviremem."

"Tate'in bundan haberi var mı?"

"İş kabul etmemem gerektiğini düşünüyor. İçinde bulunduğum durumu anladığından emin değilim."

"Senin için deli oluyor," dedi Chess.

"Ben de onun için deli oluyorum," dedi Barrett.

"Âşık mısın?"

Barrett yüzünü buruşturdu. Chess onu bu pozisyona sokmakla haksızlık ediyordu. "Cevap vermek zorunda değilsin," dedi.

"Bunu söylemek için çok erken," dedi Barrett. "Ama evet." Yüzü kızardı, sandviçinden bir lokma daha ısırıldı. Sonra karşıdaki Tuckernuck'a baktı. "Ama bu konuda ne yapabileceğimi bilmiyorum. Tate bir hafta sonra gidecek. Onunla gitmeyi teklif edemem. Çocukların düzenini bozamam."

"Ona burada kalmasını teklif edebilirsin," dedi Chess. Buzlu çayından içti. "Ama aslını istersen, bu konu beni ilgilendirmez."

"Sorun değil," dedi Barrett.

"Tate onun hakkında konuştuğumuzu bilse çok öfkelenirdi."

Barrett, Chess'in bu yorumuna aldırmadı. "Ondan kalmasını isterim ama ya kalırsa ve mutlu olamazsa?"

"Gider."

"Çocukları düşünmek zorundayım. Onu çocukların hayatına alıp sonra da çıkıp gitmesine izin veremem."

"Neyse, her ne yaparsan yap, ona dikkatli yaklaş," dedi Chess. "Tate'i ilk kez biriyle bu kadar ciddi görüyorum. İncinmesini istemem."

Barrett sandviç kâğıdını elinde buruşturdu. "Onu bilerek asla incitmem."

Doğru, diye düşündü Chess. Ama insanlar birbirlerini bilerek incitmezler ki zaten.

Barrett'ın telefonu çaldı. "Lanet olsun," dedi. Barrett.

TATE

Tate koşudan dönüp de Barrett'm, zehirli sarmaşık vakası yüzünden Chess'i hastaneye götürdüğünü öğrenince resmen kıskançlık krizine girdi.

"Neden hastaneye gitmesi gerekti?" dedi. "Neden sadece kalamın sürmedi?"

"Çok kötüydü," dedi Birdie. "Yüzünü, boynunu, kollarını, her tarafını sarmıştı. Kulaklarında bile vardı. Gözleri kapana-cak kadar şişmişti. Kanatana kadar kaşıyordu. Kalamın yeterli olmazdı."

Peki benim dönmemi neden beklemediler? diye sormak istedi Tate. Ben de onlarla gidip yardım ederdim. Ama bu çocukça ve çok saçma bir fikirdi. Zehirli sarmaşık yarı acil durum sayılırdı. Tabii ki Tate'i bekleyemezlerdi. Barrett doğru olanı yapmıştı. Ama Tate kıskançlıkla kıvranıyordu. Kumsalda havlusuna uzanıp Barrett'ın teknesinin görünmesini beklerken, Chess'le birlikte ne yaptıklarını, nerede olduklarını, ne zaman geri döneceklerini merak ediyordu. Saat neredeyse iki olmuştu. Beş buçuk saat önce gitmişlerdi. Hâlâ hastanede miydiler? Başka bir yere mi gitmişlerdi? Barrett'm evine mi gitmişlerdi? Tate'in midesi bulandı. On üç yıl önce Barrett'la piknik masasında yedikleri o öğle yemeğini hatırladı. Chess'e kaç kez özlemle bakmıştı? Bütün cesaretini toplayıp Chess'e çıkma teklifi etmişti. Chess teknenin arkasında kusmasaydı öpüşebilirlerdi. O yaz bir çift olabilirlerdi. Bu yaz bile Barrett önce Chess'e çıkma teklif etmişti. Neden?

Tate bunu Barrett'a hiç sormamıştı; onunla birlikte olmak Tate'e yetmişti. Ama şimdi Tate nedenini bilmek istiyordu. Barrett'ın önce Chess'e çıkma teklif etmesinin nedeni Birdie'nin ona büyük kızıyla ilgilenmesini söylemesi miydi yoksa eski duygularının tortuları duruyor muydu? Gerçekte istediği kişi Chess miydi?

"Ne kadar kötü görünüyordu?" diye sordu Tate. "Gerçekten kötü müydü?"

"Tek kelimeyle korkunçtu," dedi Birdie.

Barrett ve Chess geri döndüklerinde saat dörttü. Tate ellerini beline koymuş kumsalda onları bekliyordu. Barrett tekneyi yanaştırdı, demir attı ve Chess'in suya inmesine yardım etti. Chess bir şey söyledi, Barrett güldü. Sonra Barrett bir şey söyledi ve Chess güldü. *Güldü.* Tate öfkesini gerçekten uygunsuz bir şekilde göstermek üzereydi. Kendini dizginlemek için büyük çaba harcıyordu. Chess berbat görünüyordu; hâlâ geceliğinin içindeydi, ayakta o iğrenç şortu ve başında büyükbabalarının şapkası vardı. Chess kıyıya yaklaştıkça, Tate yüzünün tam bir afet bölgesi olduğunu gördü. Zehirli sarmaşık yüzünü mahvetmişti.

Tate zehirli sarmaşıkların arasına düşmemişti. *Bu*, Chess'e haksızlık gibi gelebilirdi.

"Yüce Tanrım!" dedi Tate.

"Duyarlılık ödülü falan bekleme bak," dedi Chess.

Barrett'ın elinde alışveriş torbasıyla buz torbası vardı. Kıyıya yürürken başını yerden kaldırmıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Tate. "Hastanede seni tedavi ettiler mi?"

"İğne oldum," dedi Chess. "Bir de merhem sürdüler." Beyaz eczane torbasını kaldırıp Tate'e gösterdi. "Ben yukarı çıkıyorum."

Barrett, Tate'in önünde durdu. "Merhaba," dedi. "Nasılsın?"

"Ben mi?" dedi Tate. "Gayet iyiyim."

"Dinle," dedi Barrett. "Anita'nın iş teklifini kabul edeceğim."

"Evet," dedi Tate. "O kadarını ben de tahmin etmiştim."

"Anlamadığımı biliyorum..."

“Anlıyorum.”

“Anlamıyorsun. Ama...”

“Sen onun pençesine düşmüşsün, Barrett,” dedi Tate. “Seni istediği gibi kullanıyor.”

Barrett başını iki yana salladı. *Dokun bana!* diye düşündü Tate. *Beni önemsemediğini söyle!* Her şey o kadar güzeldi, birbirlerine o kadar yakınlardı ki... Ama sonra sanki Tate gözünü kırpmış ve tekrar açtığında her şey bozulmuştu. *Mary Poppins*’teki onu ağlatan sahne gibiydi; kaldırıma tebeşirle çizilmiş güzel resimler bahar yağmurlarıyla silinip gitmişti.

“Günün nasıl geçti?” diye sordu Tate. “Chess nasıldı?”

“İyi idi. Chess’i hastaneye götürdüm ve eczaneden ilacını aldım. Sonra birlikte öğle yemeği yedik ve Chess biraz kestirdi. Onu kamyonette bırakıp annenin alışverişini yaptım. Başkalarının yüzünü görmesini istemiyordu.”

Tate, *öğle yemeği yedik ve biraz kestirdi* kısmına takıldı. Chess’i, Barrett’ın kamyonetinde *kendi* koltuğunda otururken düşündü.

“Bence artık görüşmeyelim,” dedi Tate.

Barrett afallamış görünüyordu. Tate de az önce ağzından çıkanlara inanamıyordu. Tamamen dürtüsel olarak söylemişti, duvara bir bardak fırlatmış da sonradan yankısını duymuş gibiydi. Tate’in zihninde dolaşan saçmalıkların sonu gelmiyordu: Barrett ablasını seviyordu, her zaman onu sevmişti, her zaman onu istemişti, Stephanie’yle evliyken, hatta Stephanie ölürken bile kalbi daima bunu hiç hak etmemiş olan Chess için atmıştı.

“Geri dönmemize sadece bir hafta kaldı,” dedi Tate. “Zararın neresinden dönersek kârdır.”

“Zararın neresinden dönersek kâr mı?” dedi Barrett. “Böyle mi düşünüyorsun?”

Tate omuz silkti. Öyle düşünmüyordu ama geri adım da atmadı. Bu ilişki için mücadele etmeyecekti. Barrett’ın da mücadele etmesini istemiyordu. Barrett’ın ona kendisini sevdiğini söylemesini istiyordu. Ama Chess’e karşı bir şeyler hissediyorsa –ki hissettiği belliydi– Tate onunla kalamazdı.

“Tamam,” dedi Barrett, “o zaman Anita’ya yarın başlayacağımı söyleyebilirim. İhtiyaçlarınızı görmesi için size Trey Wilson’ı göndereceğim. Yakışıklı çocuktur. Ondan hoşlanırsın.”

“Ne demek o?” dedi Tate.

Barrett alışveriş poşetiyle buz torbasmı kuma, Tate’in ayaklarının dibine bıraktı ve teknesine doğru yürüdü. Tekneye binmeden önce Tate’e döndü. “Çocuklara, veda ettiğini söylerim.”

Çocuklar. Barrett tekneyi çalıştırıp ve bir kovboy gibi döndürüp hızla uzaklaşırken, Tate’in kalbi teknenin motorunda parçalanmış gibiydi. *Manitam, Manita’sına binip gitti*, diye geçirdi içinden Tate. Sonra düşündü: *Çocuklar. Barrett.*

Barrett!

Seslenmek istedi ama artık çok geçti. Yüzmeyi düşündü – Nantucket sadece sekiz yüz metre uzaktaydı– ama kendinde o gücü bulamadı.

Hoş kokulu sarı keresteden yapılmış yepyeni basamaklara oturdu ve ağlamaya başladı.

Chess aşağı indiğinde Tate on on beş dakikadır oradaydı.

“Ne oldu?” diye sordu Chess.

“Ne mi *oldu*?” dedi Tate. “Ne mi *oldu*? Sen oldun, olan bu!”

“Anlayamadım,” dedi Chess.

“Hâlâ sana karşı bir şeyler hissediyor,” dedi Tate. “Daima hissetti.”

Chess tiz bir kahkaha attı. “Tanrım, Tate, şu hâlime bir bakšana! Beni önce *hastaneye*, sonra da *eczaneye* götürdü!”

“Yemeğe de götürdü,” dedi Tate.

“Beni yemeğe falan götürmedi,” dedi Chess. “Sandviç alıp kumsalda yedik. Bir süre konuştuk, sonra ben ilacın etkisiyle uyuyakaldım. Uyanınca Bird’ün siparişlerini almak için markete gittik ve sonra da geri döndük.”

“Ne konuştunuz?” dedi Tate. “Açık açık söyle. Ne konuştunuz?”

“Bilmem,” dedi Chess. “Bir sürü şey.” Boğazını kaşımaya

başladı, kızarıp şişmişti. Tate sadece ona bakarken bile kendi boğazının da kaşındığını hissetti. "Sana daha önce söylemek istedim, Barrett'la çıktığın ilk gece."

"Neyi söylemek istedin?"

"Bir milyon yıl önce Barrett'ın Colchester'a geldiğini. Beni görmeye geldiğini. Ve ben ona çok kötü davrandım. Onu resmen şehirden kovdum. Bu konuda kendimi hep kötü hissettim. Dolarısıyla bugün barıştık. Bugün bana özür dileme fırsatını verdi."

"Neden söz ediyorsun sen?" dedi Tate.

"Barrett, ikinci yılımda beni görmek için Colchester'a geldi," dedi Chess. "Hyannis'ten arabayla gelmiş." Chess, Tate'e her şeyi detaylarıyla anlattı: sosisli sandviç standında çalışmasını, para kutusunu yurt binasına götürüşünü, Carla Bye'ın oturma odasında Barrett'la sohbet edişini. Barrett'ın onu görmek için mavi cipiyle altı saat yol gelmiş olmasını. Onu geri gönderişini.

Tate bunları duyduktan sonra ablası adına büyük bir utanç duydu; Chess kibirliydi, art niyetliydi ve Barrett'a kötü davranmıştı. Hikâye aynı zamanda onu kıskandırmıştı da; hayır, kıskançlığını haklı çıkarmıştı. Kıskanmak için bir nedeni vardı: Barrett, Chess'i peşinden Colchester'a gidecek kadar sevmişti. Tate buna çok kızdı. Chess bu olayı ona neden daha önce anlatmamıştı? Barret neden anlatmamıştı?

"Onunla çıktığın ilk gece sana anlatmaya çalıştım," dedi Chess. "Ama dinlemek istemedin. Eminim Barrett da sadece unuttuğu için anlatmamıştır. Önemi yok ki."

"Önemi yok mu?" dedi Tate. "Bugün ikiniz baş başa kaldığınızda senin özür dileme ihtiyacı duyman dışında. Erkek arkadaşıyla yemek yedin. Erkek arkadaşımın yanında uyudun."

"Olayları saptırma, Tate," dedi Chess. Artık abla ses tonuyla, o kahrolası yemek editörü ses tonuyla konuşuyordu. "Barrett kamyonetinin tamponuna oturup telefonda Anita Fullin'le konuşurken ben de plaj sandalyesinde kestirdim."

"Demek Anita Fullin'i de biliyorsun?" dedi Tate. "İş teklifinden haberin var mı?"

Chess cevap vermedi. Cevap vermek *zorunda* değildi. Elbette ki iş teklifini biliyordu, Barrett ona anlatmıştı; bu sabah Tate uyandığında en büyük sorunu Anita Fullin'di. Şimdiyse en büyük sorunu ablasıydı.

"Bana işten söz etmek zorunda kaldı," dedi Chess. "Telefonu çalıp duruyordu."

"Senden nefret ediyorum," dedi Tate. Ablasından daha uzun görünebilmek için merdivende ayağa kalktı. "Gerçekten *nefret ediyorum* senden! *Her şeyi* mahvediyorsun, her şeyi çalışyorsun! Doğduğumdan beri hayatımı altüst ediyorsun. Tüm iyi şeyleri kendine alıp kırıntılarını bana bırakıyorsun."

"Tate..."

"Konuşma benimle!" Tate artık bağıırıyordu. "Senden *nefret ediyorum*! Barrett'ı on yedi yaşından beri seviyorum ama o hep seni istedi. Sen daha güzel, daha havalı, daha *üstünsün*. Sen istediğin her şeyi elde edersin, her zaman ettin ve eminim daima da..."

"Tate, bunun doğru olmadığını bili--"

"Hepsi *doğru*!" Tate *sinir krizi* geçiriyordu, nefesi bile düzensizleşmişti. Uzaktaki Nantucket'a baktı. Barrett'ı bir daha hiç göremeyebilirdi. Onu göndermekle sersemlik etmişti. "Senin yanındayken nefes alamıyorum! Bütün oksijeni tüketiyorsun. O kadar benmerkezci, o kadar *bencilsin* ki..."

"Tate..." dedi Chess.

"Erkek arkadaşımı çaldın!" dedi Tate. "Günü onunla geçirdin! Onunla yemeğe gidip onunla uyudun. Onunla bir şeyler yaptın. Sana sırlarını aç--"

"Evet," dedi Chess. "Evet, evet, evet. Bana sırlarını açtı. Bana, sana âşık olduğunu söyledi!"

Tate ablasının bileğini yakaladı. Damarlarındaki zehir yüzünden şişmiş ve sertleşmişti. Tate, Chess'in kolunu koparmak istiyordu. "Bunu sana mı söyledi? Bunu *sana* mı söyledi? Ama *bana* hiç söylemedi! Görüyor musun? Araya girip her şeyi nasıl mahvettiğini görüyor musun?" Chess'in bileğini arkaya doğru

kıvırdı ve Chess sendeleyerek basamaklardan kumlara düştü. Tate ablasından özür dileyeceği yerde ona saldırdı. İki eliyle birden itip yere devirdi.

“Tate!” diye bağırdı Chess. “Beni rahat bırak!”

“Asıl *sen* beni rahat bırak!” dedi Tate. “Senin yüzünden keşke hiç doğmasaydım diyorum!”

“Çok üzgünüm!” dedi Chess. Ağlıyordu. “Zehirli sarmaşıklara düştüğüm için, hastaneye gitmek zorunda kaldığım için çok üzgünüm. Beni götürebilecek tek kişi erkek arkadaşın olduğu için çok üzgünüm. Hayatını mahvettiğimi hissettiğin için çok üzgünüm. Hayatımın mükemmel olduğunu düşündüğün için çok üzgünüm. Emin ol ki hayatım mükemmel falan değil! Emin ol ki istediğim her şeyi elde etmedim. Alakası bile yok!”

“Tamam, hayatında bir terslik varsa neden *bana* ne olduğunu söylemiyorsun?” dedi Tate. “Bana Michael’la olanları anlat! Bana o korkunç sırrını anlat!”

“Yapamam!” dedi Chess. “Sana anlatamam. Kimseye anlata-mam!”

“Barrett’a anlattın mı?” diye sordu Tate. “Bugün ona anlattın mı?”

Chess parmaklarını şişip kızarmış gözlerine bastırdı. Yüzü leke lekeydi. Kızarıklıklar ve döküntüler daha da artmıştı sanki. “Hiç olgunlaşmamışsın,” dedi Chess. “Ağızından çıkanları duy-muyorsun. On iki yaşında bir çocuk gibi konuşuyorsun!”

“Kapa çeneni!” diye bağırdı Tate.

“Sen kapa çeneni!” dedi Chess. “Ve beni rahat bırak!”

“Senden nefret ediyorum!” dedi Tate. “Mutsuz olmana sevi-niyorum!”

BIRDIE VE INDIA

Bağrışmalar başladığında India odasındaıdı. Seslerin sahilden geldiğinin farkındaydı ama bağıranların Tate ve Chess olduğunu ilk anda anlayamadı. India yatağına oturup gözlerini kapadı. Tanrım, bir kız kardeşin, başka bir kızın, başka bir kadının varlığı; sen olmayan ama neredeyse sen olan birinin. Bir arkadaş, bir sırdaş, bir rakip, bir düşman. O yazı hatırladı: Billy üç yaşıında, Teddy on dört aylıktı ve India, Ethan'a hamileydi. Tuckernuck'ta, kumsaldaydılar; India kucağında Teddy'yle bir şezlongda oturuyordu ve Billy su kenarındaydı. India ilk üç ayının yorgunluğunu taşıyordu, gözlerini açık tutamıyordu ve gözlerini açtığı anda Billy'nin dalgayla suyun altına gittiğini görmüştü. India seslenmeye –İmdat! Billy!– şezlongdan kalkmaya çalışmıştı ama Teddy kollarında uyuyordu ve kurşun gibi ağırdı. India'nın uyuşmuş bedeni ona ihanet ediyordu. Yeterince hızlı davranamıyordu.

“Bill!” diye bağırdı. Bill neredeydi? “Billy!”

Birdie aniden bir yerlerden fırlayıvermişti. Hızını kesmeden suya dalıp Billy'yi kapmıştı; Billy önce biraz su kusmuştu ama sonra ağlamaya başlamıştı. Birdie, Billy'nin sırtına vurarak deniz suyunu boşaltmış ve sonra göğsüne bastırarak sakinleştirmişti. India o anda Birdie'den nefret etmişti; Billy'yi okyanustan çekip çıkaran ve hayatını kurtaran o olduğu için. Ve India aynı zamanda ona olan sevgisinin gücünü de hissetmişti. Onu açıklayamadığı bir derinlik ve tutkuyla seviyordu. Kimse yokken, Birdie yanındaydı.

Bağrışmalar devam ediyordu. India aşağı indi.

Bağrışmalar başladığında Birdie kendine bir kadeh Sancerre dolduruyordu. Önce ne olduğunu anlayamadı... Dışarı çıkıp tepeye doğru yürüdü. Chess ve Tate'in seslerine benziyordu. Olabilir miydi? İkisini merdivenin altında gördü. Tate'in, *Senden nefret ediyorum!* dediğini duydu.

Birdie döndü ve eve doğru yürüdü. Her adımda kalbi biraz daha eziliyordu. Kızlarının birbiriyle o şekilde konuştuğunu duymak korkunçtu. Bir çocuğun anne ve babasının kavga ettiğini duyması kadar korkunçtu. En azından Grant'le çocukların yanında asla kavga etmemişlerdi. Gurur duyabilecekleri çok fazla şey yoktu ama bununla gurur duyabilirlerdi.

Birdie eve yaklaşırken, India piknik masasının yanında duruyordu. Birdie'ye uzandı. Tek kelime etmeden birbirlerine sarıldılar. Birdie, India'nın parfümünün kokusunu aldı; India'nın saçlarının gıdıklayışını, yanağının yumuşaklığını hissetti.

Ayrıldılar. India, Birdie'ye bir kadeh şarap verdi ve ardından ona bir sigara uzattı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Birdie.

"Rica ederim," dedi India fısıltıyla.

CHESS

Nick'le şunda anlaşmıştık: Önce Michael'dan suları bulandırmadan, sorunsuz ayrılacaktım. Sorunsuz, yani Nick'ten bahsetmeyecektim. Bu da bana sert ve kesin bir şekilde, Artık sana âşık değilim, demekten başka seçenek bırakmadı.

Michael'la arka arkaya yaptığım görüşmelerden oluşan konuşmam şöyleydi:

Ben (ağlayarak): "Seninle evlenemem."

"Ne?"

"Seninle evlenemem." (Her şeyi sindirebilmesi için altı yedi kez söylemem gerekti.)

"Neden? Ne oldu?"

Popüler soru buydu: "Ne oldu?" Michael, annem, babam, kız kardeşim, Evelyn, arkadaşlarım ve asistanım bana bu soruyu sordular. Michael nişanın bozulduğunu söylemek için Nick'i aradığında o da "Ne oldu?" diye sormuş muydu acaba? Sormadığımı tahmin ediyordum ama emin de değildim. Nick'le, ortalık durulana kadar bir daha konuşmama konusunda anlaşmıştık.

"Hiçbir şey olmadı," dedim. "Sadece artık sana karşı aynı şeyleri hissetmiyorum."

"Neden?" dedi Michael. "Anlamıyorum. Yanlış bir şey mi yaptım? Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır, hayır, hayır," dedim. Bunu onun hatasıymış gibi göstermek istemiyordum. Michael'ın "yanlış" yaptığı tek şey, bana herkesin önünde evlenme teklifi etmiş olmasıydı. Beni evet demek zorunda bırakmıştı. Ama kabul ettikten hemen sonra vazgeçebilirdim, o noktada düğüm gevşekti. Planlar yapılmamış, nedimeler seçilmemiş, kaporalar verilmemişti. Ondan düşünmek için biraz daha zaman isteyip onu bekletebilir ve sonra da işin içinden sıyrılabilirdim.

"Asla evet dememeliydim."

"Beni o zaman bile sevmediğin için mi?" diye sordu Michael. "Beni hiç sevmedin mi?"

"Sevdim. Şimdi de seviyorum."

"O zaman evlen benimle."

Söylemediğim şuydu: Seni yeterince sevmiyorum ve seni olması gerektiği şekilde sevmiyorum. Seninle evlenirsem kötü şeyler olur. Belki hemen değil ama ilerleyen zamanlarda. Ailece toplandığımızda ben özlemle Nick'e bakarım. Çocuklarımızdan birinin annenlerin evinin arka bahçesindeki kulübenin arkasına fırlattığı frizbiyi almaya gittiğimde Nick'e denk gelirim ve beni öper. Sonra şehre geri dönerken moralim bozuk olur ve eve döndüğümüzde eşyalarımı toplamaya başlarım. Ya da bana Nick'i hatırlatan ama Nick'in yaptığı gibi senin iyiliğini umursamayan

biriyle gizli bir ilişki yaşayarak seni aldatırım. Bu adam beni senden koparır, yuvanı ve çocuklarını çalar. Şimdi sahip olduklarından çok daha azıyla kalakalırsın.

"Yapamam," dedim sadece.

"Yapabilirsin."

"Tamam, o zaman yapmayacağım."

Anlamıyordu. Kimse anlamıyordu. Michael ve ben mükemmel bir çifttik. Aynı şeylerden keyif alıyorduk, mutlu görünüyorduk. İnsanlar iki kategoriye ayrılıyordu: aşkın soyut niteliğini anlayanlar ve fırsatım varken kendimi o durumdan sıyracak kadar akıllı olduğumu düşünenler. Bir de aşkın soyut niteliğini anlamayanlar. Bu insanlar Michael'la bana bakıyor, mükemmel bir çift görüyor –kâğıt üzerinde mükemmel!– ve kendi kendimi sabote ettiğimi düşünüyorlardı.

Açıklama yapmaya devam ettim, ta ki içimde gerçeğin asla açıklamayacağım özü kalana kadar: Nick'i sevdim.

Michael hayatımda başka birinin olmasından şüpheleniyordu. Her konuşmamızda bana tekrar tekrar, "Başka biri mi var?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

Yalan da değildi. Nick gerçek anlamda hayatımda değildi. Ne o benim üzerimde hak edebilirdi ne de ben onun. Ama beklediğini biliyordum.

On gün kadar sonra onunla tekrar konuştuk. Ona özet geçtim, o da bana özet geçti. Çünkü Michael sadece benimle konuşmuyordu, Nick'le de konuşuyordu.

"Tanrım, ne zormuş," dedi Nick. "Bu, ruhuma ağır geliyor."

"Ne yapacağız?" diye sordum.

"Şu albüm için 10 Haziran'da Toronto'ya gidiyorum. Benimle gelmeni istiyorum."

"Seninle gelmemi mi?"

"Benimle Toronto'ya gel. Benimle yaşa. Aramızdaki bu şeyin gerçek olup olmadığını anlayalım."

Nick'le Toronto'ya gitmem işimden ayrılmam demektir. New York'tan ayrılmam demektir. İş kolaydı. Üç yıldır yemek editörüydim; daha önce hayatımın en büyük mücadelesi olan şey, şimdi otomatikçe

bağlanmış gibiydi: Ocak/Şubat: Konfor gıda. Mart/Nisan: Hafif yemekler. Mayıs: Yabancı ülke sayısı. Haziran: Bahçeden taze sebze ve meyveler. Temmuz: Barbekü. Ağustos: Piknik. Eylül: Maç öncesi partiler. Ekim: Hasat ziyafeti. Kasım: Şükran Günü. Aralık: Noel/Işık Bayramı. Oldu bitti işte.

Temmuz sayısını saat ikide tamamlayıp baskıya hazır hâle getirdik. Güzel bir bahar günüydü ve öğleden sonra asistanım Erica'ya izin verdim. Sonra yönetici editörüm David Nunzio'nun ofisine gittim ve ona dergiden ayrılacağımı söyledim. Oradan, yazı işleri müdürü Clark Boyd'un ofisine doğru yürüdüm. David Nunzio peşimden geliyor, ciddi olmadığımı, öylece gidemeyeceğimi umduğunu söylüyor, beni kalmaya ikna etmek için ne yapabileceklerini soruyordu. Daha fazla paramı istiyordum? Clark Boyd'a ayrılacağımı söyledim.

"Ayrılmak mı?" dedi.

"Benden bu kadar," dedim. "İşten ayrılıyorum."

Clark Boyd ve David Nunzio sanki aklımı kaçırmış olabileceğimi aynı anda düşünmüş gibi bir an beni incelediler. Aslında gerçekten de önemli bir parçam eksikti; işimi seviyordum, başarılıydım ama bırakıp gidiyordum.

"Zor bir dönem geçirdiğini biliyorum..." dedi Clark.

Güldüm ama kahkaham hıçkırık gibiydi. Gülmeyi bile beceremiyordum. Clark Boyd'un nişanlımdan ayrılmamla ilgili bir şeyler bilmesi bana komik geldi ama elbette ki Glamorous Home'un ofisleri de diğer tüm işyerleri gibi dedikodu yatağıydı. Kimsenin duymasını istememiştim, iş dışında telefon bile bağlatmamıştım.

"Onunla bir ilgisi..." dedim. Sonra sustum. Onlara bir açıklama borçlu değildim.

"Zamana ihtiyacın varsa..." dedi Clark.

"Kararımı verdim," dedim. "Bitti. İstifa mektubumu size iletirim." Gerçi bu çok saçma bir formalite gibi geliyordu. Öylece çıkıp gitmek istiyordum.

Dışarı çıkınca kendimi daha iyi hissettim. Baharlık takım elbiseleri, yüksek topuklu ayakkabıları ve Duane Reade ya da Barnes&Noble'dan

çantalarıyla gelip geçen diğer New Yorklulara bakarken kendi kendime düşündüm: Ee, şimdi ne olacak?

Nick ve Michael Anma Günü hafta sonunda Moab'a kaya tırmanışına gideceklerdi. Nick ona söyleyecekti. Onunla birlikte Toronto'ya gideceğim için söylemek zorundaydı. Ben Kanada seyahatinin gizli kalmasını istiyordum. Michael'ın şimdilik bilmesine gerek yoktu; ona zaman tanımak, biriyle çıkmaya başlamasını beklemek daha doğru olurdu. Ama Nick dürüst bir adamdı ve Michael onun abisiydi. Çölde yalnız kaldıklarında Nick ona söyleyecekti. Michael istediği kadar bağırabilirdi, yumruk atabilirdi. Nick bunların hepsine hazırdı.

Bu en büyük kumardı. Korkarım Nick'e cazip gelen de buydu. Kumar masasında hiç kaybetmiyordu ama ya bunda kaybederse?

"Ne diyeceksin?" diye sordum Nick'e.

"Gerçeği," dedi Nick. "Seni sevdiğimi. Seni ilk gördüğüm andan beri sevdiğimi."

Dairemi, Rhonda'nın New School'dan bir arkadaşına kiralamıştım (o daire benim bebeğimdi, onu elden çıkaramazdım) ve Michael'la Nick Utah'a indikleri sırada ben de eşyalarımı toplamış, annemin kapısında idim. İyi değildim. Endişeli, gergin, suratsızdım. Kendimi Nick'in yerine de koyamıyordum, Michael'ın yerine de. Telefonumu fırlatıp atmaya çalıştım ama annem daha sonra kendisine teşekkür edeceğimi düşünerek onu çöp kutusundan aldı.

Hafta sonunun büyük bölümünü uyuyarak geçirdim. Bir Vogue dergisinin arkasına saklandım, roman okumaya çalıştım ama kendi hayatımın hikâyesi sayfalara yerleşip duruyordu. Morgan kardeşlerle tanışmadan önce birlikte olduğum insanları hatırlamaya çalıştım. O ekim gecesinde Bowery Ballroom'a giren o mutlu kız neredeydi? Bir plan yapmaya çalışıyordum; plan yapmak ve ona bağlı kalmak konusunda her zaman başarılı olmuştum. Toronto'ya gidecektim, annem ve kardeşimle Tuckernuck'ta iki hafta geçirecektim (onlara o zaman anlatacaktım) ve sonra tekrar Toronto'ya dönecektim. Eğer Nick'le aramızdaki gerçeğin gerçek olduğunu, ona âşık olduğumu anlarsam, mutlu olursam, Nick'le birlikte turneye çıkacaktım. Para kazanmak için ne yapacaktım?

Serbest mi çalışacaktım? Bir roman yazmaya mı başlayacaktım? Kulağa çok klişe geliyordu. Fazlasıyla orta yaş krizi kokuyordu. Daha otuz iki yaşımıydım!

Olaydan sonra, Nick önce ailesini, sonra beni aradı. Telefonda sesi sakin, duygusuzdu. Bunu anlamadım. Hâlâ anlamıyorum. Terapistim Robin, Nick'in muhtemelen şokta olduğunu söyledi.

Şokta.

"Michael öldü," dedi Nick. "Düştü. Bu sabah safakta uyandı ve tek başına tırmanmaya gitti. Takımlarını doğru şekilde kuşanmamış. Düşmüş."

Sormadım. Biliyordum. Sormadım.

"Ona dün gece söyledim," dedi Nick. "Durumu kabullenmiş gibi görünüyordu. Öfkeliydi, hem de deli gibi, evet. Otel duvarına yumruk atıp sıvayı deldi. Tamam, başlıyoruz, diye düşündüm. Ona gerçeği anlattım: Öpüştük ama sadece öpüştük. Ona, elimden gelse duygularımı değiştireceğimi ve yapabilsen senin de bunu yapacağını bildiğimi ama yapamadığımızı açıkladım. Oradaydı. Gerçektir. Sana karşı güçlü duygular hissettiğimi ve bunun karşılıklı olduğunu söyledim. Tamam, dedi. Anladığımı söyledi. Bir bara gittik, bira içtik, tekila içtik, hamburger yedik, sarhoş oldu ve ona karışmadım. Gerek yoktu. İyi başa çıkıyor gibi görünüyordu ve her zamanki gibi bir beyefendiydi. Otele geri döndüğümüzde, işler daima onun için daha kolaymış gibi görünüyor diye kendisinden nefret edip etmediğimi sordu. 'Hayır, Mikey, senden nefret etmiyorum,' dedim. 'Konu bu değil, dostum.'

"Yıllar önce bana yumruk atıp burnumu kırdığı için ondan nefret edip etmediğimi sordu. O kavga da bir kız yüzünden olmuştu; okuldan Candace Jackson adında bir kızdı. O kavgayı da, Candace'ı da kazanmıştı. 'Hayır, dostum, konu Candace ya da burnum da değil,' dedim.

"'Peki, sana inanıyorum,' dedi.

"Sonra sabah tek başına Labirent'e tırmanmaya gitmiş. Labirent'e tek başına tırmanmak güvenli değildir. Üstelik ekipmanını da doğru kuşanmamış."

Nick ağlamaya başladı. "Chess," dedi. "Chess."

"Biliyorum," dedim. "Tanrım, biliyorum."

"Annemle babama ekipmanını doğru kuşanmadığını söyledim," dedi Nick. "Ama Chess?"

"Ne?" dedim. "Ne?"

"Takımları kullanmamış bile."

Michael, güvenlik ekipmanı sağlam olmadığı için ölmemişti. Ölmüştü çünkü güvenlik ekipmanı olmadan tırmanmıştı.

Bu iki gerçek arasındaki fark, kaza ve kasıt arasındaki fark korkunçtu. Artık beni Nick'e bağlayan bu korkunç sırdı.

Chess defteri kapadı. İtirafı burada son buldu. Cenazede Nick sunakta durmuş ve kilisedeki herkese, *Michael, seni gerçekten sevdi, Chess*, demişti. *Seni gerçekten seviyorum, Chess*, dememişti. Hissetmiş olabilirdi, Chess onun hissettiğini biliyordu ve şimdi her neredeyse –hâlâ Toronto'da ya da yollarda bir yerde olabilirdi– tam olarak aynı şeyi hissettiklerinden emindi: Göğsünden saplanıp sırtından çıkan bir ok gibi; acı, özlem, aşk ve pişmanlık. Ama bunu söyleyemezdi çünkü Michael onun abisiydi ve şimdi öldüğü için gerçekleri yüksek sesle söylemek büyük saygısızlık olurdu.

Tate, Scout'u alıp yerdeki çakılları etrafa saçarak bir toz bulutunun içinde gözden kayboldu. Birdie akşam yemeğini hazırlarken India ve Chess piknik masasında oturuyorlardı.

"Bir daha benimle asla konuşmayacak," dedi Chess.

"Ah, düşündüğün gibi olmayacak," dedi India.

Tate yemeğe gelmedi. Günbatımına kadar, hava kararana kadar dışarıda kaldı. Birdie, India ve Chess kapalı verandadaydılar. Birdie örgüsünü örüyor, India bulmacalarını çözüyor, Chess de *Savaş ve Barış*'ı okuyor gibi yapıyordu ama aslında yüzünü kaşımamak için kendini zor tutarken arabanın sesine kulak kabartmamaya çalışıyordu.

"Bütün gece dışarıda kalacak hâli yok," dedi Chess.

“Merak etme, döner gelir,” dedi India. “Biraz uzaklaşmak ona da iyi gelir. Düşünmeye ihtiyacı olduğundan eminim. Sana söylediklerinden dolayı pişmanlık duyduğundan da.”

Ama Chess, kardeşinin söylediği şeylerden pişmanlık duymadığını biliyordu. Tate hayatı boyunca bunları söylemek için beklemişti. Chess varlığıyla Tate’i hep gölgede bırakmıştı. Tate’in olgunlaşmasını engellemişti. Ama bunu kasıtlı olarak yapmamıştı ve Barrett konusunda bir tehdit oluşturmak gibi bir niyeti kesinlikle yoktu.

Birdie içini çekti. “Keşke Grant burada olsaydı.”

Chess, Tate eve dönmeden gidip yattı. İtiraflarını yazdığı defteri Tate’in yastığının üzerine bırakmıştı.

Chess uyandığında Tate’in yatağı boştu. Yatağı hiç bozulmamıştı ve Chess’in itiraf defteri onu bıraktığı yerde duruyordu.

Chess banyoya gitti ve pencereden dışarı baktı. Scout evin önündeydi.

Chess aşağı inerken kalbi parmak uçlarında atıyor gibiydi. Chess öz kardeşinden korkuyordu. Her ne kadar kasıtsız olsa da yıllar boyunca onu ezdiği için kendini suçlu hissediyordu. Bağışlanmak istiyordu; Tate’in koşulsuz sevgisine ihtiyacı vardı ama onu kaybetmişti. *Senden nefret ediyorum! Senin yüzünden keşke hiç doğmasaydım diyorum!* Demek Chess, bu yolculuğa başlarken olmaktan korktuğu gibi etrafındakileri zehirleyen biriydi. Tate’in içtiği suyu, soluduğu havayı yavaş yavaş, sessizce zehirlemiş, kirletmişti. *Bütün oksijeni tüketiyorsun ve nefes alamıyorum!* Chess asıl korkunç sonun bu olduğunu düşündü. Michael’ı kaybedebilirdi, Nick’i kaybedebilirdi –ikisi de yabancı erkeklerdi– ama kardeşini kaybedemezdi.

Chess aşağı indiğinde sert yeşil kanepenin üzerindeki yün battaniyeyi gördü.

“Yoksa?..”

“Kanepede uyumuş,” dedi Birdie. Chess, Birdie’nin bu konuda neler düşündüğünü bilemiyordu.

“Bir şey söyledi mi?”

Birdie içinde iki yumurta ve bir parça bol yağlı kızarmış ek-mek bulunan bir tabak uzattı. Chess tabağı aldı.

“Hâlâ çok öfkeli,” dedi Birdie.

“Ben bir şey *yapmadım*, Birdie,” dedi Chess. Annesinin bunu anlamasını istiyordu. “Barrett’ı ondan çalmak gibi bir düşüncem asla olmadı.”

“Ah, Tanrım, biliyorum,” dedi Birdie. “Bunu o da biliyor. Sa-nırım geçmişe dayalı meselelerle uğraşıyor.”

Birdie, Chess’in içini rahatlatmıyordu. Birdie, Tate’e dai-ma Chess’e olduğundan daha yakın olmuştu. Tate Birdie’yi, Chess’in gereksiz bulduğu bir şekilde nazlardı. Ama şimdi, an-nesinin kendi tarafmda olmasının ne kadar güzel olabileceğini anlıyordu.

“Sanırım,” dedi Chess.

“Kardeşin hayatı boyunca seni hep kıskandı,” dedi Birdie. “Tıpkı benim India’yı kıskandığım gibi.”

“Beni kıskanmak mı?” dedi India merdivenden inerken. “Sen neden söz ediyorsun?”

Birkaç dakika sonra kapıda genç bir adam göründü.

“Tate evi burası mı?” diye sordu. On dokuz-yirmi yaşlarınday-dı ve Barrett Lee’nin gençliğine o kadar benziyordu ki Chess şaş-kınlıkla gözlerini kırptırdı: gözlerinin önüne düşen sarı saçları, kaslı vücudu, siperliği, güneş gözlüğü, parmak arası terlikleri.

“Evet!” dedi Birdie.

“Adım Trey Wilson,” dedi delikanlı. “Barrett Lee için çalışı-yorum.”

“Dublörü bile olabilirsin,” dedi India.

“Barrett nerede?” diye sordu Birdie.

“Onun başka bir işi var,” dedi Trey. “Bu yüzden beni gönder-di. Bundan sonra ihtiyaçlarınızı ben karşılayacağım. Çöplerinizi, çamaşırlarınızı alacağım ve... Liste?”

“Kafam karıştı,” dedi Birdie.

O anda Tate içeri girdi. Trey'e baktı, sonra dönüp tekrar baktı ve hızla basamakları tırmandı. Trey, piknik masasından erimeye başlamış buz torbasıyla alışveriş poşetini kaptı.

Chess buzları aldı. "Barrett'in başka bir işi varmış, bu yüzden Trey'i göndermiş. Bundan sonra Trey gelecekmiş."

"Peki ya Barrett?" dedi Birdie.

"O gitti!" diye bağırdı üst kattan bir ses.

INDIA

India, Barrett'ı tahmin ettiğinden daha çok özliyordu. Yeni çocuk çok tatlıydı –Barrett'ın uzun süredir kayıp küçük kardeşi olacak kadar ona benziyordu– ama insanlarla Barrett'ın kurduğu gibi iletişim kuramıyordu. Trey Wilson, tekne sürebilen bir çocuktuk sadece. Tuckernuck'ı da onları da umursamıyordu. Bir geçmişleri, bir yaşanmışlıkları yoktu. India tatili böyle bitirmek zorunda kalmalarının hiç iyi olmadığını düşünüyordu.

India, Chuck Lee'nin sadece bir kez gelmediğini hatırlıyordu ve bu da India'nın hatasıydı. Bill'in intiharından sonraki yazdı; India her zamanki gibi Tuckernuck'a gelmişti ama daha başından itibaren kalbi burada değildi. Yanında üç oğlundan ikisi vardı; Billy yaz için Duke'de bir basketbol kampında danışmanlık işi almıştı. Birdie, Grant ve çocuklar oradaydı; aynı şeyleri yapıp duruyorlardı: direksiyon dersleri, kumsal partisi, Kuzey Göleti'ne ve Doğu Göleti'ne yürüyüşler... Ama India her şeyi bir kilometre uzaktan izliyormuş gibi hissediyordu. O zamanlar eve günde iki kez uğrayan Chuck Lee'ydi ama işi öğrensin diye sık sık Barrett'ı da yanında getiriyordu. Chuck yalnız geldiğinde India'ya hep güzel şeyler söyler, saçlarına ya da küpelerine iltifat eder, güzel bronzlaştığını söylerdi; bazen sahilde birlikte sigara

içerlerdi. O günlerde evde sigara içilmezdi çünkü Grant kokusundan nefret ederdi. Chuck, Bill'e neler olduğunu hiç sormamıştı ama India bildiğini tahmin ediyordu. Bir keresinde sahilde bulunduğu çok güzel bir denizkestanesini India'ya vermişti. "Al," demişti. "Tuckernuck hatırası." India denizkestanesini almıştı, hâlâ saklıyordu çünkü onu Chuck hediye etmişti ve Chuck onun henüz alıştırma sutyeni taktığı zamanlarda hoşlandığı ilk erkekti. India belki o yaz –sadece o yaz– aralarında bir şeyler olabileceğini düşünmüştü ama kendisi bir adım atamayacak kadar kötü durumdaydı ve Chuck'ın da karşı kıyıda bir karısı vardı. Barrett'ın annesinin, Chuck'ın gerçek bir cadalog dediği –o ne demekse artık– bir milyon yıllık eşinin adı Eleanor'du.

Tatillerinin sonuna doğru, Chuck kendi tutup temizlediği lüferlerle gelmişti; balıkları India'ya ağzı kilitli kalın bir poşette uzatmıştı. India, Chuck'ın mütevazı duruşundan ve yaptığı önemsiz bir şeymiş gibi yapmasından aslında bunu önemsemediğini anlamıştı. Ama lüfer filetoları yağlıydı ve ailedeki diğer herkes gibi India da lüferden tiksiniyordu. Chuck'a bolca teşekkür etmiş ve o gece balıkları ızgarada pişireceklerine söz vermişti. Chuck buna sevinmiş gibiydi, ağzındaki sigarayı kaldıran hafif gülümsemesinden çok sevindiği belli oluyordu.

"Tamam o zaman, güzel," demişti. "İyi ki getirmişim."

Chuck gider gitmez, India lüfer filetolarını kayalıklara fırlatmış ve martılar üşüşüp hepsini silip süpürmüştü.

India ertesi sabah Chuck'a lüferlerin ne kadar lezzetli olduğunu anlata anlata bitiremeyince Chuck yine hafifçe gülümsemişti. Aradan beş dakika geçmeden India'nın en küçük oğlu Ethan dışarı çıkmış ve Chuck ona balıkları sevip sevmediğini sorunca, "Annem onları kayalıklara fırlattı, hepsini martılar yedi," demişti.

India çok utanmıştı. Yüzünü ateş bastığını hatırlıyordu, diyecek bir şey bulamadığını hatırlıyordu. Chuck ona bakmamıştı. Çöpleri toplayıp listeyi almadan gitmişti. O gün öğleden sonra ve ertesi sabah gelmemişti. Grant, *Wall Street Journal*'ı için bağırıp duruyordu ve India odasına çekilip kocasının denizden dön-

mesini bekleyen yaşlı Nantucket dulları gibi pencereden bakıp durmuştu. Kendini bu kadar kötü hissettiğine inanamıyordu. Beterin betterinin acısını çekmişti, başka bir şeyin onu etkileyebileceğini sanmıyordu. Ama Chuck'ı önemsiyordu. Olanları Birdie'ye anlatınca biraz rahatlamıştı çünkü Birdie, India'nın Chuck Lee'ye karşı hislerini biliyordu. Birdie de aynı şekilde hissediyordu. Chuck Lee, gençliklerinin romantik kahramanıydı. Birdie ve India oturup birlikte dertlenmişler, Chuck'ın bir daha hiç gelmesinden endişelenmişlerdi.

Sonunda Chuck geri dönse de India her şeyin değiştiğinin farkındaydı. Artık India'dan hoşlanmıyordu. India'nın sırf onun duygularını incitmemek için yalan söylediğini anlamamış mıydı? Bu konuda onunla yüzleşemezdi, Chuck özür dilenebilecek bir adam değildi. Daima mutlu edilmeye çalışılması gereken bir adamdı çünkü tek bir hata ve...

Eh, bir daha hiçbir şey aynı olmadı. İltifatlar, birlikte içilen sigaralar, denizkestanesi ve balık hediye etmeler yoktu artık. O yaz Tuckernuck'tan öyle ayrılmışlardı ve ertesi yaz geri döndüklerinde işlerle Barrett ilgileniyordu.

Ve şimdi Barrett da gitmişti. India elinde olmadan kendini biraz eksik hissetti.

İkinci gün öğleden sonra Trey Wilson elinde India için bir paketle geldi. Kadınlardan hangisinin India olduğunu bile bilmediği için India'nın o sırada piknik masasında oturmuş sigara içiyor olması büyük şanstı. Chess plajdaydı, Tate, Scout'a atlayıp Kuzey Gölü'ne gitmişti –iki kız hâlâ konuşmuyorlardı– Birdie “yürüyüşe” çıkmıştı ki bu ya gizlice Tate'i teselli etmeye ya da gizli telefon görüşmelerinden birini yapmaya gittiği anlamına geliyordu.

“India?” dedi Trey. O kadar gençti ki aslında India'ya “Bayan Bishop” diye hitap etmesi daha uygun düşerdi ama yapmacık kibarlıkların olmadığı Tuckernuck'taydılar ve zaten kendi çocuklarının arkadaşları da ona hep ismiyle seslenirdi. Trey ona küçük, ince bir paket uzattı.

“Bana mı?” dedi India. Bill’in okuma gözlüğünü taktı. Yine aynı el yazısıyla aynı adres yazılmıştı. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” dedi Trey Wilson. India’ya gülümsedi. “Alış-veriş torbalarını ne yapayım?”

“Tezgâhın üzerine bırak, teşekkürler,” dedi India.

Trey torbaları bıraktı, sonra bahşiş verilmesini bekliyormuş gibi India’nın dibinde dikildi. Bahşiş falan beklemiyordu, değil mi? India haftalardır eline para almamıştı, cüzdarunun nerede olduğunu bile bilmiyordu. Çocuğa gülümsedi. “Benlik bir şey var mı?” diye sordu Trey.

Ne istiyordu ki?

“Çöp?” dedi Trey. “Çamaşırlar? Liste?”

“Ah!” India ayağa kalktı. Barrett çöpleri kendisi boşaltmış, listeyi mutfak tezgâhında deniz kabuğu ve taş dolu kavanozun altındaki her zamanki yerinden kendisi almıştı. India evin hanımı değildi ama bu genç adama ne yapması gerektiğini öğretmek ona düşmüştü. Sadece beş günleri kalmışken bunun gerçekten bir anlamı var mıydı?

“Çöp burada,” dedi. Bidonun içinden torbayı çekti ve sarı saplarını sıkıp bağladı. Sonra yeni bir torba yerleştirdi, gerçi bu da Barrett’in her zaman kendi yaptığı bir şeydi. “Liste de daima burada durur.”

Trey somurtkan bir tavırla başını salladı ve listeyi aldı.

“Oldu,” dedi. “Teşekkürler.”

“Ben teşekkür ederim,” dedi India.

Çocuk koşarak uzaklaştı. India gerçek Barrett’i özlüyordu. Rüyalarının ilk erkeği Chuck Lee’yi de özlüyordu.

India piknik masasına geri döndü ve paketi evirip çevirdi. Bir kadeh şaraba ya da bir sigaraya –tercihen ikisine de– ihtiyacı vardı ama zamanı yoktu. Diğerleri her an gelebilirlerdi. *Aç şunu, aç hadi!*

Bu bir resimdi. Daha doğrusu bir tablonun parçasıydı. Lula’nın on beşe on beş kare şeklinde kesip yeniden çerçevelettiği,

India'nın nü tablolarından birinin parçası. India küçük tuvali inceledi, güneşe çevirdi. Sonra anladı: India'nın kalçasının kıvrımıydı ve güneyde yatan şeye karşı şehvetli geçişi vurgulamak için incelikle gölgelendirilmişti. India, Lula'nın hangi tuvali kestiğini hemen anladı: Spencer Frost'un okul için satın aldığı muhteşem tablo. O nefes kesici tablonun böyle zarar gördüğünü düşünerek nefesini tuttu; Lula, kupon kesen bir kadın gibi kalça kısmını tabloda çıkarmıştı. Ama India bu hareketin rasgele olmadığını çok iyi biliyordu. Lula tabloyu duvardan alıp stüdyosuna taşımış olmalıydı. Bunu fark edilmeden yapmak onun için oldukça kolay olurdu; yaz aylarında Akademi'nin koridorlarında kimseler olmazdı ve okulun öğrencilerin eserlerini korumak için güvenlik görevlisi tutacak bütçesi yoktu. Lula okuldan ayrılmış olsa da anahtarları teslim etmek ya da stüdyoyu boşaltmak için ağustos ortasına kadar vakti vardı.

India, Lula'nın stüdyosunu gözünün önüne getirdi: Şehrin güneyine bakan büyük pencereli, herkesin imrendiği kuytu bir köşeydi. Döşemesine boya bulaşmış eski bir deri kanepesi ve Lula'nın sehpa olarak kullandığı eski bir sandık vardı. Küçük bir buzdolabı, büyük bir mimarlık firmasının deposundan aşırıldığı büyük bir çizim masası, yığın yığın sanat kitapları ve dergiler – *Vogue*, *Playboy*, *Nylon*. iPod'u için bir şarj köşesi, gece dışarı çıkacağı zaman eve gitmek zorunda kalmadan üzerini değiştirebilirdi diye bez bir gardırobu vardı. Stüdyo onun kutsal alanıydı. Lula belki tuvali çizim masasına koymuş ve neresinden ne kadar ke-seceğine karar vermek için incelemişti. Yöntemleri daima bir cerrahunki kadar ciddi olurdu. Tabloyu keserken kendini kesiyordu. India, Lula'nın gönderdiği şeyin, Van Gogh'un kulağının ondaki karşılığı olduğunu düşündü. Hem aşk hem de delilikti.

Tablonun bu küçük parçası bazı yönleriyle India'ya sanat tarihi kitaplarında yer verilen resimlerin ayrıntılarını hatırlattı; okura kaliteli fırça darbelerini veya tekniği göstermek için tabloların parçaları büyütülürdü. Ama başka bir açıdan bu küçük parça başka bir şeye daha dönüşüyordu. Bir deniz kabuğunun

içi ya da bir kumulun girdabı olabilirdi. Lula her zamanki gibi bir dâhiydi. Bu küçük tablo başlı başına bir bütündü.

Tablonun yanında, çiçekçilerin çiçek teslim ederken kullandığı türden küçük beyaz bir zarf vardı. India zarfı yırtıp açtı. Tek kelime:

Deneyelim mi?

India soruya takıldı. Lula teklif ediyor, istiyor, yalvarıyordu. Deneyelim mi? India deneyebilir miydi?

Alt kattaki dolabın dibinde Barrett'ın bir alet kutusu vardı. India kutuyu karıştırdı ve bir çekiçle çivi buldu. Odasına çıkıp çiviye duvara çaktı. Daha ilk darbeye çiviye sıvanın içine, dibine kadar soktu. Sağlam bir giriş bulmalıydı. Başka bir noktayı denedi ve çivi biraz dirençle karşılaştı. India vurmaya devam etti, evin duvarları sallandı ve India duvarları iskambil kâğıtlarından bir ev gibi katlandığını hayal etti. Ama çiviye çaktı ve tabloyu astı. Mükemmel durduğuna karar verdi. Bigelow Burnu'nun kıvrımına benziyordu ya da çocukların Balina Sığılığı'ndan getirdikleri bir salyangoz kabuğunun şeftalimsi içi gibi görünüyordu.

Roger'a baktı. "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Roger'ın yosun saçları esintiyle sallandı.

BIRDIE

Birdie, Bigelow Burnu'na gidip Grant'i aradı.

"Toplantıda kendisi," dedi Grant'in sekreteri Alice. "Sizi aramasını söyleyeyim mi?"

"Hayır," dedi Birdie. "Gerek yok."

Uğradığı hayal kırıklığıyla telefonu hemen kapadı. Gördün mü? Otuz yıldır tanıdığı Grant Cousins buydu işte. Toplantıda.

Golf sahasında sekizinci çim alanda. Washington, Tokyo, Londra arasında konferans görüşmesinde. Gallagher'da. Ulaşılamıyor. Sizi aramasını söyleyeyim mi? İletmemi istediğiniz bir mesajınız var mı? *Evet, ona ihtiyacım olduğunu söyle. Tate bir çocuğu kaydıraktan itti ve çocuğun kolu kırıldı. Çocuğun ailesi şikâyetçi olmazsa mucize olur. Konu acil. Hastaneye giderken yolda yine düşük yapıyorum. Kızları anaokulundan almasını söyle lütfen. Çok acil. Ona kendisiyle Ondine Morris hakkında konuşmak istediğimi söyle. Birisi onu, kulüpteki kadınlar tuvaletinde Grant'ın düzgün fiziğini överken duymuş. Beni hemen aramasını söyle. Canım sıkılıyor, kendimi yalnız hissediyorum, Christie'deki işimden hiç ayrılmamalıyım. Halıları, o halıların hikâyelerini, onları dokuyan elleri sevdiğimi biliyordu. Neden benden istifa etmemi istedi ki? Ona yılda on milyon dolar kazanmasının çocuklarıyla ilgilenmeyebileceği anlamına gelmediğini söyle. Kızların babalarına ihtiyacı var.*

Benim ona ihtiyacım var. Lütfen beni aramasını söyle.

Birdie, Grant'le kızlar hakkında konuşmak istiyordu. Grant onların babasıydı. Ama kızların kavga ettiğini öğrendiğinde ne diyecekti? Birdie kadar endişelenir miydi? Yoksa her zamanki gibi Birdie'nin ona nasıl hissetmesi gerektiğini söylemesini mi beklerdi? Birdie, buraya geldiğinden beri bir iki haftadır Grant'te bir değişiklik sezdiğini düşünmüştü. Daha önce onda görmediği bir duyarlılık, bir sağduyu. Telefonda tatlı ve ilgili konuşmuş, Hank'le yaşadığı sancılı süreçte ona destek olmuştu; düşünceli ve romantikti. Birdie'ye çiçek göndermiş, üstelik çok da güzel bir kart yazmıştı. Birdie itiraf etmekte zorlansa da Grant'le yeniden birlikte olma fikri hoşuna gidiyordu. Bir daha asla ama asla onunla birlikte yaşayamazdı ama arkadaş olabilirlerdi. Birlikte, ikisi baş başa ve çocuklarla bir şeyler yapabilirlerdi. Birdie eski kırgınlıklarına karşı bağışıklık kazandığını düşünmüştü. *Toplantıda kendisi. Sizi aramasını söyleyeyim mi?*

Ama bağışıklık kazandığı falan yoktu.

Tuckernuck küçük bir yerdi ve Birdie nereye bakacağını biliyordu ama yine de Tate'e tesadüfen rastladı. Önce Tate'in Kuzey Göleti'nde olabileceğini tahmin etti, orada bulamayınca Doğu

Göleti'ne gitmiş olabileceğini düşündü. Doğu Göleti, Kuzey Göleti'nden daha küçüktü ve o kadar güzel değildi ama oranın da kendine has bir cazibesi vardı; göletin iç kesime bakan tarafı kuşburnu çalıları ve plaj eriği doluydu. Birdie, Tate kendini önemsiz ve pek de güzel hissetmediği için Doğu Göleti'ni tercih etmiş olabileceğini düşünüyordu.

Haklıydı. Tate kulaklarında kulaklıklarıyla oradaydı. Dirseklerinin üzerine yaslanmıştı ama Birdie'yi görünce sırtüstü uzandı. Birdie bir an yürüyüp gitmeyi düşündü. Tate onu görmek istemiyordu ve Birdie kızlarının arasında olup bitenlere dahil değildi. Kızlar ergenlik çağındayken, Birdie kavgaları karşısında o kadar zorlanmıştı ki bir aile danışmanına gitmiş ve o da Birdie'ye kızları kendi hâllerine bırakmasını söylemişti. Dinlemiş miydi? Hayır. Onlar onun kızlarıydı, birbirlerini sevmelerini istiyordu. O zaman barışmalarına aracılık etmişti ve şimdi de bunun için buradaydı. Gidip Tate'in yanına oturdu. Tate'in koluna dokundu ve Tate bir kulaklığını çıkararak hafifçe doğruldu.

"Selam," dedi Birdie.

"Birdie, yapma," dedi Tate.

"Ne yapmayayım?"

"Bana kendimi daha iyi hissettirmeye çalışma. Çünkü işe yaramayacak. Bu bir annenin düzeltebileceği bir şey değil."

"Peki," dedi Birdie.

"Barrett'ı özlüyorum," dedi Tate. "Onu kovdum ve şimdi de geri istiyorum."

"Eminim o da seni özlüyordur," dedi Birdie.

"Bir şansımız olduğunu hiç düşünmedin ki," dedi Tate. "Ama ben düşündüm. Çünkü onu seviyorum. Hep sevdim."

"Bir şansınız olduğunu düşünmedim değil..."

"Gelip geçici bir heves olduğunu düşündün. Aptalca bir yaz fantezisi dedin."

"Tate, kabalık etme."

"Kabalık eden sizsiniz. Sen ve ablam."

"Tate."

“Chess’e ondan nefret ettiğimi söyledim ve bunu söylerken çok ciddiydim. Ondan nefret ediyorum. Hayatta istediğim her şeyi elimden aldı.”

“Bu doğru değil,” dedi Birdie.

Tate dişlerini sıktı ve Birdie onu inatçı, isyankâr, öfkeli bir kız çocuğu gibi gördü. Tate daima sevgi doluydu ama aynı zamanda da hep öfkeliydi. Birdie’nin otuz yıldır yaptığı hiçbir şey bunu değiştirememişti.

Birdie ayağa kalktı ve avuçlarını şortuna sildi. “Ben karışmayacağım, aranızdaki meseleyi kendiniz çözün,” dedi.

Tate yüzükoyun dönerken bir şeyler mırıldandı ama Birdie onun ne söylediğini anlamadı ve ergenlik çağındayken yaptığı gibi Tate’ten tekrarlamasını istemedi. Bununla birlikte, Birdie eve doğru yürürken, Tate’in ne dediğini merak ediyordu. Muhtemelen “Her neyse,” ya da “Evet, en doğrusu bu,” gibi bir şey söylemişti. Belki de sadece “Teşekkür ederim,” demişti ki bu Birdie’nin bekleyebileceği en iyi tepkiydi.

TATE

O gece Tate verandada oturma saatinde evden çıkıp sahile giden basamaklardan aşağı indi. Şenlik ateşi yaktıkları gece yusyuvarlak olan ayın artık yavaş yavaş küçüldüğünü görmek Tate’i hüznlendirdi. Yarın dört gün kalacaktı, ertesi gün üç, sonra da toplanmaya başarlardı. Karşı kıyıda Nantucket’ın ışıkları göz kırpıyordu.

Barrett!

Bu gece ne yapıyordu acaba? Çocuklarla birlikte evde miydi yoksa Roman şehirde sıkışıp kaldığı için Anita’yla dışarıda bu güzel fırsatı mı değerlendiriyorlardı?

Tate'i özlüyor olmalıydı. Tate'i düşünüyor olmalıydı. Ona âşıktı. Chess'e ona âşık olduğunu söylemişti (tabii Chess yalan söylemiyorsa; fakat Chess bunu yapmazdı).

Duaların işe yaradığını hatırlattı kendine ve yine dua etti. *Lütfen lütfen lütfen lütfen lütfen lütfen lütfen lütfen.*

Yarın Barrett gelecek, dedi kendi kendine.

Ertesi sabah *Manita* koya girdiğinde Tate kumsaldaydı.

Tekneyi Trey kullanıyordu.

Dualar buraya kadar, diye düşündü Tate.

"Barrett nasıl?" diye sordu.

Trey omuz silkti. "Meşgul."

Birkaç dakika sonra Tate, India Teyze'nin kapısını tıklattı.

"Entrez!" dedi India.

Tate odaya girer girmez orada farklı bir şey olduğunu gördü: Bir tablo. Duvara asılmış küçük, kare bir tablo.

"Ne bu?" diye sordu Tate.

"Bir deniz salyangozu kabuğunun içi," dedi India. Yatağında, sigara içiyor ve kitap okuyordu.

"Ah," dedi Tate. "Evet, sanırım bunu ben de görebiliyorum. Kim yaptı?"

"Akademi'deki bir öğrenci," dedi India. Ağzındaki dumanı üfledi. "Ziyaretinin bir nedeni var mı yoksa tamamen sosyal amaçlı mı?"

"Bir nedeni var," dedi Tate. Bunu yapıp yapamayacağından emin değildi. İnsanlardan yardım istemekten hoşlanmazdı. İnsanlar ondan *yardım* isterdi. Onun işi buydu, hayatını böyle kazanıyordu.

"Dökül bakalım," dedi India.

Tate yatağa çöktü. Şilte gerçekten sıradışıydı. İçi bataklık çamuru dolu gibiydi, üzerine oturduğunuz gibi sizi içine çekiyordu. Tate şilteyi kesip açsalar, içinde tuhaf ve korkunç bir şey bulacaklarından emindi; ölmüş tüm atalarının kurumuş kanı gibi.

"Barrett'ın Anita diye bir müşterisi var," dedi Tate.

"Onunla tanıştım."

"Roger'ı satın almak istiyor," dedi Tate.

"Evet, biliyorum," dedi India. "Barrett bana söyledi. Elli bin dolar."

"Sen de ona satılık olmadığını söylemişsin, o da Anita'ya söylemiş. Anita çıldırmış. Gücünü göstermek için de Barrett'a tam gün iş teklif etmiş. Geri çeviremeyeceği bir maaş karşılığında sadece kendisi için çalışmasını istemiş. Barrett, karısının hasta olduğu ve özel hemşireye ihtiyaç duyduğu dönemde ona bir ton borçlanmış zaten."

"Ah," dedi India. "Bunların hiçbirini bilmiyordum."

"Bu yüzden sana anlatıyorum," dedi Tate. "Barrett bu yüzden gelmiyor artık. Bu yüzden Trey'i gönderiyor."

"Ah," dedi India.

"Ve Anita için çalışmasına kızdığım için benim yüzümden de gelmiyor." Tate, India'nın yeni tablosuna baktı. Resimde insanı çeken bir şey vardı. "Sanırım ayrıldığımızı söyleyebilirim."

"Açıkladığın için teşekkürler," dedi India. "Merak ediyordum ama sormak benim haddim değildi. Ben sadece teyzenim."

"Hayır, sen sadece teyzem olmaktan çok ötesin," dedi Tate. "Sen bizden birisin."

"Şey, bunu duyduğuma sevindim. Seni ve Chess'i kendi çocuklarım gibi sevdiğimi biliyorsun."

Tate başıyla onayladı. Yutkunduydu. Umutsuzluk yüzünden boğazında bir şeyler düğümleniyordu. "Her neyse, ben buraya Roger'ı satmayı yeniden düşünür müsün diye sormak için geldim."

India'nın gözleri iri iri açıldı, Tate bunun öfke ya da şaşkınlıktan ziyade onaylamadan kaynaklandığını umdu.

"Sorunun başladığı yere geri dönersem durumu düzeltebileceğimi düşündüm," dedi Tate. "Roger'ı Anita'ya satarsan, Anita da Barrett'ı rahat bırakır."

"Roger'ı eline almanı istiyorum," dedi India.

Tate çok dikkatli bir şekilde Roger'ı şifoniyerin üzerinden aldı. Çok değerli ve hassas bir heykeldi. Tahtadan, kurumuş yosundan,

deniz kabuklarından ve taşlardan yapılmış, son derece hafif bir şeydi. Ama tarzı vardı. Saçlarının tamamı incecik örülmüş gibiydi ve gözleri Elton John'un acayip gözlüğü gibi yuvarlaktı.

"Bill Enişte bu kabukları ve taşları nasıl yapıştırmış?" diye sordu Tate.

"Chuck Lee ona bir tutkal tabancası ödünç vermiş. Sanırım gizlice. Elektriği de jeneratörden almış. Bill becerikliydi."

Tate yıllar içinde grileşmiş olan ve Roger'ı gerçek insan misali yaşılanıyormuş gibi gösteren tahtaları okşadı.

"Bill enişten bunu bana korkunç bir kavgamızın ardından yapmıştı," dedi India.

Tate başıyla onayladı. Korkunç bir kavga.

"Onu satamam," dedi India. "Roger, Anita Fullin'in evine ya da bir müzeye ait değil. Pennsylvania'daki evime bile ait değil. Buraya, bu eve ait. Umarım sonsuza dek burada kalacak. Bazı sanat eserlerinin sırrı da budur. Kendi bütünlükleri vardır ve biz insanların buna saygı göstermesi gerekir." Sigarasını söndürdü. "Senin için her şeyi yaparım, Tate. Barrett'ı sevdiğini ve bu yüzden çok acı çektiğini biliyorum ama Roger'ı Anita Fullin'e satmanın düşündüğün şekilde bir değişiklik yaratmayacağını söyleyebilirim. Bunu sadece sen yapabilirsin."

Tate, Roger'ı şifoniyerin üzerine bıraktı. Küçük bir çocuk gibi, gözlerinin sıcacık gözyaşlarıyla dolduğunu hissetti; Fairfield Bölge Şampiyonası'nda yüz metre koşusunda dereceyi nefret ettiği Marissa Hart'a kaptırdığında olduğu gibi. Edebiyat dersinden düşük not aldığında babası sokağa çıkmasını yasakladığı için Meadowlands'de Bruce Springsteen konserini kaçırdığında ki gibi. Ergenlik çağından beri duygusal olarak gelişmemiştir, sorun buydu. Yetişkin bir kadının nasıl davranacağını bir şekilde çözmesi gerekiyordu.

"Biliyorum," dedi. "Sadece sormak istedim."

"Sormana sevindim," dedi India. "Bir sorunun olduğunda bana gelebileceğini bilmen beni mutlu etti. Ve inan bana, elimden gelseydi sana yardım ederdim."

Tate başıyla onayladı. India Teyze'nin ona bu kadar nazik davranması her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Tate ayağa kalkarken gözü tabloya takıldı. Bir deniz salyangozu kabuğunun içi mi? Tate bunu görebiliyordu ama ona göre bu solgun, ten rengi kıvrım başka bir şeyi çağırıyordu: Yalnızlık, terk edilmişlik.

CHES

Tate itirafları okumamıştı ve bu, Chess'in affedemeyeceği bir şeydi. Tate "olanları" öğrenmek istediğini söylemişti ve işte, her şeyin en ince ayrıntısına kadar yazılı olduğu defter oradaydı ama Tate defterin kapağını bile açmamıştı. Günlüğü yastığının üstünden alıp şifoniyere koymuştu ama Chess hiç açılmadığını söyleyebilirdi.

Sadece üç gün kalmıştı. Chess bir yandan seviniyordu. Kız kardeşiyle aralarındaki gerginliğe dayanamıyordu. Mecbur kalmadıkça birbirleriyle konuşmuyorlardı. Chess, Tate tuvaletteyken yanlışlıkla banyonun kapısını açmıştı ve Tate, *Burada ben varım!* diye bağırmıştı.

Sonra akşam yemeğinde *Tuzu uzatsana*, demişti.

Chess ve Tate arasındaki anlaşmazlık evin üzerine bir sis gibi çökmüştü. Ama Chess yine de Tuckernuck'tan ayrılmak istemiyordu. Gerçek olan bir şey vardı: Chess burada güvendedi. Burada yalnız kalıp kalamayacağını ve kalırsa neler olacağını merak ediyordu. Kendi kendine konuşan, pislik içinde yaşayan tuhaf bir münzeviye mi dönüşürdü? Ama okuyup yazabilir ve yemekler yapabilirdi, astronomiye heves eder ya da sinek avlardı. Kendi kendine yetmeyi başarırdı ve bir süre sonra başkalarıyla ilgili anıların unuttur giderdi.

Yemekten sonra Chess tavan arasına çekildi. Tate, Scout'a binip batı kayalıklarından günbatımını izlemeye gitmişti; Chess de gitmek istedi ama cesaretini toplayıp Tate'e söyleyemedi. Yatağında uzanırken, aşağı inip kapalı verandada annesi ve teyzesiyle birlikte oturması gerektiğini biliyordu ama hiç içinden gelmiyordu. Bu adada tek başına kalmasına izin verilmemeliydi, bu hiç sağlıklı değildi. New York'a dönüp her şeye baştan başlamalıydı. Bunun düşüncesi bile Chess'i fazlasıyla yoruyordu. Güneş batıp alacakaranlık ortalığı eflatuna boyayana kadar yatağından kalkmadı. Chess'in kulağı evin önünde duracak Scout'un motor sesindeydi. Ama her yer çok sessizdi.

Sonra bir ses duydu. Bir vızıltı. Odada bir şey vardı. Başının çevresinde bir yerlerde siyah, pullu kanatlar olduğundan emin-di. Korkuyla doğrulup oturdu. *Ah! Tanrım!* Hayatı boyunca bundan korkmuştu: Vampir yavrularına dönüşen siyah kötü keseler. Bir yarasa! Başının üzerinden uçup geçerken Chess kanatların dövdüğü havanın akımını hissetti. Bir tane daha. İkisi ona doğru dalışa geçmişti.

Chess kollarını başının üzerine koydu. Örtülerin altına girmeyi düşündü ama kendini kapana kısırmak da istemiyordu. Tavan arasından çıkmalıydı ama kıpırdayamayacak kadar korkmuştu. Tate, Chess'in yarasa korkusunu hep küçümserdi; önce yarasa falan olmadığını, sonra olsa bile sesle uçtuklarını ve asla Chess'in yüzüne ya da saçlarına sürünmeyeceklerini söylerdi. Ama bu yarasalar genetik açıdan mutasyona uğramış olmalıydılar çünkü delirmişlerdi; Chess, tiz bir sesle çığlık attıklarını duyabiliyordu.

Chess ne yapacağını bilemeyince bağırmaya başladı. Avazı çıktığı kadar bağırıyordu. *İiiiiimmdaaaaat! Yardım edin! İiiiiim-mmdaaaaaat!* Kollarını başının üzerinde salladı. Sonra kazayla birine dokunmaktan korktu. Boncuk gibi gözleri, keskin küçük dişleri, ağzını kapayıp onu boğabilecek iğrenç siyah kanatlarıyla yakınına gelmelerini istemiyordu. Çığlık attı. Çığlık atmak, sa-

dece korkusunu değil, üzüntüsünü ve öfkesini de boşaltmaya iyi geldi. *Aaaayyyyyyygğgğgğgğ!* Boğazı ağrıyana kadar çığlık atmaya devam etti.

Birden kapı açıldı ve Tate elinde mutfaktan kaptığı saplı süpürgeyle içeri daldı. Ellerine muhtemelen Barrett'ın alet kutusundan aldığı iş eldivenlerini geçirmişti. Chess'e hep yaralarının insanları değil, sivrisinekleri yediğini söyleyip durmuştu, madem öyle kendi neden iş eldiveni takıyordu? Chess de iş eldiveni istiyordu, hatta bir zırh istiyordu! Kardeşini gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti.

Tate süpürgeyle yarasalara girişti. Yarasalar onun saldırılarından sıyrılarak etrafında uçuyordu. Şimdi üçüncüsü ortaya çıkmıştı, Chess gözlerini açtı ve üç yarasa gördü!

"Onları pencereye doğru yönlendirmeye çalışıyorum," dedi Tate.

Chess gülümser gibi oldu. "Yönlendirmek" ne güzel bir kelimeydi, özellikle de Tate onları öldüresiye dövmeye çalışır gibi görünürken. Chess yatakta büzülüp kalmıştı ama Tate süpürgeyle tavan arasında koşturuyor, süpürgeyi yarasalara doğru savuruyordu. Gülünç ölçüde küçük tek pencere açıktı ama yaraları oraya yönlendirmek –açık gökyüzüne, gece havasına, sınırsız sivrisinek ziyafetine– işe yaramıyor gibiydi.

"Başka bir fikrim var," dedi Tate ve odadan çıktı.

"Haaayııııırrr!" diye bir çığlık attı Chess. Dizlerini kırıp yüzünü kucağına ve elleriyle başını örtmeye çalıştı; çoğu doğal felakette ve acil durumda tercih edilen duruştu bu. "Tate! Taaaaaaaate!"

Tate büyükbabalarının balık veya pavurya avlamak için kullandığı uzun saplı ağla geri döndü. Ağla yaraları yakalamaya çalışarak odanın içinde koştururken Chess de onu izliyordu; Tate'in ellerinde hâlâ iş eldivenleri ve başında Nantucket'taki muhtemelen artık kapanmış olan bir dükkândan alınmış çok eski bir beyzbol şapkası vardı. Onu izlerken Tate'in de yarasalardan korktuğunu anladı. Korkuyordu! Bu, Chess'e kendini daha iyi hissettirdi ve Tate'in elinde ağla çaresizce yaraların peşinden

koşturması birden... komik göründü! Chess'in boğazından bir kıkırtı yükseldi, sonra bir kahkaha patlattı. Öyle çok güldü ki sonunda yattığı yerde ikiye katlanarak karnını tutmaya başladı. Katıla katıla gülüyordu!

Tate ona baktı ve olduğu yerde donup kaldı. Ağı bir sertçe yere attı. Sonra yatağa yaklaşıp Chess'e sarıldı.

"Vazgeçiyorum," dedi. "Bırak gelip bizi ısırırsınlar."

"Bizi yesinler," dedi Chess.

"Belki vampire dönüşürüz," dedi Tate. "Vampirler bugünlerde çok seksi."

Birbirlerine sarılmış hâlde sessizce oturup yarasaları izlediler.

"Birdie ve India neredeler?" diye sordu Chess fısıltıyla.

"Verandadalar," dedi Tate. "Onlara sorun her neyse çözebileceğimi söyledim."

"Ah, çok iyi çözdün," dedi Chess.

Sessizleştiler. Yarasalar da sakinleşmiş gibiydi. Daireler çiziyor, dalıp yükseliyor, sekiz çiziyorlardı. Chess ne kadar zarif olduklarını fark etti. Yarasalar tavana doğru yükselip sonra bir, iki, üç, kendi bale usulleriyle dalışa geçiyorlardı. Chess izlerken hareketleri hipnotik bir etki yaratıyordu. Neyin peşindeydiler? Ama cevabın sıradan olduğunu biliyordu: Böceklerin peşindeydiler. Yarasalar birbirlerine sokuldu, bir an için tavan arasının boğuk havasında asılı kalmış gibi göründüler. Sonra tek tek açık pencereyi keşfettiler ve sırayla özgürlüklerine doğru uçup gittiler.

Chess ve Tate gecenin büyük bölümünde ayaktaydılar. Yarasaların geri döneceğinden endişeleniyorlardı, bu yüzden pencereyi kapayıp boğucu sıcağa katlandılar. Tate başka yarasalar olup olmadığını kontrol etmek için tavan arasının köşelerini yokladı. Yarasalardan kurtulmuşlardı.

Chess el fenerinin ışığında Tate'e günlüğünü okudu ve Tate büyük bir dikkatle dinledi. Chess, yıllar önce Tate'e hikâye kitabı okuduğu günleri hatırladı. Tate dinlediği şeylerle ilgili yorum yapmadı; şaşırmış ya da kabullenmiş olabilirdi ama Chess

hangisi olduğundan emin değildi. Tate sadece gözlerini Chess'e dikmişti. İtiraflar kurgu bir hikâye gibiydi; Chess gerçekten öyle olmasını çok *isterdi*.

Chess tüm gerçekleri döküp defteri kapadıktan sonra kardeşine sordu: "Ee, ne düşünüyorsun?"

"Asıl *sen* ne düşünüyorsun?" diye sordu Tate.

"Bence Michael'a Nick'le ilgili duygularımı açıklamalıyım," dedi Chess. "Ama duygularımın gerçek olduğundan emin değilim ve gerçek olmama olasılığından dolayı gizlemek kolaydı." Tate'e baktı ve neredeyse zifiri karanlık olmasına rağmen kardeşinin yüzünde yeni bir ifade gördü. Chess irkildi, tavan arasında sanki başka biriyle birlikteymiş gibi hissetti. Tate ciddi ve düşünceli görünüyordu.

"Michael'a neden söylemediğini biliyorum," dedi Tate. "Bunu yapmak istemedin. Michael'dan hoşlanıyordun. Onu seviyordun. Rock yıldızı kardeşine sarsılmaz bir tutkuyla bağlanmış olan kişi olmak istemedin. Sen asla yoldan çıkmadın, Chess. Anneme, babama, diğer herkese hep *doğru* davrandığın bir kalıba büründün. Michael, evlilik için sana *yakıştıırılabilir* türden bir adamdı. Senin mükemmel yaşamına tam olarak uyuyordu. Michael'la evlenseydin, söylememe gerek var mı bilmiyorum, bin metrekairelik bir evin, çimleri bakımlı bir bahçen, muhteşem güzellikte çocukların olurdu... Ve sen de mutsuz olurdun. Michael'a Nick'i anlatmamakla ona ihanet etmedin. Kendine ihanet ettin. Nick'e karşı duygular besleyen kişi olmak istemedin ama bil bakalım ne oldu, Chess? O kişi sendin. O kişi sensin."

Chess yatağın diğer tarafında yatan kadına baktı. Gerçekten kız kardeşi miydi bunları söyleyen?

"Haklısın," dedi.

"Haklı olduğumu biliyorum."

Chess burnunun iki yanına parmaklarını koyarak gözlerini ovuşturdu. "Sana bir şey söyleyeyim mi, küçük kardeşim?" "Küçük kardeş" derken sesinde ince bir alay vardı çünkü o sırada Tate kesinlikle abla sayılırdı.

“Aşk buna değmez.”

“Ah,” dedi Tate. “İşte burada yanıyorsun.”

TATE

Tate, evde Barrett için hazırladıkları ama artık Trey’in ilgilendiği listeye şöyle yazdı: *Bensiz gitme!*

Koşudan geri döndüğünde, görevine bağlı bir genç olan Trey onu kumsalda bekliyordu. Tate, Nantucket’a gitme sebebini söylemedi ve Trey de sormadı. Meraklı değildi, umursamıyordu. En iyisi.

Barrett’tan Tate’in bir Springsteen hayranı olduğunu öğrenmişti. O da öyleydi! Boss hakkında, yeni albümler, eski albümler hakkında konuşmak istiyordu. Eskiden olsa bu tür bir sohbet Tate’in ilgisini çekebilirdi ama şimdi “Jungleland”i ne kadar sevdiğini ve *Batı Yakası’nın Hikâyesi* filmi ölçeğinde bir deha eseri olduğunu düşündüğünü anlatmakta zorlanıyordu. Daha önce kendisi için önemli olan şeyler, daha önceki kişiliği şimdi çok geride kalmıştı. Zihninde şimdi sadece Barrett’a yer vardı.

Aşk buna değer.

Nantucket’a ulaştıklarında, demir attıklarında ve botla kıyıya çıktıklarında (tüm bunları Barrett yerine Trey’le yapmak Tate’e neredeyse fiziksel bir acı vermişti), Trey ona kendisini bir yere bırakmasını isteyip istemediğini sordu.

“Kamyonetimde *Born to Run* var,” dedi.

Tate kasabaya kamyonetle gitmeyi kabul etti ve yolda “Thunder Road” ile “Tenth Avenue Freeze Out”u dinlediler. Şarkılar çalarken Trey direksiyonun üzerinde parmaklarıyla ritim tutuyor ve başını bir hayranın adanmışlığıyla sallıyordu. Tate, kendisini anacadedeki eczanenin önünde bırakmasını istedi.

“Nasıl döneceksin?” diye sordu Trey.

“Taksiyle,” dedi Tate. “Dörde çeyrek kala Madaket Limanı’nda olacağım.”

Trey ona bakarak başparmağını kaldırdı ve sırttı. Ona göre artık arkadaşlıklar.

Anacadde kalabalıktı. Her yerde insanlar vardı: İki güzel kadın Congdon&Coleman Sigorta’nın önünde durmuş, Piskoposluk kilisesine bağışlanacak halının parasını toplamak için piyango bileti satıyordu. Bartlett Farm kamyonunu sarmış bir sürü insan kabak, aslanagzı, taze mısır alıyordu. Turistler ellerinde haritaları, pusetleri ve alışveriş arabalarıyla yürüyordu. Herkes mutlu görünüyordu. Ne yani, Tate hariç bu caddedeki herkes aşkı bulmuş muydu?

Kasabada dolaştı ve Brant Burnu’na giden yolu sormak için iki kez durdu. Sokaklardaki evler giderek çoğaldı ve Tate tanıdığı köşeyi bulup sağa döndü. Öyle sakindi ki bu hâli kendisini bile şaşırtıyordu. Kendini sakin, durgun bir gölet gibi hissediyordu.

Anita’nın evini kolayca buldu, unutulması imkânsızdı. Güllerle bezeli çardağın arasından baktı. Çimenlik ve ön bahçeler fıskiye-lerin vınlaması dışında sessiz ve sakindi.

Peki şimdi ne yapacaktı? Kapıyı mı çalacaktı? Öylece içeri mi girecekti?

Barrett’in kamyonetini göremiyordu. Anita Fullin ve evinin gerektirdiği sayısız işten birini mi hallediyordu? Tate evin önündeki güzel manzarayı inceledi. Gri demirli çitler, beyaz çerçeveli bir sürü pencere, aralardan başını uzatmış Cezayir menekşe-leriyle ortanca çalıları.

Tate bahçe kapısını açıp ön kapıya yürüdü. Buraya Barrett’la konuşmak için gelmişti ve konuşana kadar da gitmeyecekti. Tate için erkekler daima iki gruba ayrılırdı: Barrett ve Barrett olmayanlar. Kararlı bir şekilde kapıyı çaldı. Bekledi. Chess’i ve olanları düşündü. Chess mutlu olma şansı kalmadığını düşünüyordu;

sistemi çökmüştü ve ne kurtarılabilir ne de geri yüklenebilirdi. Michael ölmüştü, Nick geri dönmeyecekti. Tate ona, ileride başka biriyle tanışabileceğini söylemişti.

Evet, demişti Chess. Ama o kişi Nick olmayacak.

Tate kabul etmişti: O kişi Nick olmayacaktı.

Ve Michael öldü.

Michael'ın ölümü bir kazaydı, demişti Tate.

İntihardı, demişti Chess.

Buna inanmıyorsun, değil mi? demişti Tate.

Evet, inanıyorum, demişti Chess.

Anita Fullin kapıyı açtığında Tate her şeye hazırды. Ya da hazır olduğunu sanıyordu.

Anita Fullin'in üzerinde turuncu bir bikini vardı. Saçlarını topuz yapmış, yüzüne güneş kremi sürmüştü. Demek güneşleniyordu. Tate evin içinden, arka balkonda bir şezlonga atılmış turuncu bir havlu gördü; masanın üzerinde bir Bose radyo ve bir kadeh beyaz şarap duruyordu. Anita Fullin günlerini böyle mi geçiriyordu? Tate'in onu yargılamaya hakkı yoktu, kendisi de son yirmi beş günü büyük ölçüde aynı şeyleri yaparak geçirmişti.

Anita'nın yüz ifadesi keyifli, beklentili ama aynı zamanda da temkinliydi. Güneş banyosu niçin bölünmüştü?

Beni tanımıyor, diye düşündü Tate. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok.

Tamam, bu sinir bozucuydu. Tate içini kaplayan öfkeyi hissetti.

"Merhaba Anita!" dedi. "Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Barrett'ı arıyorum."

Anita manik bir şekilde gülümsedi ve tabanca patlaması gibi bir kahkaha attı. "Ha!"

Tanrım, diye düşündü Tate.

"İçeri gelmek ister misin?" diye sordu Anita.

Tate derin bir nefes aldı. "Hayır, teşekkür ederim. Sadece Barrett'ı arıyorum."

Anita Fullin işaretparmağını burnunun altına yerleştirerek burnunu çekti. "Şey, onu burada bulamazsın," dedi.

"Nasıl ya?"

"Bu sabah gitti."

"Gitti mi? Nereye gitti?"

"Gerçekten de nereye gitti ki yani," dedi Anita Fullin. "Kendi küçük işine, diğer müşterilerine, kendisine *ihtiyacı olduğunu* söylediği insanlara döndü. Asla ilginç şeyler yapabileceği kadar para kazanamayacağı ve asla gerçek bir erkeğe dönüşemeyeceği o tuhaf, yalnız yaşamına. Uygunsuz davrandığımı düşündüğü için gitti. Bana evli olduğumu ve evli bir kadın gibi davranmam gerektiğini, yoksa Roman'ı arayıp beni altı yaşında bir çocukmuşum gibi *şikâyet edeceğini* söyledi." Anita, kuş sürülerinin havalanışını çağrıştıran bir sesle güldü. "*Bana şantaj yapabileceğini* sarıyor. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!"

Tate bir adım geriledi. Anita onu kolundan tuttu. "Lütfen içeri gel, bir şeyler içeriz."

"Yapamam," dedi Tate.

"Lütfen?" dedi Anita. "Beni göstermeye çalıştığı gibi bir canavar değilim." Geri çekilerek kapıyı biraz daha araladı ve Tate içeri girdi. Birden, dürtülerine uymak yerine kendisinden beklenenleri yapan Chess'i düşündü. Tate, Anita'nın evine girmemesi gerektiğini biliyordu ama ne yapmıştı? Girmişti!

Anita, Tate'in varlığıyla canlanmış gibiydi. Kapıyı kararlı bir tavırla kapadı. "Gel, gel, şuraya otur da sana bir kadeh şarap vereyim. Chardonnay olur mu?"

"Ah," dedi Tate. Saat daha on bile değildi. "Buzlu çayın var mı?"

"Buzlu çay mı?" dedi Anita. Mutfakta gözden kayboldu ve birkaç saniye sonra iki kadeh şarapla döndü. "Al bakalım," dedi neşeyle. "Lütfen otur."

Tate tedirgin bir tavırla koltuklardan birinin koluna tünedi. Bunun kabalık olduğunun farkındaydı ama bundan daha kibar davranmaya da niyeti yoktu. Oturmak istemiyordu. Anita şarap

kadehini cam sehpayaya bıraktı ve rahat bir tavırla kanepeye çöktü. Tate ne yapabiliirdi? Onu Birdie büyüttmüştü. Koltuğa oturarak Anita'ya gülümsedi. "Evin çok güzel."

Anita kadehini tekrar eline aldı. "Şerefe!" dedi. Tate'in kadehine tokuşturmak için uzanarak onu da içmeye mecbur etti. Bu sorun değildi ama Anita içkisini yudumlayamadı. Tate kadehini ağzına götürdü. Anita onu izliyordu. Sadece dudaklarını ıslatacak kadar bir yudum aldı.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu Anita.

"Enfes," dedi Tate.

"Gergin görünüyorsun," dedi Anita. "Gergin misin?"

"Biraz," dedi Tate. "Seni rahatsız etmek istememiştim."

"Ah!" dedi Anita. "Beni rahatsız falan etmedin. Sadece güneşleniyordum. Gerçekten çok tembelim." Bunu söylerken gülümseyince Tate onun şaka yaptığını sandı ve o da uygun olacağını düşündüğü şekilde güldü. Ama Anita aniden kadehini sertçe sehpanın üzerine bıraktı ve bir cınlama Tate'in âdeta kulaklarını deldi. Tate gülmekle hata ettiğini düşündü, bunun yerine, *Ah, ne de olsa tatildesin*, gibi bir şey söylemeliydi belki de. Tate, Birdie'den aldığı eğitime rağmen sosyal konularda pek becerikli değildi. "Roman faydasızın biri olduğumu düşünüyor," dedi Anita. "Nantucket'ta bütün gün oturduğumu, yemeklere gittiğimi, hiç çalışmadan oturduğum yerden onun parasını yediğimi, çevreme, daha doğrusu onun deyimiyle 'dış dünyaya' herhangi bir katkı sağlamadığımı söylüyor. Bu yüzden ayrıldık, artık bir çift değiliz. O New York'ta, ben buradayım. Bana göre *hava hoş*."

"Ah," dedi Tate. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Üzüldün mü?" dedi Anita Fullin. "Üzüldün mü?" Kadehindeki şarabı sert bir hareketle ağzına boşalttı, yuttu. Başını öne eğdiğinde saçları yüzüne düştü ve Tate onun o sabah tam olarak ne kadar içtiğini merak etti. Yoksa içkisine başka şeyler de mi atmıştı? "Tabii Roman'ın bilmediği bir şey, ona asla söyleyemeyeceğim bir şey var. Barrett için umutlarım olduğunu bilmiyor, bunu ona söyleyemezdim. Karısının hastalığında Barrett'la çok

yakınlaştım ve karısının ölümünden sonra yakınlığımız daha da arttı. Ona bir sürü borç verdim ama önemi yoktu çünkü Barrett'ı *taparcasına seviyorum* ve onun için her şeyi yaparım. Sonra, geçen hafta ona sadece benim için çalışmasını teklif ederken, onu bir şeye dönüştürmek için iyi bir fırsat yakaladığımı düşündüm."

"Onu bir şeye dönüştürmek mi?" dedi Tate.

"Onu başarılı bir adama dönüştürmek," dedi Anita. "Onu doğru insanlarla tanıştırmak, bir iş bulmak..."

"Onun bir işi var zaten," dedi Tate. "O kendi işinin sahibi."

Anita, Tate'e dik dik baktı. Yüzü bronzlaşmıştı ve tek bir kırışığı bile yoktu. Ruju mükemmeldi. "Daha fazlasını yapabilir. Roman gibi olabilir: Bir yatırımcı, bir dünya adamı. Parası ve gücü olan bir erkek. Bunu hak ediyor. Sahip olduklarından ve başına gelenlerden çok daha iyisini hak ediyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Tate.

"Evet," dedi Anita. Şarabını bitirdi. Tate'in dokunmadığı kadehine öyle bir baktı ki Tate neredeyse kadehi geri verecekti. "Öyle."

Anita'nın bu son sözlerindeki tonlamasından Tate, Anita için de erkeklerin iki kategoriye ayrıldığını anladı: Barrett ve Barrett olmayanlar.

"Ama o bugün her şeyi mahvetti," dedi Anita. "Beni terk edip gitti. Ona geri dönmesi için öğlene kadar zaman tanımaya karar verdim. Öğlene kadar geri dönmezse oturup herkesi arayacağım."

"Herkesi aramak mı?" dedi Tate.

"Müşterilerini arayıp onun ne kadar bencil bir alçak olduğunu anlatacağım. Arkadaşlarımı arayacağım ve onlara da kendi arkadaşlarını aratacağım. Teknesini geri alacağım. Bana borçlu olduğu para için avukatımla konuşacağım. Buraya geri dönmekten başka çaresi kalmasın diye bütün seçeneklerini ortadan kaldıracacağım." Boş şarap kadehini alarak ayağa kalktı. "Seni de arardım ama telefonun yok." Gülümsedi. "Uğraman isabet oldu yani!"



Tate tuvalete gitmesi gerektiğini söyleyerek izin istedi. Anita biraz daha şarap almak için mutfığa geçti. Tate uzun bir koridorun sonuna yürüdü, tuvaletin önünden geçti ve bir cam odaya çıktı. Aradığı şey burada yoktu. Başka bir kapıyı denedi ve kanepenin üzerinde iki sarı kedinin yattığı bir oturma odası buldu. Etrafına bakındı ve arka taraftaki merdiveni gördü. Merdiveni tırmandı –ana yatak odası, misafir odası, misafir odası– ve sonunda çalışma odasını buldu. Ev ofis! Masanın üzerinde duran bilgisayarın başına çöktü ve klavyede birkaç tuşa hafifçe dokundu. Monitör açıldı. Tate sırttı. Pahalı, iyi bir modeldi; Tate’in en sevdiklerinden biri olan Dell. Tate kendini eski bir dostuyla karşılaşmış gibi hissetti. Masaüstü bilgisayarın yapılandırılmasını kontrol etti ve işe koyuldu. Parmakları tuşların üstünde uçuyor gibiydi. Bunu uykusunda bile yapabilirdi. Aslında korkutucuydu ama bir bilgisayar dehası olmanın avantajları vardı. Alt kattan seslenen Anita’nın sesini duydu: “Hey! Hey!” Tate giderek hızlandı ve sonunda sisteme diz çöktürdü; bir tuşa daha basarsa sabit diskteki her şeyi silecekti: Tüm belgeler, tüm e-postalar, tüm resimler, tüm müzik dosyaları, her şey. Hepsini yok et! Tate çok keyifliydi.

“Hey?” diye seslendi Anita merdivenin altından. “Tate?”

Tate klavyenin üstündeki parmaklarını şöyle bir salladı, sahip olduğu ustalığı kendine hatırlatmak için yaptığı küçük bir oyundu bu. Anita Fullin’e teknik bir kasırga yaşatabilmek bile başlı başına bir ustalıktı. Tate masadan kalktı. Beklenmedik bir tatmin yaşıyordu. Anita Fullin onun adını biliyordu.

Tate alt kata indi. Anita merdivenin başında bekliyordu.

“Artık gitsen iyi olur,” dedi Anita.

Tate bir şey çalmadığını göstermek için ellerini kaldırdı. Yukarıda bilgisayar pamuk ipliğine bağlı hâlde bekliyordu. Belki sihirli düğmeye Anita Fullin kendi basardı.

“Haklısın galiba,” dedi Tate.



Tate güneşin kavurduğu caddeden kasabaya doğru yürüdü. Barrett'ı kasabada bulup onu kucaklar ve gün ortasında arabaya atlayıp uzaklaşabilirlerdi. Barrett, Anita Fullin'in işinden istifa etmişti; kendini özgürleştirmişti. Peki şimdi neredeydi?

Tate, kasabada iki şişe soğuk su aldı ve Madaket Limanı'na yürüdü. Hava sıcak ve bunaltıcıydı. Üstelik Tuckernuck'ın aksine, burada bisiklet yolu asfalt döşeli ve kalabalıktı. İnsanlar zillerini çalarak bisikletleriyle Tate'in yanından geçip gidiyordu. *Solunda!* Arabalar hızla geçiyordu ve Tate her seferinde içlerinden birinin Barrett olabileceğini düşünüyordu ama hiçbirisi Barrett değildi.

Saat ikide Madaket Limanı'na vardı. Bir sandviç ve bir şişe daha su alıp iskeleden ayaklarını suya sarkıtarak yedi. Yüzmek isterdi ama bikinisini getirmemişti. Şortu ve tişörtüyle atlamayı düşündü ama bundan sonra yetişkin bir kadın gibi davranmaya kararlıydı. Anita Fullin, Chess ya da India Teyze gibi bir kadın değil, kendi içindeki kadın gibi.

Ama içimdeki kadın terden vıcık vıcık oldu, diye düşündü. Ve suya atladı.

İskelede giysilerini kurutmak için uzandığında uyuyakalmıştı. Trey ayakkabısının ucuyla onu dürterek uyandırdı.

"Selam," dedi.

Tate gözlerini açtı, sonra tekrar kapadı. Bir daha açtığında karşısındaki Trey değil Barrett olacaktı. Chess'in neden sürekli uyuduğunu artık anlıyordu: Hayat istediğin gibi gitmediğinde, uyuklamak çok daha kolaydı.

"Hadi," dedi Trey. "Gidiyoruz."

Tate uykulu gözlerle doğrulup oturdu. Madaket Limanı önünde bir manzara tablosu gibi uzanıyordu. Mavi su, yeşil deniz çayırları, beyaz tekneler. Trey'in elinde bir buz torbasıyla bir alışveriş torbası vardı; botu çözüyordu. Tate sahile indi. Giysileri tuzdan kaskatı kesilmişti, saçınıysa düşünmek bile istemiyordu.

Bota bindiler. "Barrett nerede?" diye sordu Tate.

"Kadının kocasını almak için havaalanına gitti," dedi Trey.

"Kocasını mı?"

"Öyle dedi."

"Roman'ı mı yani? Artık Anita için çalışmadığını sanıyordum."

"Anita için çalışmayı asla bırakamaz ki," dedi Trey.

Tate'in kalbi sıkıştı. Galiba doğruydı. Anita onu telefonla arayıp ultimatoomunu vermiş olmalıydı: *Ya öğlene kadar gelirsin ya da seni mahvederim!* Ve Barrett yapabileceği tek şeyi yapıp geri dönmüş olmalıydı. Düşünmesi gereken çocukları vardı. Anita'nın acımasızca tuttuğu oltanın ucundaki iğneye dudaklarından asılmış bir lüfer gibiydi. Ne kadar çırpınsa da Anita'nın onu bırakmaya niyeti yoktu.

Tate eve döndüğünde, Birdie, India ve Chess'i piknik masasında oturmuş, Sancerre içip badem yerken buldu. Tate'in gözlerinde minnettar yaşlar birikti.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu Birdie.

"Berbat!" dedi Tate ve ait olduğu yere, dördüncü sandalyeye oturdu.

Chess ve Tate sofrayı kuruyorlardı. Normalde, sadece birkaç geceleri kalmışken, Birdie kalan yiyeceklerle mısırlı ve domatesli omlet gibi tuhaf yemekler uydururdu ama bu gece biftek, patates, soslu salata ve çörek yiyorlardı.

Chess servis altlıklarını koyduktan sonra Tate de gümüş takımları yerleştirdi. "Barrett'ı bulabildin mi?" diye sordu Chess.

"Hayır," dedi Tate.

"Sen iyi misin?" diye sordu Chess.

"Hayır," dedi Tate.

Pıssst. Lastikten kaçan hava gibi bir ses duyuldu.

Tate, Scout'un lastiğinden gelmesinden korkarak etrafına baktı.

Pıssst.

Sahil merdivenlerinden çıkan Barrett'tı.

Barrett'tı, değil mi? Barrett'a benzeyen Trey değildi?

Barrett kolunu sallayarak Tate'i yanına çağırıyordu. "Maymun kız!" Evet, Tate gidiyordu; tıpkı filmlerdeki gibi, esas çocuğun kollarına koşuyordu. Barrett harika kokuyordu, Tate kendini tutamayarak boynunu öptü. Tadı da harikaydı. Gerçekte, buradaydı, Tate onu seviyordu, *seviyordu*. Barrett kollarını Tate'in beline doladı ve gülmeye başladı. Tate onu dudaklarından öptü. Barrett kendisini öpmesine itiraz etmedi ama kendisi karşılık vermedi. En azından, Tate'in istediği gibi tutkulu bir karşılık vermedi. Bir terslik vardı. Tate'e hâlâ Anita için çalıştığını söyleyecekti. Bu muydu? Tate ne diyecekti? Bununla yaşayabilir miydi? *Yapabilir* miydi? Barrett mutlu görünüyordu, öyle olduğu çok belliydi. Yüzünde güller açıyordu.

"Aman Tanrım," dedi Tate, "Birini gördüğüme bu kadar sevineceğim hiç aklıma gelmezdi!"

Barrett ona sımsıkı sarılıp kulağına fısıldadı: "Bir sürprizim var."

Sürpriz mi? Tate ayak seslerini duydu. Barrett birini getirmişti. Yine mi? Tate gerildi. Geri çekilmeye çalıştı ama Barrett bırakmadı. Tate başını onun yan tarafından uzatıp merdiveni tırmanmakta olan kişiye baktı.

Gelen babasıydı!

BIRDIE

Birdie, az daha evi ateşe vereceği günün Tuckernuck'la ilgili aile efsanelerinden biri hâline geleceğini düşünüyordu.

Birdie tam olarak neler olduğunu hemen anlayamadı. Barrett'ın döndüğünü görünce şaşırmış, Tate adına sevinmişti. Barrett'ın yanında getirdiği kişinin kim olduğunu düşünmek son-

radan aklına geldi. Bronz tenli, bakımlı, iyi giyimli, yaşlıca bir adamdı. Birdie'ye onu hatırlatan... Ona tıpa tıp benzeyen... Ta kendisiydi... *Grant'ti* bu! Burada, Tuckernuck'ta! Burada! Birdie birden sigara içtiğini hatırladı, Grant'ın sigara içtiğini görmesine izin veremezdi. Bu nedenle kendisinden hiç beklenmeyecek bir şey yaptı ve sigarasını hemen yere attı. Amacı ortalığı kirletmek değildi, sadece Grant görmeden sigaradan kurtulmak istemişti. Kazaya bu ya, sigara ayağının dibindeki toprağa değil de geri dönüşüm için gazeteleri koyduğu kâğıt torbanın içine düştü. Torba ve içindeki gazeteler saniyeler içinde alev aldı.

India bağırarak işaret etti. Birdie fark edemeyecek kadar şaşkıncı, zihni bir sürü karışık düşünceyle dolmuştu. Grant iyi, hatta harika görünüyordu; kilo vermişti, bronzlaşmıştı ve farklı görünüyordu. Beyaz polo gömlek, mavi-beyaz gofre şort giymişti, ayağında da... Ne?.. *Parmak arası terlik* mi? Grant'ın şimdiye kadar giydiği en rahat şey golf ayakkabıları ve mokesenleriydi. Ama işte Grant ayağında parmak arası terlikleriyle buradaydı, son derece rahat ve ânın içinde görünüyordu. Bunlar Birdie'nin otuz yıldır görmek istediği üç şeydi.

Derken Birdie bir duman kokusu aldı –ızgara dumanı değil, *sigara* dumanı– ve alevlerin evin kirişlerini yaladığını gördü. Birdie bir an büyükanne ve büyükbabasının sevgili evini yakıp kül ettiğini görür gibi oldu. Panikle Barrett'a baktı. Adada iki yüz elli galonluk tankıyla bir itfaiye kamyonu vardı, Tuckernuck'ta yaşayan herkes bunu bilirdi ama Birdie'nin bilmediği şey, kamyonu kimin kullandığı ya da kimi aramaları gerektiği idi.

Bu arada Grant, Birdie'ye doğru koşuyordu.

“Geri çekil!” dedi Grant. “Tanrı aşkına, Birdie, geri çekil!”

Grant masanın üzerindeki su dolu sürahiyi kaptı ve alevlerin üzerine boşalttı. Bir tıslama duyuldu ve ardından kara dumanlar yükseldi. Grant ateşin sönüp sönmediğini kontrol etti. Masanın üzerinden Sancerre şişesini alıp geri kalanların üzerine boşalttı. *Sancerre olmaz!* diye düşündü Birdie. Ama elbette ki yapılacak doğru şey buydu.

Barrett, India ve kızlar şaşkın gözlerle bakakalmıştı. Birdie mahcuptu. "Yanlışlıkla sigaramı torbanın içine atmışım," dedi.

"Sigara mı içiyordun?" dedi Grant.

"Sayılır," dedi Birdie.

India gülerek onu taklit etti. "Sayılır."

"Burada ne işin var, Grant Cousins?" dedi Birdie.

Grant, Birdie'nin ellerini tuttu. Gözleri masmavi görünüyordu ve saçları her zamankinden daha uzundu, uçları kıvrılmıştı. Genç kızların rock yıldızlarının "tatlı" olduğunu düşündükleri gibi "tatlı" görünüyordu; uzun saçlı ve seksi.

"Seni görmeye geldim," dedi Grant.

Birdie konuşamadığını fark etti. Ağzı açık kaldı. Grant onu öptü; Grant Cousins, onu herkesin önünde *öptü!* Ve bir sürpriz daha: Birdie'nin arzuları uyandı. Tanrım, böyle şeyleri unutalı uzun zaman olmuştu.

INDIA

India yatağına, beş sert yeni yastıkla desteklediği o jöle gibi yumuşak şilteye baktı ve uyuyamayacağını anladı. Uykusuzluk hastalığı geri dönüyordu, ufuk çizgisinin üzerinde giderek yaklaşan bir hayalet gemi gibiydi. Başında elektronik bir vızıltı vardı, biri onu ensesinden yakalamış ve bırakmıyormuş gibi hissediyordu.

Grant'in gelişi her şeyi altüst etmişti. Habersizce gelip bütün ilgiyi üzerine çektiği için India ondan nefret ediyordu. Birdie kendinden geçmiş, kızlar çok mutlu olmuş, Barrett etkilenmişti. Evin *erkeği* gelmişti! Sanki tüm bu haftalar boyunca bekledikleri tek şey bir erkekmiş gibi. *Hiç de bile,* diye düşündü India. Dördü burada kendi başlarına gayet iyilerdi. India'ya göre Grant, berbat bir fazlalıktı.

Grant, India'ya çekingen bir tavırla yaklaşmıştı. *Çekin tabii, çekin!* diye düşündü India. *Tir tir titresen yeri!* Burası Tatelerin eviydi, onların evi, Grant'in değil. India'nın hatırladığı kadarıyla Grant yıllar boyunca, tepeye çıkıp cep telefonu ile konuşarak ve her gün FedEx'le gelen belgeleri inceleyerek Tuckernuck'taki yaşam tarzını kirletmekten başka bir şey yapmamıştı. Piknik masasını özel ofisi hâline getirir, sahilden topladığı taşları kâğıt ağırlığı olarak kullanır, Birdie'den kahvesini tazelemesini isterdi. Birdie saygılı bir eş olarak itaat ederdi ama India onun da kendisi gibi içten içe bu durumdan hiç hoşlanmadığını biliyordu.

"India, buraya kadar geldiğim için özür dilerim..." dedi Grant.

Bir bahane uydurmak ya da geçerli bir sebep sunmak üzereydi ama India ona bakarak başını iki yana salladı. Bu hareketi Akademi'de büyük etki yaratıyordu.

Grant sesini alçalttı. "Birdie için geldim."

India bunu nasıl yorumlayacağını bilemedi. Birdie için gelmiş. Yani Birdie'yi almaya, ona sahip çıkmaya, eve götürmeye mi gelmişti? Yoksa Birdie gelmesini istediği için miydi? Birdie telefonu sık sık ortadan kaybolmuştu, dolayısıyla bu son ihtimal pek de anlamsız görünmüyordu.

India özeleştirici yapabilecek yaşıydı. Grant'in gelişinden bu kadar rahatsız olmasının asıl nedeni Birdie için gelmiş olması ve kendisi için kimsenin gelmemesi olabilir miydi? Öfkesi, yaklaşık altmış yıldır devam eden kardeş rekabetine dayanıyordu. Birdie mutluydu, ıslık ıslıdı! Ona bu mutluluğu çok görmekse adilikti.

Akşam yemeğinde rahatlayabilirlerdi ama Tate, Barrett'la gitmişti. India, Grant ve Birdie'yi kıskanmasının yanı sıra Tate ve Barrett'ın *Manita* adlı tekneyle açılmalarını da kıskandı. Romantik kahraman Barrett geri dönmüş, genç ve güzel yeğenini alıp gitmişti. India'nın yanağına bir öpücük kondurmuş, India da onun poposunu çimdiklemişti. Sonra da, *Kadın, kendine hâkim ol,* diye düşünmüştü.

Yemekten sonra birlikte kapalı verandaya geçtiler. Grant kendine bir şişe viski, India'ya da bir şişe vodkayla tonik getirmişti. (Kendisini en sert eleştirenin kim olacağını iyi biliyordu, hesapçı piç.) Kendini tutması için herhangi bir neden olmadığından, India fena hâlde sarhoş oldu. Grant'le, hepsi Bill'le ilgili hikâyeler anlatma yarışına girdiler. Bill ve Grant bir dönem Tuckernuck'ta eşek şakası yapma yarışına girişmişlerdi: kesilen yatak örtüleri, yatak odasının kapısına asılan lüferler, birbirlerinden çaldıkları içkiler, sigaralar ve purolar, talk pudrasına karıştırılan kaşınıtı tozları, salatalara konan prezervatifler. Sapına kadar erkek adam olan Grant bu tür şakalara büyük ilgi duyuyordu ama yaratıcı olan Bill'di. Birbirlerine denk rakipler olmuş, her şakaya harcadıkları zaman, düşünce ve çabayla birbirlerini ne kadar sevdiklerini defalarca kanıtlamışlardı.

Anılar India'nın gözlerini yaşarttı. Grant, Lazarusvari bir ölümden dönüş planlamıştı ama Bill bunu başaramadı. Michael Morgan da başaramadı. Chess de aynı şeyi düşünüyor olabilirdi çünkü gerindi, ayağa kalktı ve odasına çekilmek için izin istedi. Önce babasını öptü ve *Gelmene sevindim, babacığım*, dedi. Sonra annesini öptü. Sonra India'ya yaklaşp sanki bir tür dayanışmamış gibi ona sımsıkı sarıldı. India kendini daha fazla tutamayarak gözünden dökülen yaşlar hissetti ve hemen gözlerini silip, "Ben de odama çıkacağım," dedi.

India yatağına bakınca, *Bir daha uyuyabilmemin imkânı yok*, diye düşündü.

India'ya yirmi yedi gece uyku bahşedilmişti; sekiz, dokuz, hatta bazen on saat deliksiz uyuduğu beyaz bir uyku krallığı. Şimdiyse beynindeki soğuk elle, kırmızı odayla, çalan alarmlarla karşı karşıyaydı. Uykusuzluk bir amir, bir işkenceciydi. India giysilerini çıkarıp, kendisine saatlerce uyku hediye etmiş olan tuhaf şiltenin üzerine uzandı. Devrilmiş ağaç gibi, bir ölü gibi uyumuştı.

Şimdi sarhoştı, belki de bu yüzden farklıydı. Haftalardır ilk kez şaraptan daha sert bir şey içmişti; onu uyutmayan votka, tonik veya toniğin içindeki kinindi. Grant'ti. Grant değil ama Grant'in Bill'le ilgili anlattığı hikâyelerdi. Onu uyutmayan Bill'di. Onu uyutmayan daima Bill olmuştu. Ufuk çizgisindeki hayalet gemiyi o kumanda ediyordu; nedense India'yı istiyordu. Bir şey yapmasını istiyordu. Dinlemesini istiyordu. Ona bir şey söylemesi gerekiyordu.

Tamam, diye düşündü India öfkelenerek. Söyle hadi: Benim hatamdı! Benim yüzümden yaptın! Beni esir etmek için yaptın! Geri çekildiğimi gördün, tekrar kendine çekmek ve beni esir etmek zorundaydın. Ben senin esiririm! On beş yıldır esiririm!

Bir sesle düşüncelerinden sıyrıldı. Sesler, gürültüler: India önce ne olduğunu anlayamadı. Bir patlama, duvara çarpan veya yere düşen bir şey dalgalar hâlinde duvara yayıldı. Grant. Sonra yine duvara dalgalar hâlinde yayılan bir ritim başladı. Sonra Birdie'nin sesi duyuldu; bir çığlık ya da inilti. Sevişiyorlardı. India gözlerini kapadı. Bunun olduğuna inanamıyordu. Elbette ki oluyordu. Odasından çıkmak, aşağı inmek, verandada sigara içmek ya da evden tamamen uzaklaşmak zorundaydı; kumsala yürümeli ya da Scout'la dolaşmaya çıkmalıydı. Ama kıpırdayamadığını fark etti, yatağa mihlanmıştı. Bill'le bu jölemsi şiltenin üzerinde seviştikleri ve kendilerini kimin duyduğuna aldındıkları o geceleri düşündü. Birdie ve Grant'in o zamanlar dar, tabut gibi yataklarında soğuk ve kaskatı bir şekilde yatarak dinlendiklerini (ya da Grant'in umursamaz bir şekilde uyuduğunu) biliyordu ve bu, India'yı daha da tahrik ediyordu. O sevişiyordu ama Birdie sevişmiyordu!

O hâlde şimdi bunu hak ediyordu, böyle kabul etti.

İki, üç, dört dakika dalıyordu; uykusuz gecelerinde hep böyle oluyordu ve çok ıstırap vericiydi. Anlatılamayacak kadar tatlı bir şeyi –uyku, gerçek uyku!– tadıyor ve sonra kaybediyordu. Uyku, elinden uçup giden bir uçurtma gibiydi. Yataktan kalktı;

diğer oda sessizdi ve India, Grant'le Birdie'nin o güzel yataklardan birinde tükenmiş ve mutlu bir şekilde sarmaş dolaş uyuduklarını tahmin etti.

Odadaki bir şey onu çağırıyordu. Tamam işte, o da sonunda Bill gibi delirmişti. Cansız nesneler Bill'le hep konuşurdu. Heykeltıraş olmak böyle bir şeydi, eşyaların konuştuğunu duyardı. O zamanlar seslere bir vücut vermek onun işiydi.

On beş yıl boyunca India'yı esir etmişti.

India pencereden dışarı baktı. Manzarası güzel değildi, Birdie'ninki güzeldi. Çünkü burası aslında Birdie'nin eviydi; anne ve babaları evi Birdie'ye bırakmış, India evin değeri kadar nakit para almıştı ki onu da Pennsylvania'daki evi ve araziyi almak için kullanmıştı. Bu son derece adildi ve Birdie evin kendisine ait olduğunu bir kez bile dile getirmemiş, tüm masrafları üstlenmiş, India'dan tek kuruş istememişti. Üstelik de India evi istediği zaman kullanabiliyordu. Birdie böylesine iyi bir insan, altın kalpli minik bir kadındı. Hüsrana uğradığı için boşadığı adamın dizlerinin üzerine çökerek kendisine geri dönmesini kesinlikle hak ediyordu.

Odadaki bir şey onu çağırıyordu. Dışarıda bir şey yoktu. Penceresinin altında kur yapan biri yoktu, kum motosikletleriyle dolaşan serseri gençler ya da sarhoş komşular yoktu. Sadece, toprak yolları ve gizemleriyle Tuckernuck vardı.

Roger mıydı seslenen? Şifoniye'nin üzerinde her zamanki gibi küçük, hafif ve mükemmel bedeniyle duruyordu. India, heykeli bir civciv gibi alıp iki elinin arasında tuttu. *Benimle mi konuşuyorsun, Roger?*

Sessizlik. India aklını kaçıırıyordu. Roger'ı yerine bıraktı. Roger gerçek bir insan değildi; bir tılsım ya da mistik bir nesne değildi. Bir totem ya da idol değildi. Bir heykeldi sadece.

Odadaki bir şey ona sesleniyordu. India kulak kabarttı. Tavan arasındaki Chess miydi? Yine yarasa mı girmişti içeri? Bu odada bir yarasa mı vardı? Ya da fare? Yoksa küçük bir yılan mı? Zehirli örümcek mi? India, Lula'nın tablosunu duvardan aldı. Evdeki

tek yabancı nesne oydu; Birdie'nin o yaz sipariş ettiği yastıklar ve yatak örtüleri dışında, diğer tüm eşyalar ve mobilyalar on yıllardır buradaydı.

O kadar karanlıktı ki India tabloyu göremiyordu ama önemi yoktu: Nasıl görüldüğünü biliyordu. Sonuçta kendi vücuduydu. Kendi kalçası, kendi kalçasının altındaki kendi oyuntusu. Bir kumul kıvrımı. Bir deniz kabuğunun içi. Lula'nın beyaz süet kanepesinde yatışını hatırladı, arunun kendisi bile seks kadar güçlüydü. Lula taslak çiziyor, kalemi kâğıt üzerinde hızla gidip geliyordu. Lula'nın saçları önüne düşmüş, teni hafifçe terlemiş, rimeli hafifçe dağılmış gözleri vücudunu incelerken India gerçekten tahrik olmuştu. Odada bir koku vardı; bir kadının, seksin kokusu. Kendi kokusu, Lula'nınki ya da ikisinin karışımı olabildi. Lula'yla seviştiğini hayal ediyordu –her neye benziyorsa– ama Lula işini düşünüyordu. India'nın bedeni Lula'nın eseri; bugüne kadarki en büyük eseri, dehasının konusu. India, hiçbir zaman bu şekilde Bill'in ilham perisi olmamıştı. Onun çalışmaları aşırı kütleli, eril ve toplumsaldı. Oysa India, Lula'nın ilham perisi olmuştu.

Senin hakkında yanıldım mı?

Ne yapmam gerek?

Deneyelim mi?

Lula'yla hayat nasıl olurdu? Alışılmadık, hatta şok edici olurdu. India birkaç hafta içinde büyükanne olacaktı: Torun sahibi bir kadın, kendisinin yarı yaşında bir kadınla sevgili olabilir miydi? Oğulları ne derdi? Fakülte, yönetim, yönetim kurulu – Spencer Frost!– ne derdi? (India, Spencer Frost'un itiraz etmeyeceğine karar verdi. Avrupalı zihin yapısına sahip, gerçekçi bir adamdı.) Birdie, Chess ve Tate ne derdi? India başkalarının düşüncelerini umursuyor muydu? Elli beş yaşındaydı, hâlâ umursuyor muydu?

Onu mutluluğu kucaklamaktan, *Evet, deneyeceğim*, demekten onu alıkoyan başka bir şey vardı. Yaklaşan hayalet geminin kap-tarı. Hayaletin kendisi!

Odadaki bir şey ona sesleniyordu. India tabloyu tekrar duruvara astı ve etrafına bakındı. Ses giderek güçleniyordu, India da sıcak-soğuk oyunundaki bir çocuk gibi giderek sese yaklaşıyordu. Yatağa uzandı. Gözleri yanıyordu. Gözleri. Komodine döndü, kitabı oradaydı... Ve Bill'in okuma gözlüğü. *Bill'in gözlüğü*. Neredeyse parlıyordu. Mercekleri pencereden süzülen ay ışığını yansıtıyordu ama ay yoktu. Peki ışık nereden geliyordu?

India gözlüğü aldı. Camlar her zamanki gibi soğuktu. Çerçevesi, insanların sık sık üzerinde yorum yaptığı ebruli bir yeşim yeşiliydi. *Okuma gözlüğünüze bayıldım. Ah, teşekkür ederim; ölen kocamın gözlüğü*.

India gözlüğü Bangkok'taki otel odasından almıştı. Otelin tüm odalarında bulunan küçük defter ve kalem setinin yanında duruyordu. India, Bill'in gözlüğü takarak kalemi boş kâğıdın üzerine tuttuğunu, ne yazacağına karar vermeye çalıştığını hayal etmişti. Bir intihar mesajı olsaydı India onu görürdü ama elbette ki Bill kendini savunacak bir şey bulamadığından mesaj bırakmamıştı, India da gözlüğü almıştı. Gözlüğün kayda değer bir yanı yoktu. India, Bill'in o gözlüğü Wayne'deki CVS'ten aldığını biliyordu. Ama onu kocasından bir hatıra olarak görüyor ve on beş yıldır boynunda taşıyordu. Gözlük tam kalbinin üstünde duruyordu.

India odasının kapısını açtı, koridora çıktı ve parmak uçlarına basarak merdivenlerden indi. Oturma odasından ve mutfaktan geçip dışarı çıktı. Gece karanlık ama parlaktı. Yıldızlar, zifiri karanlık gökyüzünde saçılmış elmas taneleri gibi parlıyordu ama ay yoktu. India içeri girip bir el feneri almalıydı, hiçbir şey göremiyordu. Ama burası Tuckernuck'tı: Kör ya da uyurgezer olsa bile sahile inebilirdi. Avludan geçti ve merdivenlerin başına gelince tırabzanı yokladı, elini attığı gibi buldu. Sahile indi. Yeni basamaklar sağlamdı. Teddy'nin ayağını eski basamaklardan birine koyduğu ve ayağına kıymık saplandığı yazı hatırlıyordu. Bill kıymığı heykeltıraş cımbızıyla çıkarmıştı. India her yerde bir anısı olduğunu fark etti, anılardan kaçmaya çalışmak anlamsızdı.

Ama bu, hayatının geri kalanını ölen kocasının hayaletiyle geçireceği anlamına gelmiyordu. Hâlâ gençti. Hayatının geri kalanını dünyaya Bill Bishop'ın gözlerinden bakarak geçirmek zorunda değildi.

India suyun kenarına ulaştığında gözlük elinde ısınmıştı. *Deneyelim mi?* diye düşündü. *Deneyelim mi?* Kolunu klasik bir hareketle arkaya savurdu (Küçükler Ligi'nin bitmek bilmeyen antrenmanları boyunca oğlanlara o kadar çok top fırlatmıştı ki. İyi bir anne ve iyi bir eş olmuştu. İyi bir eş olmuştu, kahretsin!) ve... gözlük uçup gitti.

Gözlüğün suya düştüğünü duydu ve dalgaların götüreceği kadar uzağa düşmüş olmasını umdu. Kıyıya geri dönerse, gözlüğü gömmeye karar verdi.

Ağır adımlarla tekrar merdivene yöneldi. Gözleri kapanıyordu. Alarm susmuştu; kafasının içindeki oda karanlık ve sessizdi. India yatmaya hazırdı.

TATE

Tate sabah Barrett'ın yatağında, Barrett'ın kollarında uyandı.

Kusursuz mutluluk, diye düşündü.

Çocuklar odalarında uyuyorlardı. Tate dün gece eve geldiğinde kucasına atlamış, neşeyle haykırmışlardı. Tate kendini Bruce Springsteen gibi hissetmişti. Sevildiğinin farkındaydı ve bu nefes kesiciydi.

Barrett ona olanları anlatmak istiyordu ama o kadar hızlı konuşuyordu ki Tate ona yavaşlamasını söylemek zorunda kalmıştı.

Yaaaavaaaaş.

Barrett, ne olursa olsun Anita'nın yanında üç gün çalışacağına kendi kendine söz vermiş. İlk günü tuhaf başlamış. Anita onu

yatak odasına götürmüş, Roman'ın gardırobunun kapaklarını ardına kadar açmış ve Barrett'a istediğini giyebileceğini söylemiş. Londra'da el emeğiyle yapılan güzel gömleklerden bir Jay Gatsby koleksiyonu varmış. Kaşmir kazaklar, golf pantolonları, İtalyan ayakkabıları...

"Kıyafete ihtiyacım yok," demiş Barrett, Anita'ya. "Kendi kıyafetlerim var."

Anita ona Roman'ın pembe renkli basit bir polo tişörtünü giymesi için yalvarmış. Altı üstü tişörtmüş işte ama Roman'ınmış. Barrett huzursuz olmuş. Roman, tişörtünü Barrett'ın üstünde görse ne yaparmış?

"Ah, merak etme," demiş Anita. "Roman geri dönmeyecek."

Sonra Roman'la ayrıldıklarını söylemiş. Bir de böyle deneceklermiş; Roman, Nantucket'tı pek sevmezmiş zaten. Anita'nın Barrett'ı tam zamanlı işe almasının nedeni de buymuş. Artık kendi başınaymış.

Barrett tişörtü giymiş. O gün Anita için yeni bir tablo asmış, Hinckley piknik teknesini burnundan kışına kadar temizlemiş ve Anita'yla arkadaşlarını limanda gezintiye çıkarmış. Gezinti sırasında yemek yenmiş ama kadınlar yeşillik ve birkaç üzüm dışında bir şey yememişler, bu yüzden aşçı Jeannie muhteşem yemeğin tamamını Barrett'a ikram etmiş. Barrett tıka basa yemiş, geri kalanını da eve götürecekmış.

"Fena değildi," demişti Barrett, Tate'e. "O kısmı yani."

Saat beşte çocukları anne ve babasının evinden alması gerektiğinde, Anita gitmesini istememiş. Kalmasını ve onunla birlikte bir kadeh şarap içmesini istemiş. Kendisine masaj yapmasını istemiş.

"Masaj mı?" dedi Tate.

Anita'nın her gün evine gelen bir masözü varmış ama masöz son zamanlarda sık sık iptal ediyormuş, o gün de iptal etmiş ama Anita'nın boynu ve omuzları ağrıyormuş. Barrett sadece biraz ovamaz mıymış? İhtiyacı olan tek şey, bir çift güçlü elmiş.

Hayır, demiş Barrett. Yapamazmış. Şarap içmek için de kalamazmış. Çocukları alması gerekiyormuş.

Anita surat asmış ama Barrett'ın cevabını da kabul etmiş gibiymiş.

Ertesi gün başka bir gömlek ortaya çıkmış, beyaz çizgili mavi bir gömlek.

"Üzerimdeki bir sorunu mu var?" diye sormuş Barrett.

"Lütfen giy," demiş Anita.

Barrett gömleği bir tür üniforma gibi düşünmüş; onu Anita'nın kocası gibi gösterecek bir üniforma. Hoşuna gitmemiş ama tam olarak bir yanlış da göremiyormuş. Anita onu, Kaliforniya'daki kardeşine bir paket postalaması için postaneye göndermiş; önceki gün birlikte olduğu arkadaşlarıyla öğle yemeği için Anita'yı Galley'e götürmüş. Barrett evin camlarını silmeyi önermiş. "Bunu yapması için birini tutarım," demiş kadın.

"Bunu yapması için birini tuttun zaten," demiş Barrett. "Beni."

"Sakin camlara dokunma," demiş Anita. "Birini çağırırım."

"Bırak ben yapayım işte, Anita," demiş Barrett. "Başka birine para ödemene gerek yok."

"Patron sen misin, ben miyim?" demiş Anita.

Ama Anita yemekten Barrett camları halletmiş. Limana bakan camlar tuzlu bir tabakayla kaplıymış. Anita eve döndüğünde Barrett'ı elinde bir süngerle merdivenin başında, üzerinde kendi gömleğiyle bulmuş.

İki elini beline dayayıp merdivenin altında durmuş. Yüzündeki ifadeden, Barrett onun yemekte şarap içtiğini anlamış.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sormuş Anita.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" demiş Barrett.

Anita öfkeyle eve girmiş.

Üçüncü gün Anita, Barrett'ın ayağının altında dolaşmamış. Tezgâhın üzerinde yapılması gereken işlerin listesi varmış; çöpler çıkarılacak, çiçek siparişi verilecek, ıstakoz salatası ve brokoli almak için Bartlett Farm'a gidilecek. (Anita bunları ağzına bile sürmüyormuş ama buzdolabında bulunsun istiyormuş.) Listenin en altında da *Akşam yemeği saat 19:00'da yazıyormuş.*

Anita günün büyük bir kısmını yatak odasının balkonunda geçirmiş ve onu rahatsız etmek, uyuyan bir aslanı uyandırmakla eşdeğermiş. Barrett saat beşte işleri toparlarken Anita üzerinde beyaz sabahlığıyla aşağı inmiş. Elinde lacivert bir ceket varmış, Barrett'm içinde kötü bir his belirmiş.

"Nereye gidiyorsun?" diye sormuş Anita.

Barrett vurgulayan bir hareketle saatine bakmış. "Çocukları-mı almaya."

"Ama yediye çeyrek kala döneceksin, değil mi?" demiş Anita. "Saat yedide bizi bekliyorlar."

"Nereye bekliyorlar?"

"Straight Wharf'ta akşam yemeğine. Jamieson ve Grahamlar beni davet etti. Yalnız gidemem."

"Eh, ben de seninle gelemem."

Barrett, Anita'nın güç gösterisi yapacağını düşünmüş. Kendisine ne kadar para ödediğini hatırlatacağını sanmış (Barrett bunu kendine sürekli hatırlatıyormuş; çok paraymış.) "Gelemez misin?" demiş Anita.

"Çocuklar."

"Bir bakıcı bulamaz mısın? Bu benim için çok önemli."

Barrett kabul etmiş.

"Neden?" diye sordu Tate. "Seni kullandığını göremiyor muydun?"

Barrett, kadına acıyormuş. Anita çok mutsuz bir kadınmış. Barrett çocuklar için bir bakıcı bulmuş ama kendi ceketini giymiş. Anita'yla restoranda buluşmuş. Anita onu karşılarırken dudaklarından öpmüş. Masanın altından bacağına dokunmuş. Barrett geri çekilmiş. Masadaki diğer erkeklerle balıkçılık hakkında konuşmuş. Bölgeyi asıl tanıyan kendisi olduğundan, diğer erkekler onu ilgiyle dinlemişler. Barrett yemekte diğerlerinin gölgesinde kalacağını düşünmüş ama sonunda kendini çok iyi hissetmiş. Bu insanlar gerçek Nantucket'ı istiyormuş. Eh, Barrett da gerçek Nantucket'mış.

Anita yemek boyunca bolca kırmızı şarap içtikten sonra tat-

lıyla birlikte bir kadeh de şampanya almış. Hareketlerine hâkim olamayacak ölçüde sarhoşmuş. Barrett onu eve götürmüş. Anita onu içeri gelmesi için ikna etmeye çalışmış ama Barrett geri çevirmiş. Bunun üzerine, kendisini kapıya kadar götürmesini istemiş. Tamam, Barrett onu kapıya kadar götürmüş ama Anita üzerine atılmaya kalkmış.

“İyi geceler Anita,” demiş Barrett.

“İşte üç gün böyle geçti,” dedi Barrett, Tate’e.

“Sonra ne oldu?” diye sordu Tate. “Öylece bırakmaya mı karar verdin?”

“Hayır,” dedi Barrett. “Sonra baban aradı.”

Grant Cousins, o gece saat on birde Barrett’ı aramış; Barrett, Tom Nevers’taki evine dönüyormuş. Bay Cousins, Tuckernuck’taki hanımlara sürpriz yapacaktı. Uçağı ertesi gün akşamüstü saat beşte inecekti ve havaalanından alınıp adaya götürülmesi gerekiyordu.

“Trey’i gönderirim,” demiş Barrett. “Trey benim yanımda çalışıyor.”

“Eğer çok zahmet olmayacaksa, *senin* gelmeni tercih ederim, Barrett,” demiş Grant.

Barrett artık günlük hizmet vermediğini söyleyecekti. Ya Trey’in geleceğini ya da kimsenin gelemeyeceğini söyleyecekti. Ama Bay Cousins’ı Tuckernuck’a kendi götürmek *istediğini* fark etmişti. “Peki, tamam,” demiş, “beşte görüşürüz.”

Barrett sabah Anita’ya on beş dakika erken çıkması gerektiğini söylemiş ve nedenini de açıklamış.

“Ama artık o aile için çalışmıyorsun ki,” demiş Anita.

“Doğru, biliyorum,” demiş Barrett. “Bu dostça bir iyilik.”

“O *aileye* dostça bir iyilik yapmak için işten on beş dakika erken falan çıkmayacaksın,” demiş Anita.

Ses tonu Barrett’ı rahatsız etmişti. “Sana ne yaptılar ki?” diye sormuş.

Anita gerilmiş. “Mutfaktaki kâğıt havluyu değiştirir misin, lütfen?” demiş. “Bitti de.”

Kâğıt havluyu değiştirmek mi? Barrett şakasının gerçek olduğuna inanmamış.

"Hepsi bu muydu?" dedi Tate.

"Evet," dedi Barrett. "İşi bıraktım. Anita dediği gibi saat 12:05'te herkesi aramaya başlamış. O gün saat ikiye kadar beş kişi beni aradı ve benimle çalışmak istediklerini söylediler."

"Şaka yapıyorsun," dedi Tate.

"Shawkemo'da dev bir arazisi olan Whit Vargas dahil; bana, sırf Anita'yı bıraktığım için onun ödediği paranın iki katını ödeyeceğini söyledi. Roman Fullin'in yakın bir arkadaşı ve babanın müşterisi olduğunu söyledi. Hâlâ çıkıp çıkmadığımı sordu."

"Sen ne dedin?" diye sordu Tate.

"Hâlâ birlikteyiz dedim."

Tate hem mutluydu hem de korkuyordu. Barrett'ı geri almıştı! Ama onu yine de kaybedecekti.

"Yarın gidiyorum," dedi Tate.

"Biliyorum," dedi Barrett.

Kalmamı iste! diye düşündü Tate. Buraya taşınmamı söyle! Anita'ya borcunu ödemene yardım edebilirim! Çocukların bakımında sana yardım edebilirim! Buradaki yaşamına uyum sağlayabilirim! Yapabilirim! Yapabilirim!

Yavaş! dedi sonra kendi kendine.

"Pazartesi günü Reading, Pennsylvania'da Bachman kraker fabrikasında bir işe başlıyorum," dedi Tate.

Barrett ona sımsıkı sarıldı. "Ne kadar sürecek?"

"Durumun ne kadar kötü olduğuna bağlı," dedi Tate. "Beş-altı gün."

"Sonra geri dönecek misin?"

"Geri?.."

"Buraya?" dedi Barrett. "İşini bitirdiğinde buraya döner misin? Masraflı olduğunu biliyorum ama..."

"Ah, Tanrım!" dedi Tate. "Masraflı mı? Masraflı olup olmaması umurumda bile değil! On kez gidip gelmek umurumda bile

değil! Seninle birlikte olmak buna değer. Sen, Barrett Lee, buna değersin!”

Barrett onu susturdu ve kendine çekti. Henüz çocukların uyanmasını istemiyordu.

BIRDIE

Birdie boşanan ve sonra yeniden evlenen çiftleri duymuştu. Öyle çiftleri herkes duymuştur. Hikâyenin romantik bir tarafı vardı, özellikle de anne ve babalarının düğününü izleme fırsatı bulabilen çocukları için. Ama Grant’le ikisinin durumu söz konusuysa Birdie o kadar aptal olmayacaktı. Çantada keklik ya da Pollyanna olmayacaktı. Grant’ten boşanmasının bir nedeni vardı: Otuz yıllık duygusal yoksunluğun ardından hayatına devam ediyordu. Ya yalnız yaşayacak ve dolu, tatmin edici bir hayatı olacaktı ya da kendisiyle aynı şeylerden keyif alan yeni birini bulacaktı.

Birdie son kez özlemle Hank’i düşündü.

Hank!

Grant Cousins artık çok iyi tanıdığı biriydi. Avukat, stratejist, finansal sihirbaz, muhasebe boşluklarında uzman, golf oyuncusu, viski, biftek, puro ve lüks otomobil uzmanı. Sadece Birdie’nin yönlendirmeleri sayesinde olsa bile iyi bir baba olduğunu da düşünüyordu. Cömert olduğunu da kabul etmeliydi.

Altmış beş yaşına gelmiş Grant Cousins’ın değişme olasılığı yüzde kaçtı? Pek olası görünmüyordu. Bir dağın ya da bir buzulun değişme olasılığı Grant’in değişme olasılığından daha yüksekti. Ne var ki Tuckernuck’a aniden gelen Grant Cousins, Birdie’nin evlendiği adamdan çok farklıydı.

Sadece öylece, aklına eserek çıkıp gelmesi bile başlı başına bir olaydı!

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu Birdie ona. “Cidden.”

“Söyledim ya,” dedi Grant.

“Ya işin?” dedi Birdie.

“İşe ne olmuş ki?” dedi Grant. “Kullanmadan biriktirdiğim beş yıllık iznim var ve onu kullanacağım!”

“Ah, evet,” dedi Birdie. Somurtkan bir ergen kız gibi konuşmuştu ama onu kim suçlayabilirdi ki?

Akşam yemeğinden sonra, verandada India’yla otururlarken (Birdie, Grant’in India’ya Bill’le ilgili komik hikâyeler anlatmakla ne kadar nazik davrandığını düşünmüştü), Grant’in nerede yatacağı konusu gündeme geldi. Bavulu hâlâ oturma odasındaydı.

“Benim odamdaki boş yatakta uyuyabilirsin,” dedi Birdie.

“Emin misin?” diye sordu Grant.

“Eminim.”

Evet, Grant değişmişti. Ya değişmişti ya da Birdie aldatılıyordu. Grant gevşeyip rahatlamıştı. Ve saçları! Nasıl da uzamıştı.

Birlikte üst kata çıktılar. Birdie her zamanki gibi şarap içmişti ama Grant orada olduğu için daha fazla içmişti ya da Grant orada olduğu için şarap onu her zamankinden farklı etkilemişti. Poconos’ta geçirdikleri hafta sonlarında Grant’in gecenin bir yarısı odasına geldiği zamanlardan beri ilk kez kendini neşeli, keyifli ve genç kız gibi heyecanlı hissediyordu.

Yatak odasında beyaz pamuklu geceliğini giydi. Banyoda kapıyı kapatarak üzerini değiştirmeyi düşünmüştü ama bu komik olurdu. Grant onun otuz yıllık kocasıydı. Birdie’yi binlerce kez çıplak görmüştü. Yine de özellikle odanın diğer tarafında üzerini değiştirirken Grant’in çıkardığı hırıltıları duyduğu için utanmıştı. Geceliğini giydiğinde (dantelli ve seksi bir şey değildi ama o yaz –Hank’le birlikte geçirdiği geceler için– satın almıştı ve oldukça dişiydi) ve Grant pijamalarını üzerine geçirdiğinde (yıllar önce Brooks Brothers’dan Birdie’nin aldığı pijamalardı), birbirlerine bakarak gülümsediler. Birdie gergindi!

“Gel buraya,” dedi Grant, el hareketiyle onu yanına çağırarak. “Gel de yanıma otur.”

Birdie, Grant'ın yönlendirmesine sevinerek dediğini yaptı. Yatağa oturdu, Grant yanına yerleşti ve yatağın gıcirtısını duyunca ikiye ayrılmasından korktu. Bu yataklarda kaç kez sevişmişlerdi! Birdie o zamanları bir eşin görevini yerine getirmesi olarak hatırlıyordu; çocukların veya Bill ve India'nın duymasından (çünkü Birdie ve Grant onları duyabiliyorlardı) endişelenirdi. Bu dar yataklarda birlikte olmak için gereken akrobasi ve esnekliği de hatırlıyordu. Kendini utandıracağı bir duruma düşmeden Grant'ın konuşmasını istiyordu.

"Beş yıllık tatille ilgili söylediklerimde ciddiydim," dedi Grant. "Emekli oluyorum, Bird."

Birdie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Grant gibi adamlar asla emekli olmazdı. Masalarında otururken ağır bir kalp krizi geçirene kadar çalışmaya devam ederlerdi. "Ne zaman?"

"Bu yılın sonunda."

Birdie buna inanmadığını belli etmek istedi; Grant *gerçekten* emekliye ayrılıyor olamazdı. Emekliye ayrıldığını söylerdi ama yine de müşterilerinin işlerini takip etmek için her gün ofise gider gelirdi.

"Gerçekten mi?" dedi Birdie. "Buna inanamam. Emekli olacağını hiç düşünmemiştim. Çalışırken öleceğini düşünüyordum."

"Artık kalbim orada değil," dedi Grant. "Ateşim söndü."

"Gerçekten mi?" dedi Birdie. Kalbinin nerede olduğunu ve o ateşi neyin tekrar başlatacağını soracaktı, yani yanlışlıkla torbaya attığı sigara dışında.

"Gerçekten," dedi Grant. Birdie'nin yüzünü ellerinin arasına alıp kendine doğru çevirdi ve onu öptü. Başka bir adammış gibi öpüşüyordu. Tanrım, bu tuhaftı –bu Grant'ti, değil mi?– ama aynı zamanda da heyecan vericiydi. Yatağa uzandılar ve Birdie eski kocasıyla sevişeceğini anlayınca neredeyse gülecekti. İnana-mıyordu! Grant!

Sevişmeleri bittiğinde yatakta yorgun hâlde yatarken ve Grant diğer yatakta horlarken (aynı yatakta uyumak gereksiz görün-müştü), Birdie boşanıp yeniden evlenen çiftleri düşündü. Evlilik-

lerine yalnızlık yüzünden mi geri dönüyorlardı, daha iyisini bulamadıkları için mi? Yoksa alışkanlıktan mı? Yoksa birbirlerinde keşfedecek yeni şeyleri olan iki yeni insan oldukları için mi?

Uykuya dalarken, Birdie sonuncusu için dua etti.

Bir buçuk günleri kalmıştı. Normalde Birdie son günü toparlanarak, temizlik yaparak, çamaşırları toplayarak ve buzdolabında kalanlarla tuhaf yemekler yaparak geçirirdi. Ama Grant'ın hatırlattığı gibi, onlar gittikten sonra bir temizlik ekibi gelecekti ve yarısı kalmış bir margarini atmaları dünyanın sonu demek değildi. Grant birkaç sandviç yapmak, Kuzey Göleti'ne gitmek, kumsalda oturmak, yüzmek ve biraz balık tutmak istiyordu. Birdie'nin de kendisiyle gelmesini istedi.

"Ve bak," dedi, BlackBerry'sini mutfak tezgâhının üzerine bırakırken, "telefonumu buraya bırakıyorum."

"Peki ya Chess? India?" dedi Birdie. "Buradaki son günümüz..." Grant'ın Birdie'yle baş başa romantik bir gün geçirmek istemesi güzeldi ama Birdie'nin bu adaya gelmesinin bir nedeni vardı, kızları ve kız kardeşiyle zaman geçirecekti.

"Hep birlikte gidelim," dedi Grant.

Birdie kahve, jambonlu sandviç ve böğürtlenli krep hazırladı. Grant ikincisini, üçüncüsünü yedi. Dudaklarını şapırdattı. "Yemeklerini özlemişim, Bird. Ayrıldığımızdan beri ev yemeği yemedim."

Birdie buna ne cevap verebileceğini düşündü (ona inanmıyordu) ama cevap vermesine fırsat kalmadan Tate ve Barrett mutfığa girdiler. Birdie gülümsedi. Tate'in geri dönmeyeceğinden korkmuştu ama işte buradaydı. Son günlerini kaçırmayacaktı.

"Kahvaltı?" dedi Birdie.

"Kurt gibi açım," dedi Tate. Barrett, Birdie'nin istediği temizlik malzemeleriyle birlikte son buz torbasını tezgâhın üzerine bıraktı. "İşte bu kadar," dedi. "Son teslimat."

India merdivenden indi. "Sanırım ağlayacağım."

"Harika bir ay geçirmiş olmalısınız," dedi Grant.

“Ah, öyleydi,” dedi Tate.

“Akşam yemeğine gelir misin?” dedi Birdie, Barrett’a. “Ve lütfen, çocukları da getir.”

“Ve geceyi burada geçir?” dedi Tate. “Lütfen? Çocuklar bizimle yatabilir.”

“Çocuklar hafta sonunu büyükanneleri ve büyükbabalarıyla geçiriyor,” dedi Barrett. “Ama ben akşam yemeğine gelirim. Bu, geceyi de burada geçirebileceğim anlamına geliyor. Ama kanepede uyuyacağım.”

“Herhalde kanepede uyuyacaksın,” dedi Grant.

“Ben de Chess’le uyumak istiyorum zaten,” dedi Tate. Gözleri buğulandı ve Birdie ona bir kâğıt havlu verdi, Kleenex bitmişti. “Sona erdiğine inanamıyorum.”

Ama bugün hâlâ onlarındı. Bol güneşli, son bir Tuckernuck günü; son derece değerliydi. Birdie diğer günleri umursamazca geçirdiğini şimdi fark ediyordu. Onların değerini bilememişti, hayatın her dakikasının tadını çıkarmamıştı, olması gerektiği kadar dolu yaşamamıştı. Aptal Hank’i özleyerek çok fazla vaktini boşa harcamıştı!

Ama bugünü israf etmeyecekti! Herkes için öğle yemeği hazırladı, cips paketlerini, içecekleri, meyveleri ve kurabiyeleri torbalara doldurdu. Kuzey Göleti’ne uzanan yolda hep birlikte yürüdüler. Güneşli, sıcak bir gündü ama bunalıcı bir hava yoktu. Birdie yarın adadan ayrıldıklarında en çok bu havayı özleyeceğini anladı. Artık kafası Bay Bilmemkimin bekleyen işiyle meşgul olmadığından, Grant’in adanın bu dokunulmamış güzelliğini şimdi takdir edip edemediğini düşündü. Etrafta parlak renkli zambaklar açıyor, kızıl kuyruklu balıkçılar uçuşuyor ve kuşburnu çalılarının yayılan koku havayı dolduruyordu. Birdie ertesi gün I-95’teki Cracker Barrel, Olive Garden ve Target’larla dolu dünyasına geri dönecekti. New Canaan Golf Kulübü’nün geniş ve yemyeşil arazisi, en sevdiği restoran ve kitabevleri bile saldırgan, insan yapımı, sahte şeyler gibi görünüyordu. Buradan ayrılmaya dayanabilecek

miydi? Hiçbir fikri yoktu. Adadan her ayrıldığında böyle hissediyordu: Kalbi yerinden sökülüyormuş gibi.

Gölete ulaştılar ve kamp kurdular: Sandalyeler sağlam bir şekilde kuma yerleştirildi, havlular yayıldı, soğutucular sandalyelerin gölgeliğine kondu. Grant oltasını getirmişti ve Tate'i alarak göletin karşı tarafına yürüdü. India, Bigelow Burnu'na gitmek istiyordu, okuma gözlüğünü kaybettiği için kitabını bitiremediğini söyledi.

Birdie çok şaşırmıştı. "*Bill'in* okuma gözlüğünü mü kaybettin?"

"Evet," dedi India. Tuhaf bir şekilde umursamaz görünüyordu. O üzerine titrediği gözlüğü –her sabah Windex ve kâğıt havluyla temizler, yüzdüğü ve uyuduğu anlar dışında daima boynunda taşırdı– *kayıp* mı etmişti? "Belki bir yerlerden çıkar ama pek sanmıyorum."

India deniz salyangozu kabuğu aramak için buruna doğru yürüdü. Evdeki herkese götürmek istediği hediye buydu: İçleri saten gibi, mükemmel spiralli kemik beyazı deniz salyangozu kabukları. Rektör Spencer Frost ve asistanı Ainslie için birer tane istiyordu, bir de bir öğrencisi için.

"En sevdiklerini kayırıyor musun?" diye sordu Birdie.

"Öyle sayılır," diye cevap verdi India.

India gidince Birdie, havlusunun üzerinde yüzüstü yatan Chess'le baş başa kaldı. Birdie birden yirmi dokuz günün baskısını hissetti. Kızıyla yapmayı düşündüğü konuşmayı yapamamıştı. Bütün hikâyeyi ya da en azından bir kısmını dinleyememişti. Şimdi onu konuşmaya zorlamak tuhaf olurdu. Tuckernuck'ta ya da herhangi bir yaz tatilinde yaşadıkları tipik şeyler değil miydi? Sonu gelmeyecekmiş gibi görünen zaman birden sona ermişti. Buharlaşmıştı! Birdie de her şeyi bu son güne sıkıştırmaya çalışıyordu.

Chess'in havlusunun yanına, kumlara oturdu.

"Chess?" diye seslendi.

Cevap gelmedi. Chess'in nefesi derin ve düzenliydi. Huzurlu bir şekilde uyuyordu. Birdie onu uyandırmaya kıyamadı.

CHES

Chess hariç herkes mutlu sona ulaşacaktı.

Annesiyle babası yeniden birleşiyordu. Olan şey buydu, değil mi? Babası, Chess'in geçmişte asla sevmediğine yemin edeceği bir yer olan Tuckernuck'a gelmişti ve şimdi burada olmaktan memnun görünüyordu. Ve annesine, Chess'in daha önce görmediği bir şekilde bakıyordu. İlgiliydi, hatta kur yapıyordu. Gölde gelirken sandalyeleri ve soğutucuyu taşımış, rüzgârla toprak yola uçtuğunda Birdie'nin şapkasının peşinden koşturmuştu. Birdie'nin sandalyesini yerleştirmiş, omuzlarına güneş yağı sürmüştü. Dudaklarına öylesine nazik bir öpücük kondurmuştu ki Chess utanmıştı. Anne ve babasının önceki gece aynı yatak odasında uyuduğunu biliyordu ve öpüştüklerini gördüğünde, *Seks*, diye düşünmüştü. Anne ve babası sevişmişti! Kafası karışmıştı, muhtemelen ayrıldıklarını söylediklerinde olduğundan daha çok. Boşanma, derinlerde bir yeri incitmişti ama mantıklıydı. Bu yeniden birleşme derinlerde bir yerde onu mutlu etmişti ama aynı zamanda endişelendirmişti de. Babası annesini yine hayal kırıklığına uğratırsa, başka bir adamın yapacağından çok daha kötü olurdu. Babası geri dönüyorsa her şeyi doğru yapmak zorundaydı.

Yapacaktı, Chess bunu iliklerinde hissedebiliyordu. Onların ki kıskanılacak bir aşk hikâyesi olacaktı. Chess, Nick'in de çıkıp gelmesini diliyordu. Babası bunu yapabildiyse, Nick'in de yapamaması için bir neden var mıydı?

Tate, Barrett'la birlikteydi. Gölete gelirken yolda ona Barrett'la Anita Fullin'in hikâyesini anlatmıştı.

"Peki ne yapacaksın?" diye sordu Chess. "Burada mı kalacaksın?"

"Pazartesi günü Pennsylvania'da bir işim var," dedi Tate. "Orada çalışacağım, birkaç gün içinde geri döneceğim, sonra Nike firması için Beaverton'da bir işe gideceğim ve yine geri döneceğim. Çok ilerisini düşünmemeye çalışıyorum. Ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Chess biliyordu. Bir boşlukla yüzleşiyordu. Ama aniden, karanlık bir odanın ortasında beliren kıvılcım gibi, aklına bir fikir geldi. Yemek yapmak istiyordu. Sonuçta aşçılık diploması vardı. Restoran hayatının ceza gibi olduğunu biliyordu –uzun çalışma saatleri, sıcak, şovenlik– ama biraz ceza ona uyardı. Aşçılık, Michael öldüğünden beri içindeki tutkuyu harekete geçiren ilk şeydi. Aşçılık; şehirde, şehirdışında, Doğu Yakası'nda, Batı Yakası'nda, temiz, istikrarlı, iyi bir yerde. Bir sürü seçeneği vardı.

Seçenekler: Gerçek aşk değildi ama en azından bu da bir şeydi.

Chess, Kuzey Göleti'nin kıyısında durmuş suya taş atıyordu. *Ağırlıklardan kurtul. Kurtul.* Sonra sıcak kumlara uzandı. Güneşte uyumak için sadece bir günü kalmıştı.

Uyandığında Birdie'yi kendisini seyrederken buldu.

Gülümsediğimi görmek istiyor, diye düşündü Chess. *İyi olacağımı bilmek istiyor.*

Chess gülümsedi.

Birdie de gülümsedi. "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum, Birdie," dedi Chess.

Peki ya India? India bu tatile geldiklerinden beri hep joker karakter olmuştu, ne yapılacağı kestirilemeyen kişi. Chess onu artık daha iyi tanıyordu. India gerçekten güçlüydü, Chess'in yaşadığı

şeyin daha kötüsünü yaşamıştı ve sapasağlam çıkmıştı. O ressam kızla bir ilişki yaşar ya da yaşamazdı ama her halükârda India da iyi olacaktı. India, Chess'in en çok imrendiği kişiydi. India, Chess'in olmak istediği kişiydi: Onun mutlu sonu India'ydı.

BARRETT

Tanrı'ya şükür ki Barrett'ın güneş gözlüğü vardı. Ağlamanın eşğinde olduğunu kimse göremiyordu.

Halledilmesi gereken bakım, depolama ve boşaltma işleri vardı: soğutucunun boşaltılması ve buzluaktaki buzun çözündürülmesi, pencerelerin kapalı ve kilitli olduğunu tekrar tekrar kontrol etmek, yatak örtülerini ve havluları toplayıp çamaşırvhaneye götürmek, jeneratörü kapamak, kamp ocağında kalan propan gazını saklamak, Scout'un üstünü örtmek ve anahtarı ön kapının yanındaki kancaya asmak. Piknik masasını kaldırmak ve son olarak, *TATE* tabelasını indirip mutfak çekmecesine koymak. Onlar gittikten sonra bir temizlik ekibi gelecekti; daha sonra Barrett yatak örtülerini ve havluları naylona sarılı hâlde geri getirecek ve pencerelerle kapıları hava koşullarına dayanıklı hâle getirecekti.

Grant, Barrett'ın teknesine bagaj götürmüştü. Barrett ve dört kadın da evin önünde özlemle eve bakıyorlardı.

"Bu adaya tekrar gelmeniz bir on üç yıl daha alır mı?" diye sordu Barrett.

Birdie hıçkırdı. Aniden kendini Barrett'm kollarına atarak ona sımsıkı sarıldı.

"Sen olmasan ne yapardık, bilmiyorum," dedi. "Ne yapardık, gerçekten bilmiyorum."

India da sol tarafından gelip Barrett'a sarıldı. "Trey'i gönder-

diğın günler cehennem gibiydi,” dedi. “Senin kadar *tatlı* değildi. Onun arkasından ısıklık çalmak içimden gelmedi.”

Chess sağ tarafından Barrett’a sarıldı. “Beni hastaneye götürdüğün için teşekkür ederim,” dedi. “Hayatımı kurtardın.”

Arkasından da Tate sarıldı. Sevgilisi. “Seni seviyorum,” dedi.

Dört kadın, dört koldan Barrett’a sarılmıştı: Kuzey, güney, doğu ve batı. Onu sımsıkı sarmışlardı ve biri poposunu çimdikledi; Barret, India olduğunu tahmin ediyordu.

Grant oflayarak merdivenden yukarı çıktı. “Grant, resmimizi çeksene!” dedi India. “Çabuk, dördümüzü Barrett’la birlikte!”

India, fotoğraf makinesini Grant’e verdi; dört kadın gülümseyerek Barrett’la birlikte poz verdiler.

“Hayat güzel!” dedi Tate.

“Hayat çok güzel!” dedi Birdie.

“Hayat güzel!” dedi India.

Bir duraksama oldu. Grant, fotoğrafı çekmeden önce bekliyordu. Barrett konuşamayacak kadar duygulanmıştı.

“Hayat güzel!” dedi Chess.

Grant fotoğrafı çekti. Arkasından bir kare daha aldı. Fotoğraf makinesinin üstünden Barrett’a baktı.

“Sen şanslı bir adamsın,” dedi.

KAPANIŞ

25 Eylül, Mary Francesca Cousins'ın Michael Kevin Morgan'la evleneceği gündü.

TATE

Tate, Fenway Park'taydı. Tuvalete gitmek ve Tucker'a patlamış mısır, Cameron'a da dondurma almak için yerinden kalkmıştı. Patlamış mısır standı tuvaletlere yakındı ama dondurma –Cameron'ın istediği gibi, küçük bir vurucu kaskının içinde satılanından– neredeyse yarım stadyum mesafesindeydi. Tate sonunda dondurma satıcısını buldu ama kuyrukta o kadar uzun süre bekledi ki geri dönmek için sağa mı yoksa sola mı gitmesi gerektiğini hatırlayamadı. Bileti yanında değildi ve cep telefonunu da oturduğu yerde bıraktığı çantasında unutmuştu. Yüzlerce insan yanından geçip gidiyordu, hepsi de birbirinden farklı ama yabancı olmaları açısından hepsi aynıydı.

Tanrım, dünyada ne kadar çok insan vardı! İnsan doğru kişiyi bulduğundan nasıl emin olabilirdi?

Önceki gün öğleden sonra Chess'le telefonda konuşmuş, önceki gecenin prova yemeği tarihi olduğunu hatırlatmıştı. Chess turuncu benekli elbisesini giyecek, Zo'da yüze yakın arkadaşıyla yemek yiyecekti. Ama artık o prova yemeği olmayacaktı. İkisi

de bunu kabullenmenin aldırmamaktan daha iyi olduğuna karar verdiler. Chess önce ağlamaklı konuşmuş ama telefonu kaparken kendini toparlamıştı. İşe gidiyordu. Village'da popüler bir Vietnam-Fransız bistrosunda yardımcı şef olarak iş bulmuştu; mutfak personelinin tamamı kadındı ve Electra Hong adındaki baş aşçı Chess'le arkadaş olmuştu. Chess eski evine geri dönmüştü ama işyerine daha yakın bir yere taşınmayı planlıyordu. Eski evinde çok fazla anısı olduğunu söylüyordu.

Tate, o sabah Chess'i aramış ve hayat farklı aksaydı ikisinin de annelerinin evinde, yarı çıplak, saçları bigudili hâlde içki içerek ve dedikodu yaparak saatlerini geçireceklerini konuşmuşlardı.

Tate, Chess'e gün için planları olup olmadığını sormuştu. Chess çift vardiya çalışacağını söyledi. Restoran güvenli bir yerdi. Gayet makul, diye düşündü Tate.

"Seni özledim," dedi.

"Ben de seni özledim," dedi Chess.

Red Sox oyuncusu Kevin Youkilis bir vuruş yaptı ve kalabalık kükredi. Tate stadyumdaki binlerce insana bakarken içi buruldu. Koltuğuna ulaşmasına sadece iki sıra vardı, dondurma elinde eriyordu. Hangi bölümde ve kaçınıcı sırada oturduğuna dikkat etmediği için kendini azarladı ama o an için sadece Barrett'ı takip etmek kolayına gelmişti. Park'a geldiklerinde Tate, Tucker'ı tuvalete götürmüştü ve bir kadın, "Oğlunuz çok sevimli," demişti.

"Teşekkür ederim," demişti Tate.

Tate sola doğru yürüdü, tanıdık geldiğini düşündüğü bir sosisli sandviç standının yanından geçti. Biri İtalyan dondurması satıyordu. Sonra balık çorbası için uzun bir kuyruğun olduğu Legal Sea Foods tezgâhını geçti. Başında güneş gözlüğü olan bir kadın, "Yazın bittiğine inanamıyorum," dedi.

Tate de inanamıyordu. Buraya gelirken Cameron ve Tucker arabada Cadılar Bayramı kostümleri hakkında konuşuyorlardı.

Ablamın düğünü, diye düşündü Tate.

On dokuzuncu bölüm. İşte burası! Tate sola döndü ve merdivenlerden indi. Bölümün başından bile Barrett'ın başının arkasını görebiliyordu. Cameron'la Tucker'ın arasında oturuyordu; Tucker, koltuğun kapanmasını engelleyecek kadar ağır olmadığından, plastik bir yükselticide oturuyordu. Barrett koltuğunda dönerek başını uzattı ve arkasındaki kalabalığı taradı. Tate ona bakındığını biliyordu. Yanından ayrılalı çok olmuştu.

Ona, insanların stadyumlarda birbirlerine el salladığı gibi çılgınca el salladı. *Buradayım! İşte buradayım!*

Barrett onu gördü ve gülümsedi. Elini yumruk yapıp kalbinin üzerine koydu. *Seni seviyorum.*

INDIA

21 Eylül'de, III. William Burroughs Bishop, Pennsylvania Üniversitesi Hastanesi'nde dünyaya geldi. Dört kilo yüz gram, elli beş santim bir bebektir. Heidi yaklaşık yirmi saat doğum sancısı çektikten sonra bebek sezaryenle alınmıştı. Annenin de bebeğin de durumu iyiydi.

India, torununu görmek için her gün hastaneye gidiyordu. Yeni doğmuş bir bebeğe göre tam bir canavardı, daha şimdiden bir aylıkmiş gibi görünüyordu. Ama hâlâ çok, çok minikti. India onu kucağına aldı, gözyaşları arasında kahkahalarla güldü ve Billy'yle Heidi'ye döndü. "Bill buna bayılırdı," dedi. "Bu çocuğu kucağına alsa havalara uçardı." Torun sahibi olmak çok farklıydı. Öncelikle, India ebeveynliğin ağır yükünden ve çocuk büyütmenin inanılmaz sorumluluğundan kurtulmuştu. Ve torun sahibi olmak, India'nın kendini ölümsüzmüş gibi hissetmesine neden olmuştu; bu çocuğun içinde ondan bir parça yaşayacak ve o da kendi çocuğuna aktaracaktı. Bu inanılmazdı!

25 Eylül’de, Chess’in evleneceği günde –bu, India’nın dikkatinden kaçmayan bir gerçektir– evdeki ilk gününde bebeği ziyarette gitti ve Lula’yı da yanında götürdü.

Lula gergindi. Saçlarını topuz yaptı ve sonra omuzlarına sallayıp arkaya attı. India’nın Mercedes’inin yolcu koltuğunda otururken dikiz aynasında makyajını kontrol etti. India bunu dile getiremiyordu ama Lula’nın makyajının nasıl görüldüğü veya saçlarının açık ya da toplu olması umurunda değildi. Asıl önemli olan, yirmili yaşlarında bir kadın olması ve India’yla bir ilişki yaşamasıydı ki bu, Billy ve Heidi’ye çok şüpheli görünecekti. India, Lula’yla ilişkisini sır olarak saklamayı düşünüyordu, en azından oğullarından. (Akademi’deki herkes –herkes– India’nın Lula’yla çift olduğunu ve Lula’nın okula geri dönmesinin nedeninin bu olduğunu biliyordu. Spencer Frost, Lula’nın okula alınan tabloyu kestiğini öğrendiğinde sinir krizi geçirmişti; bu yüzden Lula yaz tatilinin son günlerini kestiği tabloların yerine asılmak üzere başka bir tablo yaparak geçirmişti. Sonunda Spencer Frost, kız Parsons’a sığınmadığı için rahatladı. Lula ünlü olacaktı ve onu Akademi sahiplenecekti.)

India, o sabah uyanıp da takvimin gösterdiği tarihi görünce ve Chess’i düşününce Lula’yı Billy ve Heidi’yle tanıştırma fikrini hemen değiştirmişti. *Hayat çok kısa*, diye düşündü. Ne olursa olsun Lula’yı yanında götürecekti.

India ve Lula, Billy ve Heidi’nin Radnor’daki görkemli evinin önündeki tuğla yoldan geçtiler. Lula getirdiği hediye –küçük bir kot tulum, çizgili bir gömlek, bir çift minik spor ayakkabı– taşıyordu. Kendine engel olamayarak, bebek için parlak renkli bir parça kil de getirmişti. Ufaklık iki üç yıldan önce kille oynamazdı ama kimin umurundaydı ki?

India, o sabah Billy ve Heidi’yi arayıp yeni arkadaşıyla birlikte geleceğini haber vermişti.

“Hımm,” demişti Heidi merakını gizleyemeyerek. “Özel biri mi?”

“Özel biri,” demişti India.

India kapıyı çaldı ve Lula'yla birlikte kapının önünde durup beklediler.

Billy kapıyı açtı, India'yı gördü, Lula'yı gördü, gülümsedi ve "Girsenize, anne," dedi. "Avon geldi sandım ben de."

"Billy, bu arkadaşım Lula Simpson," dedi India. "Lula, en büyük oğlum Billy Bishop."

Billy elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Lula."

"Hakkında çok şey duydum," dedi Lula. "Bebek için tebrikler."

Billy sırtıttı. "Teşekkürler. Çok heyecanlıyız. Yorgun ama heyecanlı."

Heidi, kucağında uyuyan Tripp'le kütüphanede oturuyordu.

"Kalkma," dedi India.

"Tamam, kalkmam," dedi Heidi ve hep birlikte gülüştüler. Heidi, Lula'ya baktı ama yüz ifadesinde bir değişiklik olmadı; gözleri kocaman açılmadı, dudağını büzmedi, gülümserken tereddüt bile etmedi. Belki de "özel bir arkadaş" getireceğini söylediğinde, India'nın yanında gerçekten de genç, güzel bir Hint-İran melezi bir kadın getireceğini tahmin etmişlerdi. Hah! India neredeyse gülecekti. "Heidi, seni çok özel bir arkadaşım ile tanıştırmak istiyorum. Adı Lula Simpson."

"Merhaba Lula," dedi Heidi.

Lula, Heidi'nin omzuna doğal bir tavırla dokundu ama asıl ilgisini çeken bebektir.

"Tanrım," dedi. "Çok güzel!"

"Kucağına almak ister misin?" dedi Heidi.

"Alabilir miyim?" dedi Lula.

Heidi, III. William Burroughs Bishop'ı Lula'nın kucağına verirken India, Bill'in kahkahasını duyduğuna yemin edebilirdi.

Bill'in müşfik hayaletinin, *Bu senden çocuk da ister, India*, dediğini duydu.

Kapa çeneni! diye karşılık verdi India ona. Yine de kendini tutamayıp gülümsedi.

BIRDIE

Birdie ve Grant sabaha yumuşacık gün ışııyla uyandılar. Birdie, pastırma yazını çok severdi. Ama bugün Chess'in hatırına yağmur yağmasını umuyordu.

Grant mutfağa gidip geldi ve iki kupa sütlü kahve getirdi. Ofise gittiği sabahlarda bile Birdie'nin yatağına kahve getirmeyi alışkanlık hâline getirmişti. Grant'in bu jesti, ilgisi ve yaptığı kahve Birdie'nin hoşuna gidiyordu. Grant sütü ocakta ısıtıyordu ve Birdie onun hazırladığı gibi lezzetli bir kahve hiç içmemişti.

Grant yatakta Birdie'nin yanına oturdu.

"Düğün için güzel bir gün," dedi Birdie.

"Kesinlikle öyle," dedi Grant.

Kendilerini meşgul edecek şeyler planlamışlardı. Son derece seçkin bir yer olan Blue Hill'de kahvaltı ve sonra kırlara doğru araba gezisi. Birkaç antika dükkânının önünden geçerken durup vitrinlere baktılar. Grant eskiden böyle şeylerle oyalanmaktan nefret ederdi ama şimdi dükkânları rahatça dolaşüyor, bir şeyleri eline alıp inceliyor ve Birdie'ye fikrini soruyordu.

Bunun evlendiğim adam olduğuna inanamıyorum, diye düşündü Birdie. Grant bütün gün hiç golf anmamıştı. Yankees takımı o gün öğleden sonra dostluk maçı oynayacaktı ama Grant bundan da söz etmemişti.

Bayağı zevkliymiş, diye düşündü Birdie.

Beşe çeyrek kala evlerinin önüne yanaştılar. Güneş ağaçların arkasına çekilmişti bile, uzun yaz günleri sona ermişti. Birdie düşünmekten kendini alamıyordu; tören dörtte olacaktı ve beşe

çeyrek kala burada kabul sırasında duruyor veya fotoğraflar için poz veriyor olabilirlerdi. Kendisi bu kadar üzgünse, Evelyn Morgan kendini nasıl hissediyordu acaba?

“Chess’i arayacağım,” dedi Birdie.

“Biraz sonra ara,” dedi Grant. “Şimdi sana bir sürprizim var.”

Sürpriz mi? Grant’ten mi?

Grant onu arka bahçeye götürdü. O kadar güzeldi ki... Karaağaçlar yarı yeşil yarı sarı yapraklıydı ve Bradford armutları olgunlaşmaya başlamıştı. Grant demir masanın yanında durdu; masanın üzerinde, Birdie’nin Grant’in South Norwalk’taki daire için aldığını hatırladığı portatif bir müzik seti duruyordu. Grant bir düğmeye bastı ve Gordon Lightfoot, “If You Could Read My Mind” şarkısı çalmaya başladı. Bu onların düğün şarkısıydı.

Grant, Birdie’yi gölete doğru çekti ve mimarların yüzen adaya ulaşım sağlamak için koyduğu tek kişilik dar köprüden geçtiler. Yüzen ada göletin ortasında tam bir daireydi ve Birdie’nin Tuckernuck’ta geçirdiği günlerde uzamış yemyeşil çimenlerle kaplıydı. Grant ayakkabılarını çıkarınca Birdie de aynısını yaptı.

“Bana bir dans sözün vardı,” dedi Grant.

CHES

Chess o gün işten izin alıp Michael’ın New Jersey’deki mezarını ziyaret etmeyi düşünmüştü ama üzerinde biraz düşündükten sonra bunun çok acı verici ve samimiyetsiz olacağına karar verdi. Michael’ın anısını onurlandırmak için mezarına gitmesine gerek yoktu. Yeni hayatına devam ederek de Michael’ın anısını onurlandırabilirdi. Dürüst davranmakla kendini de onurlandıracaktı: Bugün düğün günü olabilirdi ama olmamıştı. Yani... Mi-

chael'in mezarı başında oturup ağlamak ya da işe yarar bir şeyler yapmak arasında seçim yapabiliirdi.

Öğle ve akşam olmak üzere çift vardiya çalışmayı kabul etmişti; bu da sabah sekizde restoranda olmayı, siparişlerin teslim edilip edilmediğini kontrol etmesi ve mutfak personeline görevlerini bildirmesi anlamına geliyordu. En kötü işi kendisi aldı: Enginar.

Electa saat onda geldiğinde bir elini Chess'in beline koydu. "İşleri yoluna koyduğun için teşekkürler," dedi. "Nasılsın?"

Electa bugünün hangi gün olduğunu biliyordu. Chess bir gece işten sonra bulunması neredeyse imkânsız bir şişe Screaming Eagle kırmızı şarap içerlerken ona her şeyi anlatmıştı.

"İyiyim," dedi Chess ve bunun doğru olduğunu fark edip kendi de şaşırdı. İş ona çok fazla düşünecek vakit bırakmıyordu. Siparişler, hokkabazlık yapılması beklenen toplar gibi üst üste geliyordu. Cumartesi olduğu için restoran tıklım tıklım doluydu, bekleyenler de vardı ve mutfak amfetamin hızıyla çalışıyordu. Chess mango ve yengeçli çörekler hazırlıyor, kızarmış pancar salatasıyla servis yapıyordu. Çok uzun boylu ve ince yapılı Litvanyalı bir aşçı olan Nina, bir ara havlu almadan ocağın üzerindeki bir tavaya uzanarak avucunu yaktı. Chess, Nina'nın yerine geçti ve kendi yerini başka birine bıraktı. Normal koşullar altında bu, Chess'i alt üst ederdi ama bugün minnettardı.

Öğleden sonra biraz ortalık sakinleşince, düşünceleri kapının altından sızan duman gibi zihnine süzüldü. Hepsi onun hatasıydı. Michael'ı incitmişti. Ama tepkisinden Chess mi sorumluydu? Ekipmansız tırmanmak. Ekipmansız! *Neden bu kadar pervasız davrandın? Bazı kuralları çiğnemek mi istedin? İçinde kopan fırtınayı dışa vurmak mı? Sana ne olacağını umursamadın mı?* Chess, Michael'ın ölmek istediğine inanmıyordu artık. Michael hayatı çok seviyordu, çok başarılıydı, bir liderdi, zorluklarla karşılaşmıştı ve başarıya ulaşmıştı. Nick nişanlısını çalacaksa, Michael başka bir nişanlı, daha iyi bir nişanlı, aynı zamanda Rodos Bursu sahibi bir süpermodel, Mensa üyesi bir plaj voleybolu şampiyonu bulur-

du. Dünyada onun gibi bir erkek için sıraya girecek bir sürü güzel ve harika kadın vardı. Michael asla bilerek düşmüş olamazdı. Eğer ekipmansız tırmandıysa, bunun nedeni yenilmez olduğuna inanması olabilirdi.

Chess şimdi limon otu yatağında dil balığı yaptığı tavanın başında ağlıyordu.

Olanlar Michael'ın suçu değildi. Kazaydı, düşmüştü. Olanlar Chess'in suçu değildi. Michael'dan çok hoşlanmıştı ve bir insan olarak onu sevmeye başlamıştı. Ona âşık olup, onunla evlenip çocuk sahibi olabilecek ve mutlu olabilecek bir kadın olmak istemişti. O kadın olamamıştı ama denemişti.

Denemişti.

O gece mesaisi saat on buçukta bitti. Diğer aşçılar yaklaşık bir saat önce çıkmıştı ama Chess ortalığı toplamak, yerleri paspaslamak, ertesi günkü kahvaltı servisine her şeyi hazırlamak için kalmıştı. Electa geldi ve Chess'e barda oturup içki içmeyi teklif etti.

"Bu gece Screaming Eagle yok," dedi Electa, özür dileyen bir tavırla. "Şişe martini içmeye ne dersin?"

Chess başını iki yana salladı. "Ben eve gidiyorum."

"Emin misin?" diye sordu Electa. "Eh, uzun bir gün geçirdin."

Uzun bir gün, evet. Chess önlüğünü çıkarıp çamaşır sepetine attı. Elleriyle saçlarını düzeltti. Başlangıçta diken gibiydiler ama uzadıkça yumuşamışlardı. Mutfak işi için uygun olacak şekilde kısa tutmaya karar vermişti. En önde bembeyaz bir tutamı vardı. Otuz iki yaşında beyaz saç: Ya ceza ya da onur madalyasıydı.

Chess on biri çeyrek gece oturduğu binanın lobisine geldi. Yorgunluktan ölüyordu; ayak tırnaklarına oje süremeyecek, ütüyapamayacak ya da düşünemeyecek kadar yorgundu. Bu iyi bir şeydi. Posta kutusunda bir haftadır birikmiş postaları aldı ve daireesine yöneldi.

Işığı yakıp kendini kanepeye, zarfları da sehpanın üstüne attı. *Şimdi ne olacak?* diye düşündü. Yorgunluktan pelte gibi olduğu hâlde uyuyamamaktan korkuyordu. India Teyze'yi, annesini,

Tate'i ve Tuckernuck'ta birlikte geçirdikleri bir ayı düşündü. Gözleri doldu. Artık kendine itiraf edebilirdi: Yapayalnızdı.

Sonra o şeyi gördü. Posta yığınının en üstünde duran bir kartpostal. Rengârenk ağaçlarıyla bir sonbahar Central Park manzarası. En üstte beyaz harflerle *New York* yazıyordu.

New York mu? diye düşündü Chess. Kendisi zaten New York'ta yaşarken kim ona New York'tan kartpostal gönderirdi ki? Kafasının içinde bir uğultu hissetti ve ânında jeton düştü. Central Park. Kartpostalın arkasını çevirdi.

Okay, baby, okay yazıyordu.

Chess'in kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu; sanki tutup atabileceği bir taş gibi.

Nick.

Kalkıp mutfağa gitti. Kahvaltısını bir sokak satıcısından alıyordu, diğer öğünleri de restoranda yediği için buzdolabı neredeyse boştu. Ama Tate'in ona Tuckernuck'ta verdiği Veuve Clicquot şişesini özel bir durum için saklamıştı.

Şişeyi aldı, şaşırtıcı derecede soğuktu.

Okay, baby, okay.

Şampanyayı patlattı.

TEŞEKKÜRLER

Tuckernuck Adası'nı yazmanın iki zorluğu var. Birincisi, bir romanın çok fazla olayın yaşanmadığı bir yerde geçmesi. (Uzun süredir Tuckernuck'ta olan sakinlerine, Tuckernuck'ta *ne iş yaptıklarını* sorduğumda, popüler yanıt, "İş yapmak mı? Aa, sohbet ediyoruz!" oldu.) Diğer zorluğuysa Tuckernuck'a gitmekti çünkü ada özel mülk. O yüzden ilk önce, beni geçen temmuzda yazın en güzel günlerinden birinde Tuckernuck'a götüren Mark Williams ve Jeffrey Johnsen'e teşekkür etmek isterim. Harika rehberlerim sayesinde bu yere vuruldum. Tuckernuck'ta kalmış ya da orada yaşamış herkesin burayla ilgili anlatacak bir hikâyesi vardır. Ben de böyle bir sürü hikâyeyi, hem de en renklilerini ailesi yüzyıllardır Tuckernuck'ta toprak sahibi olan temsilcim Michael Carlisle'dan dinledim. Tuckernuck'ın yazlıkçıları özel insanlar. Umarım bu kitap yaşadıkları yeri istismar etmekten ziyade kıymetini gösterir.

Kırsaldan şehre geçerek Pennsylvania Güzel Sanatlar Akademisi'nde veya Akademi'de tanıdığım tüm muhteşem insanlara teşekkür etmek istiyorum. Özellikle de beni bu dünyayla tanıştıran Gerry ve Rosemary Barth'a (namıdiğer Mary Rose Garth), kurul üyesi AnneMcCollum'a, yönetim kurulu başkanı Don Caldwell'e ve eşi Linda Aversa'ya (namıdiğer Spencer ve Aversa Frost). Bana öğrencilik hayatı hakkında bilgi veren Stan Greidus'a ve bana kurumun her yerini gezdirip ailenin bir parçasıymışım gibi hissettiren Akademi başkanı David Brigham'a çok teşekkür ederim.

New York'ta, Inkwell Management'ta Michael Carlisle ve David Forrer'dan oluşan iki kişilik dinamik aracı ekibime, editörüm

Reagan Arthur, Heather Fain, Michael Pietsch, David Young ve karton kapaklı ticaretle ilgili her şeyin sihirbaz-gurusu Terry Adams dâhil olmak üzere Little, Brown/Hachette'taki tüm parlak ve cömert beyinlere teşekkür etmek istiyorum.

Nantucket'ta, birkaç inişli çıkışlı yılda yanımda olan Beyin Takımı'ma –kim olduklarımı biliyorsunuz– kocaman sarılıyor ve öpücüklerimi gönderiyorum. Bu yılın kıymetlileri, rock yıldızı bağımsız kitap satıcısı ve Nantucket Booksworks'ün sahibi Wendy Hudson (bana frensiz bir bisikletle adada dolaşma Tuckernuck hikâyesini anlatan!) ve on yılı aşkın bir süredir benimle bıkmadan usanmadan yayıncılık sohbeti yapan Barnaby çocuk kitapları yazarı Wendy Rouillard. Chuck ve Margie Marino'ya coşkuyla bağırarak teşekkür ediyorum, çünkü onlar dünyanın en iyi iki insanı ve ben onları çok seviyorum. Yaz dadım Stephanie McGrath'a, sakız almak için yüz bir kez Delta Fields'a ve kırk iki kez Hub'a gittikten sonra bile hâlâ gülümseyebildiği için teşekkür ederim. Barnabas Lane'deki evlerini kullandıkları için Anne ve Whitney Gifford'a çok teşekkürler; Barnabas olmasaydı hiçbir kitap yazılamazdı! Sevgisi, desteği, dostluğu ve pozitif yaşam gücü için Heather Feather'a sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Aile cephesinde, dünyanın en iyi Bay Anne'si eşim Chip Cunningham'a teşekkür ederim; rock müziğin gerçekten hakkını veren (!) enerjik, yaratıcı ve komik oğullarım Maxx ve Dawson'a; evimizi her gün gün ışııyla dolduran, şarkılar söyleyen, hoplayıp zıplayan kızım Shelby'ye.

Bu kitap annem için. Yazdıklarımı rahatça revize edebilmem için her sonbahar eve dönmeme izin veriyor. Aynı zamanda koşulsuz sevgiye dair ne varsa hepsini ondan öğrendim. Teşekkürler, Anne.

YAZARIN BİR MAKALESİ

Nantucket'tan daha saf ve basit bir şey istediğim için *Ada Evi*'ni Tuckernuck'ta kurgulamaya karar verdim. Tuckernuck'ta yaşam, temel ihtiyaçlar dışında her şeyden yoksundur. Bu, karakterlerimin dış dünyadan herhangi bir parazit olmadan birbirleriyle başa çıkmalarını sağladı. Ayrıca dış dünyayı yabancı, egzotik ve uzak gösteriyordu ki bu da peşinde olduğum bir başka öğeydi. Açıkçası, karakterlerimin dördünün de bir süre uzaklaşmaya ihtiyacı vardı ve bunu elde ettiler.

Tuckernuck'la ilişkilendirilen aşırı bir ayrıcalık duygusu var. Ada özel mülk; orayı görmek için davet edilmeniz gerekiyor. Orada yaşayan aileler ezelden beri orada yaşadıkları için giriş izni sınırlı. Hiçbir şeyi olmayan, *hiçbir şeyi* olmayan derken huzur, sessizlik ve doğal güzellik dışında hiçbir şeyi demek istiyorum, bir yere mühür vurmak çok New England/Yankee işi. Bu bir ters züppelik ya da belki de münhasırlığın en saf hâli. Tuckernuck'ta büyük ya da gösterişli evler yok ve orada para size hiçbir şey satın alamaz (dükkân ya da restoran yok). Tuckernuck'taki arabaların hepsi, martıları uzak tutmak için üstlerinde dönen pervaneleri olan dört tekerlekli çekişli araçlardır. Tuckernuck'ta prestij, ailenin yazları ne kadar zamandır orada geçirdiğiyle ölçülür ve bu da paranın satın alamayacağı bir şeydir. Tuckernuck'ta işler her zaman belli bir usulle yapılmalı –eskiden beri yapılageldikleri usulle– yoksa anlamlarını yitirirler. Örneğin, Barrett'ın Tuckernuck'ta, tıpkı ondan önce babasının yaptığı gibi, Birdie'nin ailesi için çalışıyor olması önemlidir ve sonunda, yeni gelen Trey görevi devralınca kadınlar hayal kırıklığına uğrar; bu hiç de uygun değildir.

Dolayısıyla, tüm bu faktörler bir araya gelerek diğerlerinden farklı bir yaz kaçamağı yaratıyor. *Ada Evi*'nin amaçları açısından, Tuckernuck neredeyse bir karakter gibidir ve bir temadır. Bir geçmişi olan, aile hatıralarının olduğu, kadınları kendine geri çeken ve onları yeniden bir araya getiren bir yer.

Tuckernuck Plaj Pikniği Menüsü

- Kremalı Ayran Otu Sosu
- Sarı Domatesli Gazpaço (soğuk domates çorbası)
- Kimyonlu Karides Izgara
- Sarah Leah Chase'in Mısır Salatası
- Taze Meyveli Romlu Kek

Tuckernuck Plaj Pikniği İçin Tarifler

Yazarın Notu: Mısır salatası hariç, bu tarifler bana aittir. Mısır salatasıysa, Nantucket'in belki de en meşhur gurmesi ve duayeni Sarah Leah Chase'in tarifi. Piknik 6-8 kişiliktir.

Kremalı Ayran Otu Sosu

Patates cipsi veya karışık salata ile servis edin; özellikle kereviz çubukları çok yakışır.

- 1,5 su bardağı ekşi krema
- 1,5 su bardağı ayran
- 1 su bardağı mayonez
- 1,5 su bardağı elma sirkesi
- 2 yemek kaşığı bal
- 2 yemek kaşığı ince kıyılmış taze dereotu

- 2 yemek kaşığı ince kıyılmış taze maydanoz
- 2 yemek kaşığı ince kıyılmış taze fesleğen
- 2 yemek kaşığı ince kıyılmış taze kişniş
- 1 yemek kaşığı hardal
- 1 diş sarımsak, ince kıyılmış
- Tuz ve taze çekilmiş karabiber

Tüm malzemeleri geniş bir kâseye alıp güzelce karıştırın. Tat vermek için tuz ve karabiber ekleyin. En az dört saat boyunca ağzı kapalı olarak buzdolabında dinlendirin. Bu şekilde sosunuz dört gün dayanır ve tatlar karışmaya devam eder.

Sarı Domatesli Gazpacho

Bu çorbayı ağustos ayında, Nantucket'taki Bartlett Çiftliği'nde sarı domatesler olduğu zaman yaparım. Soğan ve sarımsağı soteleyip taze portakal suyu ve krema eklemek bu gazpachonun lezzetine lezzet katar.

- 1 adet orta boy soğan, dilimlenmiş
- 2 diş sarımsak, dövülmüş
- 3 yemek kaşığı zeytinyağı
- 8 adet orta boy sarı domates, tohumları alınmış ve doğranmış
- 1 adet sarı veya turuncu dolmalık biber, doğranmış
- 1 adet salatalık, soyulmuş, tohumları alınmış ve doğranmış
- 1 adet portakalın suyu
- 2 yemek kaşığı beyaz sirke
- Yarım fincan kaymak
- Tuz ve taze çekilmiş karabiber
- İsteğe bağlı olarak olgun avokado parçaları ya da yarım su bardağı kavrulmuş çam fıstığı

Soğanı ve sarımsağı zeytinyağında yumuşayana kadar yaklaşık 6 dakika soteleyin. Sotelenmiş soğan ve sarımsağı mutfak robotuna alıp domatesleri, biberi, salatalığı, portakal suyunu ve sirkeyi ekleyin. Pürüzsüz bir kıvam elde edinceye kadar karıştırdıktan sonra kaymak, tuz ve karabiber ilave ederek tatlandırın. Bir kez daha robottan geçirin.

Soğutulmuş olarak ya da oda sıcaklığında servis edebilirsiniz. Dilerseniz olgun avokado parçaları veya kavrulmuş çam fıstığıyla süsleyebilirsiniz.

Kimyonlu Karides Izgara

Karidesleri sahilde mangalda pişirebileceğiniz gibi evde pişirdikten sonra götürebilir ve oda sıcaklığında servis edebilirsiniz.

- 1 kilo iri karides, soyulmuş ve temizlenmiş (Kilogramda ortalama 16-20 adet)
- 3 yemek kaşığı zeytinyağı
- 1 yemek kaşığı kimyon
- 2 tatlı kaşığı toz kırmızıbiber
- 1 tatlı kaşığı pul biber
- 1 limon kabuğu rendesi ve suyu

Karidesleri büyük, sığ bir tabağa koyun. Geri kalan malzemeleri karıştırın ve karışımı karideslerin üzerine döküp iyice bulanmalarını sağlayın. Buzdolabında en az 3 saat, en fazla 1 gün marine edin. Karidesleri suya batırılmış tahta şişlere geçirin (ya da metal şişlere). Karidesler saydamlığını kaybedene kadar yaklaşık dört dakika orta ateşteki ızgarada kızartın. Sıcak sıcak ya da oda sıcaklığında servis edin.

Sarah Leah Chase'in Mısır Salatası

Sarah Chase, Nantucket'teki her gerçek aşçının kitaplığında bulunan Nantucket Open-House Cookbook yemek kitabının yazarıdır.

- 8 koçan mısır, tercihen taze koparılmış.
- Yarım fincan taze rendelenmiş Parmesan peyniri
- Yarım su bardağı çam fıstığı, kavrulmuş
- 3 yemek kaşığı kıyılmış taze dereotu
- 3 yemek kaşığı kıyılmış taze soğan
- 3 yemek kaşığı beyaz sirke
- 2 yemek kaşığı zeytinyağı
- Tuz ve taze çekilmiş karabiber

Mısır tanelerini koçanlarından ayırıp geniş bir kaba alın. Sonraki altı malzemeyi de ilave edip iyice harmanlayın. Tuz ve karabiberle lezzetlendirin. Tatların birbirine karışması için oda sıcaklığında 2-3 saat bekletin.

Taze Meşveli Romlu Kek

Bu tarif için bir kek kalıbına ihtiyacınız olacak. Bu kesinlikle en lezzetli romlu kektir ve paketlenmiş malzemelerle hazırlanması oldukça kolay.

Kek için

- 1 paket hazır kek karışımı
- 1 paket vanilya
- 4 yumurta
- Yarım su bardağı sıvı yağ
- Yarım su bardağı kadar su
- Yarım fincan koyu rom

Jölesi için

- 125 gr tuzsuz tereyağı
- 1 fincan şeker
- Yarım su bardağı su
- Bir fincandan bir parmak eksik koyu rom

Süslemek için

- Pudra şekeri
- Taze meyveler, yıkanmış ve kurulanmış (Ben yabanmersini, ahududu ve böğürtlen karışımı severim.)

Fırını önceden 180°C'de ısıtın. Kek kalıbını yağlayın.

Kek malzemelerini geniş bir kapta iyice karıştırın. Hamuru, hazırladığınız kalıba dökün ve 50 dakika ya da kontrol etmek için batırdığınız kürdan temiz çıkana kadar pişirin.

Küçük bir tencerede tereyağını eritin. Şekeri ve suyu ekleyip kaynayana kadar sürekli karıştırın. Tencereyi ocaktan alın ve romu da döküp iyice karıştırın. Ilımaya bırakın.

Keki kalıptan çıkarmadan küçük küçük delikler açın. (Ben bunun için tahta kaşığın ucunu kullanıyorum.) Jöleyi kekin üzerine her yerine eşit gelecek şekilde dökün. Keki 3-4 saat kalıpta soğumaya bırakın.

Keki ters çevirip dikkatlice servis tabağına alın. Üstüne pudra şekeri serptikten sonra ortasını seçtiğiniz meyvelerle süsleyin.

Afiyet Olsun!

Tuckermuck Play Pikniği Müzik Çalma Listesi

- "Here Comes Your Man," Grup Pixies
- "Do Ya," Neil Nathan
- "Iko Iko," Grup Belle Stars
- "Girls in their Summer Clothes," Bruce Springsteen
- "Halfway Gone," Grup Lifehouse
- "Maybe," Ingrid Michaelson
- "Fourth of July," X
- "Hang Fire," Grup Rolling Stones
- "Let's Twist Again," Chubby Checker
- "Hey," Mitchel Musso
- "Island in the Sun," Grup Weezer
- "California Dreamin'," Shaw Blades
- "Change Your Mind," Grup Killers
- "Sky," Joshua Radin



Elin Hilderbrand, ikiz kardeşi Eric'ten altı dakika büyüktür. Pennsylvania, Collegeville'de büyümüş ve Johns Hopkins Üniversitesi'nden mezun olmuştur. Uzun süre seyahat ettikten sonra bir yaz Martha's Vineyard'a uğramış ve birkaç sene sonra da Nantucket'i keşfetmiştir. O zamandan beri de üç çocuğu ve eşiyle birlikte orada yaşamaktadır.